

THE STORY OF
NALA.

நளன் சரிதம்.

BY

T. P. NARAYANASWAMI PILLAI,
Asst Chattram Secondary School,
Urttanad Chattram, Tanjore Dt.

Printed and Published by
T. KRISHNASWAMI AIYAR.
Hindu Educational Trading Co.,
AT THE
SRI KRISHNA VILASA PRESS,
KUMBAKONAM.

All Rights Reserved.

Wrapper Bound Re. 1. | [Stiff Bound Rs. 1-4-0.]

1917

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
MADRAS

முகவிரை

இத் தமிழ்நாட்டின்கண் கல்வியிற்சிறந்த பல பெரியோரால் நளச்சக்கரவர்த்தியின சரித்திரம் பல கோட்பாடுகளுடன் வசனமாக எழுதப்பட்டு கற்றோரேயன்றி மற்றோரும் கேட்டானதற்குமாறு நவரசத்தோடு வழங்கிவருகிறது அவ்வாறாக, நளனசரிதமென்னும் இந்நூல் எழுதப்பட்டதற்குக் காரணம் என்னவெனில், குமபகோணம் ஹிந்து எடுக்கேஷனல் டிரேடிங் கம்பெனி பொரபரைடர் பிரமமநீதி. கிருஷ்ணசாமி ஐயரவர்கள் சில வருஷங்களுக்கு முன் கைதம், நளவெண்பா, எனனும் சிறந்த நூல்களின் செய்யுட்கள இடையிடையே அமைக்கப்பெற்ற நளச்சரித்திரவசனம் ஒன்று எழுதப்பட்டு வேண்டுமென்று எனனிடத்தில தெரிவித்ததும், நூலெழுதிப் பழகவேண்டுமென எனக்குண்டான வேணவாவுமேயன்றி வேறல்ல

இந்நூலை அச்சிடுங்கால: குமபகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல் அஸிஸ்டெண்டு தமிழ்ப்பண்டிதர் என வேங்கடராமையர் அவர்கள் அச்சுபிரதிக்கலை அப்போதைக்கப்போது ஏற்றவாறு திருத்தி காரியதாழ்ச்சியில்லாமல் அச்சு இயற்றுவதற்குக்கொடுத்து வந்த அவரது நன்றி எனனும் மனக்கற்பாலதனது.

இதுகாறும் நூல் எழுதும் பழக்கமினமையால் இந்நூலுள் சொற்குறை பொருட்குறை முதலியவற்றைப் பலவிடங்களில் பரக்கக் காணலாம் அக்குறைகளைக் கருணைகூர்ந்து எனக்கறிவித்து அவற்றைத் திருத்திக்கொள்ளுமாறு செய்யும் சாரனோர்க்கு என வணக்கமான வந்தனமுரித்து

இந்நூல் பொதுமனமுடைய புனிதரின ஆதரிப்பால் இடையூறின்றி எனனும் நிலவுமாறு திருவருளைச் சிந்திக்கின்றன.

குமபகோணம். }
25—1—17 }

T. P. N.

உ
கடவுள் துணை.

நான் சரிதம்.

—:(0):—

நான் முகம்.

நேர்வனமும் நிலவனமும் சிறப்புற்றோடுகிய இப் பரதகண்டத்தில் சந்திரகுலத்திற றோன்றிய குரு வம்சத்தமரர்கட்குத் திருநகராவிய ஹஸ்தினாபுரத்தில் திரதராஷ்டிரன் என்ற ஓர் அரசன செங்கோல நடாத்திவந்தான். அவனுக்குக் கொடுமையே உருவெடுத்தாற்போல நூறு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்கும் கௌரவா என்று பெயர். அவர்கூளில் மூத்தவன் துரியோதனன். அவ்வரசனுக்குப் பாண்டி எனனும் பெயருடைய ஒரு சகோதரன் இருந்தான். அவனுக்குத் தாம் சொரூபிகளான மைந்தர்கள் ஐவா பிறந்தனர். அவர்களுக்கும் பாண்டவர் என்று பெயர். அவர்களில் மூத்தவன் தருமன். அந்தக் கௌரவர்கள் தமது சிற்றப்பன் குமாரராகிய பாண்டவரிடத்தில் நீடிக்காத பொருமைகொண்டு இவர்களுடைய செல்வப் பெருக்கையும் பெருமையையும் வீரத்தனமையையுங் கண்டு வெறுப்புற்று இவர்களை எப்படியாவது ஆண்டுகளாக்கிக் காட்டுக்குத் தூரத்தவேண்டிமென்று எண்ணுகொண்டார்கள். அதனால் கௌரவர்கள் அப்பாண்டவர்களை வலிய அழைத்து வஞ்சனைச் சூதாடி நாடு நகரம் முதலிய எல்லாவற்றையுந் தோற்கச் செய்து காட்டுக்குத் தூரத்திவிட்டார்கள்.

அப்பாண்டவாகளிடத்தில் சத்தியம், தர்மம், பெரியோர்ப் பேணல முதலிய நற்குணங்கள் குழிகொண்டிருந்தன. ஆகையால் அவர்களை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாத அனேக உத்தமப்பிராமணர்கள் அவர்களுக்கிடவே காட்டில் வாங்குசெய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறிருக்கையில் அப்பாண்டவர்களில் மூன்றாவது அர்ச்சுனன் கடுகதவம் செய்து பாமசிவனிடத்திலிருந்து பாசுபதாஸத்திரம் பெறக்கருதிக் காட்டுக்குச் செல்லத் தமையனான தர்மராஜனிடத்தில விடைபெற்றுச் சென்றான்.

உடல்மாசுதிரம் ஐந்தாகவும் உயிர் ஒன்றாகவும் ஒருமைப்பட்டுத் தனையே எப்போதும் நிவகாது சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும் தம்பியாகளில் கிரேஷ்டனான அர்ச்சுனனது பிரிவால் தர்மராஜன் மனமுருகி முகவாட்டமுற்றிருக்கையில் இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்றும் முகசுரலதையுமுணருந் தெய்வத் தனமைவாயநத் வெதமூர்தி தியாகிய வியாசபகவான அவவிடத்துக்கு எழுந்தருளி ஞா. அவருடைய எல்லாஸ்வக்கண்ட தாமராஜன், மனமகிழ்ந்து எதிர்சென்றுவணங்கி அவருக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களை முறையே செய்துமுடித்து ஞா ஷ்சனத்திருத்தித் தம்பியரோடு அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அப்போது அறிவே உருவெடுத்தாற்போன்ற வியாசபகவான் தாமராஜனது முகத்தைப்பார்த்து,

மேய்த்திருவந் துற்றுவும் வெந்துயர்வந் துற்றுவ
மோத்திருக்கு முள்ளத் துரவோனே—சித்தம்
வருந்தியவா நென்னென்றான் மாமறையா லுள்ளந்
திருந்தியவா மேயத்தவத்தோன் நோந்து

அதற்கு தாமராஜன், தன தம்பியாகிய அர்ச்சுனனுடைய பிரிவையும், தான் தாயாதிசுருடைய வஞ்சனையால் இராஜரீகம் முதலியவெல்லாம் இழந்ததையும், அதனால் தனக்கு நேரிட்ட கஷ்டத்தைத் தன் அருமைத் தம்பிமார்களும் தாமபத்தினியாகிய துரோபதையுங்கூட அனுபவிக்க நேரிட்டதே என்பதையும் தெரிவித்து மனக்கிலேசமடைகையில் முனிசிரேஷ்டர் தர்மராஜனைப்

பலவாறு தேற்றி அவருடைய துக்கத்தை மாற்றினார். அப்போது தாமதராஜன் முனிவரை வணங்கி “இப்பூவுலகில என்னைப்போற் சூதாட்டத்தில் நாட்டை இழந்து காட்டை அடைந்த அரசர்கள் யாராவது உண்டா” என்று கேட்டார். அதற்கு முனிவர் பெருமான், தர்மராஜனைப்பாசத்து “அரசு, உன்னைப்போலவே சந்திர சூதில், சூதாட்டத்தில் நாடு நகரம் எல்லாவற்றையும் இழந்து காட்டே கதியாகச் சென்று வருந்திப் பின் நாட்டையடைந்த அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் நான், அவனுடைய சரித்திரத்தைச் சுருக்கிச் செரல்லுவிடுமேன, அதை நீ கவனித்துக் கேட்பாயாக” என்றார்.

நூல்.

சுயம்வர காண்டம்.

நாடு.

கேளும் தாமதராஜனே, பூவுலகத்திலுள்ள நாடுகளில் முதன்மையுறவு, எங்களுடைய பெருமையை குன்றுது, பலவளங்களும் சிறந்து, பலவேறு நாட்டாருடைய விருப்பத்துக்கு இருப்பிடமாகி, மத்திய இந்தியாவின் தென்கீழ்ப்பாகத்தையடுத்து அனேக யோசனை (100 மைல்) தூரம் விஸ்தரணமுள்ள நாடுமென்று இருந்தது. அதன் பெயர் நடதநாடு எனப்படும். அது பூமிகளுக்கு முகமேன விளங்கும் பெருமை வாய்ந்தது. அந்நாட்டில் மலைபடுபொருள் முதலாக கடற்படுபொருள் ஈராக எவ்வகைப் பொருளும் நிறைந்திருந்தது. அந்நாட்டு மாந்தர குறைபாடு என்பதே அறியாதவராய்த் தத்தம் தொழிலைக் குறைவறச் செய்துவந்தனர்.

நகரம்.

இத்துணை வளப்பமுள்ள நாட்டுக்குத் தலைநகர் மாவிரத் நகரம். அது பூமடந்தையின் திருமுகத்துத்

திலகம் போன்றது. அதன் வெளிப்புறத்தில் அதைச்சுற்றி நாக லோகம் வரையில் ஆழ்ந்த நீர்நிறைந்த அகழி ஒன்று இருந்தது. அது தன்னை அடைந்தோர் மீளாவண்ணம் கொல்லுந் தன்மையுடைய கொடிய முதலைகளையுடையது. அவ்வகழியை அடுத்து ஒன்றுக்கும் அலையாது ஆகாயம் வரையில் எட்டிய மதிலுண்டு. அம்மதில் அந்த நகருக்கு உற்ற அரணாக எப்பககத்திலும் சூழ்ந்து பகைவர் கிட்டிய காலத்துத்தானே யுத்தம் செய்யும்படியாக இயந்திர சக்தியால் அமைக்கப்பட்ட மதிலுறுப்புகளையுடையது, இவை அம்பு முதலிய அஸ்திரங்களையும், கத்தி, கோடரி முதலிய சஸ்திரங்களையும் முறையே எய்யவும் எறியவும் அமைந்தவை. இவ்வாண் நான்குபக்கங்களிலும் காவலையுடைய வாயில்களையுடையது.

அந்த நகரத்தின் உட்புறத்தில் சுண்ணசகரத்து பூசப்பட்ட கொடிகள் கட்டிய அலங்காரமான மாடமாளிகைகளையுடைய அனேக வீதிகள் நிறைந்திருந்தன. அவைகள் அவ்வவ்வருணத்திற்குத் தனித்தனியே ஏற்பட்டவை. அந்நகரமாநதர் தத்தம் ஒழுக்கத்தினின்று வழுவாது தந்தொழிவேச செய்துவந்தமையால் மாதமும்மாரி பெய்து அந்நகரில் எங்கே பார்த்தாலும் உற்சாகமே மேலிட்டிருந்தது.

ஒருபக்கத்தில் கடைவீதிகள், நீர்ப்பெபொருளும் கிண்ப்பெபொருளும் நிறைந்து பாரப்பவர் மனத்தைக் கவரும் இயல்புடையனவாய் விளங்கின. வணிகமாககன பல்வேறு தேசங்களிலுள்ள பொருள்களை வரவழைத்துத் தம் நாட்டிலுள்ளோர்க்கு அதிக இலாபமின்றி விற்றுப் பெரும்பொருள் படைப்பார்கள்.

மற்றொருபக்கத்தில் ஆயுதப் பயிற்சி செய்யும் சாலைகளும் மல்யுத்தம் பழகும் கெருடிகளும் அமைந்திருந்தன. இவற்றில் கூத்திரியர்களை தங்கள் குலதர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி தமது குமாரர்களுக்கு ஐந்து வயதளவில் ஒரு வேலாயுதத்தை வடித்துக்கொடுத்து அச்சாலைகளுக்கனுப்பி யுத்தப்பயிற்சியைத் துவக்குவிப்பார்கள். இச்சாலைகளில் ஆயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதும் ஓசையும், வீதிகளில் விடர்கள் கடா கோழி கௌதாரி முதலிய பிராணிகளைச் சண்டையிட்டுக் களிக்கும் ஓசையும், புறம்பே உழைவர்கள் ஆற்றில் புதுவெள்ளம் வந்தவுடனே அதை ஏறி குளங்க

ளில் சிதைப்படுத்தி வயல்களில் பாய்ச்சி உழுது நர்தீட்டிக் களை பிடிவகிப் பயிர்பலிககத் தெய்வம் பராவும ஓசையும், முதிர்ந்த பிறகு பயிரை அறுத்து அரிக்கட்டுகளைக் களத்தில் சோத்து அடித்து மிதியலிட்டே தானியத்தை வண்டிகளிலேற்றி வீட்டுக் சூக்கொண்டுபோயத் தெய்வம் தான தென்புலத்தார் விருந்து சுற்றம் அரசன் எனும் அறுவகையினாக்கும் அலுகுருக்கிப் போரிட்டுத் திருவிழா நடத்தும் ஓசையும், வீடுகளில் பெண்கள கற்பு புஷ்பமாகிய முல்லை மலர்நதவுடன் அதற்குச் செய்யும் திருவிழா வின் ஓசையும் சேர்ந்து கடலின் முழக்கத்தை ஓயச் செய்யும்.

காமக் குரோத உலோப மோக மத மாச்சரியம் என்னும் அறுவகைக் குறும்புகளையும் அடக்கி ஐம்புலன்களையும் களைந்து மனத்தைத் தம்வசப்படுத்திய முதுமறை அருதணுளர் காலநதவ ருது ஒளபாஸனம்; அக்கினிட்டோமம் யாகம் முதலியவற்றைச் செய்வதால் உண்டாகும் புகையும், பெண்கள தவகள் வீடுகளில் நாற்றமுண்டாக்குவதற்குப் புகைக்கும் அகிற்புகையும் கலந்து மேகபடலங்கள்போல ஆகாயத்திற்றவகி ஆதவன ஒளிரிய மறைக்கும்.

இவ்விதச் சிறப்புற்ற அந்நகரின் நடுவண் அரங்காட்டைப் பரிபாலிக்கும் அரசனுடைய அரண்மனை நடுநாயகமென விளங்கிற்று. அதில் ஒரு பக்கத்தில் ஜராவதத்தையும் திசையானைகளையும் வேருண்டோடச் செய்யும் வனமை மிகுந்த யானைகளைக் கட்டுவ கூடங்களும், மல்லகதி மயூரகதி குரகுககதி முயற்கதி அம்புக் கதி என்னும் ஐவகதி வாய்ந்த குதிரைகட்டிம் பந்திகளும், அல வரசனுக்குப் பணகவரின்மையால் செய்யிட்டு அலங்கரித்து வைக் கப்பட்ட ஆயுதச் சாலைகளும், உலகிலுள்ள மலைகளை ஒருவகே ஓரிடத்தில் சேர்த்துவைத்தாற் போன்ற தேர்ச்சாலைகளும் நிரம்பி இருந்தன. மற்றொரு பக்கத்தில் அரசர் கொண்டுவரும் திறை யனக்கும் மண்டபமும், வித்துவான்கள் ஆராய்ச்சிமண்டபமும், ஆடரங்குகளும் நிறைந்திருந்தன.

இதன் நடுவிலுள்ள சபாமண்டபம்; சலவைக்கல் தளமும் மர கதப்படிக்கட்டுகளும் பொற்றுண்களும் பவளஉத்திரங்களும் நீலக் கொடுங்கைகளும் உடையது. சுவர்களெல்லாம் பொற்சண்ணம்

பூசப்பட்டி முகம்பார்க்கும் கண்ணடியோவெனச் சந்தேகிக்கும்படி
தூரியுடையதாய அனேக அழகிய சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருந்
தன.

இம்மண்டபத்தில் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் இரா
ஜாக்கள் மகாராஜாக்கள் முதலியோர் சூழ, அறிவான் முதிர்ந்த
மந்திரிகள் போற்ற, வந்தியர் கட்டியங்கூற; தோற்றருவி துளைக்
கருவி நரம்புக்கருவி மிடற்றுக்கருவி கஞ்சக்கருவி எனனும் பஞ்ச
வாத்தியங்களுமுழங்க, அரமபையர்போலும் மாதராட, நவரத்
னங்களிழைத்து ஆண்சிங்கங்களால் சுமக்கப்பட்ட சிம்மாசனத்
தில் அமர்ந்து, குறுநில மனைரைத தனக்குள்ளாக்கித் தண்
ணளியாற் காதத புகழே ஈன்மேற் பரந்தாற்போல வெள்ளொளி
வீசும் சந்திர வட்டக்குடையின் கீழிருந்து அரசு செலுத்தி வந்த
அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன்,

வளமலி யிந்நகர் மன்னர் மன்னவன்
தலையலிழ் நறுமலர்த் தண்ணந் தாரினான்
களைகளு யுலகோரு மூன்றுங் காத்தரு
ணானேனப் பெயரிய நாம வேலினான்.

அந்நளன் புயவலியில் மலையையும், போர்முகத்தில் சிங்கத்
தையும், அழகில் மன்மதனையும், வீரத்தில் சுப்பிரமணியக் கடவு
ளையும், அறிவில் ஆதிசேஷனையும், செங்கோன்மையில் மனுஷ
யும் போன்றவன். அவனுடைய அரண்மனை வாயிலில் படை
முரசு, மங்கலமுரசு, தியாகமுரசு எனனும் மும்முரசுகளில் பின்
னிரண்டும் இடைவிடாது ஒலிக்கப்பெற்றவன். எழுகடலும்
ஒரிடத்திற் சேர்த்தாற்போல அளவற்ற இரத கஜ தூரக பதாதி
என்னும் சதுரங்க சேனைகளுமுடையவன். ஆதுலர்சாலை ஆதி
பாக ஆவுறிஞ்சு தறி ஈறாக உள்ள முப்பத்திரண்டு தர்மங்களும்
குறைவுறாது நடைபெறச் செய்தவன்.

சீதமதிக் குடைக்கீழ்ச் செம்மை யறங்கிடப்பத்
தாதலிழ்பூந் தாரான் றனிக்காத்தான்—மாதர்
அருகூட்டே பைங்கிளியு மாடற் பருந்து
கொருகட்டில் வாழ வுலகு.

இயற்கையான பகைமையுடைய பிராணிகளும் தத்தம் பகை மையொழிந்து நட்புமிருந்து வாழச்செய்த ஆகிலுசைக்கரத்தை உடையவன். அசுவசாஸ்திரத்தில கைதேர்ந்தவன். தான், தன் சுற்றம், பகை, வெள்ளம், பஞ்சமெனும ஐவகைப் பயமும் தன் குடிகளுக்கு எக்காலத்திலும் உண்டாகாதபடி தன்னுயிரேபோல் தன்னுயிரைக் காக்கு அளி சுந்தவன். அவன் நாட்டில் அதர்மம் முதலான அவகேடுகள் ஒருபோதும் உண்டானதில்லை.

வெஞ்சிலையே கோவேன மென்குழலே சோருவன
அஞ்சிலம்பே வாயவிட் டரற்றுவன—கஞ்சம்
கலங்குண் மாளிகைமேற் காரிகையார் கண்ணே
விலங்குன மெய்ந்நெழியை விட்டு

அன்னத்தைக் கண்ணிற்ற படலம்.

இவ்வாறு ஆண்டிருக்கையில் இளவேனிற் காலத் தில ஏறநாள் நான தன்னுடன அனேகா குழந்து வர அழகிய தேரிலறிக்கொண்டு மிக உலலாசமாகத் தன்னுடைய சிங்காரச சேலைக்குச் சென்றான்.

அச்சோலை இராணது தருவனமோ அல்லது ரூபோனது பாரிஜாதவனமோ எச்ச சந்தேகிககககடிய வனப்பு மிருத்திருத் தது. அதில் தென்ன, கமுகு, வாழை, பலா, மா, காரத்தை எலுமிச்சை முதலிய ஸந்தரும மரங்களுந், வேங்கை, தேக்கு, கருங்காவி, அசோகு, வன்னி, தான்றி, ஆல், அரசு முதலிய உயர்ந்த விருஷங்களும்குண்பகம், கோயகு, பாரிஜாதம், மகிழ், குரவம், புன்னை, பாதிர், கொன்றை, சரக்கொன்றை முதலிய புஷ்பந்தரு தருக்களும்; ல்லிகை, முல்லை, இருவாக்ஷி, ரோஜா, செருத்தி, செம்பங்கி, பிழும் முதலிய செடி கொடிகளும் எங்க னும் நிறைந்து சூரியன் ஓரியை உள்ளேவிடாது தடுத்துப் பகலை யும்இரவாக்கும் தன்மைமேடுருங்கி இருந்தன. அச்சோலையில்

புஷ்பங்களிலிருந்து தேன் துளிப்பதும் அழகிய மான்கள் துள்ளி யோடுவதும் சூயில் முதலிய பசுதிகள் பாடுவதும் அத்தற்குச் சரியாக மயில்களாடுவதும் இவற்றைக் கண்டிகளித்தோர் பொன்பரிசு கொடுப்பதுபோல புனைமரங்கள் புஷ்பங்களைச் சொரிவதும் பார்ப்பவர் கண்களுக்குப் புதிய காட்சியை உண்டிபண்ணும்.

அங்கே பல ஆவிகளும் இயந்திரவாழிகளும் பொய்கைகளும் தடாகங்களும் எங்கும் நிறைந்திருந்தன. அவற்றில் சிறந்த தடாகம் ஒன்று இருந்தது. அது, சுற்றிலும் கத்தரித்துவிட்டாற் போன்ற ஒரே அளவுள்ள மரங்களும், நான்குபக்கங்களிலும் வழியமைந்த கைப்படி சுலார்களும் தண்ணீருக்குக்கீழேயும் செல்லும் சலவைக்கற் படிக்கட்டிகளும் நடுவில் படிப்போலும் களங்கமற்ற ஜலமும் பொருந்தி மாணஸ் தீர்த்தம்போல விளங்கியது. அதில் அனேக நீர்வாழும் பசுதிகள் ஸ்ரானஞ்செய்து தமது இறகுகளைக் கசியலாவது புஷ்பங்களிலாவது ஒவ்வொரு புறமாக உலரவைத்துக்கொண்டிருக்கும். மீன்கள் அசகமின்றித் துள்ளிக் குதிக்கும். இவ்வரிய நீர்பயிராணிகளாலும், இடைவிடாது வீசும் மனோரம்மியமான இளந்தேன்றலாலும் அத்தடாகநீர் அலைப்புண்டு சிறுசிறு அலைகளாக அப்படிகளை மாதிகொண்டே இருக்கும். கம்மியன் நெருப்புச்சட்டியில் நிகிற நெருப்பின் மேல் கரியைத் தூவினாற்போல அதத்தடாகத்தில் அலர்ந்த செந்தாமரை புஷ்பங்களில் வண்டுகள் மொய்த்துத் தேனையுண்டு காந்தாரம் பாடும். அலைகளால் தாமரைக் கொடிகள் ஊசல் போல் மெதுவாக அசைந்து அப்புஷ்பங்கள் நவகிய பசுதிகளையும் வண்டிகளையும் உறங்கச் செய்யும். இவ்வளவு அலங்காரமான காட்சியையுடைய தடாகத்தாக்கருகில் அச்சுணக்கென்று சந்திரகாந்தக் கல்லால் நிறுதிக்கப்பட்ட சிங்காரமண்டபம் ஒன்றிருந்தது.

நான் அசசோலையினுட் புகுந்து இவ்வதன்மல்வீசப்புஷ்பங்கள் புதுமணம் நாற பசுதிஜாலங்கன்பாடச் சந்தகாலத்தின் மாண்பெல்லாம் அசசோலையினிடத்தே கண்டெளித்துத் தன் பரிவாரங்கள் சூழ்வந்து அதத்தடாகத்தின் அருகிருந்த சிங்காரமண்டபத்தில் ஒரு திவ்ய ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தேன்.

அப்போது, நான் அத்தடாகத்தின் அழகையும் அங்குள்ள

தர்மரைபுஷ்பங்களிற் றவகியிருநத அன்னபக்ஷிகளின் திவ்யவனப் பையுங் கண்ணுற்றுப் பல வாறு புகழ்நதகொண்டிருக்கையில், அவ்வன்னங்களிற் சிறந்ததும் தூதன வனப்பு வாய்ந்ததுமான ஒரு அரச அனந்ததைக் கண்டு வேணவா (மிருநத ஆசை)வுற்று அதைப் பிடித்துக் கொடுக்கும்படியாகத் தன்னருகிலிருந்தவர்களிடத்தில் சொன்னான். அவர்களும் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகச் சந்தடி செய்யாமல் அப்பக்ஷிகள் காணுவண்ணம் சென்று அவ்வனந்ததைப் பிடித்துவந்து அரசன கையில் கொடுத்தார்கள்.

அதைக் கைக்கொண்ட அரசன் அதன் வெண்மையான நிறத்தையும், கழுத்தடியிலுள்ள மிருதுவான தூவியையும், மஞ்சளான வரம்பையுடைய சிவந்த கண்களையும், பவளம் போன்ற அழகையும் பராக்குநதோறும் வியப்புற்று அதைவிட்டுவிட மண் மிலலாதவனாகத் தன்கையிலேயே வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அன்னபக்ஷியானது பிடிபட்டவுடனே தன்னுயிருக்கபாயம் நேரிடுமோ அல்லது அரசன் சிறைப்படுத்தவானோ என்றுபயந்து சுற்றிச்சுற்றிப் பார்க்கையில் நான் பிடிபட்டவுடனே தன்னோடிருந்த மற்ற அன்னங்கள் பறந்துபோயினமையால் அவற்றைக் காண்பதவும் அவற்றோடு சேர்ந்து வாழ்வதவும் எப்போதெனக் கருதி ஏங்கிக் கண்ணீருருத்தது.

கிருபையே உருவெடுத்தாற்போன்ற அரசன், தன்னாட்டில் யானை முதல் ஏறம்பு கடையாக எந்தப்பிராணியும் வருநதிக்கண்ணீர்விட்டதை அன்றுவரையில் கண்டிராதவனாகையால் அன்னத்தின் கண்ணீரைக்கண்டு அடங்காத்துயரங்கொண்டு “ஏ, அன்னமே, உன்னை நான் கொல்லமாட்டேன், நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். என்னாலாவது பிறராலாவது உனக்கு ஒரு விதத் துன்பமும் உண்டாகாவண்ணம் உன்னை நான் காப்பாற்றுவேன். நீ இந்நாட்டில் இருக்கும் வரையில் உனக்குண்டாகக் கூடிய எவ்வகைத்தான அபாயங்களும் இந்நாட்டுக்குப் புறம்பே சென்றுவிட்டன என்று உறுதியாகக்கொள். உன் அரிய அழகைக்கண்ணால் பார்த்தது மாத்திரம் போதாமல் உன்னைப் பரிசித்துப் பரிசு உணர்ச்சியையும் திருப்தி செய்வதற்காகப் பிடிக்கச் சொல்லியதேயன்றி உன்னை நான் வருத்துவதற்காக நினைத்தவ

னல்ல. இன்னும் என்னிடத்தில் உனக்குச் சந்தேகம் இருக்குமாயின், இதோ உன்னை விட்டுவிடுகிறேன்; நீ உன் மனத்தினபடி எங்கேயாவது போகலாம்” என்று சொல்லி அதைத் தன்கையினின்றும் அரசன் விட்டுவிட்டான்.

அந்தக்ஷணமே அன்னபக்ஷியானது தனக்குண்டான துக்கம் முழுதும் நீங்கி அவ்வளவுக்கவ்வளவு சந்தோஷமடைந்து அரசனது செங்கோனமையையும் அதற்கு முதற்காரணமாகிய தயையையும் மெச்சிப் புகழ்ந்தது. பின்பு அன்னம், அரசன் தனக்குச் செய்த நன்றியைமறப்பது நன்றென்று எனலும் அதற்குக்கூட மாறு எவ்விதத்தினும் செய்யவேண்டிம எனவும் நினைத்து அரசனைப்பார்த்து; “இராஜமார்ததாண்டனே, கருணாலயமே, எனலுயிருக்கு ஊறுண்டாகாவண்ணம் என்னைக் காத்து என்துக்கத் தைமாற்றிய பேருபகாரியே; தமக்கு நான் செய்யக்கூடிய அற்ப உதவி ஒன்றுண்டு. அதாவது தமது அழகுக்கும் கிருபைக்கும் பொறுமைக்கும் பெருமைக்கும் தருநத சிறுநீரையான ஒருநதி இருக்கிறாள். அவள் பெயர் தமையநதி. அவள் விதாப்ப நாட்டரசனாகிய வீமராஜன் புத்திரி. அவளைப்போன்ற அழகிற் சிறந்த மடமங்கை இப்போது எவ்வுலகத்தினுமில்லை. தாம் என்னைப் பூவுலக பக்ஷியென நினைக்கவேண்டாம். நான் விண்ணாடு முதல் எந்நாட்டிலும் வாசஞ்செய்கிறேன். ஆனதால் தமையொத்த ஆடவனும் தமையநதியை ஒத்த பெண்மணியும் எவ்வுலகினுமில்லை. உங்களிருவருக்கும் நீங்களே உவமையன்றி வேறேருவமை சொல்லவுங் கூடுமோ. அவளை உச்சி முதல் உள்ளங்கால வரையில் வர்ணிக்க ஆயிர நாக்களையுடைய ஆதிசேஷனான மாகாது. அவளைப்படைத்த பிரமன் இத்திராணி முதலிய தெய்வ மகளிரைப் படைத்துக் கைதேர்ந்த பிறகு இவளைப் படைத்தானே என்று சந்தேகிக்கும்படியான அழகுவாய்ந்தவன். உலகிலுள்ள பொருள்கள் ஒவ்வொன்றும் குற்றமுடையனவாகையால் அவனது குற்றமற்ற அவயவங்களுக்கு அவை உவமையாகமாட்டா. சுருக்கிச் சொல்லுமிடத்துச் செந்தாமரையில்லதியும் திருமகளே ஒரு சிறிது அவளை ஒத்திருப்பாளென்றால் மற்றெவரை அவளுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லக்கூடும். இத்துணை அழகு நிறைந்த

மங்கைக்குத் தக்க கணவனை அவள் தகப்பன் இன்னும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறாள். ஆதலால் இதுவரையில் அவளுக்குக் கலியாணம் ஆகவில்லை. அமமங்கையை எவ்விததநிலாயினும் தம்மையே கலியாணம் செய்துகொள்ளச் செய்கிறேன். என்னை என்றவார்த்தையால் நான் துதித்துக்கொள்வதிலும் மேற்கொண்ட கலியாணத்தைச் செய்து முடிப்பதே மேலானது. ஆகையால் நான் இப்போதே வீமன் நகருக்குச் செல்கின்றேன்” என்று சொல்லி ஆகாயத்திற் பறந்துபோய்விட்டது.

அன்னத்தைத் தூதுவிட்ட படலம்.

பின்பு நான் அச்சோலையை விட்டுத் தன் அரண்டனைக் குசு சென்று அன்னம் சொல்லியதை நினைக்கத் தோறும் காதல் அதிகரிக்க, “அவ்வன்னம்,

இவ்வளவிற்குச் செல்லுங்கோ லிவ்வளவிற்கு காணுங்கோ லிவ்வளவிற்கு காதல் லியம்புங்கோ—லிவ்வளவில் மீளுங்கோ லென்றரையா விம்மினான் மும்மதநின் றுளுங்கோல் யானை யரசு.

இதனாலும் அன்னபதியைக் காணாமையால், அது என்னிடத்திலுள்ள சொல்லியதெல்லாம் உண்மையோ; அல்லது என்னிடத்தினின்றும் தப்பிப்போவதற்காகக் கண்ட உபாயமோ. ஒரு வேளை அது போகும் வழியில் தாமரைத் தடாகங்களிலுள்ள புஷ்பவிருப்பத்தினால் தான் சொல்லியதை மறந்து அப்புஷ்பத்திற் றங்கி நித்திரை போயிற்றே” என்று நினைத்து மனங்கவன்று ஊனுறக்கமின்றி அன்னம் சென்ற வழியைப் பார்த்த வண்ணமாகவே இருந்தான்.

நளனிடத்திலிருந்து விடைபெற்றுப்போன அன்னம் அந்நிலைவாக ஆகாயத்தில் வெகுதூரம் பறந்து சென்று அனேக நாடுகளையும் மலைகளையும் வனங்களையும் கடந்து விசர்ப்ப நாட்டை

யடைந்தது. அந்நாட்டின் வளப்பத்தைக் கண்டபோது, இந்நாட்டுக்கு இவ்வளவு வளப்பம் செழிப்பும் உண்டானதற்குக் காரணம் தமையாதி இரண்டிற் பிறந்ததோ அல்லது கீமராஜனுடைய செங்கோளமையோ என அன்னம் சந்தேகப்பட்டது. ஏனெனில் எங்கே பார்த்தாலும் செழித்த சோலைகளும் புன்செய் நன்செய் நிலங்களும் தோட்டக்கால்களும் நிரம்பி இருந்தன. அந்நிலங்களைச் சுற்றிக் கரும்பு தென்னை மா பலா முதலிய பயன் தரு மரங்கள் நிறைந்த சோலைகளே வேலிகளாக அமைந்திருந்தன. அந்நாட்டி உழவர்கள் தமது நிலங்களை உழுத கடாக்களை அருகிலுள்ள கருப்பஞ்சோலைகளில் ஒட்டிவிடுவார்கள். அவைகள் அங்குள்ள கருமடிகளைக் குதட்டுமபோது அவற்றின் கடைவாயினின்று வழியும் சாறே அந்நிலங்களுக்குப்பாயவது சேறு செய்யும். இன்னும் சில இடங்களில் மாவகனிகளும் பலாக்கனிகளும் அவற்றை விரும்பிக்கொள்வா நின்மையால், தாமே உதிர்ந்து மிதிபட்டுப் பிழிபடுவதால் அவற்றினின்றொழுகும் சாறுகளும் காலெடுத்தோடி நிலங்களிற் பாயவது மிக்க செழிப்புண்டாகும். இங்கே விளையும் நெல் தான்கள் கரும்பு போலவும் கரும்பு வாழையைப் போலவும் வாழை தென்னையைப் போலவும் தென்னை ஆகாயமாகிய பந்தலுக்கு நாட்டிய தூண்கள் போலவும் பருத்துயர்ந்திருக்கும். இந்நாட்டிலுள்ள நகரங்கள் மனு நீதியிற் சொல்லிய அங்கங்களால் முற்றுப்பெற்றவை. அந்நகரவாசிகள் சுவர்க்க போகத்தையு மிகழ்வார்கள். ஏனெனில் சுவர்க்கமடைந்தோர் இப்பூவுலகத்தில் செய்த நல்வினைக்குக் கூலியாக போகதகளை அளவிட்டு அனுப்பவிப்பார்களே யன்றித் தம்மை அடைந்தோரை ஆதரித்து மகிழும் வள்ளல்களின் வண்மைக்கிடமே இல்லை. ஆகையால் தாம் வசிக்கும் நகரங்களைப் பூலோக வைகுந்த மெனவும் கைலாசமெனவும் நினைத்து அவற்றின் வளப்பங்களைப் பாராட்டி அவரவர் அரசர்களைத் திருமாலே என்ன நினைத்து அவர்களைக் கொண்டாடுவார்கள். குடிகளின் தன்மைக்குத் தக்கவாறு அரசும் ஆளுகையும் ஏற்படுவது இயற்கையாகையால் அக்குடிசளுடைய அடக்கம், பொறுமை, நாகரீகம், இராஜவிசுவாசத்துக்குத் தக்கவடி அரசின் கோலும் செங்கோலாகிச் சிறப்புற்றோங்கியது.

இவற்றைக் கண்டு, அன்னபக்ஷி மகிழ்வுற்று வீமன் நகராகிய குண்டின்புரத்தை அடைந்தது. அந்நகரத்துப் புருஷ அளவில் அன்னபக்ஷிக்கு அதுவரையில்லாத ஆனந்தம் மேவிட்டு வழிச செல்லாதுண்டான களைப்பும நீங்கியது. அதனால் அன்னபக்ஷி யானது அதி உல்லாசமாக அந்நகரைச் சுற்றிப் பார்த்தது. அங்குள்ள மாளிகைகளெல்லாம் தெய்வத் தச்சுரூபிய மயனால் நிரூ மிக்கப்பட்டனவோ என ஆசுவஸ்திக்கும்படியாகச் சிற்ப ஞானதீரக் கூறுகள் முற்றிலுமமைந்தவை. அவைகள் ஆகாயத்தின் உயரத் தை அளக்கப் புருஷத்தை போல உயர்ந்திருந்தன. அதனால் அன்னபக்ஷியானது, ஓயாது ஆகாய வீதியில் சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கும் சூரிய சந்திரர் இந்நகரை எந்த வழியாகக் கடந்து செல் கிறார்களென்று உற்றுநோக்குமபோது, அம்மாளிகைகளின் சாள ரங்களைக் கண்டு இவைகள் தாம் அவர்கள் செல்வதற்குத் திறந்த வாயில்கள டோலும் எனத்தீர்மானித்தது. அவைகளிற் கட்டிய கொடிகள் ஆகாயத்தை யளாவி நாலாபக்கங்களிலும் பறந்து கொண்டிருந்த தோற்றமானது அந்நகரத்துக் குதிரைகளின் குளம்பு பட்டுண்டாகிய புழுதிப்படலங்கள் ஆகாயத்திற் கிளம்பி, விண்ணுலகிற் சென்று இமையா நாட்டத்தையுடைய விண்ணோர் கண்களுக்கு ஊறுண்டாக்காவண்ணம் அவற்றை அப்பாற் பறக்கச் செய்யும் பாண்மையை ஒத்திருந்தது. அங்கேயுள்ள வீதிகள் ஜனேகவகைக் கற்களால் அமைக்கப்பட்டு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டவை. இவ்வீதிகள் உச்சிக் காலந்தவிர மற்ற நேரத்தில் சூரியனைக் கண்டறியாதவைகள். ஆயினும் அந்நகரத்தார் விலக்கிய முத்து முதலிய மணிகள் அவ்வீதிகளில் ஒளியையுண்டாக்கி இர வையும் பகலாக்கும். இராஜ வீதிகளெல்லாம் நித்திய விழாக்களை யுடையனவாகையால் தினந்தோறும் புதிதான தோரணங்கள் கட்டப்பட்டுக் காவிபூசி முத்துப் பொடியால் கோலமிட்டலங்கரிக் கப்பட்டவை.

அன்னம், இவற்றின் அழகையும் அலங்காரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே தமையநதி இருக்குமிடத்தைத் தேடிச்செல்லு *கையில் அங்கே மேருகிரியே அந்நகரத்தில் வந்து தங்கினாற் போன்ற காஷியையுடைய அரண்மனையைக் கண்டது. அதிற்

கட்டிய கொடிகள், அன்னத்தைப் பார்த்து “ நீ தேடிவரும் தமையந் தி இவ்விடத்தில் தான இருக்கிறாள், அவளுக்காக நீ வேறெங்கும் அலையவேண்டாம். இங்கே வா ” என்று அழைப்பதுபோல் அசைந்துகொண்டிருந்தன. அதிலுள்ள கோபுரங்களும் மாட மாளிகைகளும் அண்டமுகட்டை முட்டிக்கொண்டிருந்தமையால் தேவர்கள் வீமராஜனுடைய கொலுவீற்றிருக்கையைக் கண்டுகளிக்க இறங்கிவரும் சோபானங்களை ஒத்திருந்தன. இவ்வாறு அவ்வரண்மனையின ஒவ்வொரு பாகமும் புதிது புதிதான காக்கி களை உண்டிபண்ணியதால், அனபைக்கிக்கு அதைவிட்டு அப்பாற் போவதற்கு மனம் எழாவிட்டாலும் தமையந்தியைக் காணவேண்டும் என்ற எண்ணமானது பின்னிருந்து தள்ள அவ்விடத்தை விட்டித் தமையந்தியைத் தேடிக்கொண்டே அங்குள்ள ஒரு அழகிய சோலைக்கு வந்து சேர்ந்தது. அனபைக்கி அச்சோலையைக் கண்டவுடன் மனநதிக்கிட்டித் தான பூலோகத்தைவிட்டுத் தவறித் தெயவலோகத்துக்கு வந்துவிட்டதோ என்று சந்தேகித்துப் பின்பு சற்று நிதானித்துப் பாககையில் “ மகரந்தமில்லாத பொன்மலரையுடைய கற்பகக்காட்டை அருவி போல் தேனொழுகப் புதுமணம் வீசுகின்ற இவ்வரிய சோலையாக நீளைப் பது நிதியினம் அல்லவா ” என்று தனக்குள்ளே தெளிந்தது. “ மேலும் இத்துணை அழகு வாய்ந்த சோலை விண்ணுலகிலிருந்தாலும் இதில் வதியத் தக்க அதனுணைச் சிறப்புற்ற மகளிர் அங்கே யாவர் உளர். எவரெவர் எவ்வெவற்றை யாதரித்தல பொருந்துமோ அவ்வவற்றை விட்டித் தகாத மற்றொன்றை ஆதரித்தல் இருதிந்தார்க்கும் இகழ்ச்சி உண்டாக்குமன்றோ. தமையந்தியைத்தவிர வேறொருவா இச்சோலைக்கு உரிமை பாராட்டினால் இதனழகு பாழாகுமன்றோ? தமையந்தி இரக்கரத்தில் இருக்கிறாளென்பதற்கு இச்சோலையே போதுமான அத்தாக்கி. அது துட்புத்தியுள்ள பிரமன் தமையந்திகென்றே ஒவ்வொன்றையும் சிகரந்ததாய்ச் சிருஷ்டித்ததைப்போல இச்சோலையையும் அவளுக்கென்றே நிரூபித்தானோ? அவளது அவர்ந்த முகத்தானும் குளிர்த பார்வையானும் ஆம்பல் போன்ற வாயானும் காதள் போலங் கையானும் செம்பஞ்ச ணட்டிய பாதத்தானும் இசு

சோலை இவ்வளவு விமரிசையோடு செழித்து வளர்ந்திருக்க வேண்டுமேயன்றி வேறெவ்வகையானும் ஆகாது” என்று அன்ன பகிர்வியந்தது, ஆகாயத்திலிருந்தபடியே அதனுட் செலவதற்குரிய வழியைத் தேடிச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தது. அச்சோலையிலுள்ள மரங்களெல்லாம் இடைவெளியின்றி நெருங்கி உயர்ந்தோங்கி இருந்தமையால் மேலே இருந்தபடியே உட்செல்லுவதற்கு வழி தென்படவில்லை. அதனால் அன்னபகிர்வியப்பற்று, “இதென்ன ஆச்சரியம், இச்சோலைக்கு இலைகளால் கூரை வேயப்பட்டிருக்கிறதோ, அல்லது இச்சோலையிலுள்ள புஷ்ப விரும்பத்தினால்தேவர்கள் கற்பகம் பாரிஜாதம் மந்தாரம் அரிசந்தனம் முதலிய புஷ்பங்களை இகழ்ந்து ஆகாயத்தினின்றிழிந்து இப்புஷ்பங்களைக் கொள்ளைகொள்ளாதபடி ஏற்படுத்திய சாகசத்தடையோ. இச்சோலைக்கு இவ்வளவு விமரிசை உண்டு பண்ணின் தன்மையதின் திவ்ய தேகம் சந்திரனது குளிராக ஒளிபட்டாலும் வேதனை அடையும் தன்மையுடையதாசலால் இயல்பாகவே உஷ்ணம் பொருந்திய சூரியனது ஒளி பட்டால் அத்திவ்ய தேகத்திற்கு என்ன நேரிடுமோ எனப் பயந்து அங்கிருந்த விருஷங்கள் அதன் ஒளியை உள்ளேவிடாமல் தடுக்கத் தமது கிளைகளாகிய கரங்களை நீட்டிப் பந்தரிட்டாற்போல் கவிததனலோ” எனப் பலவாறு புகழ்ந்து அச்சோலையின் ஒரு பக்கமாக டுறங்கி அப்பக்கத்தில் யாதேனும் ஒரு வழியாக உள்ளே புகுவதற்கு இடம் பார்த்தது. அவ்விடத்திலும் சுலபமாக உட்புகுவது அசாதகியமாக இருந்த படியால் தனது சிறிய தேகத்தை ஒடுக்கிக்கொண்டு அச்சோலைக்குட் புகவேண்டும் என்னும் எண்ணம் முன்னே இழுக்க மிக்க சிரமத்துடன் உள்ளே சென்றது. அங்கே தரை முழுவதும் மெதுவான மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. அதன்மேல் காய்த்த சருகாவது பழுத்த இலையாவது ஒன்றுகூடக் காணப்படவில்லை. அம்மணலில் தங்கினால், மிருந்த குளிர்ச்சியாக இருப்பதால் அதிற்றங்கினவரை அதைவிட்டு அப்பாற் போக மனம் எழாமல் அங்கேயே தங்கச்செய்யும். அங்கிருக்கும் விருஷங்கள் வகை வகையாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பயிர் செய்யப்பட்டிருந்தன. அங்கே பல் வேறு நிறங்களையுடைய புஷ்பங்கள் வரையறுத்துத்

தெளிந்தாற்போல ஒன்றினருகே ஒன்றாகச் சிந்திக்கீடக்கும், அவற்றைப் பார்க்கும்போது பலவகை இரத்தினங்களை வேறு வேறாகப் பிரித்துப் பரப்பியதைப்போல் தோன்றும். அப்புஷ்பங்களெல்லாம் அப்போதுமலர்ந்த புஷ்பங்களே. அவைகளினினனுண்டாகும் வெவ்வேறு மணங்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து புதிதான மிகச் சிறந்த மணத்தை உண்டிபண்ணும். அதை ஸ்கந்தோர் வேறெவ்வித இனிய வாசனையையும் அன்றுமுதல் இகழ்வார்கள். அப்புஷ்பங்களிலுள்ள தேனை உண்டு மயங்கிக் களித்துப் பாடும் வண்டிகளின் சொகுதி அங்கிருக்கும் மணலினும் மிகுதி. அவைகள் உண்டு மீதியான தேன் அனேக அருவிகளாக ஓடி ஓரிடத்திற்கங்கி ஒரு சிறிய கடலாகும். இவ்வாறே கருப்பஞ்சாறு தெங்கஞ்சாறு முதலியவைகளும் கிறுகிறு கடல்கள் போல் தேங்கி நிறுந்து சந்த சமுத்திரங்களில் அவசியமான சில வற்றைத் தமையநதியின் மொழியின் இனிமைக்குத் தோற்றமையால் அச்சோலையில் சிறைப்படுத்திய காங்கியை உண்டுபண்ணும், புஷ்பங்களிலுள்ள மகரந்தப் பொடிகளை வண்டிகள் தமது கால் விரல்களால் கிண்டி உதறுவதால் அவை கீழே உதிர்ந்து கிடக்கும் புஷ்பங்களுக்கிடையில் தங்கியிருக்கும் காங்கியானது பொன்தளத்தில் இரத்தினங்களை அமைத்து அவை இறுகும் பொருட்டு அவற்றைச் சுற்றித் தங்கரேக்கை வைத்துச் செதுக்கினதை ஒக்கும். அங்கே கரும்பு, கதலி, பூகம, மூங்கில், கொக்கு, சவகு, இப்பி, மீன்றலை முதலிய இன்னும் மற்றவைகளினினனும் வெளிப்பட்ட முத்துக்கள் கீழே சிதறிக்கிடந்து ஒளி செய்யும். அவ்வொளியானது, தன்னையிடாது துரத்திக்கொண்டே வரும் சூரியனுக்குப்பயந்து அச்சோலையில் மறைந்திருக்கிற இருட்டை “எங்கள் நாயகியின் குலாதிபனுக்குப் பொருநதாரை நாங்கள் காக்கமாட்டோம்” என வெளியே துரத்தியடிப்பதுபோல் எங்கணும் பரந்து பகல் வெளிச்சத்தை எப்போதுவ குறைவற உண்டுபண்ணும். அங்குள்ள மரங்கள் செழுமை மிகுதியால் தத்தமக்குரிய காலமும் பருவமுமின்றி எப்போதும் பழுக்கும் இயல்புடையவாகையால் பலவகையான கணிகள் நிறைந்திருந்தன. அக்கணிகளை

உண்டவர்கள் பால், தேன், பாகு இம்மூன்றையுங்கலந்து கொடுத்தாலும் இவற்றை இகழ்ந்து பரிகசிப்பார்கள். அச்சோஸையில் என்றும் வற்றாமல் பழகும்போலும் தெளிந்த நீர் நிறைந்த தடா நங்கனும், சலவைக் கற்களால் கட்டப்பட்ட மண்டபங்களுமிறைந்திருந்தன.

* தமையத்தி தன் தோழிகளோடு விளையாடுவதற்காக மண்மேடுகள் போல் ஆங்காங்கு இராத்தினகருவியலால் செய்யப்பட்ட செய்ம்மணிக்குன்றுகளும் இருந்தன. அதை அனேக நிறம்பொருத்திய இலைச்செடிகளும் படைக்கொடிகளும் சூழ்ந்திருந்தன. அங்கே தடாகங்களினெல்லாம் சிறப்புற்றதாகிய ஒரு அழகிய தடாகம் இருந்தது. அத்தடாகத்தில நீர் வேண்டியபோது நிறைக்கவும் வேண்டாதபோது நிறைக்கவும் சக்தியுள்ள இயந்திரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த இலவந்திகை அல்லது யந்திரவாவி என்றும் சொல்வதுண்டு. அதனருகில் சிறந்த சந்திரகாந்தக கல்லா லாகிய ஒரு சிங்காரமண்டபம் இருந்தது; அதற்கு நான்கு பக்கங் களிலும் வெள்ளிப்படிகளமைத்து மரகதத்தால் தளவரிசை இடப்பட்டிருந்தது. அதனமேல் பலந்தாலும், பொன்னாலும் பலவகைக் கற்களாலும், தூண் விட்டம் உத்திரம் கொடுவகை முதலியன அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அஃது அதனமேல் சந்திரகாந்தக் கல்லால் ஓவையப்பட்ட மேல்பாகத்தை யுடையது. இந்த மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் மூங்கில் தட்டிகளைப்போல முததுச் சாங்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. இதனடியில் தேவேந்திரனது சிம்மாசனம் போல அனேக இரத்தினங்களுால் அலங்கரித்துச் செய்யப்பட்ட ஒருமேடை இருந்தது. அதற்குமேல் பொற்சரிகைகளால் செய்யப்பட்ட பலந்தம் பொருத்திய விதானம் கட்டப்பட்டிருந்தது.

அன்னம் இக்காஷிகளைக் கண்ணுற்று அங்குள்ள விதம் விதமான பக்ஷிகளையும் பார்த்துக்கொண்டே வந்தது. அங்குள்ள மயில்களெல்லாம் தமையத்தியின் தில்விய சாயலைக்கண்டு 'இச் சாயல் நமக்கில்லையே' என வெட்கித் தலைகுனிந்து ஆட்டமின் 'நிச்' செய்குன்றின்மேல் தங்கியிருந்தன. அன்னங்கள் தமையத்தியின் நடைபயக்கண்டு நமக்கு இதுவரையிலும் நடையால் துத்

பட்ட பெருமை இன்றோடே போய்விட்டதென்று மனநொந்தாற் போல நடமாட்டமின்றிப் பொய்கைகளிலுள்ள தாமரையிலுறவகித் தலைமறைவாக இருந்தன. மரங்களின் மீதுள்ள குயில்களும் கிள்ளைகளும் தமையந்தியின் இனிய குரலையும் சூதலைச் சொற்களையுங்கேட்டு “இத்தனமையை இனி எககாலத்து நாம் அடையப் போகிறோம்? அவ்விதமாக அடைந்தாலும் அவற்றின் இயற்கைக்குணம் நமக்கு வருமோ” என மரங்களின் மேலுட்கார்த்து அக்குரலோசையைப் பழகுவனபோல மெதுவாகப் பாடிப்பேசி இலைமறைவாக இருந்தன. இவ்வாறு ஒவ்வொரு ஜாதி பகல்களும் தமையந்தியினால் தங்கள் பெருமை குறைந்ததே என்று வருந்தி அச்சோலையில் சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருந்தன. தமையந்தியால் வளராகசப்பட்ட கிள்ளையையும் நாகனவாயப் பட்சியையும் பாதது “இப்பறவைகள் தமையந்தியால் வளர்க்கப்பட்டு அவள் அருமை பாராட்டி அவள் கையால் கொடுக்கும் உணவை உண்பதற்கு என்ன தவஞ்செய்தனவோ? எனத் தமமை வெறுத்து மனம் புழுங்கிய அவ்வவ்வினப்பறவைகள் தமது சிறகுக்களாகிய கைகளால் தம்மை அடித்துக்கொண்டே பறக்கும். அங்குள்ள மான்கள், மண்மதனது காய்ச்சி வடித்த பூணங்கள்போல் காத்தவோடி நீண்டிருக்கும் தமையந்தியின் கண்களைக்கண்டு வியப்புற்று “இவைகளுக்குரிய பார்வை நமக்கில்லையே” எனவருந்தி “ஒருவேளை ஒன்றுக்கும் பற்றாத நம்மை அவள் தோழிமார் இகழ்ந்து வெருட்டிவார்களோ” என மருண்டு மருண்டு விழித்துக்கொண்டிருந்தன.

அன்னபக்தியானது இவைகளைப்போன்ற பல காக்கிகளைக் கண்டு களித்து “இவற்றில் ஒவ்வொன்றையும் முற்றிலும் பார்த்துத் திருப்தி அடைவதற்கு அனேக யுகங்கள் செல்லும்போலிருக்கிறதே. இவற்றைவிட்டுப்போகவும் மனம் வரவில்லையே. நான் வந்த காரியம் முடிவு பெறாமலிருக்கிறதே” என்று மனங்கலங்கிப் பிறகு ‘ஒருவாறு திடப்பட்டுத் “தமையந்தி இருக்கும் இடத்தை எப்படி அறிவேன்? இச்சோலை அனேக காவதங்கள் அகன்றிருக்கின்றதே. இதில் எந்தப் பகுதி அளவற்ற புண்ணியம் செய்ததோ. அவ்விடத்தை அறிந்து அங்கே போவதற்கு நானுடிக்.

அனேக காலம் ஒருகாற் பீடத்திருந்து ஒற்றைக்காலால் தவஞ் செய்வேவன்மோ” என ததுக்கித்து நாலாபக்கங்களிலும் சுற்றிப்பார்த்தது. அப்போது ஒரு பெரிய சண்பாப் பூஞ்சோலையிலுள்ள மணம் முழுதும் அல்லிடத்தைவிட்டுப் பெயர்ந்து வந்தாற்போல் தனக்கு எதிராக முகமாக ஒரு இயற்கை மணம் வீசியது. அஃவகையான மணம் பஞ்ச தருக்கரினின்றுப் உண்டாவதில்லை. அதை அறிந்த அன்னம், அப்புதுமணம் எவவிடத்திலிருந்து வந்திருக்கலாம், அதை எப்படியாவது தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அந்நுமணம் வந்த வழியைப் பற்றிச் சென்றது. அப்போது அங்கே ஓரிடத்தில் புலவகையான புஷ்பந்தரும் மரங்களில் அப்போதலாந்த புஷ்பங்கள் பூப்புகின்றாற்போல மேலே குலுங்க, அவற்றினின்றும் சரையில் உதிர்ந்த மலர்களால் ஆகிய விரிப்பினீழில் தன் நிருதாவான இரண்டு கால்களும் நோவ ஒரு பூங்கொம்பு போன்று, அனேக நங்குத திரக்கட்டங்கள் குழ ஒரு களங்கமற்ற பூரணச்சந்திரன் உதித்தாற்போல அனேக தோழிமரங்களுக்கும் செவிலித்தாயருக்கும் மத்தியில், தனது இரண்டு கண்களையும் இரண்டு வண்டிகளென நினைத்துத் தன்கண்களில் வந்து உறவாடி மோதும் அனேக வண்டிகளைத் தூரத்தில்கொண்டே தன் பல வரிசைக்கிளையாகாத முதிர்ந்த அழகிய மூல்லை அருமபுகளைப் பறித்து வினையாடிக்கொண்டிருந்த வீமராமன் தவப்பயனாகிய தமையந்தியைத் தன் கண்ணாமணமுடி குளிரக்கண்டு அன்னபகியானது மகிழ்வுற்று ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கிற்று. தமையந்தியின் மேலான வண்பபையும், மேனி ஒளியையும், இயற்கை மணத்தையுடி கண்டநிந்து அன்னம், தமையந்தியானவள் முதல்வகுப்புப் பெண்டிருள்ளும் முத்தன்மையானவளாகையால் அவளுக்குச் சண்பகப்பூ நிறமும், அனேக காலதங்கள் வரையில் நாளும் இயற்கை மணமும் உரியதே எனத் தெளிந்தது.

பின்பு அன்னபகியானது “இத்துணை மேம்பாடுடைய தமையந்தியை நான் எவ்வாறு அணுகுவேன். நன்றி மறவேன என்று நான் நாமவேல் அண்ணலாகிய நன்னிடத்தில் சொல்லிய உறுதி மொழி பொய்க்குமோ என்ற ஏக்கம் அதிகரிக்கின்றதே. அவ்

னும் நானும் மலையும் மடுவும்போல் இருக்கின்றோமே, நான் அவளுக்கு எந்தவிதத்தில் சமானமாவேன். ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து நானோ ஒரு பக்ஷி. அவள் உத்தமப்பிறவியில் உத்தமத்தன்மையே உருவெடுத்தாற்போன்ற இராஜகுமாரி. நான் பூவுலக பக்ஷிகளில் சிறந்தாளேன். அவள் தெய்வ மகளிரினும் சிறந்த அவர்களை ஏவல்கொள்ளுந் தன்மையுடையவள், என்னை வீணானும் மண்ணும் புகழும். அவளைச் சுவர்க்க மத்திய பாதாளமென்னும் திரிபிலாகங்களிலும் புகழ்வார்கள். ஆகையால் அவளுக்குரிய சிறப்புகளில் ஒன்றாவது எனக்கில்லை. ஐயோ, பாவம்! எனக்கும் என இனசதுகரும் அவளைப்போல நடக்கக்கூடத் தெரியவில்லையே. சலிர், தூதாரச்செல்லுகிறவர்கள் கல்வி அறிவு பூங்குகங்களிற் சிறந்த பெருமை வாய்ந்திருக்கவேண்டும், அவர்கள் எவரிடத்தில் தூது போகிறார்களோ அவர்களால் மதிக்கப்படும் தன்மையுடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். “வார்த்தை பதினாயிரத்தொருவன்” என்றபடி அவர்களுக்குப் பேசுவதில் விசேஷ சாமர்த்தியம் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகளும் பலநாள் பழக்கத்தால் நயப்பட்டுக் கேட்பவர்க்கு இனிமையை உண்டாக்கி அவர் மனங்கரையச் செய்யவேண்டும், “வெட்டினை மெத்தெனவை வெல்லாவாம்” என்ற முதுமொழியை அவர்கள் எவ்வுறும் மறக்கலாகாது ஒருவருக்காகத் தூது செல்பவர் அவருடையகுணத்தையே பேசவேண்டுமே யன்றித் தோஷத்தை எடுத்துப் பேசுவது மதியினம். தூதுபோகிறவர்கள் சுயநயம் பாராட்டுதலையும் பிரதிபயனையும் தூதுசென்றவர்களிடத்தில் அபிமானத்தையும் ஒழித்து நடுநிலைமையைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு தாம் மேற்கொண்ட தூதை நிறைவேற்றுவவர் இம்மை மறுமைப் பயன்களை எளிதில் அடைந்தின்புறுவார்கள் என்பதற்கையமில்லை. மேற்சொல்லிய தன்மையால் மாஃபிமைப்பட்டார் செய்துமுடிக்கும் அரிய காரியத்தை நானும் செய்யத்துணிந்தேனே. ஆயினும் குற்றமற்ற கருணாகரனாகிய நளனுடைய தூதாக நான் வந்திருக்கிறபடியால் அக்காரியத்துக்கு ஒருவித இடையூறும் உண்டாகாது. சத்தியத்தையே விழுப்பொருளாகக் கொண்ட உத்தமர்களுடைய காரியம் நிறை

வேறுவிடின் வேறெதெக்காரியம் நிறைவேறும். ஆகையால் நான் சமீபத்தில் சென்று, வந்த காரியத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறேன்” என்று சமீபிததுத தமையந்தி தன்னையே நோக்கும்படியாக அந்நி உல்லாசத்துடன் அவளுக்கேற்றே மெதுவாக நடந்து இரிந்தது.

அப்போது தமையந்தி தனக்கெதிரில் தோன்றிய அன்னத்தைக் கண்ணுற்று வியப்படைந்து “இவ்வளவு அழகான பக்தி இச்சோலையில் இதுவரையில் காணப்பட்டதே இல்லை- இதைப் பார்க்குதோறும் விருப்பம் மேலிகிறதேயன்றி இதைவிட்டு அப்பாற்போக மனம் எழவில்லை. இதன் இருப்பிடம் இவ்வுலகேர் அல்லது விண்ணுலகேர் என்பது தெரியவில்லை. இதைப்பிடித்துச் சற்று நேரமாயினும் வைத்து விளையாடினால் தான் இதெரிடத்துண்டாகிய விருப்பம் சற்று குறையும்” என்று தன் விளையாட்டைமறந்து அதைப்பிடிக்க எத்தனித்தாள். அப்போது அன்னம் தமையந்தியின் விருப்பத்தையே துணையாகக்கொண்டு அவளை அவள் தோழிமாரைவிட்டுப் பிரித்துத் தனியே கொண்டு போக வேண்டும் என்ற எண்ணங்கொண்டு தமையந்தி தன்னைச் சுலபமாக எட்டிப்பிடித்துவிடலாமென்று நினைக்கும்படியாகச் சமீபித்து உலாவிக்கொண்டிருந்தது. தமையந்தி தான் நடக்கும் போது தன் காலில் அணிந்திருந்த பொற்கிலம்பு முதலியன ஒலித்தால், அதைச் சத்தங்கேட்டு அன்னம் பறந்து போய் விட மென நினைத்துத் தன் ஆபரணங்களும் அனேகமணிகள்கோத்து நெய்யப்பட்ட ஆடையும் ஒலிக்காமல் அடக்கிக்கொண்டு அவ்வன்னத்தைப்பிடிக்கப் போனாள். அவள் வருவதை அறிந்தும் அன்னப்பக்தியானது அங்குவிடத்தைவிட்டு முடிப்போகாமல் மெதுவாக அவள் கைக்கெட்டாமல் அப்பாற் போயிற்று. இதைக்கண்ட தோழிமார் தமையந்தியைப்பார்த்து “மணல் திட்டிகளில் தங்கி இருப்பதற்காகப் போகும் இவ்வன்னம் நமது கைக்கு அகப்படுமா? அதைப்பிடிக்க எத்தனிப்பதும் தகுதியா” என்று கைகொட்டி நகைத்தார்கள். தமையந்தி மனம் புழுங்கி “நீங்கள் எல்லோரும் கைகொட்டி நகைத்ததனால் அல்லவா என் கையில் அகப்படுவதற்கிருந்த அன்னம் தப்பி ஓடிவிட்டது. நீங்கள் எண்ணிடத்தில

வைத்திருக்கும் அன்பினால் நான் அடையும் பல்ன் இதுதான்; பைத்தியக்காரியாகிய நான் இதுவரையிலும் உங்களை உற்ற தோழிகள் என்று நினைத்திருந்தேனே. நீங்கள் என்னோடு வந்து என்னக்குச் செய்த உதவி போதுமானது, இனி என் பின்னால் வரவேண்டாம். இங்கேயே நின்றுவிடலாம். நான் தனியாகப் போய் அந்த அன்னத்தைப்பிடித்து வருகிறேன்” என்று தன் தோழிமார்களைக் கடுகிடுகிடுசு சொல்லிவிட்டுத் தான் மாத்திரம் அன்னத்தைப் பின்பொடாந்து சென்றான். அன்னமானது, தன்னைப்பிடிப்பதில் தமையந் திருண்டான பிடிவாதத்தையும் அவன் தன்னைப்பிடிப்பதற்காக ரிழலோடு ரிழலாய் மறைந்து வருவதையும் கண்டு தான் அவளுக்குமுன்னால் அசைந்து அசைந்து நடந்து கொண்டேபோயிற்று. தோழிமார்கள், தமையந் திருன் மெலிவை நோக்கி “அம்மணி, இந்த ஒரு அன்னத்துக்காக தாங்கள் இவ்வளவு துன்பம் அடையவேண்டியதில்லை. தங்களுக்கு வேண்டுமானால் இதைப்போன்ற அனேக அன்னங்கள் வருவித்துக் கொடுக்கத் தங்கள் தகை வல்லவரன்றோ. வீணாக, தாமரை போன்ற தங்களுடைய இரண்டு பாதங்களும் கோவ அங்குமிங்கும் அலைவதிற் பயனென” என்று சொல்லியும், அதற்குக் காது கொடாமல் அவர்கள் வார்த்தையை மறுத்து மறுபடியும் அன்னத்தைத் தொடர்ந்து சென்றான். அன்னமானது அவன் கைக்கு அகப்படுவதுபோல நெருங்கியும் விலகியும் போய்க்கொண்டே இருக்கத், தமையந் திரு, எப்படியும் அதைப்பிடித்துவிடலா மென்று நினைத்து அதை விடாமல் பின்பற்றிச் சென்று கடைசியில் தன் எண்ணம் நிறைவேறாமல் களைத்து ஒரு குருக்கத்தில் மரத்தினடியில் வந்து தங்கினாள்.

அப்போது அன்னம்; தன்னைத் தொடர்ந்து வந்ததால் முகம், வியர்த்துக் கால் வருத்தக்களைப்படைந்து நிற்கின்ற தமையந் திரு நோக்கி அவள் களைப்புத் தீரும்படியாக அவளருக்கினிமையான சில வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கிற்று. “பேதமை, பொருத்திய பெண்ணே, நீ என்னைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று நிக்க ஆவல்கொண்டு உன் தேகம் வாடத் தொடர்ந்தாலும் நான் உன் கையில் அகப்படுவேனோ? ஆகாயத்தில் பறக்கிற பகியாகிய

என்னை, மிருதுவான தரையில் நடைபழுவதுபோல் நடக்கிற நீ பித்தவல்லையோ. நீ உன் சோலையில் தினந்தோறும் பார்த்து வருகிற சாமானியபந்திகளாப்போல என்னையும் நினைத்துக்கொண்டாய்போலிருக்கிறது. இதைக் கண்டு யார் தான் சிரிக்கமாட்டார்கள். ஆயினும் என விருத்தாந்தத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். சற்று கவனித்துக் கேட்பாயாக. ஏ, மாதர்திலகமே நான் இவ்வுலகத்துப் பக்தியல்ல. நான் விண்ணுலகத்தில வசஞ் செய்கிறேன். பிரமனுக்கு வாகனமாக இருக்கிற அன்னப்பிள்ளைக்கு நெருங்கிய உறவு. நான் அனேக நாட்களாக பிரமனுடைய உலகமாகிய சத்தியலோகத்திலுள்ள மானசவாவியில் உள்ள பொன்மயமான சாமரை இலைச் சுருளலாததின்று வந்தமையால் எனக்கு இந்தப் பொன்னிறம் வாயத்தது. இஃது எப்போதும் என்னைவிட்டு நீங்காது. ப்ரஸன்னப் பெருமைவாயந்த நான் இப்பூமியை நாடி வந்ததற்குக் காரணம் ஒன்றுண்டு. அதாவது, இம்மண்ணிலும் அரட்சிகளில் மனம் தலைப்போல அழகு வாயந்த நனசச்சக்கரவாததியினுடைய சிறந்த நகரில் அன்றலாந்த புத்தபறகள் நிறைந்த தியய தடாகத்தின் வளப்பத்தைக் கண்டெரிக்க வேண்டுமென்தேயன்றி வேறல்ல. நான் திரிலோகங்களிலும் சஞ்சரித்தாலும் எனக்கு எவ்வித துன்பமும் உண்டாகாதவண்ணம் கருணைக்கடலாகிய பிரமன் வரங்கொடுத்திருக்கின்றான். ஆகையால் எனக்கு எப்படிப்பட்டவராலும் எவ்விதத்துன்பமும் நேரிடாது. ஆனால் இக்கடல் சூழ்ந்த பூமியில் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நான எனனைப் பிடிக்க எண்ணவகொண்டால் நான் பிடிபடுவேனே யல்லது வேறெவராயினும் எந்த எந்த விதமாகப் பிடிக்க முயன்றாலும் அவர்கள் கையில் அகப்படமாட்டேன், அதை நானும் பிரமனும் யாதேனும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யச் சொன்னால் மனமகிழ்ந்து செயவேனே யல்லது அவர்களைத் தவிர சுவர்க்காதிபதியாகிய தேவேந்திரனே ஒரு காரியத்தைச் செய்யச் சொன்னபோதிலும் சொய்யாது மறுத்துவிடுவேன். நானுக்காகச் சிரமப்பட்டதினமே சுதினமென்றும் அவனேவலைச் செய்கிற புண்ணியமே பெரும்புண்ணியம் என்றும் நான் நினைத்திருக்கிறேன். அவன் மீதிருக்கும் விருப்ப

மிகுதியால் நான்தின்னந்தோறும் ஆகாய கங்கையிற்குளித்து அக் குளிரந்த ஜலத்தை என் சிறகுகள் நிரம்பக் கொண்டுவந்து அவன் கிவ்யதேகத்தில் தெளித்து அவனுக்கு எவ்வீத தாபமும் உண்டா காதபடிசெயவேன். கரும்புபோதும் சொல்லையுடையபெண்ணை, எனக்கு அவனிடத்தில் அவ்வளவு வீருப்பம் உண்டாகக் காரணம் என்னவெனில் இப்பூவுலகத்தில் அவனைப்போல அழகில் சிறந்தோர் ஒருவருமில்லை. அவன் அரண்மனை வாயிலில் மங்கல முரசும்தியாகமுரசும் ஒலிக்காதநேரமில்லை. அவனுக்குப் பகையே யில்லை. அவனுடைய பகைவரெல்லாம் அவனை வணங்கி அவனுக்கு அடங்கி நடக்கும்படியாக அச்சத்தை உண்டிபண்ணுகிற வேலாயுதத்தையுடையவன். தெயவலோகத்திலும் அவனுடைய அழகையும் பெருமையையும் புகழாதார் ஒருவருமில்லை.

அறங்கிடந்த நெஞ்சு மருளொழுகும் கண்ணு
மறங்கிடந்த திண்டோள் வலியுந்—திறங்கிடந்த
செங்கண்மா லல்லனைற் றேர்வேந்த ரோப்பரோ
அங்கண்மா ஞாலத் தவர்க்கு.

தவிர, அவன் சங்கீதத்திலும் அசுவ சாஸ்திரத்திலும் மிகுதியான் தேர்ச்சியுள்ளவன். ஒருநாள் நானது பாடலைத் தேவேந்திரன் சனபயில் நான் சொல்லியபோது அவன் அதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து தனனிடத்தில் வீணை வாசிப்பதில் வல்லவனாகிய ஒரு கந்துருவனைப் பார்த்து “இந்த அருமையான பாடல் உனக்குப் பாடவருமோ” எனக்கேட்டபோது நாங்கள் அவனை இகழ்ந்து ஹாஹா என்று சொல்லியதால் அன்றுமுதல் அவனுக்கு ஹாஹா எனப் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. நாம் பார்த்துவருகிற பூரண சந்திரன் நானது அழகியமுகத்துக்கு ஒருவாற்றானும் ஒவ்வாமை யால் அவன் முதத்தைப் போன்ற ஒரு சந்திரனை உண்டிபண்ண வேண்டுமென்று பிரமன் அமாவாசைதோறும் புதிது புதிதான ஒவ்வொரு சந்திரனாகச் செய்து பார்த்தும் தன் எண்ணம் நிறைவேளுமையால் இன்னும் கைவருந்தி வாடுகிறான். பொறுமையே யிலோ அவனுக்கு மிஞ்சினவர் ஒருவருமில்லை. பொறுமையே யிருவெடுத்த மன்னன் யாரெனில் கண்ணையன் பிழைவரைச்

சொல்லக்கூடும். பிறர் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்
 'தில் பூமிதேவியையும் பூபாரத தாங்குவதில் ஆதிசேஷனையும்
 இணையாகச் சொல்லலாமேயன்றி வேறுவனையே கிடையாது.
 வன்மையில் அவனுக்கு ஒப்பாரில்லை. வன்மையும் அவனை
 அடைந்து நீங்காதிருக்கின்றபடியால் அதுவும் பெருமை அடைந்
 திருக்கிறது. புறநாட்டிலுள்ள பெண்கள் அவன் நகரத்துப் பெண்
 களின் நடையழகுக்குக்கூடச் சமானமாகமாட்டார்கள். நாளிடைத்
 தில் குற்றேவல் செய்கிற பெண்களின் நடையைக்கண்டு ஆசைப
 பட்டி நான் அதைக் கற்றுக்கொண்டு தெய்வலோகத்துக்கும்
 போனேன். அங்கே இந்நடையைக் கண்டு ஆசைப்படாதார் ஒரு
 வருமில்லை. அவர்களில் அரம்பை மனம் மிக்கவன்று என் நடை
 ஸையப்போல் தானும் நடக்க வேண்டுமென்று என்னை கெஞ்சிக்
 கேட்டுக்கொண்டபடியால் மனமிரங்கி அவளுக்கு மாத்திரம் கற்
 துக் கொடுத்தேன். அந்நகரத்திலுள்ள பெண்களுக்கு என்னி
 டத்தில் விசேஷ நம்பிக்கையுண்டு. அவர்கள் தங்களுக்கு மிகவும்
 ஆபத்தமானவர்களிடத்திலும் சொல்லத் தகாதென நினைத் து
 மறைத்துவைத்திருக்கும் பரம இரகசியமான விஷயங்களையும்
 என்னிடத்தில் சொல்லாமல் இருக்கமாட்டார்கள். நான் அந்நக
 ரத்தைவிட்டு எப்போதும் அகல விரும்புவதில்லை. இவ்விதமாக
 எல்லாவற்றிலும் சிறந்த நானுக்குத் தகுதியான ஒரு பெண்மணி
 அகப்படாமையால் அவனுக்கு இதுவரையிலும் விவாகம் நடக்க
 வில்லை. அந்நதத் திவ்விய புருஷனுக்கு மனைவியாவதற்குரிய
 பெண்ணணங்கைத் தேடிக்கொண்டு ஒவ்வொரு உலகமாகச்
 சுற்றிவருகிறேன். இதுவரையில் ஒருவரும் காணப்படாமையால்
 இந்நகரை அடைந்தேன். இங்கு உன்னைக் கண்டபிறகுஎன்மனம்
 ஒருவாறு ஆறுதலுற்றது. அவன் அழகுக்குத் தகுந்தவன் நீயே
 அன்றி வேறொருவருமில்லை. நீ அவனைக் கலியாணம் செய்து
 கொள்ளாவிட்டால் உன் அழகுக்குக் கௌரவமில்லை. ஆயினும்
 விதி என்பது ஒன்று தனியாக இருக்கிறது. அதன்படியே நான்
 எதுவும் நடக்குமேயன்றி அதற்கு மாறாக ஒன்றும் நடவாது.
 ஆனால் எதையும் விதிக்கும் பிரமன் சேர்க்கத் தகுதியானவற்றை
 யே சேர்ப்பனையல்லது தகாதவற்றைச் சேர்ப்பதில்லை. இங்

வுண்மை அறியாதார் சிலர் உலகில் அனேக காரியங்கள் தகர்த விதமாகவே நடக்கிறதென நினைத்து அதற்குக் காரணமான கடவுளின் சக்தியைப் பரிசுதித்து இகழ்கிறார்கள். நிற்க, நான் ஒரு சடவை பிரமணை நமஸ்கரித்துப் “பூலோக மன்மதனான நானுக்குத் தகுதியான பெண்யாராக இருக்கலாம்” என்று கேட்டபோது அப்பிதாமகன் உன் பெயரையே சொன்னதுபோல என்ககூறிப் பட்டது. அவ்வாற்றை முற்றிலும் என்காதின படுவதற்குமுன் ஒரு தேர் அப்பக்கமாக ஓடியது. அதனால் உண்டான ஓசையில் அச்சொல் முற்றிலும் என்காதின்படாமல் அரைகுறையாகப் பட்ட படியால் நான் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் உன்னையன்றி நானுக்கு வேறு மனைவியும், நன்னையன்றி உனக்கு வேறு கணவனும் ஏற்பட்டால் பிரமணை ஒத்த இயல்புடையவரையே கூட்டுவான் என்று தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் புகழ் மொழி அந்த முட்டாள தாரையோனைவிட்டு அந்நேரே ஓடி ஒழிந்து யழும்பொழி நிலைக்கும் என்பதற்கையெல்லாம். ஏ, தமை யந்தி, நான் ஓடுகிறேனாக உன் பெருமையையும் அவயவ துட்பதையும் மறந்து உன்னிடத்தில் தகர்த வார்த்தைகளைப் பேசி உன்னையும் கால நோவ நிறுத்திவைத்துவிட்டேன். நீ என்னிடத்தில் சற்று அனபுற்று என்னைப் பின்பற்றி வந்தமையால் எனக்கும் உன்னோடு சற்றுநேரம் சயடாவுகிக வேண்டும் என்ற ஆவலுண்டாயிற்று. அந்த அவா மிகுதியால் உன சிரமத்தைக் கொஞ்சங்கூடக் கவனிப்பாது வீணகாலம் போக்கி அபராதி யானேன். அதை நீ மனலரிப்பாயாக. ஆயினும் நான் உனக்குச் செய்த அபராத்தத்துக்காக நீ என்னை என்ன செய்யச் சொன்ன போதிலும் அதை இப்போதே முழுமனதுடன் செய்துமுடித்து நான் உனக்குச் செய்த பிழையினின்றும் என்னைக் காத்துக்கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தமையநதியின் மனத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகச் சற்றுநேரம் சுமமா இருந்தது.

அப்போது தமையந்தி, அன்னம் சொல்லியவற்றை எல்லாம் கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவ்வன்னத்தை நோக்கி மிக்க நாணத்துடன் சொல்லத் தொடங்கினாள். “அரச அன்னமே, நீ எனக்கு ஒன்றுத அபராத்தமும் செய்யவில்லை. நீ பேசிய வார்த்தைகள் என்

காதுக்கு இதுவரையில்லாத இனிமையை உண்டிபண்ணின படியால் உனக்குக் காலதாமதமாகிறதே வனபதையும் மறந்து உன்னையும் நிறுத்திவைத்ததாகிய பெருமட்டியை நான் செய்து விட்டேன். நண்ணறிவுடையோர் நூலோடு பழகிநுப், பெண்ணறிவேன்பது பெரும்பேதமைத்தே, எனபது நீ அரியாத தலை. பிறர் தமக்குச் செய்த பிழையைத் தம்முடைய தெனச சொல்வது உத்தமர்களுடைய கொள்கையாதலால் அதனைமை வாயந்த நீயும் நான் செய்த பிழையை உன்னுடையதெனச சொல்லிக் கொள்ளுகிறாய். தவிர எனக்கு ஏதாவது ஆகவேண்டியிருந்தால் அதைச் செய்வதாகவும் சொன்னாய். நான் உன்னைக்கண்டு களிப்படைந்ததைத் தவிர வேறே எனக்கு ஆகவேண்டியது என்ன இருக்கிறது. அப்படியே பெண்களுக்கு ஏதேனும் ஒன்றில் விருப்பம் இருக்குமாயின் அதையவர்கள் தம்மனத்தைவிட்டு வெளியே சொல்வதுமுண்டோ. இந்நிலவுலகத்தில பெண்ணாகப் பிறந்தவள எவளாக இருந்தாலும் கற்பகத் தருவின் கொழுநனை எனக்குக் கொண்டிவந்து கொடுக்கவேண்டும், என்று சொல்லுகிறவளுமுண்டோ. எல்லாம் தெரிந்த உனக்கு நான் அதிகமாகச் சொல்வது என்ன இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் நீயே கருதிப் பார்த்துக்கொள்” என்றான்.

அன்னம் சற்று ஆலோசித்து பெண்களுக்கு இயல்பாக உள்ள நாணம் மடம் அசசம் யிர்ப்பு என்னும் நாண்களுள் சிறந்த காவலாகிய நாணம் தமையநதிக்கு அதிகமாக இருப்பதால் தன் மனத்திலுள்ளதை வெளிப்படுத்த வெட்கப்படுகிறாள். அவளுக்கு இன்னும் விருப்பத்தைத் தராததே இனிய ராத்ததைகளைப்பேசி அவளது உட்கருத்தை வெளிப்படுத்தவேண்டும் எனத் தீர்மானித்துத் தமையநதியை நோக்கி “நங்காய், கற்பகத் தருவின் கொழுநனை என்று நீ சொல்லியதின் கருத்து எனக்கு வெளிப்படவில்லை. ஏனெனில் கற்பகத், தருவின், கொழுநனை என்றால் கற்பகத் தருவிலுண்டாகிய மலருந் தருணம் வாயந்த அரும்புகள் என்றும், கற்பகத், தருவின், கொழுநனை, என்றால் கற்பகத் தருணைப்போலக் கேட்டதெல்லாம் கொடுக்கும் திறமையுள்ள கணவன் என்றும் இரண்டு பொருள்படுவதால் நீ எதை விரும்பினாய்

என்று நான் தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை. ஆகையால் உன் மனத்திலுள்ளதை ஒளிக்காமல் வெளிப்படையாகச் சொல். அதனால் உனக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது. ஒருவேளை, நீ சொல்லப்போகிற காரியம் என்னால் முடியுமோ முடியாதோ என சந்தேகிக்கிறாயோ. அதைச் சந்தேகம் நீ கொள்ளவேண்டாம். ஏனெனில் எந்தக்காரியமாக இருந்தபோதிலும் அதைச் செய்து முடிப்பதாகத் தீர்மானிப்பேனேயானால் அக்காரியம் இதுவரையில் முடியாமற் போனதில்லை. என்னாலாகாத காரியம் எவராவும் ஆகாது. ஒருகால் நீ சொல்லுங்காரியம் மாத்திரம் என்னலேயும் முடியாதபடி அவ்வளவு பெரிய காரியம் போலிருக்கிறது. ஆயினும் அதுவும் நடுநிலைமை தவறாத உத்தமியாகிய நீ நினைத்த காரியமாகையால் அவசியம் பூர்த்தியாக வேண்டுமேயல்லது வீணாகப் போகக்கூடாதே. அப்படி வீண்போகுமாயின் உலகில் உத்தமத் தன்மைக்குப் பெருமை என்ன இருக்கிறது. நான் ஏதோ பொய் சொல்லி உன்னை ஏமாற்றி உன் மனத்தில் உள்ளதை வெளிப்படுத்தப் பார்க்கிறதாக நீ நினைப்பாய். ஆனால் நான் ஒருபோதும் பொய் சொல்லமாட்டேன். என் வாயிலிருந்து வருவதெல்லாம் உண்மையே. என் மனம் பொய் பேச விரும்பின் போதிலும், நான் வேதாப்பியாசம் செய்திருக்கின்றபடியால் என் நாயினின்று உண்மைதான் வருமேயல்லது என் மனம் நினைத்தபடி பொய் வராது. எல்லா உலகங்களையும் படைத்த கடவுளாகிய பிரமனை 'இவ்வுலகங்களில் உண்மையே பேசுபவர் யார் யார்' என்று கேட்டால் அவர் முதலில் எங்களைச் சொன்னபிறகு தான் மற்றவர் பெயரைக் கூறுவார். ஆகையால் நீ கொஞ்சமேனும் என்னைப்பற்றிச் சந்தேகப்படவேண்டாம். நீ விரும்பியதை இப்போதே சொல்லுவாயானால் நான் அந்த மிகவும் விரைவாக முடித்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று மிகவும் பரிவுடன் அன்னம் சொல்லிற்று.

தமையந்தி "பொன்னிறம் வாய்ந்த அன்னமே, இவ்வளவு நாழிகை என்னோடு பழகியும் என் நிலைமை உனக்குத் தெரிய வில்லையா? இத்தமையந்தி யாழிகை கேட்டுநீதி எள்ளன்பால்

வேட்கையுற்றனர்' என்று உனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கலாமே, இதை நான் சொல்லித்தானா நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்? மனங்கலங்கித் தெரிய வகையறியாது திகைக்கின்ற என்னை, என் மனத்திலுள்ள விருப்பத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லும்படி வற்புறுத்துவது உன்னைப்போன்ற முதிர்ந்த அறிவுடையோர்க்கு அழகா" என்று சொன்னான்.

இதைக்கேட்ட அன்னம் தமையாதியின் மனக்கருத்தை நன்றாக அறிந்திருந்தும் ஒன்றும் அறியாதது போலத் தமையாதியை நோக்கி "வேலபோலுங் கண்ணையுடைய மாசே, நீ 'இத்தமையாதி, யாழிசை கேட்டுருகி னளன்பால் வேட்கையுற்றனர்' என்று சொன்னாயல்லவா? அதாவது (யாழ் இசை கேட்டு உருகினள் அன்பால் வேட்கை உற்றனள்) இத்தமையாதி, வீணையின் நாதம் போலக் கேட்பவா காதுக்கினிமையை உண்டிபண்ணுகிறான் வார்த்தையைக்கேட்டு உருகி, அதனிடத்துண்டாகிய அன்பின் மிகுதியால் அவ்வார்த்தையை மறுபடியும் கேட்க விரும்பினாள் என்றும், (யாழ் இசைக்கேட்டு உருகு இன் ன ள ன் ப ா ல் வேட்கையுற்றனள்) இத்தமையாதி, அன்னத்தால் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட நளனது பெருமையை வீணையின் இனிமையான ஒசை போலக் காதுக்கொண்டு அதனால் தமையாதி உருகி வாகும்படியாகச் செய்த இனிமை பொருந்திய நளனிடத்தே மிகுந்த விருப்பமுற்றனள் என்றும் இரண்டு பொருள்படுவதால் இவற்றில் நீ குறித்துச் சொல்லுவது எது என்று நான் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை, நான் அனேக தூல்களைக் கற்றறிந்த புலமையினாலே நீ நனினையே விரும்பியதாய்ச் சொன்னதாக வைத்துக் கொள்வேன்; அது அறிவுடையோர் கொள்கையல்ல. ஏனெனில் பெண்களுக்குரிய பயிர்ப்பு என்ற தன்மையினால், அவர்கள் ஒரு விஷயத்தில் பற்றுடையவர்களாக இருந்தபோதிலும் உடனே அதைவிட்டு மாறும் இயல்புடையவர்கள் என்று அறிவான் முதிர்ந்த பேரியோர் கூறுகின்றமையால் நீ குறிப்பாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளை நான் அறிந்தும் அறியாது போல் சந்தேகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. தவிர, உலகமெல்லாம் ஐயித்து ஏக சக்ரேச்வரனாகத் தருமத் தவறாது அரசுபுரியும் சக்கரவர்த்தியாகிய

நன்னுடைய சபையில் நான் போவேனானால் அவனுக்கு என்னிடத்திலுள்ள அன்பின் மிகுதியால் என்னை அருகிருத்தி நான் எவ் கெடுகு சென்றேனென்றும் அங்காங்குள்ள விசேஷ மெனன வென்றும் அவன் என்னைக் கேட்டுங்கூல நான் போன இடங் களையும் அவ்விடங்களுள்ள விசேஷங்களையும் சொல்லும்பேரது இந்நகரத்தையும் உன்னையும் பற்றிச் சொல்லத்தான் வேண்டும். அப்போது நீ மிகக் நாணத்தோடு சந்தேகமாகச் சிலவார்த்தைகள் சொன்னதாக நான் சொல்லுவது தகுதியா? அரைச் சொல்லக் கொண்டு அமரலம் ஏறலாமா? பூராஜ சபையில் கேள்வி உத்தே சம் அபிப்பிராயம் என்னும் மூன்றாம் நீதிகு நிகையமான விஷயங் களையே தெரிவிக்க வேண்டும். நிகையமாகத் தெரியாதவற்றையெல் லாம் அவிஷயங்களை அரசு இடத்தில் சொல்லாமல் முற்றிலும் விட வேண்டும். நீ இராஜ குமாரியாகையால் மேற்சொல்லியவை கள் உனக்குத் தெரியாதனவல்ல. மேலும் நீ சொல்லிய வார்த்தைகளின் தன்மையையும் அவற்றின் குறையையும் உனக்குத் தெரிவிக்காமல் மௌனமாக நான் உன்னிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுப் போவேனானால், நீ என்னிடத்தில் நன்னுக்குத் தெரி விக்கவேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்லி இருப்பதாகவும், நான் அவற்றில் ஒன்றுவிடாது என்னிடத்தில் சொல்லி அதற்கு ஆக வேண்டிய விதமாக முடித்துவிடுவேனென்றும் நீ நம்பி இருக்க லாம். ஆனால் நான் எவ்வளவு மனரூபிக் கேட்டும் நீ சொல்லிய வார்த்தைகளெல்லாம் பிறா சந்தேகிகுமபடியாகவே இருக் கின்றபடியால் இவற்றை ஒருநாளும் நான் என்னிடத்திற் சொல்ல மாட்டேன். தவிர, எந்திரங்களுக்கு எப்போதும் சுவேசனை என்ப தில்லை. அவாகன எப்போதும் பிறா பாதுகாப்புக்குட்பட்டவர்கள், அதாவது இளமையில் பிதாவினாலும் வயதில் கணவனாலும் வீருத்தாப்பியத்தில் குமாரராலும் காப்பாற்றப்படுகிறார்கள். அங் வாறே, நீ இப்போது மட்டைதப் பருவமுடையவனாகையால் உன் தந்தைக்குட்பட்டவன். உன் தந்தை உன்னை வேறுயாருக்காவது விவாகம் செய்து கொடுக்கத் தீர்மானித்தால் நீயும் அதற்குட்பட் வேண்டுமேயல்லது அதற்கு மாறாக நடப்பது உனக்குரிய தீர் மல்ல. அப்போது நான் என்னிடத்தில் உன்னைப்பற்றி உத்தேச

மாகச் சொல்லும் வார்த்தைகள் பொய்யாகப்போகுமே, ஒருநகரால் நீயும் இதை மனத்தில வைத்துக்கொண்டு தான் உன் கருத்தை வெளிப்படுத்தாமல் குறிப்பாகச் சொல்லுகிறாயோ? இப்போது தான் நீ துட்ப புச்சுதியுடையவள் என்றும் உன் வார்த்தைகள் விபக்கசத்தகனவென்றும் தெரிந்துகொண்டேன். நம்பிருவருக்கும் ஒரே விதமான சந்தேகமிருப்பதால் இந்த விஷயத்தில் நான் முயற்சி செய்வதில் யாது பயன்? ஆகையால் இதைவிட்டு நீ வேறு எதாவது செய்யச் சொன்னால் அதை இப்போதே செய்து முடிக்கிறேன்” என்று சமைப்பியின் மனத்தை ஆராயவதற்காக வினயமாகச் சொல்லிற்று.

அப்போது தமையகதி தன் உள்ளக்கருத்தை வெளிப்படுத்தாவிட்டால் அவள் எண்ணம் நிறைவேற்றாத பேரயவிடுமெனக் கருதி அவளை உதுவரையில் காத்திருக்கொண்டிருந்த நாண்டதைச் சற்று விட்டுச் சிறிதுபுனன்கை செய்து முகத்தை ஒரு புறமாகத் திருப்பிக்கொண்டு பின் வருமாறு சொல்லலுற்றாள். “எல்லாம் அறிந்த அனனமே, உன் வார்த்தையை வேதவாசகியமென்றமபுகிறேன். உலகில் எனக்குத் சூதுரியான கணவன் நளசக்கரவர்த்தியென்றும், நாவகரிருவரும் விவாகம் செய்துகொள்வது தான் தருதியென்றும், விதி பொருத்தாதாரைக் கூட்டாதென்றும் சொன்னாய். நீதான், எனக்குத், எல்லாவற்றிலும் சிறந்து ஒப்புயரவில்லாத உத்தம குணங்கள் வாய்ந்த இராஜகுமாரனையே எனக்குக் கணவனாகத் தேடுவாரேயன்றி மனம்போன போக்காகச் செய்யமாட்டான் அப்போது, அவர், நீ சொல்லிய நளசக்கரவர்த்தியையே தேர்ந்தெடுக்கவேண்டிம் அதனால் நீ நளசக்கரவர்த்தியிடத்தில் என்னைப்பற்றிச் சொல்லும் விஷயம் பொய்யாகாது. விதியும், தன் இயற்கை மாற்றமல இருக்கவேண்டுமானால், நளசக்கரவர்த்திக்கு மனேவியாகத் தருதவனென்று நீ சொல்லிய என்னையே அவரோடு கூட்டவேண்டிம். அப்போதும் உன் வார்த்தை வீண்போகாது. ஒருவேளை விதியும் தன் இயற்கைமாறி என் தருதையும் அதன் வசத்தராய் எனக்கு வேறொரு கணவனைத்தேடி நான் அவனை மணஞ்செய்துகொள்ளுமாறு வற்புறுத்துவாராயின், நான்,

ஐயமுறே னளன்மாப்பி லணியலணி சுவனன்றி
மையல்புரி வேள்வரினு மன்றலந்தார் சூட்டுவனோ
நெய்யொழுது வேற்றதை பிறர்க்களிப்ப நேர்குவனெல்
வேய்யதழற் புதுந்தாலி விட்டுனுரை நிறுத்துவனல்.

எதையும் இடையறாமல் செய்துமுடிக்கும் சதுரப்பாடுடைய அன்னமே! நான் நளனையன்றி வேறொருவரையும் கலியாணம் செய்துகொள்வதாக என் மனத்தில் நினைக்கவே இல்லை. அ வருக்கு மனைவியாகி அவருக்கே ஊழியம் செய்யவேண்டும் என்னும் அவாவே மிகுந்திருப்பதால் நீ என்னை எப்படியாவது அவருக்கே மனைவியாகும்படி செய்யவேண்டும். இஃது உனக்கு ஒரு பெரிய காரியமல்ல. இதை நீ செய்துமுடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகொண்டால் இது முடிவுபெறும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. வீணாக என்னைப் பரிசுதிப்பதில் உனக்கு என்ன இலாபும். இச்சமயத்தில் உன்னைத்தவிர எனக்கு உற்றதுணை யாரிருக்கிறார்கள். இதை நான் வேறு யாரிடத்தில் தான் சொல்லவேண்டும். நீ எவ்விதத்திலாவது என்னை நளச்சக்கரவர்த்தி கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படி செய்தால் நான் உயிரோடிருப்பேன். இல்லாவிடில் உலகமுழுதும் அறியும்படியாகத் தீர்மானித்து அதில் விழுந்து இறந்துவிடுவேன். இவ்விதமாகுண்டான நான் எதைச் செய்வது உனக்குத் தகுதி எனத் தோற்றுகிறதோ அதைச் செய்வதற்குட்படுவேன். அருளின் தன்மையை அறிந்த உனக்கு நான் சொல்லக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. உலகத்தில் உயிருக்குச் சமானமான உதவி செய்தவர்க்கு யாதேனும் ஒன்று சம்பவிக்குமாயின் மற்றவர் தம் உயிரையே கொடுத்துத் தமக்குச் செய்த நன்றிக் கடனைக் கழிப்பா. இப்போது என்னுடைய உயிரைப் பார்க்கிலும் சிறந்த நளச்சக்கரவர்த்தியை நான் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படியாக நீ செய்தால் உனக்கு நான் செய்யும் பிரதி உபகாரம் யாதுளது? எதைச் செய்தபோதிலும் நீ செய்வதற்கு ஈடாகுமா? ஆனால் நீ செய்யும் நன்றியை மறக்காமல் என் ஆயுள்வரையில் உன்னை மறவாது உன் புகழைப் பாடிக்கொண்டே இருப்பேன். ஆகையால் அதிக விரைவாக அச்சக்கரவர்த்தியி

னிட்டம் சென்று என ஏண்ணம் நிறைவேறுமபடியாகச் செயதால்
என் உயிரிலீலக்கும். ஆனால் இன்னும் நான் உன்னைக் கேட்டுக்
கொளவது ஒன்று உண்டி. அதாவது, நீ அவரிடத்தில் என்னைப்
பற்றிச் சொல்லுமபோது தகுந்த சமயம் பார்த்துச் சொல்ல
வேண்டும். அன்னிய அரசர்கள் தாம் செலுத்தவேண்டிய
திறையை அளக்கும்போதாவது, அவர்கள் செய்த தவறுதல்க
கூடு அவர்களைக் கோடுக்கும்போதாவது, இராஜாங்க சம்பந்த
முள்ள ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றி மிகவும் துட்ப
புத்தியுள்ள மந்திரி முதலிய பிரதானிகளோடு தோகாலோசனை
செய்யும்போதாவது, மிகவும் துட்பமான பொருளாமைநதுள்ள
தூதர்களை ஆராயும்போதாவது, விதைப்போன்ற இன்னுமற்ற
எந்தச் சமயத்திலாவது அரசாங்கிடத்தில் வேறு விஷயங்களைப்
பற்றி பேசக்கூடாது. அப்படிப் பேசுவது பெருமபீசுது. அக்
காரியமும் முடிவுபெறுது. அரசாங்க, தயக்கத்து எல்லாவ
நேருங்கிய அன்புடையவரையு, அவர்கள் ஒரு சிந்தி தவறுவா
ராயின முன்பு அவர்களுடத்திலுள்ள அன்பை முற்றிலுமற்றது
அவர்களுக்குக் கடுதண்டனை விதிக்க வந்தது விலக்குவா
கள். அரசர் கேண்மை ஒரு கூடுதலான உவால் நகருவது
போலாகும். ஆலகயால் அச்சம், லாசத்தி வேறு சுவலைபின்பிச
சந்தோஷமாகத் தனியே உன்னோடு வேறுபாடின்றி வார்த்தை
யூகிம் சமயமறிந்து என்னைப்பற்றி அவாமனம் ஏதருமாறு தெரி
விக்கவேண்டும். உனக்கு நான் அபிகமாகச் சொல்லவேண்டிய
தில்லை. தூதுபோகிறவர்கள் அதிக துட்ப புத்தியுடையவாக
ளாகவே இருப்பார்கள். அவர் பிறா மனத்திலுள்ளவற்றை அவர்
கள் வெளிப்படுத்துவதற்கு முன்னமேயே முக்க குறிப்பா
லுணர்ந்து அவற்றை முற்றிலும் சொல்லுகிறமை யுடையவரே
ஆவர். அப்படியே நீயும் என நிலைமையை முற்றிலும் அறிந்
துருப்பாய். ஆகவே,

வாலி யுறையு மடவனமே யென்னுடைய
ஆலி யுநந்தளித்தா யாதிபால் — காவினிடைத்
தேர்வேந்தற் கேன்னிலைமை சென்றுரைத்தி யென்
பார்வேந்தன் பாவை பதைத்து. [றரைத்தான்

அவரிடத்தில் அதிக லீரைவாங்கச் சென்று என் நிலைமையை முற்றிலும் தெரிவிக்கவேண்டியது உன் கடமை' என்றான்.

ஷன்னம் சமையாதி பேசிய இனியவார்த்தைகளைக்கேட்டு மனந் திடப்பட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து அவனோப் பார்த்ததுச சில வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கிற்று. “சமையாதி, உலகத்தில் ஆபத்தமான அபாயமாய்வு எவராயினும் அவைகளுக்கென இயற்கையாகவே ஒருவத மனஒற்றைமை உண்டி என்று சொல்வதுண்டு. அதாவது ஒரு சமயத்தில் ஒருவர மனத்தில் தோற்றும் விஷயங்கள் அபத்தமான மந்திரோலவர் மனத்திலும் கண்ணாடியில் வஸ்துகளை பிரதிபலிப்பது போல தோற்றும். அதுபோல நீ உண்மையாகவே நானே விருட்புலதாக இருந்தால் நானுக்கும் உன்னிடத்தில் உண்மையான விருப்பம் இயற்கையாகவே உண்டாகும். இதற்காக நல்ல ஒருவர் ஆதர்பாக வேண்டிமென பதே அவசியமில்லை நீதான் நீ உன் மனத்தில் உன் அனுகூலமோ மறைக்காமல் என்னிடத்தில் சொல்லியபடியால் நானும் உன்னிடத்தில் கபடமின்றிப் பேசுகிறேன். ஒருநாள் நான் எம்மை நோக்கித் ‘திரிலோகபரஸி’வும் அட்காற் சிறந்த பெண்ணரசி யாராக இருக்கலாம்’ என்று கேட்டபோது நான்கனெல்லோரும் ஒமே மனதாய உன் பெயரையே சொன்னோம் அன்றுமுதல் அவனுக்கு உன் ஞாபகமே அதிகரித்து உன்னையே அவனுடைய உயிரென்றும் அவனுக்கு உற்ற துணையென்றும் அவனுக்கு அழியாத் தன்மைடைய கொடுக்கும் அநிதமென்றும் நீனைக்குத்தோறும் மனமகிட்டு உன்னை அடையப் பெருமையால் துக்கித்து வெளியிற் சொல்லவும் வெட்கித் தன் மனத்திலேயே வைத்து மறுகுகிறான். இதுமட்டுடா, மு.மதமும் பொழிய உத்தம இலக்கணங்கள் வாய்ந்து வெற்றிபெற்ற பட்டத்து யானையின் மேல உலா வரும்போது ஆடவரும் பெண்மை விரும்பும்படியான அழகுவாய்ந்த நானுக்கு இதுகாறும் கிட்டாத பொருளும் அது கிடைக்கப் பெருமையால் உண்டாகும் கவலையோடு கூடிய விருப்பமும் உண்டாகாதபடி எல்லாம் நிறைந்திருந்தும் நீ இல்லாத ஒரு குறையால் தினைநதோறும் உடல வாடிப் புதிதுபுதிதான் மெல்லோடு தோற்றுகிறான். உன் உருவெளித்தோற்றம் தோற்

ஹம்போதெல்லாம் அவன் தன்னை ஒறியாது கோபிப்பதும் நகைபபதுமாகப் பித்தலைப்போல மனம் பேதித்திருப்பான். தனக்கு எவ்விதத்திலும் மனம் நோயுண்டாகாதபடி தனக்கு மாறான எவ்வித பகையையும் ஆடங்கு குறுகிய மனனர்பலா தன்னைத் தரிசிக்கக் காலமும் பூட்டமும் பெருமல் அவனுடைய அரண்மனை வாயிலில் கையை மூட்டித் தலைக்குப்பமாக வைத்துக்கொண்டு பலரால் வறையல் தாதுப்படிபாகச் செய்யும் வெற்றி பொருத்திய நான உனதுதுண்டாயி மெலிவை மாத திரம் நீக்க வகையறியாமல் அவனுடைய சோலையிடத்தே இருந்து வருந்தி என்னை ஸ்ரீராம உள்கிடத்தல் தூதராகப் போகுமபடி அனுப்பினான். இவ்வளவு உறவுக்கு உடையதில் பிறகு உங்களுருவா மனமும் ஒருவித உறவாற்றினி ஒர்த்திருக்கிறதென்பது உள்ளமகை மெல்லியபோல விளங்குகிறது. ஆகையால் நீ ஒன்றாகும் வருத்தமென்கிடம் உங்களுருவா எண்ணமும் நீங்கள் முனையாத புண்ணியம் ததால் முடிவு பெறும் எனபதற்குச் சந்தேகமேயில்லை நான், நீ கெட்டுக்கொண்டபடி அதி விரைவில் நித்தாடடை யடைந்து நன்கிடத்தல் நீ சொல்லியதற்கை சொல்லும் வரையில் நீ வருத்தமடையிருப்பவை அவன காசில் பட்டபித்தம் நீ வருத்தமென்கிடம் எனபதுலலை. ஏனெனில் இதை மெட்டாக்கொண்டு அவன் உன நங்குக்கு வந்து உன்னைக் கவியானம் கொடுத்தான். நான் போய் வருகிறேன். உன் பங்குக்குப் பூது, கொடுத்தம்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பறப்பட்டு.

தமையத்தியும் மனம்குழந்து விட்டாள். தன்னைத் தாமதம் மலாபோலும் தன் கைகளைத் தடவியுண்டு அதற்கு உபசாரங்கள் பலவும் சொல்லிவிட்டாள்.

இவ்வாறிருந்து நன்மொழிக் கியம்புவேலை யுறுந்துஞ் சேவ்வாய் மடந்தை சீமடியின் சுவடுகோக்கிச் சிவப்பருமைவவா ணேடுங்கட் டொழியரும் வாய் வாய்ப்புப் பூவொன்றை வெவ்வாய் வடிவேல் வேந்தன்பா லுலகம் விரைவி டிலகிடத்தே.

அன்னம் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்தவுடன் தமையந்நி மனம் வருஷித் தனை கண்ணுங் கருததும் அதனைப் பின் தொடர்ந்து செல்ல அனைப் பார்த்தவண்ணமாகவே அனலிலிட்ட பொற் பாவை போலுருகித் துக்கக்கடலில் முழுகினவளாய்த் தத்தளிக் கும்போது அவளுடைய தோழிமார்களும் செவிவித் தாயரும் அவளைத் தேடிக்கொண்டே வந்து அம்மாததடியிற் கண்டார்கள். அப்போது தமையந்நி மிகவும் வாட்டஸடைந்திருப்பதைக் கண்டு அவர்கள் “எம் குலதெய்வமே, மிருதுவான புஷ்பங்களினமேல் நடக்கும்போதும் சிவந்து கனறிப் போகும்படியாக மென்மை வாய்ந்த பாதத்தாலே வெறுந்தரையில் ஒரு சாமானிய அன்ன பழியைத்தொடர்ந்துவந்தது தமக்குத்தகுதியா. தமமை எம்மைப் போன்ற சாமானிய ஸ்திரீகளோடுசேர்த்து எண்ணுதல் கூடுமோ. தாம் எமது ஐயன வீமராஜன் அனேக காலமாகச்செய்த தவத் தாலடைந்த வரத்தால்பெற்ற இலக்டீயீயல்லவோ. தாம் இவ் வித் வாட்டஸதையடையக் காரணம் என்ன? தம்முடையதை, மூகம், கண்கள் இவற்றைத் தாமரைமலர்களே என வழக்கமாக வந்துவிழும் வண்டிகளை ஒட்டி நதினாலேயோ அல்லது இவ்வளவு தூரம் நடந்துவந்த சனையினாலேயோ தமது தேகம் இவ்வளவு வாட்டஸ்தை அடைந்திருக்கிறது” என்று மனம் கலங்கிக் கேட்டார்கள்.

அதற்குத் தமையந்நி ஒன்றும் பேசாமலிருந்தபடியால் அவ் ளுடைய செவிலித்தாயா மனம் நடுங்கி அவளுகருசு விசத்தெளிய விபுதியணிந்து, ஒருவேளை வனதேவதைகளின் சேட்டையோ என நீனைத்து மஞ்சளநீர் ஆலத்தி எடுத்து அவளை ஒருவித்தோஷ மும் அணுகாமற் காக்குமபடி அவரவர்குலதெய்வங்களைப் பரவித் துதித்துத் தமையந்நியைத் தாமே அரண்மனைக்கு அழைத்துப் போய் இலக்குமியைத் தாமரைப்புஷ்பத்தில் சேர்ப்பதுபோல் அழகிய கட்டிலின்மேல் பஞ்சணைகளைப்பரப்பி அப்படுகையின்மேல் மிருதுவான புஷ்பங்களைத் தெளித்து அவள்தேகத்துக்கு எவவித் துன்பமும் உண்டாகாதபடி அவவணையிற் படுக்கச்செய்தார்கள். தமையந்நி அதிற்படுத்துத் தன்னை முற்றிலுமறந்து அன்னம் சொல்லிய வாரததைகளையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இவரு இவ்வாற்றுககத் தமையநீயிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுப் போன அன்னம் தான் மேற்கொண்டகாரியம் கை கூடிற்றே எனலும், அரசன் தனக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்ததற் குப்பதிலாக அவன் தன் உயிராகவே நினைத்திருக்கும் தமையந் தியை அவனுக்கு மனைவியாகுமபடி செய்தது தன் நன்றிக் கடனைக் கழித்துவிட்டதாகவும் மனமகிழ்ந்து தான் கடக்கவேண்டிய காரததைக் கூப்பிட்டு தூறமாக நினைத்துச் சிரமங் கொஞ்சங்கூடத் தோன்றாமல் நனை எப்போதுபார்த்து இத்தச் சந்தேஷமான சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தது அவன் மனத்தைத் தேற்றுவதென அந்நிரைவாக ஆகாயமென்னும் கருமையான கலலில் பொன னுரைத்தாற்போல விடதநாட்டை நோக்கிப் பறந்து வந்துகொண் டிருந்தது.

அன்னம் தனைவிட்டுப் பிரிந்து போனபிறகு நான் தனது ஆப்த நண்பனையுடனுறந்து கண்ணுறக்கமின்றித் தான் தூதாக அனுப்பிய அன்னம் ஆதுவரையில் லராமலிருக்கக் காரணம் எனனவென்று ஆகாயத்தில் மினனற்கொடியைக் காணுதோறும் அன்னத்தான் வருகிறதோ என்று அவசரமாக எழுந்து எதிர் கொண்டழைப்பவன்போலப் பார்ப்பதும் பின்பு அவ்வொளி ஆகா யத்திற்ப்றேனலும் மின்னற்கொடி எனது அறிந்து ஆயர்ந்து பபெ பதுமாக அன்னம் வருமவழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

வழிமேல் வழிவைத்து வாணுதலா ன்றம்
மொழிமேற் செவ்வைத்து மோகச்—சுழிமேற்றன்
நெஞ்சோட வைத்தயர்வான் கண்டா நெவ்வானில்
மஞ்சோட வன்னம் வர.

அப்போது ஆகாயத்தில் மிகவும் விரைவாக வந்துகொண் டிருந்த அன்னபக்டியைக் கண்டவுடன் அதைத்தன் இரண்டு கண களாலும் உட்கொள்ளுபவன் போலப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கருதுகின்றான். “இவ்வன்னம், என்னிடம் வந்தவுடன், தான் தமையந்நியைக் கண்டதாகச்சொல்லி என் உயிரைக் காக்குமோ அல்லது வேறுவிதமாகச்சொல்லி என் உயிரைப் போக்குமோ. ஒருக்கால் அனேக காவலோடு கூடிய அடிதப்பூர்த்திற் சென்று

தனையாழிமை நுண்ணி பெருமையவிலலை என்று மொழியுமோ, ஒருவேளை, தமையாழிமை கண்ணி தனவழிப்படி அவனவர விலலை எவ்ருவது அப்படி அடக்கப்பண பெற்றொரு அரங்குக்குக் கொடுப்பதாக பாடியதும், லாஸ்பபத்திரிதையும் வைத்தாகி விட்டதாக வெழிநிலேசிய (பொலிப்பம்) அயதூச சொல்லாமல் திருப்பிவிட்டதாகவொரு பெருமையுமோ என விஷயமெழுத நீதியை சொல்லப்படப்பெற்ற நான் அப்படிக்குதும் தகுந்த மன வான அல்லெனென்று தமையாழி என்னை வெறுத்ததாக விளம் புமோ ; அத்தமையாழி வேறொரு அயதூசை கணவனாகக் கொள் ளதாக மனத்தில் நினைத்தும் டட்டியால் இன்னும் ஒருவரை நினைப்பது மறுத்ததைத்தொடுக்க வலுவெனவென்று அவன் சொன்ன தாய்நிலைமோ ; அந்த வண்பாடு சுவையே தன் பெட்டையை நினைத்த நினைத்த படி பிறிதேயே திருப்பித் திருமயி வந்து கொண்டிருக்கிறதோ, அந்த தமையாழியிடம் போயிருந்தால் இவ்வளவுக்கூட திருமயி பெருமையுமோ என்று பலவாறாக மனம் பதைப்பதாக அன்றம் எழுந்தாயில் காதுகொண்டிருந்தான்.

தன்னாளைத் தன்னுடைய அரண்மனைக்கு நேரேவந்து கேட்டு இறங்கி வந்ததால் வருமபோகீச, அவன் “அன்னமே, தமையாழியை முடிவு செயது கொண்டு வந்தாயோ” எனக் கேட்டான்.

அப்போது அவ்வாறான “அம்மே, நீ வருந்தவே வேண்டாம். உன் பேரரசு சொல்லிக்கொண்டு போனால் எந்தக்காரியம் முடியாமல்போகும். உன்னைப்பற்றிச் சொன்னவுடன தமையாழி முழுமனத்துடன் சம்பந்தது உன்னைத்தவிர வேறொரு வரையும் விலாகப் பெற்று கொள்ளவில்லை யென்று உறுதியாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இனி சம்பந்தமுரியாகத் தமது கதிமாறித் தெற்கு வட்டமாக ஒடிவெப்போதிலும் அவன் வார்த்தையும் மனமும் மாறா. நீ சிறிதும் கவலை கொள்ளவேண்டாம். உன்னிலுஞ் சிறந்தவன் ஒருவன் உலகத்திலிருந்தாலல்லவோ சந்தேகப்பட வேண்டும். தமையாழி உன் மனைவியாகிவிட்டாளென்று உறுதியாக நினைத்துக்கொள்” என்று சொல்லிற்று.

இதைக்கேட்ட நான், இறையப்பாருடைய அடைந்தவன போலவும், கரிய நீர்க்கடல் பெருமையலால் அலைபுணர் கரைகாணுது தத்தளிகளும் ஒரு கப்பலிலாடி கருத தடை நோற்றினாற் போலவும், உதவியின்றி வழுகிவிழும் ஒருவனுடைய ஒரு ஊன்று கொல்கிடைத்தாற்போலவும், மனமகிழ்ந்து முாச்சை செலுத்து இவ்வண்மையில் ஒருவரும் உண்டிராத அமுதத்தை உண்டவனபோலக் களிப்புறும் முகமலாச்சியடைந்தான். பின்னும் அன்னமானது அவனுடைய மிகுந்த அழகையும் அவனுக்கு இப்போது காணல் ஏற்பட்டிருக்கும் துக்கத்தையும் சொல்லச் சொல்லக் காதல் மிகுந்து, எய்யச் அன்னமானது அவரோப்பற்றிச் சொல்லுபவன் மிகவும்கேக்காமாக முடித்துவிடமோ என்று மேலும் மேலும் கேட்டதையே கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் அவற்றைக் கேட்குந்தேறாமல் உண்டாகும் காதல் பித்திரால் ஆனதை மேலிட்டித் தன்னை விட்டுத் தமையற்றியிடத்தல் சென்ற உயிரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன்னை வந்தடையக் கடைசியில் முற்றிலும் உயிர்பெற்றவனையே மேல் நடக்கவேண்டியவற்றை ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இவ்வனம் இவ்வாறிருக்கத் தமையற்றி தன் மலரணையில் போய்ப்படுத்தும் உறக்கமின்றி, ஆகாரத்தை வெறுத்து என்ன எப்போது தன்னை வந்து கலியாணம் செய்வானோ என்று கவலை மேலிட்டி மனத்துக்கு இனிமையை உண்டாக்கும் சந்திரன் முதலியவற்றை வெறுத்துத் தோழியரோடு விளையாட்டையொழித்து, ஜம்புலன்களையும் அடக்கிப் புறப்பற்றை நீக்கிப் பேரினபம் ஒன்றையேகருதித் தமமனத்தைப் பிரமத்தினிடத்தே செலுத்தும் யோகியாபோல தன் மனத்தைதும் உயிரையும் நாளாடித்தே விழித்து வெறுங்கட்டைபோல மனங்கலங்கிக் கிடந்தாள்.

தமையற்றிக்கு உண்டான இவ்வகையான மாறுபாடுகள் ஆச்சரியத்தையாவது அவளுக்கு விசுழ்ச்சியையாவது உண்டிபண்ணக் கூடியனவல்ல ஏனெனில் உத்தமஸ்திரீகளுக்கு உத்தமத்தன்மையெனபது அரோடு கூடவே பிறந்ததாகும். அந்நால் அவர்கள் கன்னிகைகளாக இருக்கும்போது அவர்களுக்கு ஒரு ஆடவனிடத்தில பற்றுண்டாகுமேயானால் அப்பற்று அவனை விட்டு வேறிடத்திற் செல்லாது, அப்பற்றும நன்னெறியினின்

ஹம் புறஞ்செல்லா தானையால் தன குலத்துக்குரிய பெருமை, சிலம் முதலியவற்றிற் குறையாத தன்மையுடைய ஆடவனையே நாமும். அல்லாததற்கு தன்னிறைவுகள் ஒரு வித சங்குக் கண வஞ்சக நினைத்து விட்டால் பிரகு வேறொருவரையும் மனத்தால் நினைக்கவுமாட்டார்கள். வீரோயாட்டாகக்கூட வாயால் சொல்லவு மாட்டார்கள். ஏனெனில் மனம் வாசகு காடம் எனந்நம் மூன்ற னுள் ஏதேனும் ஒன்றினால் ஒரு குற்றம் செய்ய தா லும் அது குற்றமேயாகுமல்லவா? அவர்கள் அப்பருவத்தில் த ம க கு ச சிறந்த நாயகன் கிடைக்கவேண்டுமென்று பிறைச்சகலநிறையு ம் மற்றத்தெய்வங்களுடைய வணங்குவுதலுண்டு அன்பபனாக, புஷ்பங்களிற்சிறந்த தாமரையை பகலிவளிற்சிறந்த அன்னம் அடை வதுபோலவும், அசம்பபறையாகிய காககையாடும் கசுடா நீக்கு கின்ற வேம்பை அடைவதுபோலவும் அவரால் கீலையெடுக்கற் படி விதியானது மதியுட கணவனும் போபசச்செய்யும். அது எவ்வாறானும் மாறுபடச் செய்வதில்லை. அந்நல விநியே எதை யும் செய்வதானால் கடவுள் வணக்கம் எதற்காகவெனில், விநி கடவுள் திருவுள்ளம் பகவதானை முத்தியனவெல்லாம் ஒரே பொருளைக்குறிக்கும் டலொருகவாழி வேறல்ல. ஆகையால் கடவுள்வணக்கம் இன்றியமையாததே. இவ்வாறு ஒரு கணவன் ஏறபட்டால் அதுவே கடவுளின் திருவுள்ளமென நினைத்து முழு மனத்தூடன் ஏற்றுகொண்டு அவனையே தெய்வமுதலிய எல்லா மென நினைத்து அனறுமுதல் கடவுள்வணக்கமும் நீங்கும். அத னால் அவர்கள் மேம்பாடு குறையாது.

தமையத்தியும் உத்தம சன்னிகைமாணையால் அதுவரையில் தான் வழிபட்ட கடவுளின் அனுக்கிரகப்படி நனினையே தனகணவ னை நினைத்தபடியால் அமரகாபமுதலான தான் அடையும் வரை யில் எவ்வித சுகத்தையும் நீக்கினா. அவருக்கு அதுவரையில் இனிமையைக் கொடுத்ததுவந்த புஷ்பங்கள் அப்போது அவரு டைய தனிமையையும் மனோபாவத்தையும் அநியாமல் வியற்கை யாகவே விளங்கினமையால் அவற்கு, வெறுக்கத் தொடங்கினள். கணவனை வரித்தபின் பிறையை வணங்குவது உத்தமத்தன் மைக்கு மறுவுண்டாககுமென நினைத்து அதையும், தன்கணவன்

இல்லாத காலத்திலும் வீத்தியாசமின்றித் தேவதூக்குகளுநிர்ச்சி யைப் பொதித்து மனதுக்கு உற்சாகத்தை உண்டிபண்ணக்கூடிய பூர்ணசந்திரனோடும் ஒலுத்தோள் அதுவாயில் அவள் தன துன்பப் பாதாபத்தில் இருந்தமையால் தன்னையுருந்தையாகவே நினைத்துத் தன் தோழியனோடு ஆயிவதும் பாடுவதற்காக காலங் கழித்தாள். இப்போது தனக்குப் பரிபாணபருவமாயிற்று தான் ஒரு கணவனையும் மீசரயப்பதி நதிவிட்டபடியால் துனி தான் தன்கண்ணி னிடத்தில் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறையையும் தான் வந்தகடபோகிற குடும்பத்தை நடத்தவேண்டிய விதத்தையும் நினைத்துத் தனின் உத்தமனையினையாகச் செய்துகொள்ளும் விஷ யத்தில் கருத்துடையவளாக இருந்தமையால் தன் தோழியரோடு வீண்பேசுகளையும் வளையாடலையும் ஒழித்தாள் தான் நினைத்த கணவனையே கல்யாணம் செய்துகொள்ளவேண்டும் எனலும் அதற்கு எவ்வித இடையூறும் கேரிடாமல் மிகவும் துரிதமாக அக்காரியம் நிறைவேற்றவேண்டிமென அவள் தனஞ் செய்வத தைத் துதித்து ஸோனிபிருத்தவளபோல ஒருவரோடும் பேசாமல சனியே இருக்கவிருப்பினாள். தான் கணவனாகக்கொள்ள நினைத் திருந்த னையே துயானித்துக்கொண்டு அவன் சீரையே சொல் லிக்கொண்டிருப்பதுதான் தனக்குத் தன் சூலத்துக்கும் பெருமை யுடையதென அறிந்த தமையந்தி அவ்வாறே செய்துகொண்டு வந்தமையால் கனவிலும் அவனுடைய உருவமே அவளுக்கு முன் தீர்ந்தும். அவனைப்பற்றிய புகழ்மொழிகள் இயற்கையாகவே அவள் நாவினின்றிப் பிறக்கும். அவனபெயரையும் புகழையும் கேட் பதேதான் காதுபடைத்ததின் பயனாகுமென நினைத்துத் தான் வளர்த்த 'கிள்ளைக்கும் பூவைக்கும் நானது பெயரையும், நாடுகர முதலியவற்றையும் நான் வருகிறனெனலும் சொல்லிக்கொடுத்தது அவை அவற்றைச் சொல்லக்கேட்டு ஆனந்த மடைவாள். அவை யொழிந்தவையாவும் அவளுக்குக் களிப்புண்டாகருவதே இல்லை

உத்தமஸ்திரீகள்தம் கணவரோடு சேர்ந்தவாழ்வு காலத்தில் அவர்கள் எதைக்கண்டாலும் அது அவர்களுக்கு இன்பத்தரும். அககணவரில்லாத காலத்து இயல்பாகவே கண் ணுக்கினிமையானவைகளும் அவர்களுக்குத் துன்பமுண்டாக்கும்.

அதன்போல தனையெடுத்திருக்கணவன் ஏற்பட்டும் தான் அகணன்
 உண்மையான கால மாறாயால் அவன் கணவனுக்குத் தொற்றிய
 மெய்யான அருளுக்கு மெய்யுடையுடையது. அந்தால் அவன்
 எல்லாவற்றையும் நீட்டினான். வித்தணங்களை தனையெடுத்ததில்
 காணப்படவில்லை. அவன் உத்தம குணமுடையவனானதும்
 தான் நீட்டித்த கணவனுக்கையானது மெய்யுடையவனாயும் கணவனும
 நீண்டபொழுதுவெனவும் மெய் அந்தால் விளங்கும்.

சுயர்வரப்படலம்.

இவற்றை உரியதெதாழி மா தமைப்படுத்த வேறு
 உத்தம சாபவித்தென நீட்டித்து அவனுக்கு மே
 லும் மேலும் குணங்களுமாயும் உற்சாகத்தையும் சரத்தாக வித
 மாகப்பரிசுரித்து வந்தமையால் அவற்றை அவன் மேலும்மேலும்
 வெறுத்தானே யவன் உத்தமகுணங்களை ஒன்றேனும்
 மாறுபடவில்லை. இவ்வாறே தொழுகளுமா செவிவித்தாயரும்
 தமமாவியனற்றவரையில் அருளுடைய நிலைமையை மாற்ற முயன்
 றும் அவர்களால் ஆகவில்லை. அந்தால் அவர்கள் பயந்து, அவன்
 நிலைமையை அவன் மாதாவிடத்தில் தெரிவிக்காமல் இருப்பது
 பெரும்புகைன நீண்டது அமருடியான வணங்கித் தமையத்தி
 யின் நிலைமையை முற்றும் தெரிவித்தார்கள். அவன் இதைக்
 கேட்டவுடன் மனமகிழ்ந்து தமையத்தியின் தனையினிடத்தில்
 தெரிவித்தார்கள். வீமராஜன் தன் குமாரிக்குக் கல்யாணப்பருவம்
 வந்ததைக் கேட்டு ஆனந்தக்கடலில் முழுகித் தன் மகிழ்ச்சியையும்
 தன் நகரிலுள்ள கலைவல்லியாரையும் அழைத்துத் தமையத்திக்
 குத் தக்க கணவன் யாவனை உசாவினான். அப்போது அவர்
 கள் உலகத்திலுள்ள உத்தம அரசர்களுமாயும் அவர்களுடைய பெரு
 மையையும் சொன்னார்கள். வீமராஜன், அரசர்களது பெயரை
 மாதிரிகேட்டு முடிவுசெய்வதும் சுற்றத்தாரா அனுமதியின்றித்

தானே ஒரு விடவனோத தோடுதெதெதலுந் தராதென நினைத்
தப பிணவருமாடி சொல்லலுறாருன். அறிவாற் சிறந்த முனி
யோரே,

குலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் குலத்துள்ளார்

கல்வியினுற் குறையாருளாப

பலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் தந்தைமார்

பரந்தபெருஞ் செல்வமுளா

தலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் தாயமார்கள்

யவ்வனமு மறிசூசார்ந்த

நலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் நானுகுமுற

கன்னிமார் நலதன்மிக்கார்.

உலகத்தில் தனபுதல்விகளுக்கண்ணொரு தேடப்புகும் பிதா
ஆவ்வாடவன கல்வியறி சிறந்தவனாக இருந்தாலே போதுமான
தென நினைப்பான தாய அவ்வாடவனுக்கு விஸ்தாரமான பூ
ஸ்திளி இருத்தலே மேலானதெனக் கருதுவான். சுற்றத்தார் அக்
குமாரன நல்ல குலத்தவனாக இருத்தலே சிறப்புடைத்தெனச்
செப்புவார்கள். அரசவியாணப்பிபண் தனக்கு மேருங் கணவன
மிருந்த அத் குவாயத்த யவ்வனபுருஷனாக இருத்தலே உயர்வுடைத்
தென உளவொன்றான். ஆகையால் ஒருவாபோனவழி ஒருவா போக
மோட்டாக்கன். ஆனால் “அனபு முதற் பலகுணங்களுண்டானாலும்
அவனியீதோரு குற்றம் யாவா மாட்டுவதுனபமுற உண்டாகா
திராது” எனறதுபோல எல்லாம் பொருத்தி யாவரும் திருப்தி
யடையும்படியான ஆடவன் கிடைப்பதே அரிது. ஒருக்கால் நான
தோடுதெதிக்கும் ஆடவன தனையந்நினை நுற்றமற்ற வனபுகரு
இணையாகவிடின் உலகம் என்னைப் பழிக்குமே. தமையத்தி சாமா
னிய இராஜ குமாரிகள் போலல்லாமல் தேவர்களும் விரும்புமபடி
யான உத்தம இலககணமுடையவனாக இருக்கின்றானே. அந்
னாகுகிறையானநாயகன் ஏறபடாவிட்டால் அவன் வாட்டாட்டைலாள்
ஆவ்வாட்டமானது என்னையும் என்குலததையும் வாட்டுமே.
அன்றி, தமையத்தி தானே வேறு எந்த அரசனையாவது மனதில்
நினைத்திருப்பதாகச் சொன்னால் அவனைப்பற்றி விசாரித்துப்

பெரும்பாலும் திருபதியாக இருந்தால் அவ்விஷயம்படியே விவரம் சொல்லுமுகலாயம். விவாக விஷயத்தில் பெண்கள் மிகப் பூண்டபட்டியை வைத்துவிடும் ஆறிய முறையாகவென அப்பாவித்தனம் உடையவரென்றும் அவர்களுக்குரிய விவாகத்தில் அவர்கள் அப்பிராயத்தை முற்றிலும் அறியாமலும் முரட்டாட்டமாய் வரணைத் தேடுகிற பெற்றோர் அப்பெண்ணின் கைமையைக் கருதியவராகமட்டார் அப்பெண்ணின் உடைய அப்பிராயமும் சில அம்சங்களில் கலந்துதான் அதுவே பெண்ணை நாதமுடையது போலும். மற்றெல்லோரிலும் தமையத்தையைத் திருபதி செய்வதே எனக்குரிய பெருமபாக்கியமென நான் நினைக்கிறேன். அவள் கண்கலங்குவாளோ யானால் என் உயிர்சிலை கலங்கும். இச்சுரு யான் யாது செய்வேன். உலகத்தில் பெண்களோ மக்களாக அடைவதிலும் பெரியதேகி வேறென்றுமில்லை” என்று வருத்தினான்.

அப்போது அந்தச் சபையில், உலகத்தில் சுகல அரசர் ஒருவரைப் பெருமைகளை அறிந்தவரும், பல கலைகளைக் கற்றறிந்தும் அவற்றின்படி நடப்பவரும், நெடுநாள தீராதயாசத்திரை செய்தவரும், தேச பாலைஞ்செய்யுட்களில் வல்லவரும், முகத்திமாககத்தி விருப்பவர் எல்லாவற்றையும் முயற்சி செய்பவரும், காரிய உபாயங்களை அறிந்தவரும், யஜுர் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பலவிதமான யாகம் முதலிய நற்கருமங்களை அறிந்தவரும், புத்தி மான்களிற் சிறந்தவருமாகிய ஒரு உத்தம பிராமணர் அரசனை நோக்கிச் சொல்லலுற்றார். “அரசு, உலகத்திற் புத்திரியைப் பெற்றவர் தாழ்த்தவெனப்படுவதில்லை. உதாரணமாக ஒரு சிறு கதையைத் தமக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன். முற்காலத்தில் பர்வத ராஜன் பாவதியைப் புத்திரியாக அடைந்தான். அதனால் அவனுக்கு திருநேத்திரதாரியும், கங்காதரணமும், கடாலியும், பிறை குடியும், திரிபுராந்தகனும், காலகாலனும், பசுபதியும், காமதகனும், அறஞ்செய்ய மறமாகமுடிந்த தகையாகவிக்கனனும், சர்வேச்வரனுமான சங்கரன் மாப்பிள்ளையாக ஏற்பட வேரிட்டது அவன் தவறும், மகப்பேறும், நோன்பும், கௌரவமும், பேரின்பமும், புத்திரனைப் பெற்றவர்களுக்குக் கிடைக்குமோ. அவன் இப்பெண்

மகவை அடைந்ததனாலல்லவா மேனையடைந்தான். அது போல எல்லாகருணைகளும் தம், இலக்ஷணங்களுக்கும் இருபட்ட மரகிய உன புத்திரிகஞ்ச சாட்டனிய புருஷன் கணவனுமாய் டான அவன எல்லோரிடமும் சிறந்தவனாகவே இருப்பான். அவனைத் தேவர்களும் புத்தவர்களும் அருளுலகாரும் மேன்மை அடையலாம். மேலும் காண நீர்த்தமாத்நீரைச் செய்தகாலத்தில் ஒவ்வொரு அரசருடைய தனமைமைய அறிந்தவர்களுக்கிடேறன். அவர்களின் சிறந்த சகலவாததி ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் தொன்றுதொட்டுச் சிறப்புற்றோடுங்ங்ங் சூதிரகுலத்தாட் டோன டல. அவன் புதுபலபராக் கிமருடையலவ. அவனுக்குப் பஸ்சய இலலை. எப்போதும் உத்தமவனாகவே விளங்குகிறான். அவனழகைப் பார்த்த சேவாசன் இன்னும் கண்ணிமையாதவாகளாக இருக்கிறார்கள். அவன் பொறையையே வலமாகக்கொண்டு பூ பாரத் தாங்கும் புண்ணியன். வாயமை அவனைத் தனக்குற்ற இ-மோக்கொண்டு வளர்த்தோங்கும் மகிபன். அவனுக்கடங்காதவர்க ளும், இணையானவர்களும், மேற்பட்டவர்களும் இப்போது இல்லவ கத்திலிலை. அவனிடத்தில் செளரியமும், வீரியமும், கீர்த்தியும், கைரியமும், பராக்ஷிரமமும், உதாரகுணமும், பெருந்தனமையும், செல்வமும், அகாரியத்தில் செல்கமும், தாமமும், பூவகாருண்ம மும், கபடமினமையும் குடிகொண்டிருக்கின்றன. அவன் அரச சூதனிலெல்லாம் உற்சாகமும், உத்தமத்தேசக்காதியும், உடைய வன். அவன் நன்றாக நீதியைச் செலுத்துகிறபடியால் அவனு டைய நீதியானது பிறா அறிவதற்கு அருமையானது. அவன் எல்லா இலக்ஷணங்களும் பெருந்து கல்மலாழகத்தால் சிறந்து, பெரியோர்களுடைய வரையகையில் சட்டிப்படடுச், சத்தியத்தையு ம் தீர்ததையும் முத்தனமையாகக் கொண்டு, காலத்தையறிந்து தன்னையும் தன் குடிகளையும் பாதுகாத்து நல்ல நீயகம் உள்ளவ னாய் ஸாதுக்களுக்கிரிய காரியபாகத்தை வகிக்கின்றவன். அந்த உத்தமசீலன் பெயர் நான் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவனை இலக்ஷ்மிபோன்ற உன் குமாரியாகிய தமையநதிக்கு இணையான வன் என நினைக்கிறேன். உலகில் பசுக்கள் முககி னால் முகர்ந்து அவைகளுக்கிச் சமீபத்தில் உள்ளவற்றை அறிபுன்;

சாதாரண மனிதரால் தமது இரண்டு கண்ணாலும் சுற்றிநிலு முளவற்றை அறிவார்கள. அசர்களு தூதர்களால் இப்புவியிலுள்ளவற்றை அறிவார்கள். பிராமணர்கள் எவ்வுலகத்தையாயினும் அவ்வெல்லாவற்றையும் உவதங்களாலேயே அறிவார்கள். ஆகையால் எவ்வாறததையைத் தாம் நம்புவதில் பயனுண்டு, தமையங்கும அதேவ் நிருப்தியாகவுமிருக்கலாம் அண்ணையே உன குமாரிக்குத் தணவனாக வரிப்பது யாவருக்கும் சமமதமாகவே இருக்கும். இது தமக்கு உடனபாடாகவிடின க்ஷித் திரியர்களுக்கரிய தாமம் ஒன்றுண்டு. அதாவது எந்த அசன் தன்புதந்நிகு வரன் தேங்கிருக்கு அன்ன எல்லாத் தேசங்களிலுள்ள அரசாரா தும் நிருமுடிபுபி அவர்களை வரவழைத்து அடிகள் கூடியசபையில், தன் மனையை அவதரித்து அவன் சையில் அதுவ் மண மாகையைக் கெடுத்தபு நிருது அவரு கூடிய அரசர்களை பெயரையும் பெருமையையும் அவருக்குத் தெரிவித்துத் தனக்கிப்பாண அரசன் எழுதுவது அம்மாலையையச் சூட்டசெய்ய அபயமடைந்த அம்மனை அண்ணை அவருக்குக் கணவனாகக்கொண்ட மணவினை முடிப்பதுண்டு அனமேல உலகத்தில் அரசர்களுக்கு முக்கிய கருவிய் ஸன்மை. அதை உடையவனே பெப்பாதும மேலானவன் அவன் மொல்லுவதும் செயவதும் கசப்பாயினும் துவப்பாயினும் அவன் எல்லாருக்கும் இனிக்கும், “உலான வருத்தத்தே வாயககால்லனும் பெருவழக்குக் கிழுககுமுணடோ” என்றபடி அவன் வராததையே சட்டம். அவன் முன்னிலையில் யாவரும் எவற்றையும் பெரவுடமாகவே கொண்டாடுவார்கள். ஆகையால் அவ்நித பலசாலியை கடைரிவதற்காக மிகவும் பலமுள்ள கருவிகளால் அநிக் ருக்கமான காரியங்களைச் செய்யச்செயது அதில் மெற்றியடைந்தவர்களுக்கு அப்பண்ணை மணமலை சூட்டசெய்து மணவினை முடிப்பதுண்டு. இச்சகுதான சுயமவரம் என்று பெயர். இது க்ஷித் திரியர்கள் எல்லாராலும் சகஜமாக ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கது. இதவே தமது குமாரியும் தன்னிஷ்டப்படி கணவனைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்குத் தருத உபாயம். இதனால் தமது மனோஷ்டமும் நிறைவேறும். இவற்றில் எது நெய்ததேதோ அதைக் கைக

செவ்வெழில் ஒரூவி, செவ்வெழில்லை” என்று துவலகண்ணா சொன்னாள்.

அதைக்கேட்ட மீமங்குளை களிப்படைந்து மனக்கிலேசம் நீங்கி “அதனாரே, இப்போது என்னென்னம் மனம். இது ஒருவராலும் நீதிக்காக உடங்கே, நீதிக்காக எல்லாருடைய மனோபிஷ்டமும் தூக்கிப் போகலாம்” என்று சொல்லி அவ்வந்தணருக்கு வரலாமான பரிசளித்தது தன் தலைமேல் போகவே

மங்கை சுயம்வரநா னோழென்று வார்ப்பாசம்
எங்கு மறைகென லியப்பினா - - னாய்குழகின்
கூந்தன்மேற கங்கைக் கொழந்தோடு நன்னாடன்
வேந்தர்மேற வாழோட விட்டு.

அந்தக் கண்ணோர் அமைச்சர்கள் புடைய, சாகர, கிபவுஞ்சம், குரை, சாவலம், உவந்தி, கட்டி, மதரா, சபை, காமபிளி, கவிவசம், வாரணாசி, கிந்து, குகுதம், மசா, மசா, குருநாடு, பல்லவம், கேசவம், மதுரை, உவந்தி, டாஞ்சாலம், காந்தாரம், மிதுலை, மாலம், கோலம், குடகு, மெளனாசி, கொந்தை, நடைய, முதலிய நாட்டரசுகளுள் திருநெல்வேலிக்குள்

இந்திரப்படலம்.

வேலை சூழ்ப்பி மன்னர்க்கு வேந்தர்கோ
னோலை போக்கிய சோழநாயக கழக
மாலை தாழ்முடி வாசலுந் கோதுவான்
ஞால மேத்திசை நாடதன் போயினான்.

அப்போது இரையநிகை நாசதரணி, நகரத் துறவருமே சந்திரசூரியருமே சஞ்சரித்த லீனங் குவதற்குமே மகரிஷிகள் நடப்பதற்குமே அனுகூலமாயினும் சிறந்த தவமில்லாதவர்கள் அடைவதற்கு முடியாததுமாகிய சூரியமார்க்க மாகாத தெய்வலோகத்துக்குச் சென்றார். அவர் ஒளிமிருந்த

தில்லிய தேசுரடையவா. அவா எல்லாப் பிராணிகளாலும் பூஜித்
கப்பட்டு எல்லா வேத வேதாந்தங்களையும் அறிந்த, எககாலமும்
சிறந்த தவததையே மேற்கொண்ட பிரமம் ஞானி. யுகதியிலும்
இராஜரீக சாஸ்திரத்திலும் ஊக்கமுள்ளவா. முனிவர்களுள் மகா
முனிவரென்ற கீர்த்தி பெற்றவா. பரததுக்குப்பரமான பொருளைப்
பற்றித் தாமதங்களைச் செமமையாக அறிந்த சுதந்த ஆதமாவுஷ்டய
யர். அவர் ஆசையைவிட்டு ஐயபுலனகையுடனாகக் கோபமின
றிக கபடமற்றவியவதும் பிராமணா, செயகருமங்களைவிட்ட
பாவிக்களான பலவகைப்பட்ட பிராணிகளுக்கும் பலவிதமான
வேதஉபதேசங்களை அனுசரித்து அவரவாக்களுக்குத் தக்கவாறு
தர்மவிவஸதை செய்பவா. மனோவாசகுந்தகாயங்களை ஒத்து நியாய
சாஸ்திர தர்மசாஸ்திரங்களில் கிபுணராய மேனபேலும் உபாந்த
படியிற் செல்லுவா. அவா குற்றமற்றவா. அதிகான குடுமியை
உடையவர். எப்போதும் வழி நடப்பவா. அவர் தேவேந்திர
னால் கொடுக்கப்பட்ட இரண்டி தூயமையும் நுண்மையும் பொருந்
திய இரண்டு அதிகான நியாய வஸ்துரங்களுமும், அக்கினியையும்
சூரியனையும் போலப் பிரகாசிக்கின்ற அதிகிய இரண்டு பொற்குண்ட
டலங்களுமும் அணிந்துகொண்டு, விபேருதயிக்குத் ஒளியுடைய
வெள்ளிகுடையைப் பிடித்துக்கொண்டும் யாருக்குங்கிடையாத
உயர்ந்த பிரமமதேஜஸை யுடையவராகி மகதி என்னும் சிறந்த
வீணையுடன் தேவராஜன சபைக்குப் போய்ச்சோகதார்.

அப்போது அச்சபையில் தேவதுதவி முழங்கின. அனேக
வாத்தியங்கள் கோஷித்தன. கந்தருவா ஏழிசையுங்கட்டி யாழ்
வாசித்தனர். அரம்பையாற் சிலா ஆடினா, சிலா சாமரை முத
லியன இரட்டினா. பஞ்சசருக்களும், இருநிதியும், காமதேனு
வும், சித்தாமணியும் அததேவராஜனுடைய அருளநோக்கறிந்து
எவல் செய்தன. விஞ்சையா, கினனரா, அவுணர், உரகர், புவி
யாளுமன்னவா முதலியோர் இருமருங்கினுஞ் சூழ்ந்து போற்றி
னர். சப்தரிஷிகளும் ஆசிகூறினா. அப்போது இந்நிரன் ஒரு
பக்கத்தில் குற்றுடைவாளே இறுக்கி மற்றொரு பக்கத்தில் மின
னலைப்போல் ஒளிகளும் வசகிரப்படையைத் தாங்கி பொன்னுடை
பைத்தரித்து சர்வாபரண அலங்கரித்தருய அனேகயோசனைதாரம்

காழ்ந்து விட்ட கற்பகப் பூமாவைனிக் குறு வெண்டாமரைக் காழ்ப்புத்தாற்போல ஆயிரம் கண்களுமவினங்க அனேகரூபியர்களை உருக்கி வாராததாற்போன்ற ஜோதியமமான சிமமாசனத்தில வீற்றிருந்தான்.

அப்போது தேவேந்திரன், நாரதர் வருகையை வாயில் காப்போனவன அழிந்து, காணா கிடைக்காத பொருளைக் கண்டவன் போல மகிழ்ச்சி மீது எழுச்சென்று வணங்கிக் கையேந்தி அழைத்துவந்து, அங்கியம் பாத்திரம் ஆசமனீயம் முதலியவெல்லாங்கொடுத்தது முகமனீயம்படி அகவளங்கூர்த்து மிகச்சிறந்த மான் தோலட்டப்பட்ட ஒரு பரிசுத்தமான ஆசனத்திருத்தி அவரது திவ்ய யேசுஸைத் தனது ஆயிரங்கண்களாலும் மோக்கிப் பின் வருமாறு சொல்லுமாறு “மகாமுனிவரே! பதை செற்றம் நீக்கிய மனத்தினோர் யாவுகிறார்களோ அறிவதற்கரியவரே! கற்றறிந்தவரின அறிவை அடைந்ததற்கு எல்லாவதும் உடையவரே! துன்பமென்பதைச் சிறிதேனும் அறியாத துன்ப சாகரமே! தாம வெகு காலமாக என்னையும் என்னுடையதையும் குறியற்றாக காணாத களிமலர்போலாகச் செய்யுமபடி நான் தமக்கிழைத்த தவறுண்டோ? தாம் எவ்வகையுள் சென்று என்ன என்ன விசேடங்கள் கண்டிப்போ? தாம் சென்ற இடங்களில் நான் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய விசேடங்களை எவையெனனாண்டோ? நிற்க என்னுக்கு கொஞ்ச காலமாக ஒரு குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் தடநிடத்தில சொல்லி நீக்கிக்கொள்ளத் துணிகிறேன். என்னெனினில் அக்குறைமேல் நீக்குவதில் தடநிறுந் சிறந்தோர் ஒருருமில்லை. தமக்குளால் எனக்கு எல்லாவிதப்பாக்களும் நிறைந்திருந்தும் சிலகாலமாக அப்படி பூனையே நடக்கிறதில்லை. என்னெனில் எனக்கு அத்திகவாடாவாசன பூவுலகத்தில யுத்தஞ் செயது மாணத்தையே ஆபரணமாகக்கொண்டு யுத்தகளத்திற புறவகொடாது உயிரை இழந்து கவாகநத்தை அடையும் வீரர்களல்லவா? விருத்திலல்லா உண்டி வேம்பனோ? சருகையுண்ணாம முனிவரும் விருத்தோடுண்ணுவா எப்போபபட்டோராலும் இடையபபெருத அபுதுண்ணும் நான் விருத்திலுள்ளி உண்ணுவது விதியோ? பூவுலக அரசர்கள் யுத்தஞ் செய்வதில் திறந்தி

விட்டார்களா? அருட்கடலே! தாமதபை கூடாது என் மன
மனுககந் தர இவ்விஷயத்தைப் பற்றி திருவாய்மலர்தருள
வேண்டும்.”

நாரதர் இந்நிர்ணயைய வைபவத்தையும் போகாநுபலத்
தையும் கண்டு களிக்காந்து அவனது 'ஸ்னிமையான பிரிய வக்னங்
களைக் கேட்டு மராமங்கின்று அவன் போகக் “மேகபதி! உனக்கு
ஒரு குறையும் வேண்டாது நான் பூவுலகத்திலுள்ள புண்ணிய
தீர்த்தங்களை நாடி யாத்திரை செய்தால் நுருசிலகாலம் வரக்
கூடவில்லை இப்போது பூவுலகத்து அரசாக்காலமேலோரும் யுத்
தத்தை மறந்திருப்பது உண்மையே என்பனில் பூமியிலுள்ள
நாடுகளில் விசாரப் பாரிசுனற ஒன்றிருக்கிறது. அதையாளும்
மன்னன் வீரன் எனும் பெயருடையான். அவனுக்குத் தமையன்
எனும் பெயருடைய ஒரு புத்திரி இருக்கிறாள். அவளுக்கிணை
யான மாது இப்போது எவ்வுலகிலுள்ளாள். அவளாக மெச்சா
தார மணவீரன் விணவீரன் இல்லை. இமத்தேவலோக மாதர்
அபபெண்ணரசியின் வலையெய்யும் பெருமேபரரை அடை
யவும் தகா. அவள் தனக்கென ஒரு நாயகன் மனத்தால் வரித்
திருக்கிறாள். அவை அவள் தன்மையும் அமியான். அதனாலே
அபபெண் சுயமாகவே நாயகன் வரித்துக்கொள்வதற்காக அவள்
தகப்பன் இறந்தக்கேழாரன் சுயமவரின் பூவுலகத்தரசர்
யாவர்க்கும் திருமுகமனுபயிர்க்கிறான். அததிருமுகங் கண்ட
அரசர் யாவரும் ஒருமுகமாய் நன்னுட்பு போகும் அமிதமும்
அவள் குதலைமொழிக்கே பாடாகவென நினைந்து வீமராஜன்
பட்டணத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றான். ஆகையால் இப்
போது யுகத்ததை யாவரும் முற்றிலும் மறந்தேவிட்டார்கள்.
அவ்வா மன்னவியாக அடைபலன் பெரும் பாக்கியசாலியாக இருக்க
வேண்டும். அவன் சுவாடகபொருத்தையும் இசுழ்வானென்ப
தற்கையமில்லை. அவளைத் தேவாக்களடையதாலும் அவாக்கும்
மேம்பாடடைவா. ‘கலவி ஸ்திரீ’ இரத்தினம் ஆகிய இவற்றை
எவரிடத்தில் இருந்தாலும் அடையலாம்’ எனது ஸ்மிருதி
வாக்கியமாகையால் உனக்கு அபபெண்ணைவகை அடைய

விருப்பமிருந்தால் கால சாரதஞ்செய்யாமல் நீயும் இப்போதே புறப் பட ஏற்பாடு செய்யலாம்” என உரைத்துத் தேவேந்திரனிடத்து விடை பெற்றுத் தனக்கிஷ்டமான இடத்துக்குச் சென்றார்.

இதைக்கேட்ட இந்நிரன் தமையந்தியினமேற் காதலகொண்டு அவளோ மணஞ்செய்ய விருப்பிசு கவாங்க்போக்ததை இசைந்து இந்நிராண்மையும மதமுள்ள அம்மகவிரையும மறந்து பூவுலக மடந்தையின் தியானமே மேலிட்டிருந்தால் இதைக்கண்ட கவாகக மாசா துகிதிதாரகன்.

இந்நிரன் தமையந்தியை எவ் விதத்திலாவது விவாகஞ்செய்து கொள்ளவேண்டுமெனக் கருதித் தனது தியானமேற் காதலகொண்டு செய்து கொண்டிருப்பதாகக் கட்டளையிட்ட தான் தன்னைப் பிராமபரங்களாலும் இந்நிராண்மையும மதமுள்ள அம்மகவிரையும மறந்து பூவுலக மடந்தையின் தியானமே மேலிட்டிருந்தால் இதைக்கண்ட கவாகக மாசா துகிதிதாரகன்.

இவரு இவ்வாறிருக்க அவர் கீழ்க்கண்ட அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் தமதரசன புதலவியின் விவாகத்தைக் குறித்து மன மகிழ்ந்து உற்சாக மிகுதியால் சிலமாதங்காலம் நடக்கவேண்டிய தூரத்தைச் சிலநாட்களிலும் சீக்கிரம் நாட்களில் நடந்து செல்ல வேண்டிய பிரயாணத்தை அநேக நாழி நிலம் கடந்து அந் தந்த நகரத்தின் அரசன் மனமகிழ்த் திருநாடு சம்பந்தித பிறகு நீயிருந்து நில்ந்நாடு நிறைந்தவரும நீயும் அவர் வாழும் நிடதநாட்டை நெருங்கி அந்நாட்டின வளப்பட வாககண்டு கண்பெற்றதனாலும் பரிசை உடனே அசன வாகடபதனைப் புதிது

கொண்டே மற்ற நாகிகளுக்குச்சென்ற சிம்மம் நீங்கப் புதிதான உற்சாகமும் ஊக்கமுமேலிட்டவர்கனாய் அநநாட்டின் தலைநகராகியதும்தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்த தபையத்தியின் மனதையும் உயிரையும் தன்னைவிட்டு நீங்காது பாதுகாத்துவருமா? பரோபகாரியாகிய நளச்சக்கரவாததியின் பாதத்தைச்சுமந்ததால் பொற்போலிவு பெற்றதுமாகிய மாவீந்த நகரத்தை அடைந்தார்கள். அதை அடைந்தவனாவில் அத்நூதார்களுக்கு அதுவரையில்லாத ஓரானந்தம் துன்பம் உண்டாயிற்று. அதற்குக்காரணம் அறியாதவாகைய அநகரத்தினுட் பிரவேசித்தது செல்லுக்கையில் தமையத்தி வசிப்பதற்கின்ற நகரமும் அவளை ஏற்றுக் கொள்ளும் புனிதமான நகரம் இப்பழுமண்டலத்தில் இவ்வெதெனையெனத் தமக்குள் தீர்ப்பானித்து மண்ணப்பிராணாகிய நளனை அணுகி வணங்கித் தொண்டனிட்டிக் கைகட்டி வாய்புதைத்து நன்று திருமுகத்தைச் சம்பாதித்தார்கள்.

அதைப்பாராதவடனே நளன் என்று தெவிட்டாத ஆனந்த சாகரத்திலு முழுகிவருவதெனமுன்னோசெய்ததவப்பயனான எதிப்பாராதவண்ணம் கைகட்டிஒற்போலக் கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகத் தமையத்தியின் வனப்பைக்கேட்டது முதலமெலிந்த புயங்குளினினது நழுவிக்கொண்டேயிருந்த அவகதங்கள் (தோள் வளைகள்) துமிர்ந்து இயற்குமாறு இரு புயங்குகும் பூரிக்க முகத்தில் புதிதான துவயதேஜஸ் பிரகாசிக்கத் தன் தேககாந்தி முன்னிலும் இருமடங்கதிகரிக்க அத்நிருமுகத்தைப் பன்முறை புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்ததுதமையத்தியினிடத்துச் சென்றிருந்த தன் உயிர்திரும்பவும் தன்னை வந்தடைந்தாற்போல அதை வேறொருவா சொடவும் சகிக்காதவனாய்த் தனது புஷ்பம் போன்ற கையில வைத்து அதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பரிவுமிக்குப்பக்குவமாய்த் தன் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டான்.

பின்பு நளன் அத்திருமுகத்தைக் கொணர்ந்த தூதர்களமீது அன்புமிகுந்து தவாகமோ அருளொடு நோக்கிப் பிரிய வசனஞ் சொல்லி அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் அவர்கள் மனது கொறுக்க டல்கி அவர்கள் விலாப்புடைக்க உண்ணுமாறு

அரசுசுவையோடு உண்டியளித்து மகிழ்வித்து அலகளைத் தங்கள் தேயத்துக்குச் செல்ல உததரவு கொடுத்தனுப்பினான்.

நன்னுடைய மந்திரிமார் முதலியோர் களிப்பினால் மிகுந்து ஒளிவீசும் அவனது திருவாயினின்று யாது பிழங்குமோ என வேறு கவலையிசுறித் தமது ஐம்புலன்களையும் மனத்தையும் அவ னிடத்தே பொருத்திக் கடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப் போது நான் சோடச கலைகளோடு கூடிய பூரண சந்திரன் போல விளங்குகின்ற முகத்தோடும் ஆடவர்மனத்தையும் வாட்டும் சிருங்காசுமான புன்னகையோடும் தன் மனதினபடி தனக்கு இத்ததை விளவிட்கின்ற தன் கையிலுள்ள வேலாயுதம் போலத் தன் நன்மையையே அல்லும் பகலும் நாமும் பெருமிதம் வாய்ந்த அமைச்சர்களை யன்புடனழைத்துப் பின் வருமாறு சொல்ல லுற்றான். “என் புகழ்க்கும் செங்கோனமைக்கும் இன்றியமை யாத ஐயன்மீ! உங்கள் மனம் என்றும் சத்தியத்தையே நாட்டும். இப்போது விதர்ப்ப நாட்டரசனாகிய வீமராஜன்செல் வசுமாரியாசிய தரையந்தியின் சுயமலரத்தை பூற்றைக்கேழா நாளில் டெத்துவசூக்க ஸ்சயித்திருப்பதெனத் திருமுகம் கிடைத் திருக்கிறது. அதற்கு நான் அவசியம் போகவேண்டுமென விரும் புகிறேன். அதற்காகச் சதுரங்க சேனைகளையும் திட்டம் செய்ய வேண்டும். கால தாமதஞ் செய்வது தகுதியுன்று என்னில் ‘காலத்தில் செய்யாத காரியம் கைகூடாது’ என்பது உலகப் பிர சித்தமானதல்லவா”

அதைக் கேட்ட மந்திரிமார்கள் அவன் ஆணையைச் சிறமேற் கொண்டு வெவ்வேறு சேனைத்தலைவர்களுக்கும் அறிவித்தார்கள். அத்தலைவர்கள் பேரானந்தங்கொண்டு தத்தமக்குரிய சேனையை அலங்கரிக்கப் புருந்தார்கள். அவர்களுள் தேர்த்தலைவன் அனேக ஆயிரம் மேருமலைகளை ஓரிடத்தில் ஒழுங்கு பெற வைத்தாற் போலத்தேர்ச்சாலையினின்று அனேக தோகளை வெளிப்படுத்தி அவற்றின் உறைகளை நீக்கிச் சககரம் முதலியவற்றிற்கு அலங் காரமான வர்ணங்கள் பூசிப்பொற்படியமைத்துப் பொன்னுற்செய் யப்பட்ட தோத்தட்டு ருத்துக்கால் மேற்கூடிய முதலியவற்றிற்கு

உள்ளும் புற்றும் கொருகிடும் பல விலையுயராத முத்தமாலைகளைத் தொங்கவிட்டு உச்சியிற் பொனனாற் செய்து பலவகைகளாக நகரளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிவரமம் அணியச் செய்தான். அதேதோகரில் ஞாயன் சேரிதழுட்டிய சப்தவாழ்வரவியோ எனச்சுத்தேகிக்குப்படி விலையுயராத ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பொற்கடி வளங்களுக்கும் பொற்கரிகையாற் பிணைப்பட்ட கடிவாங்க கயிற்றோடியுடைய நன்னாண்கு குதிரைமலைப் பூட்டினார்கள். இவ்வாறலங்கரிக்கப்பட்ட தோகரில், எஃகினாற் செய்யப்பட்டுப் பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலும் மேலுறையிடப்பட்ட கவசமணிந்து விவல்களில் சோறுதையிட்டுச் சரிதை தலைப்பாளை அணிந்து இடது புத்தின் பின்புறத்தில் அம்பரத தூணி விசித்து அனேக அணியச் செய்துபோகாதே தோள்களில் ஒவ்வொரு பக்கத்தில் அமைத்துப் பொன்ற பெரிய விறகளைத் தாங்கிகளிப்பின் மிகுதியால் உடம்பான முகந்தையுடைய ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் தங்கள் தோள்களில் அமர்ந்து அனேக குரியர்களைப்போல விளங்கினார்கள்.

யானைத் தலைவர்கள் திருகுயானைகளை வெருண்டோடச்செய்யும் வலிமிருந்த உன்னதமான அனேக யானைகளை நீராட்டிப் பொன தகட்டில் இரத்தினங்களால் மத்தகம்போல் இழைக்கப்பட்ட முகபடாங்களை அவற்றின் நெற்றியிலணிந்து கன்னங்களிலும் துதிக்கையின் மேற்புறத்திலும் கண்களிலும் வாணங்களினால் சித்திரமெழுதி நெற்றியின் கீழ்புறத்தில் நீலகாத்தி அதனருவிவ பொற்றல்லகமிட்டு அனேக விலை இழைகளால் முறுக்கப்பட்ட பலபுரிகளாலாகிய கழுத்துக் கயிற்றணிந்து தங்கப் பிழ்களையுடைய அங்குசங்களாக காதுல் தொங்கவிட்டுக் கால்களில் தண்டையன் விசதுச சரிசையினாலும் முத்துக்களினாலும் ஓரங்களிலும் இருருனதானைகளிலும் விசித்திவமான வெலைப்பாட்டமைந்த விலையுயராத பட்டுக்களை அவற்றின் முதுகிற் சாத்திப் பொன்னாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்ட அம்பரிகளை அவற்றின்மேல் அமைத்தார்கள். அவ்யானைகளில் ஆண்யானைகளின் பேரில் அனேக யானைபலம் பொருத்திய அலங்காரமான வீரர்கள் துமர்த்தார்கள். அவ்வாறே பெண்யானைகளின்மேல்

உத்தம இலக்கணம் வாய்ந்த அனேக ஸ்திரீகள் ஆரோகணித்து
அனேக அராமகவிபு பூயல்கூறாத நாடிவந்த தோற்றத்தை
உண்டு பண்ணினார்.

ருதிரைத்தலைவா வென்றது வென்றேகருதிரையும் இவற்றைக் காணுநீதோறும் வெட்கித் தலைகுனிபுமாறு உத்தம இலக்கணம் பொருநதிய அண்டகற்ற ருதிரைகளை நலஞ் செய்ததது மகமலபட்டைப்போல் மிருதுவாகி உவற்றின வால் மயிரையும் பிடரிமயிரையும் வாரி ஒழுகுபடுபதி அபுறநிறகுப் பொற்கலின் மிட்டிப் பலவகைக் கறநாளான சுடடியோய் கூடிய தெற்றிப் பட்டம் சாத்திக் கழுதநில அனேக ரூபனாமலைகளையும் இலைவடிவமாகச் செய்து கோக்கப்பட்ட பொன்னரிமாலையையும் இட்டுச் சிறந்த பதனிட்ட தோல்களாலும் பருசுபொதித்து பட்டுறைகளிட்ட மெத்தைகளாலும் ஆவிய மணங்களை மெத்து அவற்றோடு பட்டுக் கச்சைகளாலும் ஆவிய காற்பமக்களைத் தொங்கவிட்டு நான்கு கால்களிலும் சதங்கை அணிந்து கடலின் தலைகளிப்போல் வரிசை வரிசையாக அவைகளைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள். அவைகளின்மேல் அனேக வீரர்கள் ஆயோகணித்தனர்.

காலாட்படையில் தொண்டு தொடர் அழியாப் புதுமைந்த கணக்கற்ற சூரர்கள் தட்டிச்செட்ட டண்பது இடைக்கச்சை இறுக்கி உடலிற சட்டையிட்டித் தலைப்பாக்கை அணிந்து கைகளில் தாம தோஷியடைந்துள்ள சனாதிபி வர்களைத் தாங்கி மதவகோண்ட யானைகளைப்போல வந்து மிஷ்னர்களா.

அப்போது நள்ள இரவு வாசனை வாட்டப்பட்ட உத்தம தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சனப் பெட்டி கெயலத்தை வணங்கிப் பின் இனிப்பு, புளிப்பு, கைப்பு, காரப்பு, துவாப்பு, சருசுரை எனனும் அறுசுவையோடுகூடிய உணவைப்பாத்திரங் களில் விருந்தோடுகளிற் பழுது மான மதம் முதலிய வாசனை கலந்த சந்தனம் பூசி ஆனையோடு முகவாசம் (வலம் கிராமப் முதலியன) கூட்டி வாசனையூட்டிய சுவாண ரேககு கலந்த அடைக்காய்ச் சேவிலோடு அப்போதரிந்த வெற்றிலைத் தவிரகளை ஆஸைப்பக்காரருதவ யிருதுவாக மென்றகோண்டே அலங்காரம்

செய்து கொள்ளும் அரைக்குடிசைகளுடன் அடையலங்காரப்போர்
 பலா, விதமவிதமான ஆடையாபரணங்களை இருகைகளிலும் எடுத்துக்
 கொண்டு ஓடின போகும் எதிர்செலுதுபோ என அவன் அரு
 மேனக்குக்கு காதலிந்ரு. அ. அம்போ அரண் அங்குள்ள
 வைகளிற் சிறந்ததும் அரு. அனைக இரத்தினங்களைக் கோத்து
 வாங்கப்பட்டதும். ஒரு படம் வஸ்திரததையுமிதது இடையிலே
 கசைப்பிணிதது அ. அரிடதுபுறத்தில் பன்மண்களமுததிய வகப்
 பிடியுடனேபொன உறையுமிட்டதுமான வெற்றிப்பாருததிய
 வானைதொங்கவிட்டெ காறகவசமண்கு பொன ஜிகைகளால்
 சித்திரிக்கப்பட்ட பாத்திரங்களைவையும் வீரகண்டையையும்
 தரித்தது அனைவலையுயர்த முத்தகாலகளை மாப்பின் குறுக்கே
 யணிந்து சந்திரஹாரங்களும வலிதனபொன கோகப்பட்ட மாலை
 களும் நவரத்தனங்களால் இழைக்கப்பட்ட மாலைகளும் பதக்கங்
 களும் மாப்பில் துலங்க, விலைவாயில்லாத ஒற்றைக் கல்லா
 லாகிய கண்டியைக் கழுத்திலணிந்து, விரல்களில் தோலுறையும்
 முன்கைகளில் பொத்தகபுறையுமிடம், வாசுவலையம் திருத்திக்
 காதுகளில் பொனஞ்ஞம் வயிரத்தாழம் மறுமுள்ள மணிகளா
 லும் செய்யப்பட்ட இரண்டு குண்டலங்கள் இரண்டு சூரியர்களைக்
 கட்டித் தொங்கவிட்டாற்போலத் தாவதத், தலையில் இரத்திர
 டைய கிரீடம் போனதும் அனைக சூரியர்களை ஒன்றாகச்
 சேர்த்து வைத்தாற்போல ஒளிக்கின்றதும் இரத்தினங்களுக்கு
 ஆகரம் (இருபட்டம்) போனததுபான ஒரு துலைய கிரீடமணிந்து
 விலையுயர்த ஒரு பத்தாம்பரத்தை உத்தரீயமாகக் காண்கி தனது
 வலதுகையில் வலையுதத் தாங்கி யெள்ளன் வயதோடுகடிய
 நான் அனைக மனமதாகன் சோந்து ஒருருவெடுத்ததாற் போலத்
 திவலிய அழகும தேஜஸும் பிரகாசகப பருத்ததோள்களும்
 துடைகளும் சிறந்த யானையின் துதிகைப்போன்ற கைகளும்
 இமயமலேபோன்ற வனமையும் ஆனாநிவகம் போன்ற கமீரமும
 உடையவனாகி பிகவும் உற்சாகத்தோடு மதங்கொண்ட யானை
 போல நடந்து தன் தேயை அணுகினான்.

அவனுடைய தேமானது, வெண்பொன்னால் செய்யப்பட்ட
 சக்கரங்களையும் வியப்பைத்தரத்தகக் சிறந்த மணிகளாலாகிய

ஒவ்வொருருதிய குடைகளையும் ஆகாயத்தை அளவும் கொடியையும் விசையாகக் கட்டப்பட்ட கிண்கிணிகளையும் மேக கஜஜனை போன்ற சப்தத்தையும் பிரகாசிக்கின்ற ஒளியையும் உடையது. அதனுள் கிறந்த அம்பருத்தூண்புற பலவகை அஸ்திர சஸ்திரங்களும ஒருபுறத்தில் நிரப்பப்பட்டிருந்தன. அதில் பொன்னுபரணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றும் ஆயுதபாணியாகிய ஒவ்வொரு வீரனாக நன முதுகில் சுமந்து கிண்கிணின் உலமை யற்ற அனேக குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன.

அதேதரில் நன நல்ல முகூர்த்தத்தில் ஏறி அததேருக்கு ஒரு புதிதான அழகை உண்டு பண்ணிக்கொண்டு அமர்ந்தான். அப்போது பிராமணர்கள் ஆசிகூறினார்கள். அந்நகரத்தார் ஆர்வ மிக்கு ஒரு முகூர்த்தகாலம் வரையில் 'ஜய ஜய' எனக்கூவி அர சனுக்கு எதகாரியமும் கைகூட்டவேண்டிமெனத் தமது இஷ்ட தெய்வத்தை வணங்கினார்கள். பஞ்சவாததியங்களும தேவதூத துப்போல் முழங்கின. வந்தியா அரசன் புகழைப் பாடினா. நன்னிமித்தங்கள பலவும் முற்பட்டன. அனேகா சாமரை ஆலவட்டம் முதலியன இரட்டினர். நாட்டியா நாட்டியமாடினர். இசை வல்லோர் அரசன் புகழை இசைத்துக் கோதனங்கள் பாடினர். சேனைத்தலைவர் இருபுறங்களிலும் நாலவகைச் சேனைகளில் தாலாட்டையை முதலிலும் மறநக குதிரை யானை தேர் ஆகிய படைகளை முறையே ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அமைத்தார்கள். அவற்றிற்கு நடுவில் மந்திரிமார்கள் பிரபுக்கள் மறமுள்ளசிற்றரசர்கள் இவர்களுடைய தோகை உபவீமானங்களோடு சென்றன. அவைகளுக்கு நடுவில் சக்கரவாததியாகிய நளனுடைய தேர் குபேரனது புவ்பகவீமானம் போல நடு நாயகமெனச் சென்றது. அதில் வீற்றிருந்த நன பரந்த இடத்தையுடைய சமுத்திரத்தின் நடுவில் உதிகும சூரியனபோல் விளங்கினான். இவ்வித அலங்காரமான காசியோடு விதர்ப நாட்டை நோக்கிச் செல்லும் நளனுடைய சேனைப் பெருகத்ததைக் கண்ட ஆகாய வாசிகள் நடத்தாதி முழுதும் இவ்விடத்தை விட்டு வேறிடம் நாடிச்செல்லுகின்றதோ எனவும் அச்சேனையின் முடிக்கத்தைக்

கேட்டுச் சந்தசமுத்திரங்களும் ஒருங்கே இட மவிட்டுப் பெயர்ந்து செல்லுகின்றனவோ எனவும் ஆசங்கிதசனா.

இவ்விதமாக நான தனக்கு முன்னால் விதர்ப்ப நாட்டையடைந்து தமையத்தியினிடத்தில் சென்றிருக்கின்ற தன்மனத்தை நாடிச் செல்பவன்போல அதிக வினாவாக விதர்ப்ப நாட்டைநோக்கிச் செல்லும்போது, முன்னே நாரதரின் தூண்டிதலாலே புறப்பட்ட தேவேந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் ஆகாயவீதியில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் நன்னுடைய மலராத செத்தாமரை போன்ற முகத்தையும் நீண்டகிசாலித்த அருள் ஒழுதுங்கண்களையும் பரந்த மார்பையும் திரண்டிருந்த புயங்கோளையும் முழந்தாள வறையில் நீண்ட கரங்கோளையும் அவன் வீற்றிருக்கும் கம்பீரத்தையுங் கண்டு விபப்பற்று இவன் செத்தாமரைக்கண்ணெனச சந்தேகித்ததாகள். பிறகு சற்று உற்றுநோக்குவதால் நீலமேகசாமளவாணமாக இல்லாமல சிவந்த ஜோதியோடு விளங்கின மையாலும் மானிடப்பலையோடு விளங்கினபடியாலும் இவன் பூவுலக அரசனாக இருக்கவேண்டிம எனத் தோமானித்ததாகள். தேவேந்திரனும் நானது அழகை மெய்நோக்கி கண்குளிரப் பார்த்து “இப்பூவுலக மனமதனாகிய இவ்வரசனுடைய அழகைக் கண்ட இன்றுதான் நான் இமையாத ஆயிரங்கணக்கான அடைந்த தனாலாய பயன் பெற்றேன” என்றான்.

வருணன், மன்மதனைப்போன்ற இவ்வரசனுடைய அழகைப் பார்த்தபிறகு கூட “தமையத்தி வேறொருவனை விருமபி அவனுக்கு மாலை ரூட்டுவாளோ?” என்றான்.

அக்கினி, “இவ்வளவு அழகுவாய்ந்த இந்த அரசனுக்குத் தமையத்தி மாலைகுட்டாளாயின அவளழகு யாதாபுனுடைத்து?” என்றான். இவை யெல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இயமன் கடைசியில் “இவ்வரசனும் தமையத்தி சுயமவரத்துக்குச் செல்லவானாயின் நாம் திருமபிப் போவதே அறிவுடைமை” என்றான். இதைக்கேட்ட தேவேந்திரன்,

“ போர்த்தோழில் வயிரவாட் பொருவி லண்ணல்சேந்
தாப்பசங் சிளியனா டார்பெறுது போய்க்
காரக்சுழ லரமடையா கமல வாண்முகம்
பாப்பதேவ்வாறு ” எனப் பரிவீட்சுறிப்

பின்னும டிசுதமையநதியைக் கலியாணம் செய்துகொள்வ
தற்கு நான் எவ்வகைய உபாயங்களைத் தேடிவெண்டுமோ அவற்
றையுதேடாமல் விடுவதில்லை இப்பவரசனுடைய முகத்தை
நோக்கும்போது இவனிடத்தில் சத்தியம், பொறை, கருணை முத
லியன குடிகொண்டிருப்பதாகத் தெளிவாகத் தோன்றுகின்றமை
யால் அவற்றோடு கூட்டுறவாகிய செய்வபகதியும் இருத்தல்
வேண்டும். மேலும் இவனைப்பாரச்சால் முன்னாளில் அவுனர்
வலியடக்கி இப்போதும் தேவராஜன் என்னும் பெயர் எனக்கு
நிலைக்கச் செய்த வீரசேனனைப்போன்றிருத்தலால் அவ்வீரசேன
னுடைய குமாரனாக இருத்தல்வேண்டும். இவனைக்கொண்டே
தமையநதி என்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளுமாறு செய்தால்
இவனுக்குத் தமையநதியின்பேரில் விருப்பமிருத்தாலும் அல்லது
தமையநதியே இவனுக்கு மாலையிட விருப்பங்கொண்டாலும்
இவன் தேவரால் விருமப்பட்டவனாத தான் அங்கீகரிப்பது தாம்
மல்லவென்று வெறுத்து நிகருவான். இவனால் வெறுக்கப்பட்ட
தமையநதி பிறகு என்னைத்தான் மணம் செய்துகொள்ள விருமடி
வான் என்று சொல்லிக்கொண்டு மற்ற மூன்று தேவர்களோடும்
நளனை அழுகினான்.

அப்போது நளன் அத்தேவர்களுடைய ஜோதி வடிவைக்
கண்டு வியப்புற்று அவர்கள் தேவர்களாகவே இருக்கவேண்டு
மென எண்ணுகொண்டு தன் தேரை விடடிழித்து அவர்களை
வணங்கிக் கைகூடப்பிக்கொண்டு நின்றான்.

தேவேந்திரன் அவனது அடக்கத்தையும் அவன் முகத்தில்
விளங்கும் வீரசத்தன்மையையுபகண்டு மகிழ்ந்து அவனுக்கு ஆகி
கூறி அவனைச்சமீபத்தில் அழைத்துப் புனவருமாறு சொல்லலுற்
ருன். “ அரசனே! உன்னைப்போன்ற பரோபகாரியும் உத்தம சீல

ஊம இதுவரையில் ஒருவனும் என எண்ணப்பட்டதில்லை. இன்றே எனக்குச் சுதினபென நினைக்கிறேன். நீ அறியாத ஊம ஒன்று உண்டு என எனக்கு, 9 தோற்றவில்லை. உன கறவு களை கோகருமபோதே உனைப்போன்ற கொடையாளி உலகிலிருக்கக்கூடுமென நினைக்க இடமே இல்லை. எனறபடி மனிதன என்றும் அழியாமலிருக்கவேண்டுமாயின் புரணை அடைந்து அதை உலககூசு செய்யவேண்டும். அப்புருஷம் சகையினிடத்தே வியூபாநூல் அது பாலுந்தேனுங் கலந்த பானம் போலாகும். எனையே மனிதருக்கு இனறியமையாதது, இம்மை மறுமை இரண்டினும் பயன சருவது அற்ப ஆயுளையுடைய மானிடருக்கு எல்லாவற்றிலும் சிறந்த துணையாகிய கல்வந்ததை விரும்பாது வாழும் மக்களிடமிருந்த மடவோருண்டோ? எனையின் அருமையையும் அதனுண்டாகும் பேரானந்ததையும் அனுபவித்து அறிந்தோர் மற்ற எல்லாவற்றையும் அற்பமாக நினைத்துத் தமதுயிரைக்கொடுத்தாவது எனையைக் கைக்கொள்ளுவார்கள். அக்கொடையாளிகள சுவாகக போகததையும் இகழ்வர். ஆதியில ரகு என்ற அரசன் தன் நாடு முதலியவற்றைப் பூசுரருக்குத் தானமாகக் கொடுத்தான் மட்கலங்களுையே தனக்குரிய ஆபரணமாகக்கொண்டு காட்டில் விராசுரையையையில் தனனைவந்து யாசித்த ஒரு பிரமசாரியி : விவாகத்துக்காகப் பொருளில்லை யென்று சொல்ல வாயவராமல் இன்னுயிரேனும் கொளளுதல் தீது சொடுபபது நனரால் என்பதைக் கடைப்பிடித்துப் பொருளிட்டவதற்காகக் குபேரனிடத்தில யுத்தத்துக்குச் சென்றான். முன்னொருகால் நான் விருத்திராசுரனோடு யுத்தம் செய்தபோது அவனைக்கொல்வதற்குப் பலமுறை முயன்றும் அப்போதிருந்த வச்சிரபபடை மிகப் பழையானதால் பயன்படாமற் போயிற்று. அசனால்கிலேசமுற்று யுத்தத்தை விட்டுக் கருணாகரனாகிய திருமாலையடைந்து வணங்கி என மனக்கிலேசத்தை நீக்குமாறுவேண்டி அத்தயாங்கி என்மீதருள்கூர்ந்து ததீசி மகாமுனிவருடைய முதுகெலும்பைக் கொண்டு புதிதான ஒரு வச்சிராயுதம் செய்தால் அஃது அவனைத் தவறாது கொல்லு

மேனத நிருவாய மலாந்தருளிஞர். அவ்வாறே அம்முனிவா பிராணையடைந்து காரியத்தைத் தெரிவிக்க அதற்குமுந்தி உடலை அடைந்ததின பயன இதுணினு சிறந்தது யானுன சென மகிழ்ந்து அத்நிருஷ்டலை விடுத்துத் தமது பரிசுத்தஜாதமா வைபு பிரித்ததுகொண்டார் இவாகவெப்போல ஸகையினபெரு மையை உலகப்பிரித்ததாகச் செய்தவாஸஸ்தன் அநேக ருணமி. ஆனால் இடவீகைத் தனமையால் தெப்பறஞூரிஸ பலர் இம்மண்ணுல காண்ட மன்னரே அவாகன் எகையைக் கைக் கொள்ளாவிடின எனக்குத் தேவலோக ஆட்சியும் தேவராஜன் என்ற பெயரும் இதத்தினான வரையில் நீடித்திருக்குமோ எனக்கு ஏதாவது ஆகவேண்டுமானால் நான் மண்ணுளும் அரசரைக்கொண்டே சாத்தி வருகிறேன். அதை உத்தம மன னாகளும் என வேண்டிக்கொண்ட மறுக்காது அஷத்த தமது காரிய மாகவே நீனைத்துச் செய்து முடிப்பாள். அதனால் அவர்கள் அடைந்த புகழ் இனமும் நிலைத்திருக்கிறது நீயும் அவ்வுத்த மாகளோடு சோத்தாக எண்ணப்படும் தன்மையோடு விளங்கு கிறபடியால் உன்னைக் கண்டவுடன் உன்னையும் எங்களுக்கு ஒருதவி செய்யுமாறு செய்து உன் தந்தை யடைந்த புகழை உனக்கும் உண்டி பண்ணுவென்றமென்பதே எனனுடைய உண் மையான எண்ணம். அவ்வெண்ணம் உண்டான அந்தக்ஷணமே உன்னால் ஆகவேண்டிய காரியமும் ஒன்று எனக்குத் தோற்றி யது. அக்காரியம் உன்னைப் போன்றவாகளுக்கு மிகச் சாதார ணமானது. ஆயினும் அனை உன்னைக்கூறிய வேற்றொருவரிடத் தில் தெரிவிப்பது உசிதமாகாத தோற்றமுடையால் உன்னையே வருத்த வேரிட்டது. நாவகா தேவாகளென்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாம் எங்குள்ள நான் தேவேந்திரன். மற்ற மூவ ரும் ஒருண்ண, அகக்கனி, யமன் எங்களுக்கு அக்காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதாக வாகருத்தத்தம் செய்தால் அதை நான் உனக்குத் தெரிவிக்கிறேன்.”

இதைக் கேட்டு நான் வியப்படைந்து, “எல்லாம் வல்ல தேவர்களுக்கும் அசிய பொருள் மானிடர் வசத்திலிருக்குமோ

அவாகளால் ஆகாத காரியம் மானிடரால் ஆகுமோ? அவர்கள் கருத்து இன்னதெனத் தெரிவிக்கொள்ளக் கூடவில்லையே, எந்தவியனாகப் பிறந்த மான ஒருவர் கேட்டதை எவ்வாறு மறுப்பேன.

குறிப்பறிந்து ராஜலே மேலானகொண்டே. அதனால் அடையும் பலன் இம்மை மறுமை இரண்டினுள்ள சிறந்ததே. ஒருபாருளை மறைத்து வைத்து அதனால் இம்மையிறக்கட்சிறிதும் பயனடை யாமற் போவதல்லும், உள்ளதை மறைக்காமல் இரப்பொருள்க்கு அத்தனையுண்டாகும் பெருமையின் இம்மை மறுமை இரண்டினும் அனுபவிப்பதே மேலானதாகும் என்று பலவாறு தனக்குள்ளே சிந்தித்துத் தேவர்களைக்கொக்கி “யாம் வணங்கும் கடவுளரே! தாங்கள் இரங்கலுலகுக் கெழுந்தருளி நான் கண்டு உய்யுமாறு கருணைகூட்டுத்து என் முன்னோக்கிச் செய்த தவப்பயனையன்றி வெறுன்று. துளவற்ற புண்ணியங்களைச் செய்தவர்களும் கரண்டநரரிய சுவர்களை ஐனறுக்கும் பற்றாத நான் இந்நிலவுலகிற கண்டபோதே பெருமபாகிய சாலயானேன. தாங்கள் எதைச் செய்யச் சொன்னாளும நான் மறுக்கமாட்டேன. தமதருளுக்குப் பரத்திற்றானை என்மீது கருணைகூட்டு நான் செய்ய வேண்டியதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று கேட்டிக்கொண்டான்.

இதைக்கேட்ட தேவேந்திரன் தான் நினைத்த காரியம் கைகூடினற்போல மனமகிழ்ந்து காண்ப பார்த்து “அரசனே! நின்னுடைய வார்த்தைகள் அமிரதத்திலும் இனியவை. இனிமேல் எங்கள் எண்ணத்தை உன்னிடத்தில் தெரிவிப்பதனால் எங்களுக்கு ஒருவித தாழ்மையுமில்லை. மனைவ! நாங்கள் தேவபேரகதையுமிசைத்து தமையத்தியினமீது ஆற்றொணங்காதல் மிகுத்து அவருடைய சுயமவரத்துக்காகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். எங்கெல்லாம் யாராவது ஒருவர் அவளை மணந்துகொள்ளாமல் எங்கள் இருப்பிடம் போவதினும் இழிவானது வேறொன்றுமில்லையென கருதுகிறோம். ஆகையால்,

செங்கண் மதயானேத் தோவேந்தே தேமாலே
எங்களிலே சூட்ட வியல்வீமன் — மங்கைபால்
கூதாசு ” என்றன.

இவ்வாறு தேவேந்திரன் சொல்லிய வார்த்தைகள் கூறிய
காராசம்போல இரு செவிகளிலும் புதுதத அனலில் நன்ன
திடுக்கிட்டு மனம் வருந்தி நான் இத்தீதவாகளுடைய எண்
ணத்தை அறியாமல் என்னை அவர்கள் வசமாகக் விட்டேன்.
இனி நான் அறிவினாலும் என்னை விடுவித்துக்கொள்வது முடி
யாத காரியம் அல்லவா? அவர்கள் என்னைச் சுலபமாக ஏமாற்றி
விட்டார்கள். அன்னபசுரிபானது தமையக்தியினிடத்துவிருந்து
திரும்பிவந்து அவளுடைய நிலைமையை என்னிடத்தில் சொன்
னது முதல் அவள் எனக்கே மனைவி பாகிவிட்டதாக நினைத்துக்
கொண்டதுதவிர அவளை யான்றி வேறொருவரையும் மணப்
பதில்லை என்ற உறுதியான எண்ணமும் கொண்டிருக்கிறேன்.
அவளும் என்னைத்தவிர வேறொருவரையும் மனத்தினாலும்
நினைப்பதில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லியிருக்கிறாள்.
இப்போது எனக்கு அவளிடத்துள்ள காதலை நான் எவ்வாறு
மறப்பேன். ஒருநாள் நான் மறக்கத் துணிந்தாலும் அவள் எவ்
வாறு என்னை மறக்கக்கூடும்? அவள் செப்பிய உறுதிநொழிக
சாகவாவது நான் அவளைக் கலியாணம் செய்து அதனால் அவள்,
கொண்ட எண்ணத்தை நிறைவேற்றி அவள் சொல்லிய வார்த்
தைகள் பொய்க்காதபடி நிலை நாட்டவேண்டியது என சடமை
களில் ஒன்றல்லவா? நான் அவ்வாறு செய்யாவிடின் என
ஆண்மையும் என்னைவாகும். அவளும் என்னை ஒரு கூடித் திரிய
றாக நினைத்து மதிப்பாளா? நான் அவளைக் கலியாணம் செய்து
கொள்ளாமையால் அவள் தனதுயிரை மாயத்துக்கொள்ளா
யின் அப்பழி என்னைச் சாருமே. அப்பழி பெண்பழிமாயையால்
அதுமிகக் கொடிதன்றோ? கற்புகரசியாகிய தமையக்தியை
உற்றதுணையாக கொண்டு இல்லறம் வாழாது நடாத்திப் பஞ்ச
யாகமும் சிறக்கச் செய்யலாம் என்று நினைத்திருந்த எண்ணம்
பின்னமாகப் போய்விட்டதே இவ்வாறு என் எண்ணத்துக்கு

இடைபூது பேரிமெனச் சிறிதேனும் முன்நூல் அறிந்திருந்தால் இவ்விஷயத்தில் என்மனதைச் செலுத்தியிருக்க மாட்டேன். மாணிடப்பிறகிவை அடைந்த எனக்கு இனிவரும் காரியத்தை அறியச் சக்தியில்லா விடினும் நெய்வுத்தனைமை பொருத்திய அன்னப்பக்கும தெரியாமல் போயிட்டுற அல்லது அன்ன பகியானது இக்கிண முன்னாலேயே அறிந்திருந்தும் வேறு மென்று வேடிக்கை பாகுகின்றதோ இப்போது என்மனதை முற்றிலும் கொள்ளைக்கொண்டு தன வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற தமையாந்நியை விட்டு அரமணை என்னிடத்தில் அழைத்துக்கொள்ள எனக்கு என்ன சுவாசனம் இருக்கிறது. அந்தோ! நானொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்றல்லவா நினைத்திருந்தது. கடவுளின் திருவுளமே இதுவானால் நான் செடவதுயாது ” என்று பெருமூச்செறித்து சற்றொலோகித்துப் பின்னெறித்து இடுக்கண் வருங்காங்கு அதன் அடுத்தாற்வ தத்தோப்பகில் எனறபடி புன்னகைசெய்து, நான்தமையாந்நியை கலியாணம் செயதுகொள்ளாது அவன்மீது நகாதலால் என்னுயிர்போவதாக இருந்தாலும் நான் தேவார்களுக்குச்சொன்ன உறுதிமொழியினின்றும் பிழைக்க மாட்டேன். உலகத்தில் சதவிசுவசவறுவற்றும் பூரிவன காரியம் வேறுண்டோ. இருந்தாலும் பொய்தனைசை சொல்லலாமோ. சத்தியம் உயிரினுஞ் சிறந்ததன்றோ. கூத்திரியர்களுக்கூரிய பிரதானகுணங்களில் முதன்மையானது சத்தியமல்லவா. அதினின்றே மற்றந்தகுணங் கொல்லாம பிறக்கின்றன. அது ஒழிந்த போது அக்குணங்களும் அத்தோடே மாயுறாகையால் இத்தேவார்களுக்கு நான் சொல்லியபடி அக்காரியத்தைச் செயது என முன்னோர்களால் நாட்டப்பட்ட புகழை நிலைத்துவைவேனையல்லது குலத்தைக்கெடுக்கவந்த கோடரிககாட்புபோல அப்புகழையழிக்க மாட்டேன் என்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்துத் தமையாந்நியின் மீதுள்ள காதலை ஒருவாறு மறந்து தேவேந்திரனை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றான். “ கண்ணாயிரம் படைத்த கடவுளே! எவ்வகைப் பட்டோருடைய உள்ளத்திலுள்ள எல்லா வற்றையும் உள்ளங்கை நெலவிககனிபோல அறியு தன்மை

யுடைய தமக்கு என மனத்திலுள்ளவைகள் நன்றாகத் தெரிந்
திருந்தும் எனையே தனையந்நயந்நிடதில் தூதுபோகச்சொல்
வது ஐச்சரியமாக இருக்கிறது. "நான் தமமுடைய கட்டளையை
மறுத்து தனையந்நயந்நிடதில் தூதுபோகப்போய தமதுவதை
சருந்தைச்செறிதும் மனமேற்பாடினறி உரைத்தாலும் முன்னமே
எனையே கல்யாணம் செய்நய்காணுவதாக வாகுகளித்திருந்
தினறி அத்தமையந்நி தூதுபோது மமதிவ் வருவதை மணந்து
கொள்ள சமம்தப்பாநோ? இக்காரியம் எனாறதலை கூடுமோ?"
எனது சொன்னாள்.

தேவேந்திரன் "அரசனே! உன்னிடத்திலும் சருந்தலை
புத்திரனாகிய பரதனிடத்திலும் காத்ததரிநியாரச்சனனிடத்தி
லும் சொல்லிய காரியங்களை நன்றென்றமறிப்பாவதில்லை எனபது
எனக்கு நன்றாகத்தெரிந்ந விஷயம். அத்தனையதான மறநெல்
வேளையும் விட்டு உன்னே நான் தோங்குகிறேன். உனக்கும
ஆகாத காரியம் ஒன்று உலகத்தில் இருக்கிறதா? அப்படி நீ முயன்
றும் இக்காரியம் பிறைவேறுவிடின் அத்தருவ வங்களுக்கு வருத்த
மேயில்லை" எனாறான்.

பின்பு நான் "தேவராய! சங்கரா நிருவாசத்திற்கு மறு
லாசகமுண்டோ? தங்களுக்காட்பட்ட நான் தாங்கள சொல்லு
வதைச் செய்யவேண்டியவினையல்லவ் அதை மறுக்கவும் வெறுக்
கவும் எனக்குத் தமமுண்டோ? நான் தாங்களை மனமேற்பாடிப்
படி தனையந்நயந்நிடதில் தூதுபோகத்தம் தமதுந்நயந்நிதனை;
ஆனால் தமையந்நி இராஜகண்ணிலையாறையது அவ்மன அழைக்க
ஸ்திரீகளால் காக்கப்பட்ட அந்தப்படிவ் தம் அடவா காண்க
கூடாத சிவகாந்தேரட்டவாள்" எனது சொல்லது
சாதாரணமானவிடங்களிற் காணப்படுமா? ஒரு அச்ச
னுடைய அரண்மனையினுசாறவாயில்லை வேறுவாக்காட்டரசன்
அனுமதியின்றி ஒருகாரியமாகச் செல்வது மதியீனப்பனக்கு?
தவிர ஸ்திரீகளிடத்தில புறவுதூ தூதுபோவதென்பதும் இன்
னும் இராஜகண்ணிக்கப்பட்டதில் எனையதேபோன்ற செய்வது

பருவமுடைய அரகன் தூதுபோவதென்பதும் விடக்கூடாது சாரியம். ஆயினும், தகதன உத்தரவை வேதநியமனமாகக் கொண்டு செல்வதென்றும் அறுகுள்ள காசலர் அநியாதாறு நான் உட்புகுவது எப்படி 'வேற்றுவா அநியாமல் உலகத் துலாவுவது அஷ்டமாசிகளில் ஒன்றல்லவா? அது தூதர்போன்ற தேவர்களாலும் உத்தரவாறாமாடுமேயானறி எவ்வேலியரால் எளிதில் அடையக்கூடியதோ? எவ்வகை நெகரியங்களுக்கும் தொடக்கத்தில் பலவகை இடையே நகர உண்டாவது போல இவ்வரியத்தையும் இவ்விற இவ்விற நேரிடிருக்கிறது. ஆகையால் என்னே இன்னும் பரிசுத்தகாமல் நான் செய்யவேண்டிய விதத்தைத் தெரிவிக்கவல்லனம்" என்ற வணங்குகேட்டனவ.

அப்போது தேவலோகநின் "அரசனே! நீ ஒன்றாகும் சுவலையுற வேண்டாம். உனக்கு ஒருவகை மனத்தாலும் வராமல் காக்கவேண்டியது என்னுடையம். உனக்கு எம்மதிறத்தை உபதேசிக்கிறேன். அதை நீ உசரித்தற்கொண்டேபோனால் உன்னை ஒருவரும் காணமாட்டார்கள். நீ ஒருவருடைய சண்ணினும் படாது காலிலைக் கட்டித் தலையெழியாக்கொண்டு எங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்து வரலாம்" என்று கூறியதோடு நளனரசர் சமீபத்தில் அங்கு தங்கி,

லிப்புலந் தனிபுந் திருமுந் மேவந்தானோ
னட்போடு மீனியன நவினநி யாவாகுந்
கட்புல னுவுருக காண்கி லாததோர்
நுட்பநுல் விஞ்சையை நுவன்றிட் டான்.

உடனே நளன், பெறுதற்கரிய அவ்விதத்தையப்பெற்று மனக்கிலேசம் நீங்கித் தேவர்களைத் தேர்ந்தெண்டு வீமன் நகரை அடைந்தான். அந்நகரமானது அந்நேரமேயாவன ஐயுறு மாறு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. எப்படியும் முத்துப் பந்தல் கள் அங்கு உபபட்டிருந்தன. அப்பேரூர்வரில் வாழை, கமுகு

கருப்பு முதலியன கட்டப்பட்டிருந்தன. அவைகளில் தென்னை கழுது எடுத்து இவற்றின் குலைகளை இடைவெளியின்றிக் கட்டித் தொங்க விடப்பட்டிருந்தன. அப்பதற்கெனக்கடியிலுள்ள வீதி முழுவதும் சந்தைக்குப் பாலம் மெருகடப்பட்டிருந்ததுபொடி களால் பலவித உருவங்களில் உயர் கொலங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. அவைகளில் சிறிது உயர்ந்த பதில் பலனும் பதிப்பிக்கப் பட்டாற்போல அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. பலவகைக் கற்களால் தளவரிசையிட்டு ஓரங்களிலும் வாயிற்பக்கங்களிலும் குத்துக் கல் பிடிக்கப்பட்ட இன்னொன்றில் புரணாகுடபம் நாட்டிப் பாலிகையமைத்து ஆனையால் தூண்டா வீடுகளுக்கும் அணியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சுவர்களெல்லாம் சுருது சுண்ணாம்பு பூசப்பட்டு வாய்க்களிலும் பலசாணிகளிலும் பலபலம் வாயத்த பட்டுச்சீரையன் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. உயர் கைகளெல்லாம் சுண்ணாம்பு பூசப்பட்ட பாதைப்போல் விளங்கின. அவற்றில் அனேக கொடிகள் நாட்டிப் படிகுகொடிச் சீரைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன யாரைப் பார்த்தபோதிலும் குபேரனோ இத்திராணியோ எனச் சந்தேகிக்குமாடி ஆடையாபரண அலங்கிருதராய மலாந்த முகத்தோய் விளங்கினா. இவற்றைக் கண்களிக் கண்டு நன்ன இடைவிடாது ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் முரசவாததியங்களும பலவகை வாததியங்களுமுடைய காவல மிருகத குபேரனது அரண்மனைப்போல விளங்கும் வீமராஜனது அரண்மனையை அடைந்தான். அவனே துவாரபாலகர் கண்கொட்டாது காத்துக்கொண்டிருக்கும் வாயிலை அடைந்து அரண்மனைக்குட் புகுந்தான். அவன் புகுமபோது அவனணந்திருந்த ஆபரணங்களின் ஒளியாலும் அனேக சூரியர்களின் ஒளிபோலத் தோன்றி மலைய அகலொளியால் வாய்க்காப்போர் திடுக்கிட்டுத் திகைத்து அவ்வொளி உண்டானதற்குக் காரணமென்னவெனத் தமக்குள் ஆலோசித்து அறியக்கூடாமல் எந்திசென்றிப்பாத்தாரா கள். அவர்கள் கண்களுக்கு ஒன்றுநீதான் முமையால் வியப்புற்று வாராவது கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் உட்சென்றனரோ? அல்லது இடைவிடாது பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் தியை சரிசத

தையுடைய மீதவான் நகுது அசன் புதல்வியினுடைய சுயம்
வரத்தைக் கண்டுகளிகத மறைந்து சஞ்சரிக்கிறார்களோ? என்று
புதியை நோக்கினான். அப்போது மகாபுருஷ இலக்கணங்க
ளையுடைய இரண்டி பாதிசுவஸ்திக சண்டி அத்திருவடிகளைக்
காணப்பெற்றதனால் கந்தபலகை, 'பூமியில் சுவதி தோனறுவ
புதல் மகன்' என மானிடனாக இருக்கவேண்டுமெய்யல்லது தேவ
னாக இருக்கமுடியாது ஆனால் மானிடராக மறைந்து சஞ்சரிக்கும்
சனமையுடையவரல்லர். ஆகையால் இச்சுவதி முன்னே எப
போதாவது சென்ற ஆரம்பையுடைய திருவடிகளிடாக இருக்க
வேண்டுமெய்யல்லது புதிதாக இப்போது ஏற்பட்டவைகளல்ல.
அவ்வொளியும் நமது மனமயத்ததின் காரியமே அல்லது
வேறல்ல, என்று முனைந்து ம இருமடவதாக மிசையும் கவலையோடு
காத்துவந்தார்கள்.

அரண்மனைக்குட் புருஷ நான் அவரு ஒவ்வொரு வாய்
வீழுவதால் காத்நிருத்த வீரர்கள் அறியாதபடி அவைகளாக
கடந்து தமையத்தியின அந்தப்புரம் நுழை செல்லும் வழியறிந்து
அங்கே போருமபோது அங்கே வந்தவர்களைக் கண்டு அவர்கள்
அனைத்தால் வானிககப்பட்ட வளப்பின் மாறுபட்டிருந்தமை
யால் அவர்களுள்ளாம் தமையத்தியினவல்லவனது நீனைத்து அவா
களைத் தாயமாரைப் போலவும் சகோதரிகளைப்போலவும்
நினைத்துத் தன்னைக் குனிந்துகொண்டு ஒதுங்கி ஒதுங்கிச்
சென்றான். இவன் போருமபோது இவனுருவம் ஒருநதி
அணிவிருந்த ஆபாணத்தில் பிரதிபலித்தது சட்டென
மறைய அவன் மதுகலங்கி அவனே ஆடவர்கள் வந்தார்களோ
எனச் சுற்றிப்பாத்தது காணாமையால் மறுபடி அவரைப்பாணத்
திலுள்ள உலகை நோக்கினான். அங்கால் அப்பிமபத்தைக் காணு
வதால் தோன்றலில் நீன்றான். நான் அனைக்கிறீர்கள் கூடிப்
பந்து விரோதம் கையில் அவர்களால் எறியப்பட்ட பந்து அப்போது
அவ்விடத்தில் சென்றுகொண்டிருந்த நான் மீது பட்டுத்திரும
பியதைக்கண்டு ஒருதடையிலல்லாத இடைவெளியிற்பட்டுப்
பந்து திரும்பிவந்ததை இதுவரையிலும் நான் கண்டதில்லை.

இன்று இது புண்ணியாக இருக்கிறது, என்று எண்ணி மீண்டும் அதை மறந்து விடையாட ஆரம்பித்தார்கள். இரண்டு ஸ்திரீகள் எதிர்புறமாக இருந்துகொண்டு புஷ்பந்தொழிதலைக் கொண்டிருந்த கையில் அவர்களுக்கு குழக்கே நான் செலவது திடீரென்று ஒருவர் முகம் ஒருருக்கு மறைந்து மறுபடியும் முன்போல வெளிப்பட அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து இப்போது 'உன முகத்தை மறைத்து விடாதே' என ஒருவரை ஒருவர் வினவி இரு வரும் காரணம் அறியாதவராயது தங்கள் காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினா. நானது மார்பிலணிந்த ஆபரணங்களிலுள்ள சங்கிலி அங்குள்ள ஒரு ஸ்திரீயின் வடிவத்தோடு நின்றபோது என உருவம் ஆகாயத்தில பிடிபிடிக்கக் காணம் எனன! என ஆச்சரியமடைந்து பக்கத்திலுள்ளவர்களை வினவுவான். நான் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அவன் வடிவம் கண்ணாடிபோன்ற சுவர்களில்தோன்ற அதைக்கண்ட பெண்கள் அவ்வடிவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே நிற்பார்கள். இவ்வாறு அந்த அந்தப்புரத் தில் அனேக வாயில்களைக்கடந்து தமையந்தி வசிக்ரம் தியை மாளிகையை அடைந்து அவளுக்கென அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் அம்மாளிகையின் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டே தமையந்தியைத் தேடிக்கொண்டு சென்றான்.

அப்போது அவருக்குக் கைகளிலிருந்த கிள்ளைகளும் மற்றைப் பேசும் பறவைகளும் தாம் தமையந்தியால் போதிக்கப்பட்டு எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கும் வழக்கப்படி நான் வந்தான் என இனியகுரலோடு பேசின. அதைக்கேட்ட நான் திகைத்துக் கிள்ளைகள் தனைத் தெரிந்துகொண்டனவோ என அஞ்சிப் பின்பு அவருக்கோர் எவரும் அப்பறவைகளின் வார்த்தைகளைப் புதுமையாக நினைத்து அதற்குரிய மாறுபாடுகள் ஒன்றும் தோன்றாமல் தத்தம் கருமங்களிற் கண்ணுயிருந்த மையால் இது வழக்கமாகப் பேசுகிற பழைய வார்த்தைபோலும் எனத் தெளிந்தான்.

இவ்வாறு நான் தமையந்தியைப் பலமாளிகைகளிலும் வண்டிகள் தேண்ணி தமையந்தியின் புகழ்ப் பாடுவனபோல் காண

தாரம செய்து கொண்டிருக்கும் சேனாபதி, அங்கம் விட்டு யாழ்ப்பாணம் இடங்களுக்கிய செய்து வருவதற்குத் தேடித் தராமல் வேறொருவரைக் கேட்டித் தெரிந்து கொள்ளவும் சகுதியற்றவனாக நின்று அவ்வாறு செய்துள்ள பல மன்னர்களின் ஆலங்காரங்களைப் பார்த்துக் கண்டெய்த நிகழ்ந்த ஒரு மாவட்டத்தைக் கண்டு வியப்புமூலம் ஒருகால் இடவே தலைமயத்தியில் காவலரி மாடமாக இருக்கலாமோ எனக் கருதி உயர்ந்த இன்னுன் லுப விதம் அங்கனெரிமாடத்துள் புகுந்து நுழைந்தான் அந்நேரைய நிழல் அச்சுரங்களிலே தோன்ற அங்குள்ளோரா இரத்தினங்குரி யோர யாரேனும் இவரு வந்தனரோ எனத் தேடிப்பார்க்குங் கால் புதிதாக ஒருவரும் காணப்படாமையால் அங்கிலே அச்சு சுவர்களிலே தட்டிய சித்திரங்களில் ஒவ்வொரு சித்திரப் பார முகமாக இருந்தனர். அம்மாதத்துட் சென்ற நாளே கிவாகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அரசு காதல்களின் அருகினின்று வந்த பகமையான ஒளியும், பலவகை இரத்தினங்களுக்காலாகிய மற்ற பாகங்களினின்று வானத்தில் போல் பரவும் பலத்தம் கலந்த ஒளியும், அனேக பூரணசுத்திரங்களை ஒளித்ததில் அடைத்து வைத்தாற்போலக் குளிர்ச்சியும் வாய்ந்த இம்மாளிகை தமைய நதி வதிவதற்குரியதே எனத் தீர்மானித்து அதன் அலங்காரங் களைப் பார்க்குதோறும் வெறுப்படையாமல் புதிதுபுதிதான ஆனந்தம் மேன்மேலும் பெருகத் தடையற்றியைக் காணவேண்டு மெனும் விருப்பமித்தியால் அவனைத் தேடிக்கொண்டே உட் சென்றான். உட்பக்கத்தில் ஒரு விசாலமான ஹலையில் பல நிறமுள்ள அனேக சூரியாகன பிரகாசித்ததுபோல ஜோதியை மான ஒரு மண்டபம் தோற்றியது. அம்மண்டபத்தின் மத்தியில் காரீருளிறு கரை காணும் கலங்கும் கப்பலோட்டிக்குக் கரைகாட்டும் கலங்கரை விளக்கப் போலத் (Light-House) தமைய நதியைக் காணுது அங்குமிங்கும் தேடித்திரியும் நளனுக்கு வீமனது தலப்பயனும் தூண்டாவிளக்கும் போன்ற தமையநதி வதியத் தவறியற்றிய மண்டபம் இடவே என அறிவிக்க

அந்தச் சேரநெடுமொன கூண்டைப்போலப் பலவிட இரத
புனங்கொடாகிய கலசம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

இதற்கைய சிற்றிரமாவ மாண்புதீனையில் பொன்னுற்
செய்யப்பட்டப் பலிற் பூவள மலங்கொண்டாலான புரிகள சுற
றிய சுவனியில் துட்டப்பட்ட தவப்பாடும் வாயகச் சூழ்ப்பா
கத்தையுடைய ஒழைபுகழ்ச் சூண்டொட்டியப் பின்பு ஒருமல
மனை அமைக்கப்பட்டிருந்தது அப்பனமேல நனது மலையிலும்
இருக்கவந்தும் வருத்த தனக்கிருப்பாந் துறவள சுவனியிலுப்
பித்தலுக்காண்டு அப்பன வலம்புரிச் செய்வள ஒரு சிறுத
சலஞ்சலமென்ற சுவசுததைச் சூண்டொட்டியலத் தனமே எம்
மருங்குஞ்சூழ்ந்து தனது அருளுகருகரு எதுபடாந் திருக்கும்
தனலுமிரனை தோறியவர்க கூடாந் தனனும் கோசகாது
மன்மதவ பாணவகம்போலும் அகன்று காதலம் வாழியேறும் தன
திருக்கண்களும் மனமும் மேலுயர்த்தா றுணைநாடி உத்தனிடத்
தே ஐக்கியப்பட்டாந் போலவும் ப்ருமையா நாட்டிதேதோடு திரு
மகன தவகொலவங்காண்டாந் சபாஸ்யம் அசைவாது கந்திருக்
கும்ப மையத்தையெக்கண்டாந் அனனமுக்காவலிய இலக்கணங்கள்
முற்றும் காணப்பட்டா றும் அசைவென்றிருந் தால பத்தகை
மாற்றுத் தவகத்தை உருகி வாரா சபதமுமையோ எனச் சந்தே
கித்துத் தன ப்ருமைகள் அசைந்தால் அக்காக்கியின் மதாடாச்சி
தடைப்படுமென நினைத்துக் கண்டொட்டாது நான் அசைவற்றுப்
பாத்தருக்கிகாண்டே வினாந்.

பின்பு நான் அக்காக்கியின் முற்றிலுமால் வெல்லப்பட்டு
மதிமயங்கி இப்பெண்கள் நாயகதலைத் தேவர்கள் விரும்பியது
தகாததன்று இவ்வளவு சிறப்புவாயகச் சூணங்கைத் தேவர்க்கு
அர்ப்பணஞ்செய்யவேண்டுமெயல்லது மானிடா இவ்வினா கண்க
ளால் பார்க்கவும் அருகமோ? இவ்வினா கண்டோர் எவாதாம
காதல்கொள்ளார்? ஐந்தவிடத் யோகியரும் இலகாக் கண்டவள
வில் தந்தலை கலங்குகொனில் கேவலம் மண்ணனும் மன்னர்
நிலைமையைச் சொல்லவும் வேண்டிமோ? வீமபாஜன அறியா
மையாலே இவருக்குச் சபம்மம் ஏற்படத்தேவர்க்கிருனானும்

அவ்வண்ணம் நிறைவேறுவதற்குத் தோற்றவீலலை. எண்ணின் அச்சயமவராமண்டபத்தில் வந்து கூடப்போகும் அரசர்களில் ஒருவரும் இவன் அழகுக்கு இணையாகா. இவனை அடையும் புண்ணியவானாககு எவ்வகைப் போகமும் எளிது. அவனை எழு வகைப் பிறவியிலும் உயர்த்தோன். அப்புண்ணியவான் எவ்வுலகத்தவனோ. அவனைக் கண்ணுற் கண்டால் கலித்ரும் எனத்தனை மறந்து மனம்போனவாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஏதமில் குணத்தினு னினை யனுகநுண்

டாதவிழ் பூங்குழற் றையல் பாற்றம்

தாதம பெருகிய வமர ரேவிய

நூதியர் செயதிறகு சொல்லு வாம்.

எற்க, தேவர் நாலவரும் தமையந்தியின் மீதுள்ள காதல் மிகுதியால் தனித்தனியே பெண்பாலாகிய நான்கு தூத்யரைத் தமையந்தியினிடம் அனுப்பினார்கள். அதனடியா தமையாந் தியின் அசதப்புரத்தை உடைத்து அவ்ளாடகணம் அவளாழ்க்காக மெச்சினார்கள். அவர்களில் தேவேந்திரன் தூதி தமையாந்தியைப் பார்த்துப் “பெண்கள் நாயகமே! உனளைப்போன்ற பாககிய சாலி எவ்வுலகிலுமில்லை. நீ மாளிடப்பெண்ணாகப் பிறந்திருந்தாலும் தேவர்களும் மிகக் ஆவமொடு நினளேவல்கருக் காததிருக்கிருக்கின்றால் இம்மண்ணில் நன்னிலும் உயர்த்தோர் யாவர்? உனக்கு முற்பவதிலுண்டான அரபததவகருறையினாலே இம்மானிட அரசனுக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்து இவ்வெளிய மாளிகையில் வதிய நேர்த்தேயன்றி வேறல்ல. இனி உனக்குரிய மிகுந்த புண்ணியத்தின் பயனை அடையுங்காலம் நெருங்கிவிட்டது. நுனதால் இனிமேல் நீ இவ்கிருப்பது நீன அழகுக்கும் பெருமைக்கும் ஏற்றதன்று. சிறந்த பொற்றளத்தில் வைக்கவேண்டிய அழகான விளையுபகத இரத்தினத்தை இரும் புத்தளத்தில் வைத்தலாகுமோ? செயவத்தன்மை பொருந்திய அரச அனமமானது அனேக கருங்காக்கைக் கூட்டத்தூள் வதிதல் ஏற்குமோ? உன அழகைக்கேட்ட தேவர்களாகிய தேவேந்

ஆடவன் எவ்வலவிவிருக்கின்றான்? மானிட ஸ்திரீயாகிய நீயே தேவேந்திரனை மணக்க எண்ணுகொண்டாலும் பலநாள தவளு செயது அததவப்பயனாக அடைந்தானா? வேறுவழியில் முடியாது. அதைவிட்டு அததேவேந்திரனை உனனை மணந்து கொள்ளுமாறு யாசிப்பாளுனால் உன் பெருமையை எவரால் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியும். எனைய ஸ்திரீகள் தங்களுள் எவது வதற்கருமையெனவா ஏமாந்து நின்று நீ மாத்திரம் பெறுவையாயின் அஃது உனக்குப் பெருமையானதே” நான் சொல்லியவாறு இத்திசனுக்கு மாலைசூட்டினால் நீ பருந்தருக்காயின நிழலில் வதியவும், காமதேனு முதலியவா நீ விருமபியவாறாகத் தவருது கொடுக்கவும், தெய்வமகளிர பின்னேவலைகடேட்கவும், நீ வணங்கும் பெருமை வாயாத தேவர்கள் நீயனை வணங்கவும் பெறுவாயென்பதற்கையமில்லை. ஆகவே நீ மானிட அரசாக்களில் யாரையேனும் விருமபி மாலை சூட்டினால் அதனை முற்பவதில் செய்த உனது தீவினைப் பயனெனதே நினைக்கவேண்டும். மானிட அரசா இத்திரனோடு ஒப்பிட்டுப் பாராக்கவும் தக்கவர்களோ?

மண்ணினிற் சிறந்து வாழும் மன்பதைத் தோகுதி தன்னி லேண்ணிழற் சிறந்தா ரன்றோ வியக்கரவ் விபக்கா தம்மில் விண்ணவர் சிறந்தா ரன்றோ லின்ணவர் தமையு மாடு .
மண்ணின்னின் னேவல் கேட்பி னதன்னின்று சிறந்து துண்டோ” என்று தேவேந்திரன் தூதி சொன்னான்.

அதற்குத் தமையாதி அததநியை கோங்கி “அம்மணி! நீ சொல்லியபொல்லாம் உண்மையானவை தாம். தேவேந்திரனது பெருமையை இதுவரையில் நான் தெரிந்துகொண்டதெல்லாம் மிக்ககுறைவு. இப்போது உன்னால் அததேவனுடைய பெருமையை முற்றிலும்கேட்டபிறகு அவர் என் போலியராலும் பிறராலும் உணவளிப்பதற்குக் பதக்கையுடையவர் எனப்பது நன்கு விளங்குகின்றது. ஒரு ஸ்திரீ ஒரு ஆடவனைத் தனக்குரிய கணவனாக வரித்தபிறகு அப்பெண்களில் எண்ணத்தை மாற்றமுடியாது எனவும் அழியாது பழியையுண்டு

பண்ணும் என்பது வெளிப்படடை. அஃது அவருக்குத் தெரியாமலிருக்குமோ? அப்படி அவருக்குத் தெரியாதென்றாலும் அதுபிறமால் நம்பத்தக்கதோ? நீ இவ்வளவு நேரம் என்மீது அன்பு கூர்ந்து புக்கடிய நற்புத்திகள் கூற்றுமிடமாயிருக்கன. ஐயோ! பாவம் நான் இத்தேவாருளின் விருப்பத்தை யறிவதற்குமுன்னேவதோ அவசம்புபடியினாலே நான் சங்கரவாத்தியைத் தவிர வேறொருவரையும் மணப்பதில்லை என என்னுள்ளத்திலுறுதியாகக் கொண்டேன். இனி அவ்வெண்ணத்தை மாற்றி வேறொருவரை மணத்தல் நிகர்த்தலும் சூழ்மாரும்ல்லவா? எவருடைய எண்ணத்தையும் எரிநிலறியும் சதுரப்பாடுடைய தேவனொருவனாகு என மனத்தில் உள்வாழ்வதற்குரிய அறிதல் அசாதத்தியமான காரியமோ? எல்லாம் தெரிந்து அவருக்கு நான் சொல்வது யாது? வீணாக நீ காது நிரூபித்து என மனதை வருத்துகிறது. நீ வேண்டிய வருவாயாக” என்று.

அப்போது சாதி “சமையாதி! உன்னால் விருமப்பட்ட நான் தேவராஜஸ்தைய சாமாததியாதால் அவனுக்கு உன்மேலிருந்த கருணை நீயே அருளுவாயில் ஒருவரை நீ மணஞ்செய்து செல்லுமாறு உனக்கு மணவகம் பெய்வதற்கு அவர்களின் தூதராக எப்படிச் செல்லிடம் வந்துகொண்டிருக்கிறான். நீ மாத் திரம் அந்நிதத்துள்ள சாதினை மறக்காதுருத்தல் கலையையுண்டி பண்ணுகிறது. உன்னை விருமபாச ஆடவனை நீ விருமபுலது மாத் திரம் அமுகோ? அது பிதகாநே? அது தருமம் தருதியுடையது அருமோ” அவ்வாறு உயதால் உன் அழகுக்கும் பெருமைக்கும் குறையுண்டாகாபோ? பெண்ணிற்சிலா எல்லாம் நிறைந்திருந்தும் சமமைவிட்டு நீ மகாசு பேதமைக்குணத்தால் இவ்வாறு சமமைக கெடுத்தது கொடுவதுமுண்டி. நீ தேவராஜனை மணந்துகொள்ளாவிட்டும் மாணிட அரசர்களிலும் உன்னை விருமபாத ஒரு அரசனை மணக்க எண்ணகொண்டி உனதுபெருமையை நீயே அழித்ததுகொள்ளுகிறாயே. அதற்கு ஒருவித சாமாதானமும் எனக்குத் தோற்றவில்லையே” எனப் பெருமூச்செறிந்து சமையாதிநிதிததில் சாயிவரும் சிறந்த அன்புடையவன போலப் பேசினான்.

தமையாதி ருத் தாதி கூறியவற்றைக்கேட்டுக்கொப்பங்கொண்டவராயினும் சூதுகூகிசைந்தாருடைய கடமையை அவன கைக்கொண்டு அதன்படி ஒழுங்கியபடியினாலே தன் கோபத்தை மாற்றிக்கொண்டு அதனூதையை போட்டு “நான் நளசக்கர வர்த்தியைத்தவிர வேறொரு உரையும் விருப்பேனா என்பது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தும் அந்த உரையுடைய சூதுக்கு அவர் எவ்விதம் உடம்புவாரி நீ மொலவது அவ்வாறு பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. ஆயினும், நான் அவரால் வெறுத்து நீக்கப்பட்ட காலத்திலும் இப்போதுள்ள என் கொள்கையை மாற்றி வேறொருவரை மனக்கூண்டுவதுவிலை. மேலும் சேவர்கள் எனக்குத் தந்தையர்கள். அவர்களை நான் விருட்புவதும் அவர்கள் என்னை விருட்புவதாக தருதியன்று வேஸ்பே பயிரை யழிப்பது போல அவர்களை சாஸ்திரத்திற்கு விட்டுத்திராக்க நடக்கத் துணிவார்களேயானால் வேறு எவரால் அந்த சாஸ்திரங்களை பெருமையையடையும்? உலகத்தில் சாஸ்திரங்கள் உன்னத நிலைமையிலிருப்பதும் அவற்றிற்குப் பூவுலகத்தோடும் ஏனையோரும் அஞ்சி ஒழுக்குவதும் அச்சேவர்கள் அவற்றினின்று பிழையாதிருத்தவிருவனோ? ஆகையால் இத்தாலும் உன் வார்த்தைக்கிணங்குவது பழிப்புக்கிடமாகும். வீணாகப் பயனற்ற வார்த்தைகளை மேலும் மேலும் பகாவதால் அவ்வென்ன? இனி நீ இம் விடம் விட்டு அதேசேஷரதிராண்டமசெல்வதே சிறப்புடைத்து” என்றுள்

அதைக்கேட்ட இரதிரன் சூதி, தமையாதியின் மன உறுதிக்கு மெச்சி ‘இவள் பந்தறிவிப் பெண்களுக்கு உரையாணி போன்றவள், இவளை வற்புறுத்துவது எனக்கே விபரீதமாகமுடியாதாலும் முடியும்” என்ற தன்மனத்தானே தீனைத்துக்கொண்டு அவளுக்கு அஞ்சி கூறிய தனனையனுப்பிய தேவேந்திரனிடத்திற் சென்று நடந்த விஷயங்களைச் சொன்னான் அவனோடுவந்த மந்தத் தூதிரர்களும் அவருடைய தேவேந்திரன் சூதிக்கும் தமையாதிக்கும் நடந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டுத் துடுக்கிட்டுத் “தேவேந்திரனையே விருமபாத தமையாதி வேறு யாரையும் விரும்பாஸ். நளசக்கராயத்தில் முயல்வது வீணையாகும்” என்றுசொன்னார்கள்.

முன்பு சூற்றமற்ற தமையந்தியின் வணப்புளாழ்த நளன் தான் சுற்றிருந்த சாமுத்திரிகா இலக்ஷணங்கள் ஒன்றும பிழையாமல் அமைந்திருக்கும் அவளுடைய அயைவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் வாணிதத்தக்கொண்டே நிற்கையில், தேவ தூதியர் தமையந்தியை அணுகி அவளோடு வாததையாடியதும், அதற்கவள் தன்மீதுற்ற காதல்மிகுதியால் அவாகளுக்களித்த விடையையும் கேட்டு மனமலிழ்ததாளுபினும் தான் மேற்கொண்ட காரியம் கைகூடாதெனத் தெளிந்து தனக்குள்ளே “ இவ்வளவு மனவுறுநி இத் தமையந்தியினிடத்தில் நான் எவ்விதம் தாதாகப் போவேன். அப்படியே நான் போனபோதிலும் அவள் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பாள். இவள் இவ்வளவு மனவுறுநிகொண்டவள் என்பதை நான் அறிந்திருந்தால் தேவேந்திரன் கட்டளைக்கு உட்பட்டிருக்க மாட்டேன்.” தகாத விஷயத்தில் தலையிட்டதினால் அல்லவா மேற்கொண்ட காரியத்தாகரு இடையூறுண்டாகிறது? ” என்று எண்ணிக் கிலேசமுதமூப பின்பு அளிக்கப்பட்ட மந்திர சக்தியால் மறைந்திருந்த தன் உருவத்தை வெளிப்படுத்தித் தமையந்தியும் அவள் தோழிகளும் பாகுதமபடியாக அவாகளுக்கு முன்னே கருப்பு வில்லியான மனமதனைப்போல நினரூன. அப்பொழுது,

விரைகமழ் நறிய தண்டார் விதர்ப்பர்கோ னளித்த பாவை
யரசிளங் குமரன்றனை யார்வமோ டினிது கண்டா
ளுருவெளி கண்டு நாளு முவந்துள மயர்வார் முன்னந்
தேருளுந் காணிலேயது முவதையா தேரிககற் பாலார்.

பிறகு தமையந்தியும் அவள் தோழிகளும் அங்குற்ற நளனை இன்னொன்றையாக இவ்வளப்பம் பொருந்திய நகரத்தில் காவல் மிகுந்த பல வாயிலகளைக் கடந்து இவகுற்ற இவ்விடிவழிகள் விண்ணுக்கிறைவனோ? அல்லது இயக்கன்தானோ? ஒரு கால் திருமகள் கண்ணுக்கியைந்த நாயகனாகிய திருமாலே இவண் எழுந்தருளினரோ? அன்றேல் வெள்ளிமலையில் வசிக்கும் விஞ்சையர்க்கிறையோ? ஒருவேளை தேவரைக் காக்க

அசுரரை வாட்டிய தேவசேனாதிபதியாகிய குமரக்கடவுளே இத்திருவுருக்கொண்டனரோ? மற்ற, ஆகாச அழித்தல் முதலிய சிதநிகளிற் சிறந்த உத்தமர தவச்சேனா மாயமக்கால அப் பெரிபோர் மிக்க வனப்பு வாயந்த சோதிமயமான இவ்விய தேகத் தோடு விளங்குவனென்று சொல்வதுண்டு. அதுபோல முக கட்டகவுளினால் வளிக்கப்பட்ட மனமதனும தேவனாபடியால் மற்றோர் பெறுதற்கரிய இச்சாரத்தைப்பெற்று இவ்வகை நனவோ? ஆலோசிருகுமிடத்து அழகிற் சிறந்த மனமதனை எரித்த கருணையங்குடலாகிய மகாதேவன் அப்பழி தீரும் பொருட்டு உலகத்தை இன்புற+செய்ய அமரமனமதனினும் பன்மடங்குயாத வனப்பமைந்த இவ்வழகனை உண்டு பண்ணி இருக்கவேண்டும் எனறே தோறுறுகிறது. ஆனால் இப்பெருமானை உற்றுநோக்குவதால் இவன் திருவடிகள் பூமியிற்றேய் வதால் இவன் தேவனல்லன்; இப்பூவுலகத்தைப் பொலிவிக்க வந்த பூபாலனாகவே இருக்கவேண்டும். தவிர, அப்பொழுது அனனப்பறவையால் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்ட இலக்கணங் களில் ஒன்றேனும் குறைபாமலிருப்பதனால் இக்காலால பெருமான நளச்சக்கரவர்த்தியாக இருக்கலாமென்பதற்குப் பல ஒற் றுமைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் அவ்வன்னம் கூறியபடியே இம்மகாபுருடன் அகன்ற மாபுடும் நிண்ணிய புயமும் முழந் தாளளவு நீண்ட கைகளும் அருவொழுதுங் கண்களும் வாய்ந்து சிறந்து விளங்குகிறான். இவனும் பிரமனாலேயே சிருஷ்டிக்கப் பட்டவன்தானோ? பிரமசிருஷ்டியில் இவனுக்கினையே இவ் லேயே. அப்பிரமன் இவனைப் படைக்கப் புகுமுன் எவ்வுரு வத்தை மனத்திலிருமித்துக்கொண்டானோ? இக்கன்னியா காலனுக்கு உவமையாக மகாவிஷ்ணுவைச் சொல்லலாமேயன்றி வேறெவரும் இவனுக்கினையாகமாட்டார். உலகில் இலக்கணங் களுக்கு எல்லையாக இவனழகைக் காணத் தவஞ்செய்த கண்கள் வேறொன்றைக் காணவும் நாடுமோ? கண்களைப் படைத்தவர் கள் இச்சந்தரனைக் கண்டு களிக்காவிடில் அவற்றை அடைந்த தனாலாய பயன்யாது?" என்று தோழிமார்களும் தமையகதியும் தமக்குள்ளே அவனைப் புகழ்ந்து கிடைத்தற்கரிய அருமை

யுண்டவர்போல் களித்து மௌனமாக அவனுழைக் பார்த்துக் கொண்டே நின்றல் தமக்குப் பழிபாடுமெனத் தனைத்து ஒருவரை யொருவரோ னோடுகூடகால தமையாதி நன்னேப்பாத்தது,

“காவல் கடந்தேங்கள் கன்னிமா டம்புதந்தா
யாவனோ விஞ்சைக் கீழைவனோ — தேவனோ
உள்ளவா சொல்லென்று முசுது சூழைமீது
வேள்ளவா ணீசோர வ்டே.”

இவ்வாறு தமையாதி கேட்டவுடனே நான் தமையர் தியை நோக்கி “மாதாநிலகமே! உனக்குச் சமமவரம் ஏற் படுத்தப்பட்டிருக்கிறதாகக் கேள்வியுற்ற தேவர்கள் உன்னை மணக்க விருமபி வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களது வரவை முன்னமே உனக்குத் தெரிவிக்கவும் அவர்களில் யாரே னும் ஒருவரை நீ மணந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதை அறிவிக்கவும் என்னைத் துதாக உன்னிடத்தில் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கட்டளையை மறுக்க மாறாலாகும்? இம்மண்ணுலகத்தவரெல்லாம் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களல்லவா? அதனால் இம்மண்ணுலகத்தவனான நான் அவர்கள் ஏவலைச்செய்யும் பெருமபேற்றை அடைந்ததே, மேலென நினைத்து இக்கருமத்துக்குட்பட்டேன். அவர்கள் ஒன்றை அடைய எண்ணங்கொண்டால் அவ்வெண்ணம் நிறைவேறுவது அவர்களுக்கு மிகவும் எளிது. அத்தனைய விசேஷ சூழ்மையையுடைய தேவர்கள் நின்னையடையவேண்டுமென்று நீ இயற்றிய தவதான் யாகோ? உலகிற் சிறந்த ஆடவராய்ப்பிறப்பிடுவோ உனபோன்ற உத்தமஇலககணம் வாய்ந்த பெண்ணாகப்பிறப்பிடு பெருமையுடையது. ஏனெனில், புருடராய்ப் பிறக்கவும் சுவாக்கபேருதனாக அனுபவிக்க வேண்டுமானால் யுத்த வீரராகி மிக நெருங்கிய யுத்தத்தில் புறங்கொடாது மானத்தையே சிறந்ததென நினைத்து உயிரை விட வேண்டும; அல்லது அளவிறந்த புண்ணியத்தை இயற்றவேண்டும். மேலும் இத்திரபதவியை அடையவேண்டுமானால் அதற்கு முற்றுப்பெற்ற தூது அஸ்வமேத யாகபலன் நிறைந்திருக்க

வேண்டும். ஆனால், உன்னையோ வலுவில் அத்தேவர்கள் விரும்புகின்றனர். நீ அத்தேவர்களில் யாரேனுமொருவரை மணந்து கொள்வதே தகுதியுடையது. வீணாகப் பலவாறு சித்திபப்தில பயனிலலை. ஆகையால் மெளனமாக இராமல உனசம்மதத்தை வெளிப்படுத்தினாலலவது நானமீணமமோய அத்தேவர்களிடத்தில தெரிவிப்பது யாதுமில்லை. ஆனால்,

அத்தி மலருங் அருங்காக்கை வெண்ணிறமுங்
கத்துபுனன் மீன்பதமுங் கண்டாவும்—பித்தரே
காளு தேர்யற் கடவுளருங் காண்பரோ
மாளு விழியார் மனம்.

என்றபடி நீ ஸ்திரீயாகையால் நமபககூடலில்லை. ஆகவே, நீசற்று வாய்நிறந்து உன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தியவாயாக' என்றான்.

இதைக்கேட்ட தமையந்தி, அவன் தான் நான்-சகரவாத்தி என்றறிந்து வெட்கித் தலைகுனிந்து இடதுகால் கட்டைவிரல நகத்தால் தரையை எற்றிக் கொண்டு ஒன்றுமொல்லவ கையறி யாமல் நிலத்தை நோக்கிக்கொண்டே நின்றாள்.

அப்போது அத்தமையந்தியின் தோழிமார்கள் மனனேநோக்கி “காவலரே! தேவர்களுக்கு நாமதைதவிர வேறொருவரும் அவர்கள் தூதுகளுத் தகுந்தவராகத் தோற்றவில்லையா? நாதர்களுக்குரிய முக்கிய குணமாகிய மெய்லமை நாமகே உடைமையானதோ? சவிர, ஆடவராயின காலத்துக்குத்தக்க கோலங் கொள்ளலாமோ? தமமைப்போன்ற உத்தமர்களை ஏழையாகிய எமது தலைவியின் மனதைப் பரிசோதிக்கத் தவிரிந்தால்வருக்கு வேறு புநலிடமயாது? ஆயினும் நாம நனைதப்படி எககரியமும முடிவதில்லை, நாமொன்று நனைக்கத் செய்யலா ஒன்று நனைக்கின்றது. ஆகையால், துஷயம்வரம தாம மேற்கொண்ட கூதின் படியே முடியுமென்றும் அல்லது எங்கள் எண்ணத்தின்படியே தான் முடியுமென்றும் தாமாவது நாங்கனாவது உறுதியாகச் சொல்லமுடியாது. ஆனால் மாதர்களுக்குத் திருமாய்கலிம

போலும் விளங்கும் தமையத்திக்கு, உலகத்தில் துஷ்டசிக்கரகஞ்
சிஷ்ட பரிபாலனம் பண்ணுவதில் திருப்பாற்கடலில் அறி
துயில் கொள்ளும் அனாத சடனனுக்கொப்பாகிய நளசச்சகர
வர்த்தி தாம் உயிராக இருக்கின்றார். அவர் உருவெளித்
தோற்றமே அவருக்குச் சிறந்த கணகாக்ஷி. அவர் பெயரை
உச்சரித்தலே அவர் நாவுக்கியைந்த உணவு அவர் புகழைக்
கேட்டலே அவள் காதுக்கினிய பண். அவருக்கு ஊழியஞ்
செய்தலே இத்திருமேனியை அடைந்ததொலாய பயனென
இன்னும் அதற்குத்தொண்டுகு நோற்றுவருகிறான். அவள்,
அவரைத் தவிர வேறெவரையும் மனதினாலும் நினைப்பதில்லை.
ஆகையால் அக்காலவர் பிரானையே மணப்பதன்றி வேறொரு
வர் பெயரை வாயொற் சொன்னாலும் கேட்கப்பொறுதலுளாகி
அக்கினியில் விழுந்து உயிரிழிவாள என்பதற்கையமில்லை”
என்றார்கள்.

அதற்கு நளன் “மெல்லியர்காள்! நுத்தலைவி, நளனை
மணக்க வாயக்காதபோது அக்கினியில் விழுந்து உயிரிழிவா
ளாயின் அவ்வகினிதேவனை அடைந்ததாகுமே. அன்றி
ஜலத்தில் விழுந்திருந்தாலும் வருணனை அடைந்த தாகுமல்
லவோ. மேலும் பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம்,
கூந்தருவம், அசுரம், இராகத்தம், பைசாசம்” என்னும் எண்
வகை மணங்களுள் நமக்குரிய தெய்வமணம் தேவர் அருளினி
எவ்வாறு சம்பூரணமாகும். இத்தெய்வமணத்துக்கு அக்கினி
சாக்ஷி ஆகவும், வருணன தாரைவார்த்துக் கொடுக்கும் நீராகவும்
உதவ வேண்டாமோ. அவரிருவரையும் விலக்கிச்செய்யும்
திருமணமும் முற்றுப்பெற்றதாகுமோ. உற்று நோக்குவகால
நிங்கள் மணவினையை அறியீர் எனத் தோற்றுக்கிறது. தவிர
கிடைத்தற்கரிய கணிகையாகிய இத்தமையத்தியின் அழகைப்
பார்க்கப் பூவுலக அரசர்களில ஒருவனும் தேவர்களின் ஊழி
யனுமாகிய நளனுடைய பூரண்டு கண்கள் போதுமானவைகளா?
தேவேந்திரனுடைய ஆயிரங்கண்களல்லவா இவள் அழகை முற்
றிலும் கண்டுகளிக்குஞ் சக்தியையுடையன. மேலும் எஜமானனை

விட்டு ஊழியனை விரும்பலாமோ. இத்தமையந்தி என் இத வார்த்தைக்கிணங்கித் தேவர்கள் இஷ்டப்படி நடவாவிட்டால் தேவேந்திரன் இவன் மீதுற்ற காதல மிகுதியால் பஞ்சதருக் களையும் நேரக்கி எனக்கு இரதக்ஷணமே விதாப்ப நாட்டரசன புத்திரியாகிய தமையந்தியைக் கொணர்ந்து கொடுக்கவேண்டும் என்றால் கேட்டதெல்லாம் கொடுக்கும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த அத்தருக்கள் அக்ஷணமே இத்தமையந்தியை அததேவ ராஜனிடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்குமே. அப்போது அவற்றைத் தடுக்க நுமமாலாகுமோ. நீங்கள் பேரதையராகையால் உத்தமமானதையும் அதை இகழ்வதால் விளையும் நீங்கையும் அறியும் திறமற்றுப் பேசுகிறீர்கள். ஆலோசனை இன்றிச் செய்யும் காரியம் அரைக்காரியம் என்பதை அறியீரோ. நாம் மிடதது அருளுடையோர் எவரும் நுத்தலைவி தேவர்கள் மனங்களிக்குமாறு செய்வதையே அவருக்கும் நுமக்கும் முழு நன்மையைப் பயக்கும் எனறே சொல்லுவார்கள். ஆகையால் துரிதப்படாமல் நான் சொல்லியதை ஆயுதேராயந்து பார்த்து நுங்கருத்தை வெளிப்படுத்தவாதே மேன்மையுடைதது” என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு நளன் சொல்லியவற்றைத் தன இருசெவிகளும் கொப்பளிக்கக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தமையந்தி உன்மபதைத்து முகம்வாடிப் பெருமூச்செறிந்து சண்களிலிருந்து நீர் பெருக நின்றன்கொண்டிருக்க அவள் பரிதபிதது நிற்கும் நிலைமையையும் அவளுடைய துக்கத்தையும் அதுவரையில் கண்டிராத அவள் தோழிமார் பார்த்து மனம்புழுங்கி அனலிலிட்ட மெழுகாளுர்கள். தமையந்தி அரசன் கேட்டதற்குத் தக்க விடையளிக்க நாவெழாதவளாய்த் தனக்குள்ளே பின் வருமாறு சிந்திக்கலுற்றாள். “உலகத்தில் பெண்ணாகப் பிறந்தவர்களுக்கெல்லாம் கலியாண காலத்தில் இவ்வித துன்பம் உண்டாவது சாதாரணமானதோ ; அல்லது எனக்கு மாததிரம் இதுபுதிதோ, நான் என்ன பாவஞ்செய்தேன். யோசிக்குமிடதது மனிதர்கள் வார்த்தை ஒரே நிலைமையிலிருப்பதில்லை. அதிலும் ஆட

வரைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. மாதர்கள் அற்பகும்
 றஞ்செய்தாலும் அதற்குக் கட்டுக்கட்டாகச் சாஸ்திரங்களை
 எடுத்துச்சொல்லி அதைப் பெருங்குற்றமாகருவார்கள். ஆடவர்
 பெருங்குற்றஞ்செய்தாலும் அதற்கு அளவுமில்லை நிறையுமில்லை.
 வீணாக ஆடவர்களை வெறுத்ததுகளுக்காவதிற்பயன்யாது? பெண்
 என்ற பெயரைச்சொல்லி ஒரு துரும்பைக் கிள்ளிப்போட்டா
 லும் பேதமைக்குணம் முன்னால் வருவது நிறகிறது. இதற்குத் தா
 மணமாக நானே ஏற்பட்டிருக்கும்போது வேறொருவரைத்
 தேடவும் வேண்டுமோ? உலகத்தில் பெண்ணாகப் பிறந்தவர்
 யாராவது எண்ணப்போலப் பகுத்தறிவில்லாத பிராணியாகிய
 ஒரு பக்தியின் வார்த்தையை நம்பி ஒரு ஆடவனிடத்தில் காதல்
 கொண்டதுண்டா? ஐயப்பாறிகளில் ஒவ்வொரு பொறியின
 விசேஷத்தால் சிலவகைப்பிராணிகள் வருவதுவதுண்டு. அவற்றில்
 கண்ணாற்கெட்டது பதங்கம் (வீட்டில்). இப்பறவை விளக்
 கொளியை மிகக் நிறமவாயந்த பழம் என நினைத்து வெகு
 விரைவாக அதனமேற் பறந்துவிழுக தன் அவயவங்கள் சூடுண்டு
 வருவதும். அதுபோல நானும் என கடபுலனால் அன்று சிங்
 காரத்தோட்டத்தில் உலாவிய அன்னத்தின அழகைக்கண்டு
 ஏமாந்து அது சொல்லியவெல்லாம் வேதவாக்கியமெனவே
 உறுதியாகக்கொண்டேன். இப்போது இவ்வரசர் கோமான்
 பேசும் வார்த்தைகளைக் கேட்கும்போது, அவ்வன்னபக்தி இவ
 ரால் அனுப்பப்பட்டதாகவும், பின்பு எண்ணிடத்தில் விடை
 பெற்றுப்போன அப்பறவை மறுபடியும் இவரிடத்தில்சென்று
 என் நிலைமையையும் மன உறுதியையும் நான் சொல்லியவாறு
 மனமுருகச் சொன்னதாகவும் சிறிதேனும் தோற்றலில்லையே.
 அவ்வாறு தெரிவித்திருந்தால் கவ நெஞ்சாகளானாலும் இவ்வாறு
 ஆதரவின்றிப் பேசாரா. ஒருவேளை அவ்வன்னமானது முதலில்
 இத்தேவர்களால் தான் அனுப்பப்பட்டதோ. அப்படியானால்
 அது இத்தேவர்களையல்லவா புகழ்ந்து பேசியிருக்கவேண்டும்;
 அவ்வாறன்றி அது கடைசிவரையில் நளச்சக்கரவர்த்தியைத்
 தானே புகழ்ந்துகொண்டே இருந்தது. ஒருகால் அன்னம்
 வந்தது போலவும் பேசினதுபோலவும் கனவுதான் கண்

டேனோ. அன்னம் வந்ததையும் நான் அதைப்பின்பற்றிச் சென்றதையும் என தோழிமாரும செவிலிதாயரும பாராத்திருக்கிறார்களே. ஆதலால் அதுகனவல்ல, நனவே தான. அன்றியும் இவர் நளசசக்கரவர்த்தியாய் அல்லாமல் வேறுயாராகவாவது இருக்கலாம் என்று நினைப்பதற்கும் இடமில்லை. ஏனெனில் இவர் அன்னஞ்சொல்லிய இலக்கணங்களில் ஒன்றாவது குறையாமல் எல்லாம் நிறைந்திருக்கிறாரே. தவிர, சேவதூதியரும் நளசசக்கரவர்த்தியைத் தேவாகன் உன்னிடத்தில் தூதாக அனுப்பியிருக்கிறார்கள், அவரும் வந்தகொண்டிருக்கிறார் என்று சொன்னார்களே. இவர் நளசசக்கரவர்த்தி அல்லவென்று எவ்வாறு நினைக்கக்கூடும். வீணாக இவர்களை எல்லாம் நொந்து கொள்வதில் இலாபம் எனன். எய்தவர் நாம் அநிகிருக்க அம்பை நொந்த கருமமென்ன இயம்புவீரே, என்றபடி பிறரை நோவதற் பயனில்லை. நான் முன்செய்த தீவினையானது இவ்வாறு என்னை வருத்துகிறதேயன்றி வேறென்ன. ஆதெய்வமே! கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படா என்ற முதுமொழி என்வரையில் பொய்யாயிற்றே? நான் உன் கிருபைக்கு ஆளாகத் தருநதவனல்லவோ. ஏழை பங்காளனாகிய நீயே ஏழையாகிய என்னைக் காத்தது என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றாவிடின் வேறு யார்தாம் அதைப்பூர்த்தி செய்வதற்குரியவர். என்னைக் காக்காவிடின் உன் பங்கிலுள்ள ஏழைக்குத்தான் உன்னிடத்தில் என்னை நம்பிக்கை யுண்டாகும். பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்குமே. தயாநிதியாகிய உனக்கு எனமீது கருணைபிறவாதிருக்க நானிழைத்த பெருங்குற்றம் யாதோ? நீ என்னைக் கைவிடின் எனக்கு வேறு பற்றுக்கோடியாது? உலகத்தில் வீரதங்களைக் கைக்கொள்வதால் உடல் வாடும். அதனோடு ஐம்பொறிகளின் வலியடங்கும். அப்போது ஆசைகுறையும். அதுபகதியையுட்டிப் பின்விரத்தியைக் கூட்டும். இவை இரண்டும் முகதியைக் காட்டும். முக்திமென்பதும் கடவுளென்பதும் ஒன்றே. ஆகையால் உன்னை அடைவதற்குச் சிறந்தவழி வீரதமே. அவ்விரதங்களிற் சிறந்தது சத்தியங்காப்பதே. ஆதலால் நான் அன்னத்தினிடத்திற் சொல்லிய உறுதிமொழியினின்றும் என்றும் பிறழாமட்டேன்.

அதற்காக வெனக்கு எது கேரிட்டாலும் அதுவும் நின் கருணையாலுண்டானதென நீனைத் துக்கொள்வேன. பெற்றவளே பிள்ளையைக்கொல்ல நினைத்தால் அக்குழவி பிழைப்பதெவ்விதம்” என்று சமையந் தி தன் எண்ணம் நிறைவேறாமற் போகுமோ என்ற ஏக்கத்துடன் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது எவரும் சின்தசகாவண்ணம் இவ்விருவர் அன்பையும் முடித்துவிட்ட அன்னமானது தெய்வீகத் தன்மையால் இவரு நடந்தவற்றை அறிந்து களேகணற்றுத் தத்தளிக்கும் தமையந்திக்கு முன்னே தோன்றிப் “பெண்மணியே! உன் முன்னே நிற்கும் இக்கருணைதான் நான். அவன் உன்னிடத்து அன்பற்றவனல்லன். அவன் சத்தியநாதவராத சன்மார்க்கனாகையால் தான் மேற்கொண்ட தூதுகருமிய தர்மநீதவராமல் ஒழுகுகிறான். இஃனாலேயே அவன் உண்மை நெறிநீதவராதவன் என்று உன் முன்னிலையிலேயே நீ தெரிந்து மகிழ்ச்சியடைய வேண்டுமெயல்லது மனங்கரையலாமோ? நீ ஒன்றுக்கும் ஆலோசிக்கவேண்டாம். உன் எண்ணத்தின்படியே நடக்கும. இவ்விடையுறெல்லாம் இப்போதே ஒரு விதமாக நீநுகவிட்டால் பின்பு உன் எண்ணம் இடையூறின்றி நிறைவேறும் என்பதற்கையுமில்லை. அதற்காகவே இவைகள் சம்பவித்தனவேயன்றி வேறல்ல. நீ கண்கலங்கவேண்டாம்” என்று அவன் மனதைத் திடப்படுத்தியது.

பின்பு அவ்வண்ணம் நீனை அணுகி “பாவலனே! நீ ஆடவரிற் சிறந்தோனானதால் தமையந்தியினிடத்தின்காதலை மறைத்துக்கொள்ளும் மனவலியுற்றாய். அமமனோடுதன்னை மெல்லியரிடத்திலுதாரு காண்பிக்கவேண்டும். மேலும் தமையந்தி அதற்காறுபவளோ. முன்னமேயே அவன் நின் காதல் நெருப்பால் உடல் குழைந்து ஆதரவின்றித் தவிக்கும்போது நின் கொடிய சொல்லாகிய நெடியவேலும் பாய்ந்தால் அவன் நிலைமை என்னவாகும் என்பது உனக்குத் தெரியாதா. நீ உண்மை பிரமம் உத்தமன் என்பதையும் தருமநீதவராததயாரிதி என்பதையும் இத்தூது னால்தான் சம்பாதிக்கப்போகிறாயோ. அவையுன்னுடன் கூடவே

பிறந்தனவென்பது உலகமறிந்த விஷயமல்லவா. மேலும் நீ இவ்விடத்தில் தேவர்களுக்காகத் தர்மநிதவருமஸ் பேசிய விஷயங்களுமாயும இவர்கள் உனக்குக் கொடுத்த உத்தரத்தையும் அதேதவர அறியாதவரல்லர். ஆகையால் நீ இவரு நடந்த விஷயங்களை அவர்களிடத்தினுள் சென்று தெரிவித்தால் அவர்கள் உன்னைப்புகழ்வார்களேயன்றி இகழா. நீ இன்னும் பயனற்ற இககாரியத்திலுபாடிடுவதால் உனக்குப் பழிச்சொலனுண்டாகும்” எனது சொல்லிற்று.

உடனே நளன், தமையந்தியின் மன உறுதியையும் அவள் அப்போதிருந்த நிலைமையையும் கண்டு மனமிரங்கி அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்ல மனம் எழாமல் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு தான் சென்றவழியாகவே திரும்பிவந்து தேவர்களிடத்தில் அங்கு நடந்தவற்றைக் குறைவறத் தெரிவிக்க அதேதவர்கள் அவனிடத்திற் பரிவுமிருந்து அவனுடைய குற்றமற்ற ஒழுக்கத்துக்காக அவனைப் புகழ்ந்தார்கள்.

சுயம்வரப் படலம்.

இங்கு இவ்வாறிருக்கத் தமையந்தியின் சுயம்வரத் திருமுகவசுண்ட கணக்கற்ற அரசாகளும் அதைக்கேள்வியுற்ற சமகையில்லாத தேவரும் நாகரும் அமராவதிபோல அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் காவலோடு கூடிய வீமன நகரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய சதுரங்க சேனைகளும் அந்நகரில் இருக்க இடமின்றி எப்பக்கங்களிலும் நெருங்கிச் சூழ்ந்து வந்தன. அவற்றில் அளவற்ற குதிரைகளின் காலடிக்குளம்புகள் பூமியிற்றாக் குவதால் உண்டாகும் புழுதி ஆகாயத்தை மறைத்தது தேவர்களும் அரசர்களும் ஒருவர் புயத்தில் ஒருவர் புயம் தாக்குமாறு நெருங்கினமையால் மண்ணுருமரசர் புயத்தில் பூசிய சூதனக்குழம்பின் நறுமணம் தேவர்கள் புயத்திலும் தேவர்கள் அணிந்து வந்த கற்பகப்பூமாலையின் திவ்வியமணம் புவிலேவந்தமீதும கலந்தன. யானைகளின் மதஜலமும் குதிரைகளின் வாயினின்றொழு

கிய நுரையும் அரசர் புயங்களினின்றொழுகிய மான்மீதங் கலந்த
சந்தனக்குழம்பும் வீதிகளில் ஒடிச் சேறு செயதன. விஞ்சையா
இயககர் விண்ணோர் முதலியோர் விமானங்களும் புவிமன்னர்
தோகளும அளவற்ற இரத்தினங்களின ஒளியிலாவது அலங்கார
ரத்திலாவது குறைவின்றி யிருந்தமையால் இவ்விரண்டிற்கு
முள்ள வேறுபாட்டை எளிதிலறியக் கூடியவர்களும் மயங்குமாலு
அவ்வளவுசிறப்புற்றுக்கலந்திருந்தன. அச்சுயமவரத்துக்கு வந்தோ
ரெல்லாரும் பற்பல தேயத்தாரானமையால் அவர்கள் பேசும் பா
ஷைகளும் பற்பலவாக இருந்தன. அதனால் அக்காலத்தில யாவ
ருக்கும் பொதுவானதேவபாஷையில் யாவரும் ஸம்பாஷித்தார்கள்.
அங்கே யானைகள் பிளிறும் ஒலியும், தேரோடும் ஒதையும் ஸப்த
சமுத்திரங்களின் முழக்கத்தை ஓயச்செய்தன. அரசர்களின் சந்
திரவட்டக்குடைகளும் கொடிகளும் ஆகாயத்தை மறைத்துச் சூரி
யின் ஒளியைத் தடுத்தபோதிலும் அவ்வரசர்களின் மருடத்தி
லுள்ள இரத்தினங்கள் இளவெயில் வீசின. அக்கால அந்நகர்,

குருமணி யியைக்கும் பைம்பொற்

குடைநீழல் வெயிலை யோட்ட

மருமலி நறிய மென்பூ

மாலை வாடாமையானுந்

திருநகர்ச் சேவ்வி நோக்கி

யிமைப்பிலர் திரிதலானு

மரசரோடமரர் தம்மை

யறிவரி தாயதன்றே.

இச்சுயம்வரத்துக்கு வர வாயுவானவன மிக்க ஆவலுற்று
னேனும் அவன வாகனமாகிய மாணாது வீமன் நகரை நோக்கிச்
செலுத்தப்பட்டபோது அம்மான தமையநதியின் விழிகளுக்கஞ்சி
திரும்பியோடிய படியாலும், ஈசன் இச்சுயமவரத்துக்காக எழுந்த
போது இடதுகால் எழாமையினாலும், குபேரன் தன் உடற்
குறைக்கு வெட்கப்பட்டதாலும், நிருதி தேவர்களுையே விரும்பாத
தமையநதி இராக்கதர்களையா விரும்பப்போகிறாள் என்று நினைத்

ததாலும் அவர்கள் வராமையால் நான்கு திக்குப்பாஸர்களைத் தவிர மற்ற நால்வருமாகிய இரத்திரன், அக்கினி, யமன், வருணன் முதலிய நால்வரும், தமயநதி நன்னமீதுள்ள காதலால் அவர்களை வெறுத்தபோதிலும் அவர்களுக்கு அவன்மீதுள்ள விருப்பொழியாமையால், அவளை எவ்விதத்திலாவது அடையக்கருதி, அந்நனைப்போல உருவெடுத்தக்கொண்டு அந்நகரினுட்சென்றனா. * இவர்களுக்குப்பின் சதுரங்க சேனைகளும் நாலாபக்கங்களிலும் சூழ்ந்து வரத் திருமால் இச்சயம்வரத்தகுது எழுந்தருளியதுபோல, யாவரும் நடுங்கித் தனக்கடங்கும்படி அச்சநதரும வேலையுடைய நளனும் வந்து சோந்தான்.

இவ்வாறு திரிலோகங்களிலுமுள்ள அரசர்களெல்லாம் சுயம்வரத்துக்காக எழுந்தருளிய செய்தியை அறிந்த மீமராஜன் மனமகிழ்ந்து முகமலாநதுதனது அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகியதேரிலேறிக்கொண்டு நார்பெருஞ்சேனைகளும் தனனைச் சூழ்ந்துவரத்தன்னிடம் அன்புற்ற சுற்றத்தாருடன் எதிரென்று அழைத்து அம்மன்னரோடு அளவளாய இனிய வசனங்கூறி அவரவர்களுடைய தக்க சிறப்புச்செய்து அந்நகரில் அவ்வவ்வரசருக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த இடங்களில் அமரசெய்தான்.

அங்கிருந்த மன்னரெல்லாம் அன்று பகல்முழுதும் ஒருவர்க்கொருவர் குசலம் விசாரித்துத்தத்தமக்கேற்ற இடங்களில் தமது நால்வகைச் சேனைகளோடு தங்கிச் சுயம்வரமான எப்போது வருமென்று சூரியனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். சூரியனும், அவ்வரசர்கள் தனனை உற்று நோக்குவதால் இராஜநிருஷ்டிபடுமென நினைத்தோ அன்றித்தேவரும் பூதாலரும நாகரும் தமக்குத் தமையநதி மாலை சூட்டாமற்போவானோ எனக் கொல்லுலைத்துருத்திபோல் மனமழன்றுவிடும் பெருமூச்சானது தன்னையும் சுடும் என நினைத்தோ குடகடலிலாழ்ந்தான்.

மாலைப்பொழுது நெருங்கியவுடன் ஆகாயத்தில் டெவ்வானம் படர அத்தணர் முதலிய இருபிழப்பாளர் மூவரும் மாலைக்கடன்கழித்தார்கள். பசுக்கள் தமது கன்றை நினைத்துத் தமமிருப்பிடத்துக்குச்சென்றன. பசுநிகள் தத்தம் கூடுகளை அடைந்தன. வீதி

கூளோப் பெருக்கி நீர் தெளித்துக் கோலமிட்டுத் திண்ணைகளில் விளக்குகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அரசன் ஆணையால் எங்கே பார்த்தாலும் பகலோவெனச்சசந்தேகிக்குமபடி பலவிதமான விளக்குகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் ஒளி பகலொளியை மழுங்கச் செய்யும் தாமுடையதாயினும் அசஞ்சியன் ஒளிக்ஞரிய தாபமீன்மையால் அன்றைக்குப்பெளாணி திதி அல்லாதிருந்தும் இத்தனை பூரண சந்திரர்கள் எவகிருந்து வந்தார்களென அங்கிருந்தோர் யாவரும் அபிராத்தனர். அந்திக்காலத்தில் மலரும் ஆம்பல் முதலிய புஷ்பங்கள் மலாந்தன. இவ்வென்றல் சிங்காரத்தோட்டங்களினுழைந்து வருகையில் அங்குள்ள நறுமணம் ஊட்டப்பட்டு மிருதுவாக வீசியது. சந்திரனுக்குத், தமையந்தியின் சுயம்வரத்துக்காக அலங்காரிககப்பட்ட அநநகரையும், அங்கு வந்திருக்கும் அரசரின் தொகுதியையும் கண்டுகளிக்க மிக்க விருப்பமுண்டெனினும், தமையநதி வாசஞ்செய்யும் நகரில் தனதுவெருத்து மாசுபடாந்த முகத்தைக் காட்டுவது தனக்கு நீங்காப்பழிப்புண்டாக்குமென நினைத்து ஒரு மூலையிலிருந்து எட்டிப்பார்ப்பதுபோல வளர் பிறைச்சந்திரன் ஒரு கோடுபோல் ஆகாயத்தில் தோன்றிற்று. இதைக்கண்டவுடன் 'தண்ணென்கதிர் வரவால் பொங்குங்கடலானது' தமையந்தியின் சுயமவரம் நாளைத்தினமாகையால் அதற்கு வர விருப்பங்கொண்டவர்க ளெல்லாரும் இனறிரவே வந்துவிட வேண்டும், என்று தனதுகைகளை நீட்டி அழைப்பதுபோல் தோன்றிற்று. கழிகளிலெல்லாம் நீர் நிரம்பியது. அந்நகரிலுள்ள ஆதுலர் சாலைகளில் ஆதுலரை அழைப்பதற்காகக் கணக்கற்ற மணிகள் ஒலிக்கப்பட்டன. தேவாலயங்களில் பிரதோஷகால நைவேத்தியம் நடத்தப்பட்டது. வீடுகள் தோறும் விருந்தினர் கணக்கற்று நிரம்பினர். பெண்களெல்லோரும் அப்போதலாந்த மல்லிகை முதலிய புட்பங்களோப் பறித்துத் தொடுத்தார்கள்.

இவ்வாறு மாணைகரால் கழிந்தவுடன் அன்றிரவு அரசர்கள் அறுகுவையோடுண்டு தமது பஞ்சணையில் நிததினை செய்யமுயன்றும் தமையந்தியின் மணமாலை தமக்குக் கிடைக்குமோவென ஏக்கங்கொண்டு அதே கவலையாக இருந்தபடியால் தூக்கம் பிடியாமல்

வருந்தினர். 'சுவலையுடையார்க்குக் கண்ணுறக்கமில்லை' என்பது பொய்யாகுமா. தேவேந்திரன் முதலிய நாலவரும், தாம் தகாத காரியத்தில் புகுந்தமையால் மானிடஉருவமடைய நேரிட்டதையும் உணராமல் தமமால் இயனறவரையில் தமையந்தியை அடைய முயன்றும் பயன்படாமையால் வருத்தி ஊண் உறக்கம் இரண்டையும் விட்டனர். மறந்ததேவார்களும் அன்றிராமுழுவதும் கண கொட்டவே இல்லை. நாகா அநந்தரத்தினு முடி முழக்கம்போலும் வாச்சிய ஒலியால் தமது காது பட்டமையுற்றியாது தம் உணவை யும் மறந்து தமையந்தியைக் காண்டற்குரிய சூழ்நிலை எப்போது புலருமெனக்கிழக்கே நோக்கிய வண்ணமாகவே இருந்தபடியால் அவர்களுந் உறக்கமென்பதை அறியவில்லை.

நளன், தான தூது சென்றபோது அவ்விருந்தநிலைமையையும் அவன் மன உறுதியையும் துவனுடைய அனபறற வார்த்தைகளு ளு காக்கக் கண்கலங்கியதையும் நினைத்துப்பரிதபித்து அவன எண்ணம் எவ்வாறு புர்த்தியாகுமோ எனபதை அறிய மனங்கொண்டு அதே நினைவாக இருந்து அன்றிராப்பொழுதைக் கழித்தான்.

தமையந்தி நளன் பேசிய வார்த்தைகளாலும், அவன் தேவர் களுடைய நூதுக்கு உட்பட்டதாலும், கடைசியாக துவனுடைய எண்ணம் முற்றும் அறியப்படாமலும், தன் உறுதிமொழி தவறுமோ எனத்திகிலடைவதும் பின்பு தனக்கும் நன்னுக்கும் இடை சின்று அன்னமசெல்லிய சமாதானத்தால் சற்றுத் தேறுதலடைவதும் கச சஞ்சலப்பட்டு மனம் புண்ணாக இருக்குமபோது வீசிய இனாதென்றலையும் கண்ணுக்கினிய காஷியையும் குளிர்ந்த கிரணங்கலையுடைய பிறையையும் வெறுத்து அன்றிரவை ஒரு கற்ப காலமாகக் கழித்தாள். அன்றிரவில் அவளுக்கு அவள பார்த்த அனைத்தும் தனைப்போலவே துக்கமுற்றதாக காணப்பட்டன. அன்றியும், ஆனந்தமாக ஆரவாரித்த கடல் முழக்கத்தைக் கேட்டு "இந்தக்கடலும் என்னைப்போல் தன் எண்ணம் நிறைவேறாமையால் வாய்விட்டுக் கதறுகிறதோ. அதுவும் என்னைப்போல யானையாவது அடைய எண்ணங்கொண்டதோ உலகத்தில் என்னைப் போல் துன்பம் அடைபவர் இல்லையென நினைத்த எனக்கும் ஒரு

துணையிருக்கிறது போலும்” என்று தன்னைப்போலவே எல்லா வற்றையும் சினைத்து ஒன்றினாலும் மனம் சமாதானம் அடையாமல் வருந்தினான்.

இவ்வாறு யாவரும் அவ்விராககாலத்தைச் சுழிக்க வகையறியாதவராய்க் கடலிலகப்பட்ட துரும்புபோல அலைக்கப்பட்டு இராககாலத்துத் தாமரைபோல முகமவாடித் தமவசுற்றறவராய் எவருறார்கள். அப்போது, சூரியனன்றிரவில சுயம்வரத்துக்காகவந்த அரசர்களின் சிலைமை எவ்வாறுற்றதெனக் காணவருபவனபோலவும், திரிலோகங்களிலுமுள்ளவர்கள் அச்சுயமவரத்துக்கு வந்திருக்கத் தான்மாதிரம் போகாநிருத்தல் தன குலத்துக்கீழ்ம என நினைத்து வருபவன் போலவும், நசன் தனது பாகத்திலுள்ள கண்ணால் தமையநதியின் சுயம்வரத்தைப் பார்ப்பதால் குற்றமில்லையென நினைத்துத் தன வலதுகண்ணால் பார்ப்பதுபோலவும், உலகத்தில அஞ்ஞான வீருரில் முடிபு உய்யுள்வகையறியாது உழல்கின்ற ஆனமாவை எவரும் நிறைந்த பரஞ்சோதியாகிய கடவுள் தன நீங்காத கருணையால் அசற்குழன் சோன்றி அதைக் கவித்துகொண்டிருக்கும் இருபோப்போக்கி விளக்கமுண்பெண்ணுவது போலவும் தனது இளமையான கிரணங்களைப் பரப்பி அந்நகரத்தில் சூழ்ந்திருந்த இருளையோட்டித் தாமரைமையும் ஆங்குற்றோர் முகத்தையும் மலரச்செய்து, மயங்கிக்கிடக்கின்ற அரசர் முதலிய ஏனையோருக்கும் தமையநதியின் சுயம்வரதினம் இன்றுதான் எனத் தெரிவிக்கவந்த தேவனுதன போலக் கீழ்த்திசையில் உதயமானான்.

வீமராஜன் தன மங்கைக்கு நற்காலம் எப்போது பிறக்குமென நாளொண்ணிக்கொண்டிருந்தபடியா லன்றுபுலாதெயுடன் காலைக்கடன் முடித்துக்கொண்டு தன குலத்தெயவத்தைக் கிழக்கு நோக்கித் தெண்டனிட்டுச் சபாமண்டபத்திலமந்து வட்டாடையின அழைத்துத் தன் மங்கை சுயம்பரநாள் அனதையின மாரையால் நகரை அலங்கரிக்கத் தன்னுயிரென்ன குடிகளுக்கறிவிக்குமாறு முரசறையச்செய்தான். அவன் பெரியமங்கலமுரசை யானை யின்மீதேற்றி அரசனாணையின்படி அந்நகர்முழுதும் அடித்தான்.

இவ்வொலியைக்கேட்ட அந்நகரத்தார் அமுதுண்டவர்போல் களித்துத்தெருக்களையும், வீடுகளையும் பணிநீர் தெளித்துப்பெருக் கிச்சந்தனக்குழம்பால்மெழுகி வானவில்போல்காவிதீட்டி முத்துப் பொடியால் கோலமிட்டித் திண்ணைகளில் பொற்பூரணகுமபம் அமைத்து மாலைசூட்டிப் பாலிகை நிறைத்துப் பொன விளக்கு களில் ஆனெய்விட்டு விளக்குகளேற்றிறனாகள். வீதிகளில் ஆகா யத்தை அளாவுப்படி கால்கள் நாட்டிப் பந்தரிட்டுப் பட்டுவிதானங் கட்டிக் கால்கள்தோறும் வாழை கமுகு கருமபு முதலியன கட் டிப் பந்தலின்மேல் ஓரங்களிலும் உட்பக்கங்களிலும் தெனளை, கமுகு, நந்தா, மா முதலியவற்றின் குலைகளை இடைவெளியின் றித் தொங்கவிட்டுத் தரைதெரியாது பலவகையான கம்பளங் களை விரித்து ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மணவினை கூடுததாற்போல அலங்கரித்தார்கள். இவ்வாறு வீடுகள்தோறும் பந்தல்கள் விடா மல் அமைக்கப்பட்டதால் அதெருக்கள் முழுதும் ஒரேபந்தரிட் டிச் சூரியன் ஒளியை அப்புறப்படுத்தியதுபோலிருந்தது. வீடுக ளில் சுவர்களெல்லாம் சுண்ணாம்பு பூசி ஓரங்களில் காவி தீட்டப் பட்டன. அச்சுவர்களில் அழகிய சித்திரங்களை வரையப்பட்டு அலங்காரமாக மாலைசூட்டப்பட்டிருந்தன. பலஉலோகங்களாலாக் கப்பட்ட கதவு நிலைகளையும் பலகணிகளையும் விளக்கிக்கதவுகளுக் குப் பல வாணங்கள் பூசப்பட்டன. வாசற்படிகளிலும் தெருக் களிலும் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டன. வீடுகளுக்கெல்லாம் அகிற்புகைபூட்டிப் பலகணிகளுக்குப் பல நிறமவாயாத பட்டுக் களாலாகிய திரைச்சீலைகள் விடப்பட்டன. மேல் உப்பரிக்கை ளில் அழகிய கொடிச்சீலைகள் கட்டப்பட்ட உன்னதமான கொடி கள் நாட்டப்பட்டன. அந்நகரத்தார் தங்கனையும் தங்கள் குழந் தைகளையும் பட்டுக்களாலும் இரத்திபாபணங்களாலும் அலங்கா ரம் செய்துகொண்டு ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி அந்நணர்களுக்கு அறுசுவையோடுண்டி அளிப்பவரும், தேசாந்திரிகளைத் தேடி அழைத்து முகமண்குறி அவர்க்கினியன படைத்து அதிதிபூசை செய்பவரும், தமதரசன் புத்திரியின் எண்ணம் நிறைவேறி இன் புற்று நீழ்நி வாழவேண்டுமெனத் தேவாலயங்களில் கடவுளர்க்கு

மகாணுவேந்திரயம் முதலியன நடாததி, ருத்திரம் புருஷகுத்தம் முதலிய நலிற்றுவோரும், தத்தம் குலதேயவங்களை வணங்குவோருமாக ஒவ்வொருவரும் களைப்பின்றி ஒழிவில்லாமல் பலவகையான சிறப்புச் செய்தனர். அதனால் அந்நகர் அளகையோ எனக் கண்டோரயிரகருமபடி விளங்கிற்று.

இவ்விதமாக அந்நகரத்தார் அடங்கா மகிழ்ச்சியடைந்து தமையந்தியின் சுயமவரத்தைக்காணக் கருதுற்றவராய் சபாமண்டபத்துக்குச் சென்றனர்.

அம்மண்டபமானது அந்நகரத்திலழகான சமவெளியில் பதினான்கு காத்தம் அகன்று வீடுகள் அகழிகள் மதில்களால் சூழப்பட்டிருந்தது. அகற்கு அனேக வாயில்களும். அவ்வாயில்களில் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அந்நேரம் மேற்புறம் விசித்திரமான மேற்கட்டிகளினால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவகே எங்குள்ள அகிறபுகையூட்டிச் சந்தனக்ருமபுகெளித்துப் பூமலைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. அதைச் சுற்றிலுமனேக விதமான இலை பூஷ்பங்களோடுகூடிய மரங்களை நாட்டிச் சோலை போல் விளங்கச் செய்தனர். அம்மண்டபத்துள் பட்டுக்களைக்கம்பளமாக விரித்துத் தளம், நீடப்பவா பாதங்களுக்கு ஊறுண்டாகாவண்ணம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அவகே இப்பலாகவே காற்று வீசவும் பனிநீர் தெளிக்கவும் பூஷ்பங்கள் செந்நீரியவும் பலவகை கருவிகள் நிரூமிக்கப்பட்டிருந்தன. அதனுள்ளே சுயமவரத்துக்காக வந்த அரசர்களை அமாவதற்காக அனேக இராஜ கிருகங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவைகள் செவ்வையாகச் செய்யப்பட்டு ஆகாயத்தைக் கிழிக்கின்ற சிகரங்களையும், பொன்னாலான பலகணிகளையும் பல இரத்தினக் கற்களாலாகிய தளவரிசைகளையும் ஏறுவதற்குச் சுலபமான பளிகுப்புகளையும் உடையன. அவற்றுள் அனேக ஆஸனங்கள் முதலியன நிரப்பப்பட்டிருந்தன. அக்கிருகங்களுக்கு ஊட்டப்பட்ட வாசனையானது அனேக காத்தூரம் கழிந்தது. அவைகள் சுத்த வெண்ணிறம் வாய்ந்தவைகளாய்ப் பூஷ்ப மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் வாயில்களில் பூஷ்பமாலைகளே திரைச்சீலையாகத் தொங்கவிடப்

உட்டிருந்தன. இவ்வல்லகாரமான மண்டபத்தில் தேவதுதபி போல் பலவகை வாததூயங்கன் கோகித்தன. அப்போது வீம ராஜன் சுயம்வரத்துக்குரிய நற்போதுகிட்டியதென அரசர் களுக்கு அறிவிக்கச்செய்தான்.

அவ்வரசர்கள் ஒருவரையொருவர் மிஞ்சினவர்களாய்ப் பொன் னுடைகளாலும் இரத்தினபரணங்களாலும் அலங்கரித்துக் கொண்டு தமது பிரதானி முதலியோர் தமமைச சூழ்ந்துவர, கட்டியககாரர் அவ்வவ்வரசருடைய நாடு, நகரம், மலை, ஆறு நூரசு, கரி, பரி, மாலை, கொடி, செங்கோல என்னும் தசாங்கங் களையும் புகழ்ந்துகூற நாட்டியா நாட்டியமரட இசைவல்லோரா இசைபாட அவ்வழகிய மண்டபத்தையடைந்து அவரவரிடங் களில் அமரச்சாசன. அப்போது அமமண்டபமானது கணக் கற்ற அரசர்களாலும் தேவர்களாலும் உரசர்களாலும் கிரமப்ப பட்டிருந்தமையால் திரிலோகங்களையும் தன உத்தியில் வைத்துக் காக்கும் மகாவிஷ்ணுவின் வயிறு போன்றிருந்தது.

இத்திரன் முதலிய நால்வரும் தமையத்தியால் இகழப்பட்ட மையால் அவ்வுருவை வெளியே காண்பிக்க காணமுற்றவர்கள் போலவும், பொன்மலையை யடைந்த காககையும் பொன்னிற மடைவதுபோலவும், சாதுக்களையடைந்த மறறோரும் அச்சாதுக் களின் தன்மையையடைவதுபோலவும், சாமவருமவழியில் சதது யமே உருவெடுத்த நானே அடைந்தமையால் அவனைப் போலா னவர் பேரலத தாய்கொண்ட நன்னுருவோடே அமமண்டபத்துக் கெழுந்தருவினார்கள்.

‘அந்தோ, தையவார் மயிலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதி யுண்டாமோ, எனறபடி, ஸ்திரீகளை விருமபுகர்க்கு உருவழிந்து மதிக்கெட்டிப்போமென்பதையும் உயாந்த நீலைமையிலிருந்து அந்த கண்ணமே தாழ்ந்த நிலைமையைடைந்து எல்லோராலும் அத தாழ்ந்தவரில் ஒருவராகவே மதிக்கப்பட்டுப் பெருமையழிந்து ஏமாறுவார் என்பதையும் இததேவர்களால்வரும் நன்குவிளக்கினர்,

அப்பால், பெரியவாயும் நெறித்த கொம்புமுடையஇனமையான எருமைகள் இயல்பாகவே வழியவிடும்பாப வயல்களிற்பாய்க்து

அங்குள்ள நர்ரைக்குஞ்சுகளுக்கு ஆகாரமாகும்படியான வளப்ப மிகுந்த நீடதநாட்டையுடைய நன்ன, வண்டிகளினிய தேனையுண்டு சப்திக்கும் முலலைமலைகளணிந்து கிரீடநதிரிததுக காலில் கழல் வீக்கி யமனுடைய நாவெனறு சொல்லுமபடியாக இரத்தந் தேயநத குறுறுடைவாளே இடையில் தொங்கவிட்டுப் பருந்துகள் எப்போதும் வட்டமிடுமபடி நீண்டதோய்தது புலால் நாற்றம் வீசுகின்ற ஒளிமிகுநத வேலாயுதத்தைக் கையிலேநதிப் பிரகாசம் பொருந்திய மணிகளாலாகப்பட்ட நனதேரின்மீது அனேக இதழ்களையுடைய தாமரையை மலர்த்துமிளஞ்சூரியனைப் போல விளங்கினவனாய் அசசுயமவர மணடபத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டான்

அப்போது அவனுக்கு அனேகர் சநதிரவட்டக்குடை எடுத்துத் தும், காளாஞ்சி ஏந்தியும், சாமரை இரட்டியும், அடைக்காய் உதவியும் அவனைச் சூழ்ந்தார்கள். திவவிய சந்தனம் எத்திக்கி னும் அனேக காதனாரம் கமழ்ந்தது. மதநீர் நாற்றத்தால் வண்டிகள் மொய்க்கின்ற காதுகளையும் பருத்த கால்களையுமுடைய பட்டதது யானைகள் இருபுறத்திலும் நெருங்கி நின்றன. அந்நனது தாமரை மலர்போன்ற பாதத்தில் வணங்கப்புகும் அரசர்களுடைய கிரீடங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதுவதால் சித்தறிவிடும் பொற்பொடிகள் பரவி அவனிமுழுதும் மூடியதால் இப்பூமி பொன்னுலகத்தை ஒத்திருந்தது. வாததியங்கள் கடல் முழக்கம்போல் ஒலித்தன. மாகதர் அனேகர் அரசன் வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். அனேக இளம் புலிகள்போல் அனேக விலலாளிகள் எப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

இவ்வாறு நான் வெகு விமரிசையோடு சுயம்வரமண்ட பத்துக்குப் போகும்போது அவனழகைக் கண்ட அனைவரும் “இத்தேரின் மிசை விளங்குகின்ற இவ்வாலிப் அரசன். விஞ்சையாகுமரனோ, மன்மதனோ, வண்டிகள் மொய்க்கின்ற திருத்ததுழாய் மாலையணிந்த விசாலமான தோள்களையும் நீலமணிபோலும் நிறத்தையுமுடைய மகாவிஷ்ணுவோ, சூரபத்மனைக்கொன்ற வேலைத்தாங்கிய வேலவனோ, விண்ணில் சஞ்சரிக்கும் திறமைக்

குரிய மந்திரத்தை மறந்து இம்மண்ணிலகிறாந்ந்து உலாவு
கின்ற இயக்கமே, யாராயிருக்கினும் இவனழகைப் பார்த்த
இன்று தான் கண் படைத்ததனாலாய பயன் நமக்குக்
கைகூடிற்று. இச்சுந்தரன் தன் மனதில் தமையநதியை
நினைத்து அவின்மீது விருப்பங்கொண்டு இச்சயம்வரத்துக்கு
எழுந்தருள அத்தமையநதி எவ்வளவு காலம் எவ்வெவ்வித
மாகத் தவஞ்செய்தனளோ. இச்சயம்வரத்துக்கு எண்ணில்
லாத இளவரசர் தமையநதியின்மீது மிகக் காதலோடு வந்திருந்த
போதிலும் அச்சுந்தரி இவனில்லாளிக் கலலாமல் வேறொருவர்
சமுத்தில் அகலுமுகிய மணமாஸையைச் சூட்டவும் துணிகளோ.
ஆலோசிக்குமிடத்து வீமராஜன இச்சயம்வரம் நாட்டியதானது
இப்புவியாளும் மன்னரையும் தேவரையும் நாகரையும் ஒருமிக்க
கூட்டி அவர்களுகது இக்கருப்புவிவலொழிந்த மன்மதனைக்
காண்பித்து அவர்கள் செருக்கையழித்து மனதைப் புண்ணுக்கிப்
போக்குவதற்கேயன்றித் தன புதல்வியின் வனப்புக்கியைநத
மண்ணைத்தேவெதற்கே யன்று,” என்று பலவாறு புகழ்ந்து
கொண்டிருக்கையில் அதேசர் அய்விடத்தை விட்டகல மனம்
பொருத அநநகரத்தார் நளனது அகன்ற மார்பின அலங்காரத்
தையும் கருணைசுரந்து காட்டுங் கண்களின் வனப்பையும் களங்க
மற்ற சந்திரன்போன்ற முகத்தின் எழிலையும் தேன்துளிக்கும்
மாலை புரளுகின்ற திண்ணிய தோள்களின் பெருமையையும்
அவர்கள் முற்றும் பார்த்தானந்திக்கப் போதுமான அவகாசங்
கொடாமல் அத்தேரை அப்பால் ஈர்த்துச் செல்லும் குதிரை
களைச் சற்று பெதுவாக நடக்குமாறு வேண்டிக்கொள்வர்.

இவ்விதமாகத் தன்னைக் கண்டோர் எல்லாரும் மதியங்கு
மாறு வீதிகளைக் கடந்து சுயம்வரமண்டபத்தையடைந்து மேகவ
கவிந்த ஒரு உன்னதமான பர்வதத்தினின் நிறங்கும்பெருமை
தவகிய ஆண் சிங்கத்தைப்போலத் தன்தேரின் நிறிந்து மிக
வும் கம்பீரமான நடையுடன் அம்மண்டபத்துச்சென்றனர்.

அப்போது அரசர்களும், தேவர்களும் சந்திரனைக்கண்ட
தாமரைபோலவும் நகரத்திரக் கூட்டங்கள்போலவும் முகம்வாடி

ஒளிமழுங்கி அவனை நேரே பார்க்க நாணமுற்றுக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வீமராஜனுலிடப்பட்ட இரத்தினமயமான ஒரு திவ்விய சிமமாசனத்திலமர்நான்.

திரிலோகவாசிகளும ஒரேயிடத்தில் தங்குமாறு நிருமிக்கப் பட்ட புதிய உவகமபோல கிறப்புற்றோங்கும் அச்சுயமலர மண்டபத்தையும் சுயமவரத்தையும் பாரகக வராசவா யாருமில்லை. திருமூர்த்திகளில் பிரமம் விஷ்ணுக்களும் தத்தம் வாகனங்களிலமர்ந்து ஆகாயத்தியில் வந்து தங்கினார்கள்.

வீமராஜன், அச்சுயமலர மண்டபத்துக்கெழுந்தருளிய மன்னர் யாவரையும் விருப்பத்தோடேற்று உபசரித்து அவரவர்களுடைய ஆணைகளில் அமரச்செய்து, பிறகு சுயமவரத்துக்குரிய காலம் கிட்டினமையால் அவருற்ற அரசாங்கருடைய இருதய கமலங்களில் வாழும் இலகும்மி போன்ற தன் அருமைப் புதல்வியாகிய தமையந்தியை அழைத்துவருமாடி அவ்கிருந்த தாழ்மார் களுக்குக் கட்டியிட்டான

அமமாதா மிகவும் துரிதமாகச்சென்று தமையந்தியின் தாயினிடத்துத் தெரிவித்தபிறகு அப்பொற்றொடி தாலீனற பூங்கொடியைப் பவலகை வாசனை திரவியங்கொற்றிந்த கங்காஜலத்தில ஸ்நானஞ் செய்வித்துக் கூந்தலை அகிறபுனையால் உலாத்திப் பொற்படாமுதித்தி ஒப்பற்ற இலகும்மன் அந்நகர பொற்பது மையை நாணவித டிரசுதினங்நால் அலங்கரித்தாற்போலக் கேசாதிபாதம் வரையில் இரத்தினொபாணங்களைப் பூட்டி அழகு கழகு செய்வதுபோல செஞ்சாந்து பூசிக் கலையில் முலலைமலை யணிவித்துக் கண்களுக்கு அருகாமொழுதி நெற்றியில் திலக மிட்டி மஞ்சணீர் விளக்கெடுத்து, திட்டி உழித்துத் தன் குலதெய்வத்தை நினைத்துத் தன் புதல்விக்கெண்ணயான நாயகன ஏறபட வேண்டும் என வணங்கி யாசித்து, அனைக் தோழிமார்களும் செவிலிததாயரும் சூழ்ந்து செல்ல ஒரு பொற்றட்டில் அழகிய மணமாலையை ஏந்திச் சிலதோழிமார் பின்னேபோகத் தன் புதலிரியாகிய தமையந்தியைச் சுயம்வர மண்டபத்துக்கனுப்பினான்.

அம்மங்கையர்க்கரசிக்கு முன்னால் அனேக பெண்கள் வில் அம்பு வான் கேடகம் முதலியன பற்றி நிகரற்றுச் சென்றார்கள். அனேகர் சாமரை இரட்டினர்; அடப்பை தாங்கினர். தொன்று தொட்டி மேலான குலத்திற்பிறந்து ஐம்புலன்களையும் நன்னெறியின் வழியே செல்லப் பழக்கிய கல்விகடல்கடந்த சட்டையிட்ட விருத்தர்கள்கையில் பொற்பிரமபுகொண்டெதிவருவோரை விலக்கிச் சென்றனர். தமையந்தி, சந்தனக்குழம்பால மெழுகப்பட்டு மிருதுவான பட்டைவிரித்துத் தேனிறைந்த வாசனை மிகுந்த அணிச்ச மலர் பரப்பிய அழகிய தளத்தில் தனதுமெல்லிய பாதங்களால் மெதுவாக நடந்து சுயமவர மண்டபத்தை அடைந்தாள்.

வீமராஜன் தன் முன்னோர்கள் நெடு நாள்பற்றிய தவப் பயனை ஒருருவெடுத்த வருவதுபோல் வருகின்ற தன அருமைப் புதல்வியைக் கண்டு மிகக் மகிழ்வடைந்து முகமலர்ந்து எதிர், நிற்கத் தமையந்தி தன் தந்தையை வணங்கி அவருற்றோரை மனத்தால் வணங்கிப் பிதாவின் கட்டளைக்குக் காதலிருந்தான். வீமன் தன் புதலியை ஆசீர்வதித்துத் தன அருகில் நுழைத்து எவரும் ரிறைந்து எல்லாமறிந்த கடலவண்ணனை வணங்கி “ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் எனஹம் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் செயது எல்லாமாய அலலதுமாய் விளங்குகின்ற எம்பெருமானே! இச்சுயமவரத்துக் கெழுந்தருளிய, அரசவௌளத்தில் இவா இவர் இன்ன இன்ன தேசத்தரசரென்றும், அவர்நாட்டின்சிறப்பும் அவாபெருமையையும் வலிமையும் இவ்வளவின்வென்றும் அறிந்து சொல்லத்தக்கார் ஒருவரையெனக்கருளி இச்சமயத்தில் இவ்வரசர்களுக்குமுன் யான் தலைகுனியாது என்னைக் காக்கவேண்டிய கடன நன்னுடையதே யாக; அதை எற்றுக்கொள்பவர் வேறொருவருமுண்டோ” என்று வருந்திப் பிரார்த்திக்க, அக்கருணைக்கடல் அரசன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கித் திசைமுகனை நோக்கி “வீமராஜன் சுருத்தின்படி செய்யவல்லவர் சரசுவதியைத் தவிர வேறு யாருளர்” எனச் சொல்லத், திருமாவின் திருவுள்ளங்கருத்தையறிந்த பிரமன் நாவுக்கரசியை நோக்கி “பூவுலகத்தரசர்களில் ஒருவருகிய

வீமராஜனுடைய புத்திரி தமையத்தியின் சுயம்வரம் இப்போது நடக்கப்போகிறது. அதற்காக வந்திருக்கும் ராசர்களைத் தெரிந்து அமமதுக்குரைப்பவர் யாருமினமையால் நீ இக்ஷணமே அவருக்குச் சென்று அவளுக்கு ஒவ்வொரு அரசா பெயர் முதலிய யாவையும் தெரிவித்து வீமராஜன கோரிக்கையைப் பூர்த்திசெய்து வருவாயாக” எனக் கட்டளையிட்டான் அவ்வெண்டாமரையான் அவ்வாணையைச் சிரமேற்கொண்டு தன்கணவனை வணங்கி உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு ஆகாயத்தினின்றுழிந்து வீமன்நகரையடைந்து கண்ணுக்கினிய காசியையுடைய அசுசுயம்வர மண்டபத்துக் கெழுதருளினான். அவ்வணம்,

போந்தவள் வண்மோசாப் பொன்னரி மாலையோடும்
வார்ந்த தேமாலுதாழ்ந்த வதுவைமண் டபத்தின்மேலி
யேந்தேழி லெருத்தங்கோட்டி நாளுறே மிறைஞ்சிநின்ற
கூந்தலம் பிடிக்குவேந்தர் குலமுறை கிளக்கவற்றாள்.

சரஸ்வதி, அவ்வீமராஜசபையில் உதவியின்றித் தலைகுனிந்து நிற்றினாள் தமையத்தியை அடுத்துப் “பெண்கள் நாயகமே! உன் மனமறுக்கம் தீர எனக்குத் தெரிந்தவரையில் இவரு வந்திருக்கும் அரசரைப்பற்றிய யாவும் உனக்குத் தெரிவிப்பேன். நீ மனக்கிலேசமடைய வேண்டாம்” என்று தாயபோல் அன்பு பாராட்டித் தமையத்தியை அவளுடைய தோழிகளோடு அழைத்துக்கொண்டு மனனராலயமாகிய அமமண்டபத்தில் புகுந்து ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் சொல்லத் தொடங்கினாள். “பெண்கள் அருங்கலமே! இதோ முதலில் வீற்றிருக்கும் இத்தேவன் ஆயிரங்கிரணங்களாகிய கைநளால் இப்புலியைக் கவிந்துகொண்டிருக்கும் இருளையோட்டி மோகியான சூரியபகவான். அவராகியிருப்பவர் சோடச கலையும் விளங்கும் குளிர்ந்த ஒளியையுடைய வரும் தேவர்களுடைய அமிர்தகடத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டவருமாகிய சந்திரபகவான். இங்கு ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரியாமல் இரண்டு மனமதரைப்போல் அழகாற்சிறந்து வீற்றிருக்கும் இவ்விருவரும் அசுவினி தேவர்கள், இப்பால் கணக்கற்றவராய்

வீற்றிருக்கும் இவர்கள் யாவரும் தேவர்கள். இவர்களுையிதேதுவீற்றிருப்போர் தேவவகுப்பில் யாழ்வல்லோராகிய கந்தருவருக்கரசர். இவர் வெள்ளியலையில் வாசஞ்செய்கின்ற விஞ்சையாகரசர். அவர் பகதலில் தேவர்கள் போற்ற இருப்பவா இப்பகதம் பெருமானாகிய குபேரனது குமாரராகிய அழகிதகிறந்த நன்குடபரா. இத்தவசிவருப்பவா முற்காலத்தில் பரமசிவன திரிபுராதிக்களை அறிப்பதற்காகக் கொண்ட மேருவாசிய விலலிக்கு உற்ற நான்கும, அசிவபெருமானுக்கு+ சிறந்த ஆபரணமாகவும் விளங்கும் சிறப்பு வாய்ந்த பாதல, கில வாழும் பலகலையுடைய நாகவேந்தர். பெணமணி, இவ்வரிசையிற்ருப்போர யாவரும், புலியாளு மன்னரிற் சிறந்தோர். இவர்களில் முதலிலிருக்கின்ற புவ்வைவர் புட்கரம், சாகம், கிரௌஞ்சம், குசை, சானமலி முதலிய தீவுகளுக்கு இறைவா. இவ்விருப்பவர்கள் நாவலந்தீவுக கரையர். அவ்விருப்போர் அவந்தி, கவுடம், மதுராபுரி, என்னும் தேசங்களுயாடும் மன்னர். இவா அலையாகிய கைகளால் முத்துக்களைக் கொழித்துக் கரையில் ஒதுக்கித் தன்னிடத்துத் தேயாதோர் பாவத்தைப் போகவிட பரகதிக்கு வழிகாட்டும் பரிசுத்தம் பொருந்திய தீர்த்த விசேஷத்தாற் சிறந்த கவகை நாட்டுக்காவலர். அவரை அடுத்ததுள்ள மன்னர்கள் காம்பிலி கலிங்கம், காசி, சிந்து, குருதம், மச்சம் முதலிய தேசத்ததி பர்கள். இங்கு இரத்தினத்தாண்கள் போல் பருத்ததோள்களோடு மிகவும் கம்பீரமாக வீற்றிருக்கும் அரசன் தொன்றுதொட்டு நீண்ட கீர்த்தியும் சிறந்த சீர்த்தியும் நிறைந்த நேர்த்தியும் தெளிந்ததேர்ச்சியும் வாய்ந்து கரையின்மேல் வனம்போல் வளர்ந்து தொங்குகின்ற தாழம்பூக்களின் மகரந்தக் கூட்டினால் கடலின் புலால் நாறறைத்தைப்போக்கும் மணமிருந்த நதியை யுடைய மகத நாட்டையாடும் மகிபன் இதோ இருக்கின்றவர் கள் குரு, பல்லவர், கேகயம், மத்திரம், வங்கம், அங்கம் முதலிய நாடுகளுக்கிறைவர். இப்பூபாலன் கதிரிறைந்த வயலினூடே வண்டுகள் களிப்பின் மிகுதியால் காந்தாரம் பாடிக்கொண்டு புதிய கள்ளுண்ண கமல மொட்டுகளை ஊதுவதால் முறுக்கிழ்ந்த அம்மலர்களினின்று பெருக்கெடுத்தோடும் தேனானது

இடைவீடாது மடைதிறந்து பாயகின்ற வளப்பம் பொருந்திய பாஞ்சாலதேசத்தையானும் பார்த்திபன், இவ்வாறான ஆதனங் களிவிருப்போர் காந்தாரம், மிதிலை, மாளவம் முதலிய வளப்பம் மிகுந்த நாடுகளுக்கதிபா. இங்குச்சிறந்த முத்துமாலைகள் புரளு ன்னற துண்ணிய தோளையுடைய வீரன், அப்போது மலாந்த வாசனை மிகுந்த அழகிய தாமரை மலர்களில் குடம் போலப் பருந்த சூலர்நிறந்த சங்குகள் ஏறி முத்துகளை உயிர்க்கின்ற கோசலநாட்டரசன். அவன் குடகநாட்டரசன். இவன் சோழன். அவன் பாண்டியன்.”

என்ன மற்றினையவாறே யெரிமணி மாடஞ்சேர்ந்த
மன்னவர் குலமும் பேரும் வரன்முறை வழாது கூறி
மின்னது பரிதி வைவே னளனுருக் கொண்டு மேய
வன்னவர் தமையு மற்றை நளனையு மறைய லுற்றாள்.

இவ்வாறு கலைமாது, அங்குற்ற அரசர்கள் யாவரையும் தமைய யந்திககுத தெரிவித்துப்பிறகு இத்திரன் முதலிய நான்கு தேவர் களும் நளனுருக்கொண்டு நளனோடு வீற்றிருப்பதை அறிந்து அததேவா மறைவை வெளிப்படுத்தாமலும் தான் மேற்கொண்ட காரியத்துக்குக் குறைவு நேரிடாமலும் தேவர்களுக்கும் நளனுக் குள் பொருத்தமான சொற்களைப் பிரயோகித்துச் சிலேடை யாகத் தமையந்திக்குப் பின்வருமாறு தெரிவித்தாள். முதலில் இத்திரனைக் காண்பித்து “மாதர்திலகமே! இதோ கையில் பகையைச் சினகின்ற வேலைத்தாங்கிய புருஷ சிரேஷ்டன் வலிமிகுந்த வயிர்வாளும் கற்பகமலிந்த தோளும் ஆதியில் பல பகைவரை அடக்கிய அகன்ற அழகிய மார்பையும் உடையவன்” என்றாள். அதாவது இத்திரனைக்குறிக்கும்போது வச்சிராயுதத் தையும் கற்பக மலராலாகிய மாலே நிறைந்த தோள்களையும் உடையவனாய் ஆதியில் பகைமைகொண்டு அனேக மலைகளின் சிறகை அறுத்து அவற்றை இருந்த இடம்விட்டுப் பெயராது அடக்கியவன் என்றும், நளனைக் குறிக்கும்போது கூரிய வாளையும் மலைகள்போலும் பருத்த தோள்களையும் உடையவ

னும் முன்பு பல விரோதிகளையும் அடக்கி இப்போது தனக்கும் பகை யென்பதே இல்லாது நிகரற்று வாழ்பவன் எனவும் பொருள்படும்.

அப்பால் சரஸ்வதி தமையநதிக்கு அக்கினிதேவனைக் காண் பித்துப், “பெண்மணி! அசசமூட்டிம வேல்தாங்கிய இப்பெரியோன், அளவிட்டுச் சொல்லுதற்கரிய வெகுளியுள்ளதொரு வினாள்; பொறுதி ஆர்த்த பகைஇருட் பிழம்புசீக்கும் பஸ்கடர் உமிழும் வாளான்; பெருமைதங்கிய புலவராலே ததப்பட்ட தால மேழுடைய கோ” என்று சொன்னாள். அதாவது அளவிட்டுச் சொல்லுதற்கரிய கோபமிருந்த ஆடங்கடா வாகனத்தை நீக்கினவனும, மிகுநது செறிநது பரவிய பகையாகிய இருளைப் போக்கும் மிகுந்த அக்கினியைக் கக்குகின்ற ஜோதியான உருவத்தையுடையவனும, பெருமைதங்கிய தேவராலும் புகழ்ப்பட்ட அக்கினிதேவன் (தாலமேழுடையோன்-அக்கினிதேவன்.) என்றும், நளனைக் குறிக்கும்போது மாற்றாணிதததுத தஞ்ச மென்றடைதலையும் எவரும் எளிதில் நீக்கற்கரிய கோபந்தையும் தன் மனநினின்று நீக்கினவனும அகங்காரிதது வீரம் பேசி எதிர்க்கும் பகைவராகிய இருட் கூட்டத்தை ஒழித்த மிக்க ஒளிபொருநகிய வாளையுடையவனும கல்வித்துறைபோய புலவர்களால் பாராட்டிப் பாடப்பெற்ற ஏழு பூமியையும் ஆள்ப வனுமாகிய சக்கரவர்த்தி என்றும் பொருள்.

பின்பு பாசதி யமனை அடுத்தது “இப்புண்ணியன் குறைவற்ற தர்மன். கடல்குழந்த உலகமுழுதும்தன் புகழைப் பரவச்செய்த குற்றமற்ற செங்கோல் வேந்தன்” என்றான். (சருமன்—யம தர்மராஜன். நளனைக் குறிக்கும்போது தர்மத்தைக் கைக்கொண்டவன் எனபது பொருள்.)

அப்பால் இசைமகள் வருணனைக்கிட்டி “மடமானே! இப்பெரிய தோள்களையுடைய வேந்தன் சொல்லுதற்கரிய சிறப்பான மிக்க அழகுறையுடைய புலனவேந்து. தவிர, எத்திக்குகளிலும் பரவிப் புகழ்பெற்ற நகைத்தன்மையும் வாய்ந்த மேயிவேந்தன்”

என்றாள். வருணனைக் குறிக்கும்போது புலனவேந்து, கேமி வேந்து என்பன கடலரசன் அல்லது சமுத்திரராஜன் (வருணன்) என்றும், நளனைக்குறிக்கும்போது புவியாளு மன்னனென்றும் பொருள்படும்.

கடைசியில் வாணி தமையநதியை கோக்கிப் “பதுமினி, இத் துவ்ய சிம்மாசனத்தில மனமதனைப்போல் கையில் வில்லும வேலுந்தாவகி துலர்ந்த செந்தாமரைபோன்ற முகத்தில் புன்சிரிப்போடு வீற்றிருக்கின்ற மகிபன, நீர்வளமும் நிலவளமும் சுரநது எவகணும தாமரைத்தடாகவசனும், செந்நக்கழனிசனும், கருப்பங்கொல்லைகளும், தென்னஞ் சோலைகளும் நிறைந்து, பிராணி களும் தமககுரிய இயற்கையான பகைமையொழிந்து, புலியும் பசுவும் ஒரு துறையில் நீர் பருகுமாறு காகமும் ஆக்கினு சக்கரத் தோடு செங்கோலமுறை வழாது விளங்கும் செல்வமிருந்த நிதத நாட்டையாளும் வேந்தன்” என்றுஞ்சொல்லித் தன்காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்தாள்.

தமையநதி, சமஸ்வதி சொல்லிய சாதுரியமான வார்த்தைகளால் ஈறறு மதிமயங்கி மனமெகொந்து, பிறகு அதசேவி தேவர்களைச் சொல்லுமபோது மாததிரம் இரண்டிபொருள் படும்படியாகவும் நளனைத் தெரிவிக்கும்போது அவனுக்கே உரிய கிறிப்புக்கலோத் தெரிவிக்கும் ஒரேபொருள்படுமபடியாகவும் வருணித்த ஷமையாலும், நளன் அணிந்திருந்தமாலையில் மரீத்திரம் வண்டுகள் மொயத்தலானும், இருவருக்கும் அனபை ஊட்டிவளர்த்த ஊழ்வினை வலியாலும் உண்மையான நளனையே தனக்குரிய நாயகனாகக்கொண்டு தலைகுனிந்து நாணத்தால் முகத்தை ஒருபுறமாகச் சற்றுத்திருப்பிக்கொண்டு காதல மீதுராக களித்த மனத்தளர்த்த தன்பக்கத்தில் தாதுயராலேந்தப்பட்ட மணமாலையைத் தன்தாமரைக் கைகளால் லெடுத்து,

இன்னிச் சிலம்பு சேட்போற் கிண்கிணி யார்ப்பவேகி
மன்னவர் மனமுங்கண்ணும் வண்டெனத் தோடாந்துவீழ்க்
கொன்னுனை வயிரவொள்வா ணிடதர்கோன்குவவத்தோண்
டொன்னரிமாலேசூட்டிப் பூங்கழல் வணங்கி நின்றாள். [மேற்

தமையந்தியால் சூட்டப்பட்ட அழகிய மணமாலையானது ஒப்பற்ற பருவத்தின்மேல் விழும் அருவியைப்போல் நளனது பருத்த தோள்களில்புரள நளன் மனம்பூரித்து ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி நிகரற்றவனாய் விளங்கினான். தேவதூதப்பிப்பால் வாத்தியங்கள் முழங்கின. ஆகாயத்தில் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேவர்கள் ஆசுவதித்துப் புஷ்பமாரி பொழிந்தனர். வேடிக்கைப் பார்க்கவந்தவர்களெல்லாம் தமையந்தியின் அழகுக் கிணையான நாயகன் நளனையன்றி வேறொருவரும் அல்லவென்றும் அவனுக்கு மாலைசூட்டுவதே தமையந்தியடையும் பெறும் பேரூருமென்றும் நருதிய தாமதெண்ணம் பூத்தியான விஷயத்தில் ஆனந்தபரவசராகிக்கரகோஷத்தாலும மங்கலவாழ்த்தொலியாலும் அண்டமுகட்டை அதிர்ச்செய்தார்கள். வீமராஜனுக்கிரு புயங்களும் பூரித்து வாகுவலையங்கள் திமிர்ந்தன. நளனது நால வகைச்சேனைகளும் குதுகலத்தோடி ஆரவாரித்தன. அந்நகர் முழுதும் மகிழ்ச்சி குடிகொண்டது. தமையந்தியின் தாய் அவளை ஈன்றபோதிலும் பலமடங்கு மகிழ் கூர்ந்தாள். தேவாலயங்களில் மகாநைவேததியங்கள் எடுக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு யாவரும் மகிழும்படி நளனுக்கு மாலைசூட்டிய தமையந்தியை அவள்தோழிகளும் செவிலித்தாயரும் அகருவ மரபுக்கேற்ப, ஒளிவீசுகின்ற பளிக்கு மண்டபத்திற்கழைத்து வந்த அங்கேயுள்ள ஒரு திவ்விய ஆசனத்தில் அமரசெய்து விலைமதிக்கக்கூடாத ஒப்பற்ற சீரையால் அவளுக்குத் திரையிட்டனா.

தமையந்தி நளனுக்கு மாலைசூட்டியதைக்கண்ட மன்னரனை வரும் மணம் புழங்கி ஒருவரையொருவா பாராகவும் வெட்கித்தலைகுனிந்து மாலைப்போதைக்கண்ட தாமரைபோலமுகமவாடிச் செயலற்றிருந்தனர்.

போர்புரி படலம்.

தனையநதி தம்மை வெறுத்து நன்னுகு மாலைசூட்டியதால்
தமக்குண்டான இழிவை மனததுளடக்கி அதைகண்டு மகிழ்ந்த
வாபோல்

அழகினைச் சுமந்தபேறு பேற்றன ளணங்கின் றென்ன
வோழ்சோளி யாரமார்ப ருவாக்கடன் மெலியவாப்பப்
பொழிகதிர் வயிர்வோள்வாட் புவலன் புழங்கிநெஞ்சம்
விழியழல் கதுவனோக்கி வேந்தரை விளித்துச் சொல்வான்.

உலகத்தில யாரேனும் ஒருவா ஒரு காரியத்தை முடிக்க
விரும்பித் தமாமலானமட்டும் முயன்றும் அது முடியாமை கருதி
உலகில் எககாரியத்தையும் எளிதில் செய்யது முடிக்கும் இயல்பு
டையவர்போல வேஷங்கொண்டாலும் அவரது பெருமையும்
முடிக்குந் நிறமும் இவ்வேஷதாரிகளு ஒருகாலும் கிட்டாது என்
னும் உண்மையைத் தன் மாறுவேஷத்தால் வெளிப்படுத்திக்
கொண்டரசுடடத்தில் மறைந்திருந்த தேவேந்திரன், தன்னை
மணஞ்செய்து கொள்ளுமபடி தமையந்தியி னிடத்தில் தூதாக
அனுப்பியதோடு தூதியரை அனுப்பியும் அவள அவர்கள்
வார்த்தைகளுக்கும் காதுகொடாது தேவர்க்கரசனாகிய தன்னை
இகழ்ந்து மானிடர்க்கரசனாகிய நளனைப் புகழ்ந்து மாலை சூட்டிய
தைத் தன் ஆயிரங்கண்களாலும் கண்டு மனமுண்ணுகி யாதும்
தோன்றாமல் தனக்கு நேரிட்ட இழிவைச் சிந்தித்துக்கொண்டி
ருக்கையில், அங்குக்கூடியிருந்த அரசர்கள், தமையந்தி நளனுக்கு
மாலை சூட்டியதைக் கண்டு மகிழ்ந்தவர்கள்போல் ஒலித்த மங்கல
மொழிகள் பழக்கக் காய்ச்சிய வேலபோல அததேவேந்திரன்
காதுகளின் வழியாகச் சென்று புண்ணுன மனத்திற்றாக்கப் பொ
றுக்காது துடிதுடித்துத் தான வீற்றிருந்த சிமமாசனத்தை விட்
டுத் திடீரெனக் கீழே குதித்துக் கண்களிற் பொறிபறக்க அவ்வா
சர்களை வெறுப்புடன் நோக்கிப் பின் வருமாறு வெகுண்டிரைத்

தான். “ எ, அம்மாக்களே ! நீங்கள் புலியாளுமென்னாளு. பாக்கும்போது நீங்கள் யாவரும் ஆண்குங்குகளாகவே தோற்றுக்கொள்ளு. உங்கள் கையில் இருப்பன விலவும் வேலும் அல்லவோ. அவைகளை உடையாங்குகுடி காலத்தில் மறைத்து வைத்திருந்து ஊனுடையோலாக கொள்ளக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறீர்களோ. நீங்கள் எல்லோரும் சுடித்திரிய குலத்திற பிறக்கவில்லையோ ? அன்றியும், திருமகனேபோன்ற தமையது உங்களை வெறுத்தவுடன் உங்கள் குலமாதையும் மறந்தீர்களோ ? தமையாந் செய்கு காரியதரால் உங்கள் இயற்கைப் பிரமாணமும் தவறிவிட்டது போலிருக்கிறது. ஊனுபவத்திலு குரியனைக்கண்டு சந்திப்பின் ஒளி மழுங்குமேயன்றிச் சந்திப்பைக்கண்டு குரியன் ஒளி மழுங்கியதென்பதை இதுசான்ற கண்டதும் கேட்டதுமில்லை. இவகு இப்போது சந்திக்குவதற்காக ஒருவன் அழகிய மணமலை சூட்டிக்கொண்டு முகம் மலர்ந்திருக்கவும் குரிய குலத்தில் பிறந்த நீங்கள் முகம் மாடிச் செயலற்றிருக்கவும் எத்துணைக் காலம் கமை கமையாகப் பாவத்தைச் சம்பாதித்தீர்களோ. நீங்கள் முனிந்தால் உங்களுடைய யோசனம் ஒருவனுக்கு இன்ன ஆற்றுவது. இவன் வலி எவ்வளவு ? இவன் சேனைப் பெருக்கம் எம்மாதிரும். நீங்கள் பல சடித்து விலபிடித்து காணெற்றிக் குணத்தொனி காட்டினால் இவன் ஆணமையும் சேனை வலியும் பறக்கவேண்டாமா. உங்களை வன்மையெல்லாம் கிணற்றுக்குள் வைத்த விளக்காயிற்றே. உங்கள் ஆணமை உலோப கைப்பொருளாயிற்றே. உங்கள் கைகளிலுள்ள ஆயுதங்கள் பேழைகப் பாணமன்றோ. நீங்கள் வெகுநாள் தேடி வைத்த புகழ் இன்று ஆற்றிற் கரைத்த புரிபோலாயிற்றன்றோ ? புகழ்க்குப் பிறக்காத பூமான புலியிலிருந்தேனன போயெனன. உங்களுக்குத் தமையாந்வினிடத்தில் இருக்கும் விருப்பமென்னவெனும் எனக்கிருக்குமாயின் இன்ன இன்னோம் என கையில் என்ன பாடி பட்டிருந்திருப்பானென்பதை நீங்களே பார்க்கிருக்கலாம். ஐயோ பாவம் ! உங்கள் முகத்தைப் பார்க்கும்போது என் மனம் படும பாட்டை அளவிட்டுச் சொல்லவும் கூடுமோ. தமையாந் நன்னுக்கு மலை சூட்டுவதைப் பார்த்தானதிக்கலோ இவ்வளவு தூரம்

வேலையாறு எந்தாக உவகளைப் தெவலமாயும் உறற
 துணையாகவும் சுருதி உவகை யெப்போதும் விடப்பயிரிவாகு
 அனபோடிருக்கும் உகதம் மனைவிராமை விடந்த தமையக்தி
 மணமாலையே மன (1945) மனை உவகைய பயதகோடு
 இவருறற நீவிர் இப்போது உவகைய முததகோடு மாறாடுக்குத்
 திருமயிப டோவீராயின முடிபு ருதால் வெறுக்க விடப்பட்ட
 அகதமுடைய மகளிர் மருவட்டததைக கண்டு ' போன
 காரியம் என்ன ஆயிரம் என விஞ்ஞாநகே அகவிஞ்ஞக்கு
 நீங்கள் என்ன விடை கொடுப்பார். அப்போது அவர்கள்
 உவகளைப்பரிசுகிசுக மாட்டார்கள் ' அனைப்பா கதிலும் காழமை
 யானது உவகில வேருளமுண்டோ ' மாணம் முததபின் ரொ
 ழாமை முன்னினிச்சுனே ' மாணமுடன் வாழ்பவனே மாபுரு
 ஷின் என்பதையும் மனனாடு ராளுபாணம் சிறந்த ஆபாணம்
 என்பதையும் அறிந்தே இருந்தல் மபதில் எனனை கையிடித்த
 அனநே இப்புவன் முழுவது மவறுத நாமாடங்கு அப்போது
 நீங்கள் எல்லோருர் மவறுத 3 ருவி சித கவலமோ 3 ருவி
 கிடை ம நீங்கள் சடை முடி பார்த்து, மவறுத கவலமோ 3
 போத்கி ம புரிந்திடு, க (1945) க கவககோலன்
 கொண்டு செல்லவேண்டுமே மவறுத மவறுத 3 ருவி
 வீட்டேது இப்போது தமையாடு ரொடுங்கு ராவு முடிபு கரு
 லேயே மமரது நன்னுகடிக் 3 ருவிபனாகி வீட்டாவா என்பது
 உவகள் எண்ணம் போட்டுக்கிட 3 ருவிபுக்கு உவகருக்கு
 முன்னிலையில் அவன் மலை முடிபு 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவி
 நாயகனை வரிக்கதேயனம் மி வேறல் 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவி
 தாரை வாரத்துக் கொடுப்பவன் மவறுத 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவி
 வானவன் இந்நளைய ருவிபதததில் மவறுத 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவி
 குத் தான் ஸ்திரீமாக உரிபவன் அதுவெனியிலு அவருக்குரிய
 நாயகன் இன்னுனென மவறுத 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவி
 யால் மவறுத 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவி
 விட்டு வானாவிருபத்திற பயனிலலை. 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவி
 கும் வலிமிருத்தோமெல்லாமிருக்க இந்நளைய 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவி
 யந்தியை அடைந்தானெனருவ உவகை 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவிபன் மவறுத 3 ருவி

தைக் கைகிடைத்து வெளியே புறப்படுங்கள். ஏ வீரர்களே ! உங்கள் வீரத்தன்மையை இங்கு காட்டித் தீமையநதியைக்கைக் கொள்ளாவிடின் அவ்வீரத் தன்மையாலடையும் பயன யாது ? சூரர்களே, இதுவரையில் உங்கள் முன்னோர்களால் சேகரித்து வைக்கப்பட்ட புகழ் அழியாது போற்றிக் கைகிலுள்ள வில்லைக் கோட்டி, நாணப்பூட்டி, அம்பைத்தீட்டி, உங்கள் கைவலியைக் காட்டி, வீமன் நளன் தீமையநதி இவாகளுடையசெருகைவீட்டி நளனைப் புறங்காட்ட ஒட்டி, மங்கள் நாணத் தீமையநதிக்குத்தில் சூட்டி உங்கள் நாட்டுக்குக் கூட்டிச்செல்லுங்கள்” என்று உரக்கக் கூவினான்.

இவற்றைக்கேட்ட அவ்வரசவெள்ளம், வாலே உருவுவிடப்பட்ட புலிபோல சினந்து வீராவேசத்துடன் பெருமூச்செறிந்து கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்க மீசைதுடிக்கப்பலலைக்கடித்து வில்லை வளைப்பவர்களும், நாடுகளி் காட்டுபவர்களும், வாலே உறையினின்று விழைவிற் கழிப்பவர்களும், தோளசட்டுபவர்களும், வேல் தீட்டுபவர்களும், கதையைச் சுற்றுபவர்களும் காப்போர்ப்பறை ஒலிக்க யுத்தசனனத்தராயப் புறப்பட்டு நளனைக் கூவி “ ஏ அரசனே, தீமையநதி தீலையைக் குனிந்துகொண்டே மாலையைச்சூட்டியதால் அது தவறி உன்கழுத்தில் விழுந்ததே யல்லது உன்னைப்பார்க்கிலும் அழகிற்சிறந்தோர் இவகிலலை நீனை நினைத்து அவன் சூட்டியதல்ல. ஆகையால் நீ காவமடையவேண்டாம். இது மன்னாசபை. இதில் எவன் வலியால் மிக்கவனோ அவனே சிறந்தவன். அழகு பெண்களுக் கேற்பட்டதேயன்றி புருஷர்களுக்கல்ல. புருஷர்களின் உததம் இலக்கணங்கள் கலவி, பொறை, கொடை, வாயமை, வீரம், மானம், புகழ், முதலியன. நீ உண்மையான வீரத்தன்மை உடையவனாயின எங்களுக்குமுன்னே வந்து தீமையநதியின் மணமாலையால் பூரித்திருக்கிற உன் புயவலியைக்காட்டு. இவருக்கூடிய மன்னாயாவருக்கும் பொதுவானதும் விலைவரம்பில்லாததுமான ஒப்பற்ற மணியை நீ மாதிரி கைக்கொள்வதற்கு என்ன விசேஷ பெருமையுடையவன். கூத்தரி யர்களுக்குரிய அஸ்திர சஸ்திரங்களில் வல்லவனாயின் இப்போது

எங்கள் கையீட்டுக்கும் அவ்வாயுதங்களுக்கு வழிசொல்லிவிட்டுப் பிறகு அந்த வீர இலககுமிபோன்ற தமையத்தியைக்கொள்” என்று இணையுற ஒரு ஆணைகொடுத்ததின்மூலம் பல நரிகள் ஊரையிடுவதுபோல் தலைமயக்குற்று யுத்த ஆயுதங்களின் தன்மை அறியாது தாமதமாகக் கத்தின.

நான் அரசர்களது செருகையையும் தேவேந்திரனது புணர்ப்பையுங் கண்டு சரஸ் நகரத்து அவாகளுடைய வலியைக்காண வேண்டி அவாகளோடு யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டான்.

அப்போது, தமையத்தி அரசர்கள் கோபாவேசத்துடன் வில்வளைத்து நின்ற நிலைமையையும், கொல்லுந்தன்மையை யுடைய வேலையாடிகைய நானதுதோள்கள், யுத்தம் என்றளவில் தமக்கு வெகுதூரமாக வேலையில்லாமையால் உண்டான தினவு இன்று தீருமென மகிழ்தனபோலப் புரிந்த நிலைமையுங்கண்டு, ‘இப்போ எவ்வாறு முடியுமோ’ எனப்பயந்து கண்களினின்று அருவிபோல நீர் வழிய நின்றாள்.

அதைக்கண்ட நான் மனமொழுது அவளருகிற் சென்று “கண்களையுடையவளே, இப்போது விளையப்போவதையறியாது குதிக்கின்ற இவ்வரச வெள்ளத்தை அழித்து இரத்தவெள்ள மாகி ஒருமுத்து புரளும் மேத்துக்குள் திரும்பி வருவேன். நீ சிறிதும் கவலைகொள்ளவேண்டாம்” என்று அவளைத்தேற்றி அவளுக்குக் காவலாக அவள் தகப்பனாகிய வீரபாஜனை நிறுத்தி நான் போரரசினனவகொள்ளப் புகுந்தான்.

நான் மணக்கோலத்தை மாற்றி எங்கினுற் செய்யப்பட்டுப் பொற்றகட்டால் மூடப்பட்ட பிரகாசமொருநதிய கவசமணிந்து அம்பறத்தூணி இறுக்கிக் கையுறையிட்டுப் பெரிய வில்லேந்தி யமனம் கண்டருசுமடியான வீரத்தன்மை விளங்க நின்றான். அப்போது அவன் சாரதி கவசமணிந்து தலைப்பாகை கவித்துக் கையிற் குறடாகொண்டு சிங்கங்கள் போன்ற குதிரைகளைத் தேறிப்பூட்டி அப்பெரிய தேரைக்கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். அத்தேரில் நான், குரபதுயனை எதிர்த்துச்சென்ற குழந்தை

வுள்போல், கையில் வில்லும், வேலும் தாங்கி அமர்ந்து தனது நால்வகைச் சேனைகளும் வில, வேல், வாள், கேடயம், தோமரம், குந்தம். கபபணம், கோடரி, பிண்டிபாலம் முதலிய ஆயுதங்களைத் தாங்கி மிஷும் குதூகலத்தோடு தனனைச் சூழ்ந்துவரப் போர்க்களத்தை அடுத்துத் தனது விலலை வளைத்து நாண் பூட்டிக் குணத்தொனி காட்டினான்.

அத்தொனியானது திகதி யானைகளும் செவிபிடிப்படியாக யுகார்த் காலத்திடிபோல் ஒலிகக, அதைக்கேட்ட நாகர்கள பாதலத்துள் நுழைந்தார்கள். தேவாகள அண்டமுதகி உடைந்ததோவெனச் சந்தேகித்துத் தம்முலகத்துக்கேஈனர். பகையரசர் சேனைகள் வெருண்டோடின. அரசர்கள் அதுவரையில் உணர்ந்தறியாத ஒருவகை அச்சத்தை அடைந்தார்கள். அவர்களுடைய இடது கண்ணும் தோளும் துடிந்தன. தேற்றிகட்டிய குதிரைகள் தம்மையறியாது உறங்கின யானைகள் கண்களினின்று இடையறாது கண்ணீர் வாராதது சேனைகள் கொட்டாவிவிட்டன. அவ்வரசர்கள் மாலைநடுவில் புலால் நாற்றம் வீசிற்று. தோகளிற் கட்டிய கொடிதளில் பருவிகள் வீற்றிருந்தன.

தேவேந்திரன் நளையும் அவன் போகவே நூலங்கொண்ட வுடன் மலைகளும் சிறுகுடமடியாகப் பருத்த அவனுடைய தோள்களையும் ஆண்மையையுங்கண்டு மனங்கலங்கி நின்றோரே இப்புவனம் முழுதும் அழிகப்படுமோ எனக் கலங்கித் தான விளைவதை உணராது அரசர்களை அண்ணிவிட்டதற்காக வருத்தி அப்போர்க்களத்தை விட்டு ஒருபுறமாகச் சென்றான்.

நான் தனது பெரிய விலவில் மிகக் கூலமையான பாணங்களைத் தொடுத்த ஆகாயத்தைமுடி அரசர்கள் தோளையும் மற்ற சேனைகளையும் தாக்கினான். நான் சேனையும் மற்ற அரசர்கள் சேனைகளும் எதிர்த்து வில்லாளிகளோடு வில்லாளிகளும் யானைகளோடு யானைகளும் குதிரை வீரரோடு குதிரை வீரருமாகக் கதித்துத் தொந்த யுத்தம் செய்தார்கள். அப்போது நானால் விடப்பட்ட பாணங்களால் தேரழிந்து சாய்வி இழந்து

குதிரைகள் சழிந்து வில் முறிந்த அரசர்கள் வேறு தேரேறி வில் வெடுத்தது அனேக பாணங்களைச் சரமாரிமாகப் பொழிந்தார்கள். நளன் தன்னால் விடப்பட்ட பாணங்களால் அச்சரங்களைக் கண்டித்து உடனே இன்னுமனேக பாணங்களை விடுத்தது அவ்வரசர்கள் தேர்வளை உடைத்துச் சாரதியுக் கொண்டு குதிரைகளை யறுத்து விற்பித்ததைக் கைகளைச் சூண்டித்து உடலைச் சல்லடைக்கண்களாககித் சமையநடுகைய நினைத்த மார்பிலும் அனேக பாணங்களைத் தொடுத்து அவ்வாசையை மறக்குமபடிச் செய்தான்.

பிறகு நளன் அவ்வரசர்களுடைய சேனைகளிற் புருந்து ஒரு ஆண்டிவகமானது கணக்கற்ற யானைக் கூட்டத்திற் புருந்து சின்னாபின்னப் பிடித்துவதுபோல் பாணங்களால் அச்சேனைகளைக் கலக்குமபோது சிறந்த வில்லாளிகளாகிய கலிங்கம், மகதம், புட்கரம், சாகம், கர்மபிலி முதலிய நாட்டரசர்களும் சேர சோழர்களும அச்சேனைகளைத் தள்ளிக்கொண்டு நளனுக்கு முன்னே வந்து வீரம் பேசி அவனோடு எதிர்த்து அனேக பாணங்களைத் தொடுத்தது இதோடு நளன் அழிந்தானென மகிழ்ந்தார்கள்.

அப்பாணங்கள் நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டு மிகவும் வேகமாக வருவதைக் கண்ட நளன் அவர்கள் சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு வியந்து அவர்களோடு விளையாட்டாக யுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பது தகாதென நினைத்துத் தன்னிடத்திலுள்ள மிகக் கூாமையான அம்புகளை விடுத்து அவர்கள் கர்வத்தை அடக்கி அவர்களை வில்வெடிக்கவும் பாணம் தொடுக்கவும் விடாமலும் சாரதிகளினுடலெல்லாம் முள்ளம்பன்றிபோல் அம்புகளால் தைத்து அவர்களைத் தேர் நடத்தவும் விடாமலும் செய்தபடியால் அவ்வரசர்கள் “இனிமேல் இந்நளனை எதிர்த்து நின்றால் நம்மையம் லோகத்துக்கு நிச்சயமாக அனுப்புவானே அல்லது இப்பூவுலகத்திலுந் நிலைக்கச் செய்யான்” என நினைத்து அப்போர்க்களத்தில் தமமானதையும் தேரையும் விட்டுப் புறமுதுகிட்டோடினர்.

அவர்கள் ஓடியதைக் கண்ட மற்ற அரசர்களும் அவர்கள் பெருஞ்சேனையும் நளனை அங்குமிங்கும் அசையவொட்டாமல்

ஈசல்போல் வளைத்துக்கொண்டனர். அப்போது நளன் தன் வெற்றி பொருந்திய வில்லை வளைத்து வில்லாளிகளுக்கு மூன்றாம் யானைகளுக்கிரண்டும் குதிரைகளுக்கு ஒன்றுமாகக் கணக்கிட்டுப் பாணங்களை எய்து அவ்வரக்களையும் சேனைகளையும் மலைத்து அலைத்து அழைத்து அழைத்து வளைத்து வளைத்து எமலோகத்துக்குச் சீட்டுக் கொடுப்பவன்போல வதைக்கும்போது அவ்வரசர்களும் சேனைகளும் கலகலத்து விலவிலததுச சடசடத்துப் பலர்கண்ணீர்விட்டுப் புண்ணீர் தோய்ந்து நன்னீரின்றி ௩௩ வறண்டு மதிமருண்டு உடல் சுருண்டு வீழ்ந்தார்கள். பாணம் பட்டுக் கண்டதுண்டமாகிக் கால் வேறு, தலை வேறு, உடல் வேறு, தொடை வேறாக அறுபட்டு வீழ்ந்தன. கவந்தவர்கள் கூத்தாடின. அலகைகள் நளன் புகழைப்பாடின. எங்கே பார்த்தாலும் இரத்த வெள்ளமாகி இரத்தாறுகள் உடைப்பெடுத்த தோடின. அந்த ஆறுகள் பெரிய அலைகளோடு தாம வரும் வழியிலுள்ள மலைகளையும் மரங்களையும் உருட்டித் தள்ளிக்கொண்டு வருவது போல் தலையறுந்த குதிரைகளையும் துதிகை யிழந்த யானைகளையும் அரசர்களது கொடெரவங்களையும் உடைந்த தோகளின் அச்சு, தோக கால், குத்துக்கால், கொடுஞ்சிகளையும் அடித்துக் கொண்டோடின. பிணக் குவியல்கள் குன்றுகளபோல விளங்கின. எஞ்சியவர்கள் நளன் கண்ணுக்கும் அம்புக்கும் அகப்படாமல் அககுவியலுக்குள் அழைந்துகொண்டும், பிணங்களை வாரித் தங்கள் பேரில் போட்டுக்கொண்டும், இரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கிச் சென்றும் முன்னால் ஓடுகிறவர்களைப் பிடிக்கப் போகிறவர்கள் போல் பாவனை செய்து அவர்களைத் தள்ளிக்கொண்டு அவர்களுக்கு முன்னே ஓடியும் உயிர் தப்பினார்கள். நளன் எங்கே பார்த்தாலும் தன்னருவமே தோற்றும்படி சக்கரம்போல சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து ஓடுகிறவர்களையும் எதிர்க்காது ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டு நின்ற நிராயுதபாணிகளையும் தஞ்சம் புகுந்தோரையும் விட்டுத் தன்னை எதிர்த்தோரை அடித்து அவராண்மையைக் கெடுத்து அவராவியைக் காலனுக்குக் கொடுத்துத் தன் வலம்புரிச்சவகை எடுத்துத் தன் வாயில்வைத்துத் திரிலோகங்களும் நிலை குலையும்படி பம்பம், பம்மென ஊதினான்.

இவ்வாறு நான் வில்லெடுப்பதும் சரம் தொடுப்பதும் பார்ப்
போர் கண்ணுக்குத் தோற்றமல் மாற்றார் விடும் அம்புகளைத்
தடுப்பதும் எதிர்த்த அரசரைப் படுப்பதும் ஓடியவர்க்கு உயிர்ப்
பிச்சை கொடுப்பதும் மடிந்தோரை சுவர்க்கத்துக்கு விடுப்பதும்
ஆகிய இவற்றைக்கண்ட தேவேந்திரன் நானது வில்லாண்மை
யையும் கரவேகசுவேகதையும் தனுவேத பாண்டித்தியதையு
யும்மெச்சி இப்போரை இப்போதே நிறுத்தும்படி நளனை வேண்
டிக் கொண்டாவன்றி இந்நிலவுலகம் முழுதும் இன்றைக்கே
முடிவடையும் என்று நினைத்து மற்ற மூன்று தேவர்களோடும்
நளனுருவை மாற்றிக்கொண்டு பழைய உருவத்தோடு நளனை
அணுகி,

துன்று களத்தேதிர் துன்னலர் யாரும்
போன்ற முருக்கிய போர்த்தோழி னீங்கி
வேன்றி கொள்வேலவ மின்னனை யாடன்
மன்றல் முடித்தனை வாழிய வேன்றார்.

இவ்வண்ணம் தேவர்கள் நளனைச் சண்டையை நிறுத்தும்
படி வேண்ட நான் தன் வில்லைக் கீழேவைத்துத் தேரைவிட்
டிழிந்து அத்தேவர்களை வணங்கி நின்றான்.

• நானது வணக்கத்தையும் தேவ விசுவாசத்தையும் வாய்மை
யையும் முற்றுமுணர்ந்த அதேதேவர்களில் மகபதி, நளனைநோக்கி
“அரசீ! நீ எவ்விடத்தில் யாகஞ் செயதபோதிலும் நான் என்
இயல்பான உருவத்தோடு தோற்றி உன்னால் அளிக்கப்படும்
அவிர்ப்பாகத்தைப் பெற்றுக்கொளவேன்” என்றான்.

அக்கினி “வள்ளலே! நீ நெருப்பன்றி அறுசுவையோடு
கூடியதும் அமுதம்போன்றதுமான உண்டி சமைக்கும் வித்தை
யை உனக்குக் கொடுத்தேன்” என்றான்.

யமன் “புண்ணிய சீல! நீ பலவித துன்பங்களை அடை
ந்து மனம் வருந்துங்காலத்தும் தர்ம சிந்தனை உன்னைவிட்டகவா
கிருக்கவும், மிகவும் நெருங்கிய யுத்தத்தில் உனக்கு வெற்றியைத்

தரத்தக்க ஆயுதங்கள் எத்தனை வேண்டுமானாலும் உனக்குக் கிடைக்கும்படியாகவும் வரங்கொடுத்தேன் ” என்றுன்.

வருணன் “ மன்னரேதே! நீ அணியும் மாலை என்றும் வாடாதிருக்கவும், கடலை வற்றச் செய்யவும், பாலையை நீர் நிலையாகவும் விஞும்பினாலும் அவ்வாதே ஆகுமபடியான வல்லமையை உனக்களித்தேன் ” என்றுன்.

பின்பு தேவர்கள் தமையந்தியை நோக்கிக் “நற்புக்கரசியே! எக்காலத்தி லாயினும் உன கற்பையழிக்க எண்ணங்கொண்டு உன்னைத் தீண்டுபவரது ஆவி போம்படியாகவும், நீ நினைத்த உருவம் எடுக்குமபடியாகவும் வரங்கொடுத்தோம் ” என்றார்கள்.

. இவ்வாறு தேவர்கள் நளனுக்கும் தமையந்திக்கும் சிறந்த வரங்களளித்தது தத்தம் திககுக்குப் போனார்கள். நளனும் வெற்றி வாய்ந்த தன் சேனையோடு தனதிருக்கை சேர்ந்தான்.

வில்லாண்மைக்குரிய அனேக அரசரைப் புறங்கண்ட நளனது வல்லமையைக்கண்ட வீமராஜன் மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றுத்தன் தவப்பயனைப் புகழ்ந்து, எல்லாவற்றிலும் மேலான ஒரு சக்கரவர்த்தியே தன் மங்கைக்குரிய நாயகனானதைக் குறித்துக் களி கூர்ந்து தமையந்தியைக் காக்கவேண்டிய கவலையொழிந்து அவள் மணவீனையைக் காணவேண்டிய அவாமிருந்து அதற்காகவேண்டியவற்றைச் செயவிக்குமபொருட்டுக் கலியாண மண்டபத்தை அடைந்தான்.

மணம்புரி படலம்.

அம்மண்டபமானது, பளிங்கினால் செய்யப்பட்ட ஏழு யானைகளின்மீது பொற்படிகளமைத்து, அவற்றின்மேல் நீலத்தினால் யாளிகள் நிறுத்திப் பல இரத்தினக் சற்களால் மேடையமைத்துப் பளிங்கினால் சுவர் வைத்து இடை இடையே மரகதச் சாளரங்கள்

பொருத்திப், பவளத்தால் பல உருவங்களோடு செய்யப்பட்ட ஆயிரம் கால்கள் நாட்டி இந்நிர நீலக்கல்லால் போதியமைத்து ஆடகப் பொன்னால் உததரம் ஏற்றி அவற்றில் சிவப்புக்கற்களால் சிறு குழும் அமைத்து மேலே சந்திரகாந்தக் கல்லால் மண்டபம் இயற்றப்பட்டிருந்தது. அதனுள், முத்தினால் பாளையும், மரகதத் தால் பசிய இலையும், பவளத்தால் பழங்களும், வெண்பொன்னால் உடற்பாகமுமுடைய கமுகுகளும், தங்கத்தால் வாழைத்தாலும், பவளத்தால் அததாற்றின நுனியில் தொங்குகின்ற வாழைப் பூவும், பொன்னால் அடிமரமும், மரகதத்தால் நெடியஇலையையும் உடைய வாழைகளும் வரிசை வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டன. அம்மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் சிறு சண்பகம், குறுக்கத்தி, சண்பகம், பாதிரி முதலியமணமிகுந்த மலர்தரும்விருஷங்களாவைத்து வளர்த்து அவற்றின் மலாசளிநின்றும் வழியும் தேன் அருவி போல் ஓடவும், அத்தேனை உண்ட வண்டிகள் தளித்துப் பாடவும் அம்மலர்களில தோயநதுவரும் சென்றனும் தித்திக்கும்படியாகவும் உயயானவனம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அம்மண்டபத்தின் நடுவில் ஒரு வேளவிச்சாலையும் ஒம்மேடையும் ஓமகுண்டமும் இயற்றி அதைச் சுற்றி வைரப்பொடியால் அதற்குரிய கோலமிட்டி, இணைக்கயல், கண்ணாடி, சாமரம், கொடி, தோட்டி, நிறைகுடம், முரசு, விளக்கு ஆகிய அஷ்டமங்கலத் தொழிலும் இயற்றப் பொறிகள் நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தன. அச்சாலையைக் குங்குமப்பூ, கருப்பூரம், மானமதம், பனிகீர் முதலியன கலக்கப்பட்ட சந்தனக்குழம்பால் மெழுகி, அங்கே சூரிய மண்டலமும் நாணும் படியாக ஒளி செய்யும் மணிவிளக்கேந்திய பாவைகள் நிறுத்தி நகரத்திர மண்டலமோவெனக் கண்டோர் சந்தேகிக்கும்படி பவளகை இரத்தினங்களாலாகிய கம்பளங்களை மேலே விதானமாகக் கட்டினார்கள். அரண்மனையின் முனறிவில் பந்தரிட்டு வட்டம் வட்டமாகப் பாலிகை அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வவளகாசமான மண்டபத்துள் சிங்கங்களின் பிடரியில் பொற்குறடிட்டுப் பவளத்தால் செய்யப்பட்ட குடத்தோடு கூடிய சதுரமான கழுத்தையுடைய தூண்களும், பளிங்கினால் உத்தரமும், பவளத்தினால் மேல்முக்கடும் அமைத்துப் பலமணிகளால் விமானம் ஒன்று இயற்

றப்பட்டிருந்தது. அவ்விமானத்துள் முத்துசரசரங்களைத் தாம்பா கவுடைய நவமணிகளாலாகிய தவிசு ஒன்று ஒப்பற்றதாய் அமைக்கப்பட்டது. அத்தவிசின் ஆய்நதரிநத புஷ்பங்களைப் பரப்பிச் சுத்த வெண்மையான பட்டாடை விரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அம்மண்டபத்துள்,

ஆற்று வேள்வி யருந்தவர் சூழ்வரப்
டோற்று நான்மறைக் கோதமன் போர்கெழு
வேற்ற டங்கண் விளங்கிழை மன்றலுக்
கேற்ற யாவையுங் கொண்டு நெய்தினுள்.

அங்கு அனேக வேதியர்களும் மற்றுமுள்ளோரும் கூடியிருக்க வீமராஜனுடைய குல குருவாகிய கௌதமர் மணவினைகருரிய யாவையும் சேகரித்துக்கொண்டு அரசனைநோக்கி “மன்ன! மன்றலுக்குரிய காலம் சமீபிக்கிறது. ஆகையால் அக்காரியத்துக்காகவேண்டிய வினையைத் தொடங்கலாமோ” என வீமராஜன் அவர் நிருவுள்ளகருத்தறிந்து அவரை வணங்கி ஒற்றரை யேவிரளச்சக்கரவர்த்திக்குத் தெரியுமாறு செய்தான்.

அவ்வொற்றர்கள் தம்மன்னன் எவலைத் தலைமேற்கொண்டு நன்னிடத்திற் சென்று வணங்கித் தெரிவித்தபோது அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த முனிசிரேஷ்டர்களாகிய காசியபர் முதலியோர் அரசனை விதிப்படி கங்கை முதலிய புண்ய தீர்த்தங்கள் ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள். நான் எவரும் நிறைந்து எவ்வுயிர்க்கும் உயிராகி எல்லாவற்றிற்கும் சாஸ்தியாக விளங்குகின்ற சிவ டெருமானை வாயாரத் துதித்து வணங்கிப் பூசார்களுக்குப் பூதானம் கோதானம் முதலிய தானங்களும் மனம் வெறுக்குமாறு கொடுத்து அவர்களை இருமைக்கும் உற்ற துணையாகக் கருதி வணங்கி கின்றான். அப்போது அரசனுக்கு அலங்கரிப்போர் பலர் எதிரேவருது அவனைத் தொழுது அவனருளால் விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் ஆடைகளாலும் அரசனை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினார்கள். முதலில் சூரியன்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ஒரு கிரீடத்தை ஒரு பெரிய மலைக்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல்

அழகுபெறசூட்டி, இரண்டு புயங்கனிலும் இரு கதிர்கள் விளங்கி னாற்போலக் காதில் வசசிரக குண்டலங்கள் பூட்டி, அகன்ற மலைபோன்ற மார்பில் அருவிகள்போல அனேக முத்துமாலைய ளைச் சாத்தித், தோள்களில் பொன் வளையங்கள் சேர்த்துப், பிர காசம்பொருந்திய பொன்மலையை அழகிய வெண்மேகம் சூழ்ந் தாற்போல மதிக்கவொண்ணாத விலையுடைய வஸ்திரத்தை இடை யிற் சாத்தி, எண்ணரிய சிறைசாகங்கள் இடைவிடாது வணங்குவ தால் அவரது பொன் முடிகள் தேய்நது தேய்நத பசுப்பொன் னாலாகிய வீசுக்கழலைக் கால்களில் வீக்கினர்.

இவ்வாறு மன்மதனும் வெளகும்படியாக அலங்கரிக்கப் பட்ட நான், மேருகிரியானது முகபடாம முதலியன அணிந்து நான்கு கால் கொண்டு நடந்தாற்போல விளங்கிய தனது பட்ட தது யானையின்மேல் அமைக்கப்பட்ட நவரத்தினங்களாலாய 'அம்பாரியில் அமாநது அநதணா வாழ்த்தப் பேரிகை எங்கனும் ஒலிக்க வாததியங்கள் முழங்கச் சிற்றரசர்கள் களித்த உள் ளத்தனராய் மெய்காப்பாளர்போல் அவனைச் சூழ்நது அவன் கடைக்கண்ணோக்குக்கு எதிர்பார்த்துவரச் சிலர் குடை பிடிக்கச் சிலர் சாமரை வீச இரத்தின மயமான கலியாணமண்டபத்துள் சென்று மணத்தவிசில அமாநதான.

தமையந்தியை, அவள் தோழிமார், தாம் கற்றறிந்த முறை கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததும'இணையற்றதுமாகிய முறைப்படி அலங்கரித்து அவளை அவ்வுத்தம ஓரையில், நளனுக்கு விஜய லட்சுமியைத் தததம் செய்யப் புகுவார்போல் கடல் போலும் அனேக மாதர்கள் சூழ்நது அததமையநடுக்குரிய பணிவிடை செய்து மனமுநவது அவளை அக்கலியாண மண்டபத்துக்கு அழைத்துவநது, தேனைச் சொரிநது அனேக காததூரம் வாசனை வீசுகின்ற மாலையள் நாற்றிய ஒலியுள்ள மணிகளாலாய விசால மான மண்டபத்தில் ஏற்றி நளனுக்கு வலதுபுறத்தில் ஒரே ஆச னத்தில் நளனது மனத்தாமரையில் வீற்றிருந்த இலக்குமிபோல் அவளை அவனருகில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். வேதியர்கள் கடல் முழக்கம்போல் மந்திரம் ஓத, தேவதுநதுமிடோல் வாத்தியங்கள்

முழங்க, அரம்பையர்போல் மாதராட, கந்தருவர்போல் யாழ் வங்
 லோர் யாழுடன் பாட ஹோமம் வளர்த்து ஆகுதி செய்து தாரை
 வார்த்துக் கொடுத்தற்குரிய சமயம் நெருங்கியவுடன் வீமராஜன்
 எழுந்த விரிந்த தாமரை மலரில் செங்காந்தன் மலர்ந்ததுபோல
 நளனது கையின்மேல் தமையந்தியின் மிருதுவான கையை
 வைத்து ' இருவரும் காண்போர் கண்களுக்கு வேறுடம்புடைய
 வரேனும் இல்லற ஒழுக்கத்தில் ஒருடம்பானவர்போல் எனறும்
 பிரியாதுமனமொத்து உமையும் உமாபதியும் போலவாழ்க்கடவீர் '
 எனத் தண்ணீர், வார்த்தான். பின்பு ஹோம சமபந்தமான காரி
 யங்கள் யாவும் பூர்த்தியானவுடன் நளன தமையந்தியோடு, தே
 வர்க்கு பூமாரி பொழிய வேதியர் ஆகி கூற அககாசதியைக் கண்
 டோர் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக, வீமனும் அவன்
 மனைவியாகிய தாருகாசனியும் ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கப் பாணிக்
 கிரகணம் செய்துகொண்டு அக்கினி வலமவந்து பொரிசொரிந்து,
 தமையந்தியின் பாதத்தை அம்மியின்மேல் வைத்துக் கற்புக்கு
 வரம்பான அருந்ததியைக் காட்டினான்.

இவ்வாறு மணவினைக்குரிய வெல்லாம் குறைவரப் பூர்த்தி
 யானவுடன் தமையந்தி மிகவும் வணக்கத்தோடு தன் தந்தையை
 வணங்க, வீமன் மகிழ்ச்சி கூர்ந்து தமையந்தியை நோக்கி " என்
 னருங்குலமணியே, திருமால் திருமகனாத தன்னிருதய கமலத்
 தில் வீற்றிருக்கச் செய்தார்போல, அரசன உன்னை எப்போதும்
 மனதினிடத்திற் கொள்ளுமாறு அவன மனமகிழ் நடந்து அவனை
 விட்டுப்பிரியாது கூடி வாழ்ந்து, அரசன துஷ்டதிக் கிரகம்,
 சிஷ்டபரிபாலனம் செய்து குடிக்காத தன் மகன் போல் பாது
 காத்து இரட்சிக்குமபடியான இராசசிய காரியததிலும், இவ்
 வறம் நடாத்துவதிலும் நீ அவனுக்கு உற்ற துணையாக வாழ்க்
 கடவாய் " என்று மகிழ்ச்சிற்ற த் மனத்துடன் வாழ்த்தினான்.

களன், தன் குலகுருவானவரும், உலகத்திலுள்ள யாவருக்
 கும் பிதாவானவரும் தவடியையானவருமாகிய காசிபரைத் தனது
 குலசெய்வமாகவும் தனக்குற்ற குறவர் யாவருமாகவும் மனதுட்
 கொண்டு அவரது பாதகமலங்களை வணங்கிப் பின்பு வீமராஜனை

அணுகி அவன் சிற்றரசனாகையால் அவனோடு ஆலிங்கனஞ் செய்தான். அப்போது வீமராஜனும் கௌதமர் முதலிய முனிவர்களும் அரசனுக்கு ஆக்கம் கூறி வாழ்த்தினார்கள்.

பின்பு நளனும் தமையந்தியும் அங்குள்ள உத்தம வேதியரை வணங்கி அவாசனூடைய ஆசிபெற்று அத்தம்பதிகளுக்கேற்படுத்திய அழகிய மணவரையிற்செல்ல அனேகமாதாகள் மஞ்சனீரும் காப்பூரததிபமும வந்தித் திட்டி கழித்தார்கள்.

வீமராஜன் தநகரில் நால்வகை வருணத்தாருக்கும் உண்டியளித்து அவரவாவிருப்பததின்படி பலவித தானங்களும் கொடுத்துப் பற்பல தேசங்களிலிருந்து வந்த பல வித்துவான்களுக்கும் அவர்கள் புலமைகருத் தகவலாறு பரிசளித்து இரவென்றும் பகலென்றும் விததியாசமில்லாமல் தேவலோகமபோல் யாவரும் மலர்ந்த முகத்துடன் அவ்வரண்மனையில் நடந்த ஆடல் பாடல்களில் மூழ்குமாறு மிகவும் விமரிசையோடு அக்கலியாண உற்சவத்தைப் பலநாள வரையில் நடைபெறச் செய்து யாவரையும் மகிழ்வித்தான்.

நளனும் தமையந்தியும் தமதெண்ணம் முற்றிலும் நிறைவேறியதை நினைந்து ஆனந்த பரவசமாய், நிகரற்று விளங்கினர். இவ்விருவரையும் ஒன்று சேர்த்த விதியையும், ஒப்புயர்வில்லாத அவர்கள் அழகையும், நளனது புயவலியையும் புகழாதாரில்லை. தம்பதிகளிருவரும் களித்து வாழ்வதைக் கண்டோர் யாவரும் தத்தம மக்களை அநநிலைமையிற் கண்டாற்போல் மகிழ்ச்சியுறுவாரெனில் தமையந்தியின் தாய் தந்தையரின் பூரிப்பைச் சொல்லவும் வேண்டிமோ?

இவ்வாறு நளன் வீமராஜனது விருப்பத்தின்படி அவன் நகரத்தில் அனேக நாள் சந்தோஷமாகத் தங்கியிருந்தான். பிறகு தமையந்தியோடு தன்னகருக்கேக எண்ணங்கொண்டு தன்கருத்தை வீமராஜனுக்கறிவித்தான். உடனே வீமராஜன் நளன் தங்கியிருந்த மணவரைக்குச் செல்ல அதையறிந்த ஏவலாளர் நளனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். நளன் எதிர்சென்று போய்த் தன்

மாமனைத்தழுவினான். வீரமாரான் நளனுடைய மனதின்படியே தமையந்தியை நித்த நாட்டுக்குக் கூட்டியனுப்பச் சம்மதித்து அதற்காகவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யத்தொடங்கினான்.

தமையநதி தன் தாயினிடத்தில் உத்தரவு பெறுவதற்காக அவளுடைய அநதப்புரத்துக்குச் சென்று தன் தாயை வணங்கி “என் அருமைத்தாயே! நான் என் கொழுநோடு நித்தநாட்டுக்குச் செல்வதற்கு மனமுவந்து உத்தரவளித்தருளவேண்டி” என்று மிகவும் அன்புடன் கேட்டாள். இவ்விதமாகத் தன் குமாரி எப்போது கேட்பாளோ என அல்லும் பகலும் அனந்த ஈயனை ஆராதித்துவந்த அப்பெருமாட்டி அவ்வினிய வார்த்தைகளைக் கர்ணமிருதமபோல் காதுக்கொண்டு தன் அருமைப்புதல்வியைக் கட்டியனைத்து அவள் விருப்பத்தின்படியே உத்தரவளித்துப் பின் வருமாறு புத்தி புகட்டினாள். “என் கணமணியே! உன்னைப் பெண்ணாகப்பெற்ற எனக்கு எவ்வித கிலேசமும் உண்டாகாதென நினைத்த என் எண்ணம் முற்றிலும் கைகூடிற்று. அவ்வாறே உனது புக்ககத்திலும் நின்புகழ் பெருகும் என்பதற்கையமில்லை. உலகத்தில் பெண்களாலேயே குலம் உயர்வதும் தாழ்வதுமுண்டு. ஆகையால் நினது நன்னடக்கையாலும் கற்பினாலும் நின் கொழுநனும் நீ பிறந்த குலமும் உயரவேண்டும். கற்பென்பது கணவன் சொல்லியதைக் கற்றுக்கொண்டு அதன்படி நடத்தலேயாகும். ஸ்திரீகளுக்குரிய அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பு என்ற நான்கனுள் நாணம் என்பதை வேலியாகக் கொண்டு அக்கற்பென்னும் பயிரைக் காக்கவேண்டும். அதற்குப் பொருமை என்னும் தண்ணீர் இடைவிடாது வார்க்கவேண்டும். பெண்களுக்குப் பொருமை இல்லையெனின் குடும்பபாரத்தைப் பொறுத்தலாகாது. பொருமை இல்லாத மனைதியே! இல்லாளெனப்படுவாள். அவளாலேதான் இல்லறம் வளர்ந்தோங்கும். இல்லறத்தை ஒழுங்குபெற நடத்துபவர் துறவறத்தில் ஒழுகுபடாநிலும்! மேலானவராவர். அவ்வில்லறமாகிய வண்டியை இழுத்தற்குறியோர் காதலனும் காதலியுமே. இவ்விருவரும் மனமொத்து, ஒரே ஒழுங்கான வழியைப் பற்றுவாராயின் அவ்வண்

டியும் ஒழுங்காகச் செல்லும். அன்றேல் தடைபட்டுச் செல்லாது நின்றாவிடும். மேலும் ஆடவர்கள் உலகத்தில் பல மனிதர்களோடு பழகவேண்டியிருப்பதால் அவர்கள் மனமும் பல வேறுபட்ட குணங்களால் அலைக்கப்பட்டு அமைதியை அடையுமாறு தமதில்லத்துக்குச் செல்லுவார்கள். அப்போது அங்கும் சமாதானம் இல்லையாயின் அவ்வாடவர்க்கு இவ்வீடு காடாகும். ஆடவன் வெளியிற்சென்று உழைப்பதெல்லாம் இல்லறத்தை ஒழுங்குபெற நடத்துவதற்கே. அவ்வுழைப்பால் உண்டாகும் களைப்பை நீக்கும் கைகண்ட மருந்து காதலியின் கனிந்த வார்த்தைகளே. கடுஞ்சொல்லையுடைய மனைவி கானகத்துப் பேயாவாள். உலகில் நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் இடை நின்று கலகம் விளைப்பது தரித்திரம். அது குடிகொண்டவிடத்தில் கலகம் கூடத்தாடும். வறுமையைப் பாராட்டாத மனைவியே மனைக்குற்ற செல்வம். அவளிருக்கும் மனையே எல்லாம் நிறைந்ததாகும். அவளுக்குப் பயப்படாத தெய்வம் இல்லை. கணவன் கற்பகத் தருவைப்போல் நினைத்ததெல்லாம் தனக்களித்துத் தனபதிபோல் வாழும்போது அவனைத் தெய்வமாக நினைக்கும் சீமாட்டிகளைக் காட்டிலும், கணவன் கட்டத் துணியுரின்றிக் கெட்ட நிலைமையிலிருக்கும்போது அவனே தனக்கு இம்மை மறுமை இரண்டுக்குமுற்ற துணையென்று உயர்ந்த தெய்வமென்றும் நினைத்துத் தன் மனம் ஒத்திருக்கிற பெருமாட்டியே மேலானவள். அவள் பெருமையைச் சொல்ல எவராலும் இயலாது. உயர்குலத்திற் பிறந்த கர்வத்தால் அகமுடையாளை அலக்கியஞ் செய்து அறுசுவையோடுண்டு ஹம்ஸ தாளிகா மஞ்சத்திலமர்ந்து அமரபோகம் அனுபவித்தாலும் அவளிலும் இழிந்தோரில்லை. கணவனே கண்கண்ட தெய்வம் என நினைத்து அவன் காலாவிட்ட வேலைகளை மனமுவந்து தலையால் செய்து கண்டோர் புகழத் தனக்கும் தன் குலத்துக்கும் தன் ஒழக்கத்தால் பெருமை யுண்டிபண்ணும் பெண்மணி காலகதியால் வறுமையுற்றாலும் அவளே சிறந்த பதிவிரதை யென்றும் பத்தினியென்றும் உலகுக்கு உதாரணமான உத்தமி யென்றும் அழைக்கப்படுவாள். மேலும் உன் கணவன் உன் தந்தையைப்

பார்க்கிலும் மேலான நிலைமையி் விருப்பவர். அப்படிப்பட்ட சிறந்த கணவனை அடைந்ததனாலேயே உன் தவம் மேலான தென்பதற்கையமில்லை. அரசா மனமகிழ் நடப்பது சிறந்த அறிவுடைமை. உன் கணவன் மனதிற்படியே நீ நடந்துகொள்ள முயலவேண்டும். இதுவரையில் பெற்றோராகனாகிய எங்களுக்கு உன்மீதுள்ள அளவற்ற அன்பையே துணையாகக் கொண்டு எக் காரியத்தையும் சாதிக்க முயலுவது சரியன்று. உன் கணவன் இஷ்டமே உன் இஷ்டமாகவும் அவருடைய சுகாசுகங்களே நின் னுடையனவாகவும் அவன் மொழிக்கு எதிர்மொழியினறி அவன் நன்மையை வேண்டிவதே நின்னுடைய தர்மம். உத்தமப்பெண் னாகிய உனக்கு அதிகம் சொல்லவேண்டியதில்லை. பெற்ற மனம் பித்து என்பதுபோல் என் மனதுக்குத் தேற்றியவற்றைச் சொன்னேனேயல்லது வேறல்ல. பெண்கள் கலியாணம் ஆகும் வரையில் பெற்றோர் பாதுகாப்பிலிருந்து கல்யாணமானபின் கணவன் பாதுகாப்பிலிருப்பதே முறைமை. அம்முறைப்படி நீயும் உன் கணவன் வீட்டிக்குப் போகவேண்டியதுதான். இவ்வாறு எப்போது என்னைக் கேட்பாய் என்று அனுஷ்டித்த விசத்தின் பலன் இப்போதுதான் கைகூடிற்று. காதுகளும் குளிர்த்தன. என் கோகிலமே ! உனக்கு ஒரு குறையும் வராமலிருக்க நான் தினந்தோறும் கடவுளை வணங்குவேன். உன்னுடைய தோழிகள் யாவரையும் உன்னோடு அழைத்துக்கொண்டு அருமையாக வளர்த்த பூவையையும் கிள்ளையையும் இன்னும் மற்ற பிராணிகளையும் உன்னோடு கொண்டு உன் புக்ககததுக்குச் சென்று உலகம் புகழ் 'வாழ்வாயாக' என்று சொல்லித் தன் மகளை மார்போடணைத்து முத்தமிட்டு உச்சி மோந்து, தன் மகளோவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவ ளாயினும் மனதை ஒருவாறு திடப்படுத்திக் கொண்டு அனுமதி கொடுத்தாள்.

தமையந்தி தன் மாதாவின் மனக்கலக்கத்தைக் கண்டு தானும் சற்றுக் கலங்கி அரிதில் வீடை பெற்றுக்கொண்டு தன் தந்தையாகிய வீமராஜனை அடைந்து “தான் கணவனோடு செல்ல அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்” என்று வணங்கி நின்றாள்.

வீமராஜன் தன் குலகொழுந்தின் புதுமையான வார்த்தைகளை அவளது மழலைச் சொல்லைப்போல கேட்டு ஆனந்தமடைந்து நளனையும் தமையந்தியையும் பார்த்து மனம் பூரித்து அவளுக்குச் சீதனமாக உததம் இலக்ஷணங்கள் பொருந்திய குதிரைகள் பூட்டிய தோகை ஆயிரமும், பெருமை பொருந்திய யானைகளாயிரமும், குதிரைகள் இரண்டாயிரமும், செழிப்பு மிக்க ஊர்கள் ஐம்பதும், தோழிகளில் இரண்டாயிரத்தைநூறு பேர்களும், தாசிகளில் எழுநூறு பேர்களும், பொன்னாணையங்கள் ஒரு கோடியும், இரத்தினக்கட்டில் படுக்கை ஆபரணம் நிறைந்த பெட்டிகள் ஆலவட்டங்கள் கண்ணாடிகள் சாமசங்கள் கவிகைகள் சிவிகைகள் முதலியனவும், இன்னும் அளவற்ற பொருள்களும் கொடுத்துத் தன் மகளையும் மாப்பிள்ளையையும் பிரயாணப் படுத்திவிட்டான்.

அப்போது வீமராஜனது மனைவியா தமையந்தியின் பிரிவால் மனம் வருந்தினாள். அதைக் கண்ட கௌதமா அம்மாதானே கோக்கிப் பின் வருமாறு சொல்லுவாள். “ உலகத்தில் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் அப்பெண் தம் வசத்திலேயே எப்போதும் இருப்பன் என நினைக்கக்கூடாது அவள்பிராக்கே உரியவள். உரியவரோடு செல்லுவதற்கு மனமகிழ்ந்து அப்பெண்ணின் உள்ளம் மகிழ்மாறு விடையளித்து மனம் புழுங்காது வாழ்த்தவேண்டும். புஷ்பச் செடிகளில் உண்டான புஷ்பத்தை அச்செடி அனுப்பிப்பதுமில்லை, அவற்றை அனுப்பிப்போர பறித்துச் செல்லும் போது வருந்துவதுமில்லை. திருமகளைப் பெற்ற பாற்கடல் அத்திருமகள் உடனே திருமாலோடு சேர்ந்து செல்லும்போதும் வருந்தவில்லையே. ஆகையால் நீங்கள் வருந்துவதில் பயனில்லை. இது சுப காரியமாகையால் துக்கத்தைவிட்டு மிகச் சந்தோஷத்தோடு முகமலாந் திருக்கவேண்டும் ” என்று சொல்லி அவர்கள் ஆற்றாமையை மாற்றினாள். ஆயினும் தமையந்தியின் தாயாகிய தாருகாசனி தன் பெண்ணைத் தன்னைப்போல் பரிவுடன் பாதுகாப்பவர்கள் அவள்புக்கத்தில் யாரிருக்கப் போகிறார்கள் என நினைத்துத் தமையந்தியின் உயிர்த்தோழியை அழைத்து “ மங்கையே, எனக்கு நீ வேறு தமையந்தி வேறல்ல. அவனிடத்தில்

உனக்கு என்னைக் காட்டிலும் விசேஷ அபிமானம் இருக்கலாம். ஆயினும், அவள் பிரிவால் மனம் வருந்துகின்ற நான் எந்தவிதத்திலாவது என் மனதுக்குச் சமாதானத்தை நாடுகிறபடியால் அது சம்பந்தமாக உனக்குத் தெரிவிப்பன சிலவுண்டு. அவையாவன; இதுவரையில் நாங்கள் தமையந்திக்கு அன்னையாக இருந்து அவளிடத்தையே பூர்த்தி செய்து எமதுயிர்போல் பாதுகாத்து வந்தோம். இனிதமையந்திக்குத் தாய் நீயே. அவளுக்கு வேண்டி வனவற்றைக் குறையாது செய்து அவள் எவ்விதத்திலும் மனத் தளர்ச்சியடையாதபடி பாதுகாக்கவேண்டியது உன் கடன்," என்று சொல்லி அவளுக்கு விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணமெல்லாம் அளித்து அவளை மகிழ்வித்துத் தமையந்தியோடு அனுப்பினான்.

மீட்சிப்படலம்.

மற்றிவை நிகழும் வேலை மகிழ்வோடு மாமன் றன்பால் வேற்றிகோள் குருதி வைவேல் வேந்தர்கோன் விடைகொண் டுற்றமில் கேள்வி சான்ற அமைச்சரை யினிதி னோக்கி [டேகி யிற்றை நாளோழ்ச்சி யென்ன விமிழ்முர சறைக வென்றான்.

நான் வீமராஜனிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு தன் அமைச்சரை அழைத்துத் தான் தன் நகருக்குப் புறப்படும் செய்தியைத் தன் சேனைக்கு அறிவிக்குமாறு முரசறையச் செய்தான். அவ்வொலியைக்கேட்ட சதுரங்க சேனையும் களிப்பினால் கடல் முழக்கம்போல் ஒலித்து அணி அணியாக நின்றன. நான் மலர்ந்த முகத்தோடு அனேகர் சந்திரவட்டக் குடை பிடிக்கவும் கவரி வீசவும் தனது பொன்மயமான தேரி லேறி நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் நற்சகுனக் காஹியோடு அனேக வேதியர் ஆசி கூறவும், பல கிற்றரசர் அவனைத் தொழுது சூழ்ந்துவரவும், அண்டருகிடைபட முர சொலிக்கவும் அச் சேனைகளால் எழுப்பப்பட்ட புழுதியானது ஆகாயத்திற் கிளம்பி

அப்பாலும் செல்வதற்கிடமில்லாமையால் எங்கணும் கவிந்து மூடாதபடி உத்தம யானைகள் சொரிந்த மதநீரிற் கலந்து சேருகிப் பூமியிற்றங்கவும், இப்பெருஞ்சேனைகள் யாவும் பூமியிற் சென்றால் அச்சுமை பொறுக்காது பூமிசலிக்கும் என நினைத்து ஆகாயத்தில் பறப்பனபோல் பாய்ந்து ஓடவும், இளஞ் சூரியனுடைய ஒளியை மறைத்து நிலவொளியை வீசுவனபோல் முத்துக்களாலான வெள்ளைக்குடைகள் எங்கணும் நிழற்றவும் தனது அழகிய நகரையோடு புறப்பட்டான்.

தமையநதி தனது அருமையான பூவையையுந் கிள்ளையை யும் தனது தோழியர் எடுத்தது வரவும், மற்றும் பலர் அடைப்பை ஆவலட்டம் சாமரை முதலியன எடுத்துத் தன்னைச் சூழ்ந்து வரவும், கணக்கற்ற மாதர் பெண்பானைகளின் மீதேறி இரு புறத்திலும் செல்லவும் ஒரு அழகிய பல்லக்கில் ஏறிச் சென்றான்.

நளனது அமைச்சர் அரசன் புறப்பட்ட செய்தியைத் துதர் களால் தெரிவித்து நளனது அழகிய நகராகிய மாலிந்த நகரத்தை அலங்கரிக்குமாறு ஏற்பாடு செய்தார்கள். அந்நகரத்தார் களிப் பின் மிகுதியால் தமது மாடங்களை அலங்கரித்து மங்கலச் சின்னங்களமைத்துப் பூலோக அளகையெனச் செய்து தமது அரசனும் அரசியும் வரும் மார்க்கத்தில் வெகுதூரம் சென்று அவர்கள் வரவை அவாவோடு எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நகரிலிருந்த அமைச்சர் முதலாயினோர் அரண்மனையைத் தேவேந்திரன் சபைபோலாக்கிச் சிங்காரத்தோட்டங்களைச் சீர் படுத்தி அரண்மனைக்குமுன் பந்தரிட்டுப் பல மணிகளாலும் பட்டாடைகளாலும் புஷ்பமாலைகளாலும் அலங்கரித்துப் பூரண கும்பங்களமைத்து உத்தமவெதியர்களால் உத்தம மந்திரங்களை ஒதுவித்து, மங்கலவாத்திய முழக்கச்செய்தார்கள். அவ்வமைச் சர்களிற் சிலர் தமது அரசனையும் அரசியையும் எதிர்கொண்டு அழைத்துவர அனேக உத்தம இலக்டுணங்கள் பொருந்திய பெண்கள் மங்கலத் திரவியமும், பூரணகும்பமும், தீபமும், ஏந்தி வர வாத்தியமுழங்க, நாட்டியப்பெண்கள் ஆட, பாவலர் கவி பாட, மாகதர் அரசன் புகழ்பாட, யாழ்வல்லோர் யாழின் நரம்

பொலியும் சமது மிடற்றொலியும் வேற்றுமையின்றிக் கந்தரு வரும் நாணுப்படிபாட மிகவும் விமரிசையுடன் அரசன் வரும வழியில் எதிரொன்று பேரொள்கள்.

அப்போது அரசனுடைய சேனையினர் முழக்கத்தையும் முரசொலியையும் வெகுதூரத்துக்கப்பாற் கீண்ட அநகரத்தார் பிரிந்த தாயோடுகூடிக் கன்றைப்போல் மகிழ்ந்து மெயமறந்து செய்த கரவோசை குரலோசையால் சேனையினர் முழக்கம் அடங்கிற்று, அவர்களில் பலர் ஒருவரை ஒருவர் களிப்பின மிகுதியால் கட்டித்தழுவுவார்; ஒருவர்பேரில் ஒருவர் கையுன்றிக் குதித்தோடுவார். அனேகர் கூட்டமாகக் கூடிக் கூத்தாடுவார். பலர் அரசன் வெற்றியைப் பாடுவர். இவ்வாறு அநகரத்தார் களிப்பினால் தாம் செய்வது இன்னதென்றறியாமல் குதுகலத் துடன் என்விழ இடமில்லாமல் நெருங்கி அரசன் திருமுகத்தைக் காண ஒருவரை ஒருவர் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு கண்ணிமை யாது நின்றுகொண்டிருக்கையில், கையிற் பொற் பிசம்புகொண்ட பிரதானிகள் அரசன் தேர்செல்ல வழிவிடுமபடி அவர்களை இரு புறத்திலும் விலக்கிக்கொண்டே செல்ல, உதயகிரியில் தோன றும் இளஞ்சூரியனைப்போல் முன்னிலும் அனேகமடங்கு ஒளி மிகுந்து தனது அழகியதேரில் தமையாட்கொள்ள வருகிற தமது ஐங்குரவரும் ஒருருவெடுத்து வந்தாற்போன்ற தமது அரசனைக்கண்டு மனமபூரித்து அவனது கருணைமழையால் செழித்து அவனது நகைமுகத்தால் பேரின்ப வாழ்வு பெற்றார் போல் பரவசராகிப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றார்கள். அப் போது அதுவரையில் தாயில்லாது வருகிய மகக்ளைத் தாவித் தேடிவரும் அன்னையோல் சிவிகையில் அனேக ஸ்திரீ இரத தினங்களுக்கு மத்தியில் ஒருவிலை மதிக்கப்படாத இரத்தினம் போலவும் அனேக அன்னங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு அரச அன் னம் வீற்றிருந்தாற்போலவும் அழகெல்லாம் சோந்து ஒருரு வெடுத்தாற்போலவும் வீற்றுச்சென்ற அரசியைக்கண்டு இத்த இலக்குமியைக் கைக்கொண்ட நமதரசனுக்கு அரியது யாது? ம ம்ரசனுக்குரிய நாயகி இவ்வம்மணி இல்லையாயின வேறு யார்

தான் உரியவராவார் ' என்று தமக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு அந்நகரத்து மாதரெல்லாம் தமையநதியோடும் ஆடவர் யாவரும் நளனோடும் அவர்களை விட்டுப்பிரிய மனம் வராமல் மொய்த்துச் சென்றனர். அரசன் வரவுக்குக் காத்திருந்த அமைச்சர் முதலியோர் அரசனையும் அரசியையும் வணங்கி அவர்களுள் பெற்றுத் தம்மைப்போன்ற மற்ற அமைச்சர்களையும் தழுவிக் களித்து வாத் தியங்கள் முழங்கப் பலவகைச் சின்னங்களும் முன்செல்ல எங்கே பார்த்தாலும் கண்ணுக்கினியனவாகச் செய்யப்பட்ட அலங்காரங் களால் விளங்குகின்ற நகரை நோக்கி அரசனோடு சென்றனர்.

தமையநதி, அந்நகரின் அமைப்பையும் வனப்பையும் பார்த் துக்கொண்டே சென்றாள். அம்மாவீரத் நகரம் கடல்போன்ற அகழியாலும் வெண்மேகம்போல் ஆகாயத்தை அளவி நிற்கும் மதிலாலும் சூழப்பட்டு போகவதி யென்னும் நாகலோகத்து நக ரம்போல விளங்கிற்று. அந்நகர் அனேக வாயில்களாலும், பரும னிலும் உறுதியிலும் மந்திரமலைக் கொப்பானதும் ஆயுதங்கள் நிரம்பக் காவலோடு கூடியதுமான கோபுரங்களாலும், மேகக்கூட் டத்துக்கொப்பான மாளிகைகளாலும் துவங்கிற்று. அந்நகருக் குள் எங்கே பார்த்தாலும், பயிற்சிக் களங்களும் சக்தி ஆயுதங் களும் நிறைந்தது இருந்தன. அது படைச் சேவகர்கள் காவலுள் ளதுமாய், கூாமையான ஈட்டிகளாலும் பீரங்கிகளாலும் அனேக யந்திர வலைகளாலும் இரும்பினுற் செய்யப்பட்ட பெருஞ் சக்கரங் களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டதுமாய் விளங்கியது. உட்புறத்தில் அழகிய வீதிகளும், அலங்கரிக்கப்பட்ட சதுக்கமும் சந்தியும் நிறைந்திருந்தன. அந்நகரைச் சுற்றி கனிகளோடு கூடிய மா, தென்னை, வாழை, பலா முதலியனவும்; கடப்பம், அசோகு, சண்பகம், புனை, ஆசா, மகிழ், பச்சிலை, தாழை, அரிநெல்லி நாவல், பாதிரி, நீர் நொச்சில், அலநிச்செடி, பாரிஜாதம் முத லிய புஷ்பந்தரும் மரஞ்செடிகளும்¹ நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந் திருந்தன. அச்சோலைகளில் அனேக பக்ஷிகள் பாடின. பல வகைக் கொடிப் பந்தல்களும், அழகிய சித்திரசாலைகளும், கண் ணடிபோல் விளங்குகின்ற பளிங்கு மாடங்களும், செய்குன்று

களும், நீர் நிரம்பிய வாகிகளும், தாமரை நீலோற்பல முதலிய மணந்தரு மலர்களும் அவற்றில் தங்கும் அன்னம் நீர்க்காக்கை சக்கரவாகம் முதலிய பக்ஷிகளும், உடைய தடாகங்களும் நிரம்பியிருந்தன. அந்நகரில் அனேகம் தாமரை ஓடைகளும் விசாலமான குளங்களும் இருந்தன. அந்நகருக்கருகில் தன்னையடுத்தோர் பாவத்தைப் போக்குவதில் இணையற்றதும் உயந்தோரால் புகழ்ப்பெற்றதும், ஆதியில் தன் கரையில் பெரிய பட்டணங்களையும் வியாபார ஸ்தலங்களையும் பூர்வீக அரசர்களுடைய இராஜதானிகளில் பலவற்றையும், ஸ்தாபிக்கத்தக்க பெருமை வாய்ந்ததும், முதல் முதல் அதன் கரையிற்றங்கியவர்களுக்குக் கல்வி அறிவு, ஒழுக்கங்களை விருத்தி செய்து பின்பு எங்கும் பரவச் செய்ததும், தன்னையடுத்தோர் பாவத்தைப்போக்கிப் பரகதிக்கு வழிகாட்டுவதுபோல் அதன் பாழிடங்களைப் பதப்படுத்திப் பக்குவமான கழனியாக்கும் தன்மையுடையதும், இமாலயத்தின் புகழெல்லாம் ஒன்றுகூடி ஒரே வழியாகச் சென்றனபோல் மிக வெண்மையாக என்றும் வற்றாத திவ்விய நீரையுடையதும், பாசிரதி, சானவி என்னும் பல காரணப்பெயர்களை யுடையது மாகிய கங்கையென்னும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நதி அந்நாட்டிலோடிப் புகழ்பெற்றது. அந்நகரத்தில் உத்தம வேதியர்களும், தமதொழுக்கந்தவறாத பல வருணத்தாரும், சத்தியமே இம்மை, மறுமை இரண்டுக்குமுரிய சாதனமாகக் கொண்டு அதைக் காதலே விரதமாகக்கொண்டிருந்தனர். பசுக்கள் கணக்கற்றிருந்தன அங்கே முப்பத்திரண்டு தர்மங்களும் குறையாது நடத்தப்பட்டன. குடிகள் முகங்கள் மலர்ந்திருந்தன. துக்கம் என்பது அந்நகரில் எப்பக்கத்திலும் காணப்படவில்லை.

இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த அந்நகரைப் பார்த்துக் கொண்டே தமையாந்தி அரண்மனைக்குச் சமீபத்தில் செல்ல நளன் தனது அழகிய தேரைவிட்டிழிந்து பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்க வேதியர்கள் பூரணகும்பம் ஏந்திவர அரண்மனைக்குட் செல்வதற்குத் தமையாந்தியைச் சிவிகையை விட்டிறக்கி அனேக தோழி மார் குழத் தன்னோடு அழைத்துக்கொண்டு சங்கந் துந்துபி முத

வியன முழங்கப் பிராமணர்கள் 'ஜய ஜய' என்றொலிக்க, முனிவர்களும் சூதர், மாகதர், வந்தி முதலியோரும் துது செய யத தன் நகரத்தா மகழ்ச்சி கூற நன்னும் தடையத்தியும் அரண் மனைக்குட் பிரவேசித்தது, திவவிய ஆசனங்கனி லமந்தாராகள அனேக மாதாகள மங்கல ஆலத்தி எடுத்தது திட்டிகழித்தாராகள. பலா அரசனையும் அரசியையும் துதித்துப் பாடினா. அனேக சிற்றரசர்களும் மறுமுன்னோரும் செலுத்தி வந்த கப்பம் சில வருஷங்கள் வரையில் நிறுத்தப்பட்டன. செனைகளைக் காப்போ ருக்கும் அதிற் சேவித்தோருக்கும் பல மாதசம்பளங்கள் இரூ மாகக் கொடுக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு அரசனும் அரசியும் தமது நாட்டைநது இராச்சிய காரியங்களையும் இல்லறத்தையும் ஒழுங்குபெற நடாத்தி உயிர் ஒன்றும் உடலிணைபாட வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

கலிதொடர் கரண்டம்.

கலிதோன்று படலம்.

நங்கிவ னின்னை மிருடப வானிடைப்
பூங்கழல் விண்ணவர் டோகு மேல்வையிற்
நீங்குறு பபேழி தீது சூழ்வர
வாங்கவர் முனகலி யடைந்த தோதுவாம்.

நான் தன் நகரில் இவ்விதமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கை யில், முன்னே தமையநதியின சுயமவரத்துக்கு வந்திருந்த தேவர்கள் திருமபித் தம்முருக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது தமக்கு முன்னே கறுத்த உடலோடும் கொண்டிக் காலோடும் போய்க்கொண்டிருந்த கலியைக் கண்டார்கள். அவர் களில் தேவேந்திரன் அச்சனியனை அழைத்து "நீ இவ்வளவு
ந. 9.

பரபரப்புடன் எங்ஙனம் செல்கின்றாய்? ” என்று கேட்டான். அதற்குக் கவி தேவேந்திரனை நோக்கித் “தேவராஜனே ! பூவுலகில் வீமராஜன் புத்திரி தமையந்தி என்னும் அழகிற் சிறந்தா னொருத்திக்குச் சுயம்வரம் நடக்கப் போகிறதென்று இப்போதுதான் கேள்வியுற்றேன். அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டு மென்னும் அவா மிகுதிடால் மிகவும் விரைவாகச் செல்கின்றேன். அதனால் இப்போது தம்மோடு வார்த்தையாட அவகாசமில்லை. இதோ ஒரு நொடியில் போய் அவளைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு திரும்பி வருகிறேன். இப்போது தம்முடன் எனக்குச் சற்று நின்றுகூடப் பேச நேர மில்லை. வீணை என்னைத் தாமதப்படுத்தவேண்டாம். நான் போய் வருகிறேன். ஆனால் நான் தமையந்தியைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு திரும்புவதைத் தவிர எனக்கு அங்கு வேறு ஒரு வேலையுமில்லை. நான் போனால் எனக்கு ஒருவித தடையுமிராது. தமையந்தியும் என்னைப் பாரததபிறகு வேறொருவரையும் விரும்பவும் மாட்டாள். என் பேரைக் கேளாதவர்களும் எனக்கு வசப் படாதவர்களும் எவ்வுலகினுமில்லை. அச்சுயம்வரத்திற்கு என்னை பார்க்கிலும் மேலானவர் யார் வந்திருக்கப் போகிறார்கள். ஆகையால் காலத்திற்போய்க் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு அத் தமையந்தியுடன் நான் சந்தோஷமாய் வரும் காஹியைத் தீர்த்துக் கண்டு களிக்க வேண்டாமா. வீண்காலம் போகவிட்டேன். நான் போய் வருகிறேன், என்று தன் வாயில் வரதபடி பிதற்றிக் கொண்டு துரிதப்பட்டான்.

இவ்வாறு பைத்தியம் பிடித்தவன்போல் பேசுகிற கவியின் நார்த்தகைகளைக் கேட்ட தேவேந்திரன், புன்னகை செய்து கலியை நோக்கி “தமையந்தியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளத்தானே இவ்வளவு துரிதப்படுகிறாய். இனி அவசரப்படவேண்டியதில்லை. அப்பெண்மணியின் சுயம்வரத்துக்குத்தான் நாங்கள் போய் வருகிறோம். அவள் தனக்கியைந்த கணவனும் வில்லாளிகளில் வெற்றிமாலை வாய்த்தவனும் அசுவசாஸ்திரம்

அமைவரக் கற்றவனும் ஈடத நாட்டுச் சக்கரவர்த்தியும் பூலோக மன்மதனுமான நன்னையே விரும்பிக் கலியாணம் செய்து கொண்டாள். அவளை விரும்பி அசுசயம்வரத்துக்குப்போன திரி லோக மன்னர்களும் வெட்கித் தலைகுனிந்து தமதிரும்பிடம் சென்றனர். நாங்களும்தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்து எமதிரும்பிடத்துக்கேகின்றோம்” என்று சொன்னான்.

தேவேந்திரனது புண்ணகையானது திருபுராரியின் நகையையப்போல் கலியின் உள்ளத்தை வெதுப்பக் கண்களில் நெருப்புப்பொறிபறக்கக் கையோடு கையறைந்து பற்களைக் கடித்து அங்குமிங்குங் குதித்துத் திரிலோகங்களையும் தன் தீமையால் அழிக்க எண்ணங்கொண்டவன்போல் மேலுங் கீழுமாகப் பார்த்து “ஒரு அற்பமானிடப் பேதைக்கு அவ்வளவு மனத்துணிவா. ஒன்றுக்கும் பற்றாத ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு இவ்வளவு நெஞ்சமுத்தமிருக்குமாயின் ஆண்பிள்ளைக்கு எவ்வளவு இருக்க வேண்டும். தாழ்ந்த மானிடப்பிறவியில் ஒரு சாதாரண சிற்றரசனுக்குப் பெண்ணான அவளை ஒரு பொருளாக மதித்துத் தேவர்கள் விரும்பிச் செல்லுகிறதாம்; அவர்களை அலகியம் செய்துவிட்டித் தனக்குப்பிடித்த ஒரு மானிட அரசனை அவள் கலியாணம் செய்துகொள்ளுகிறதாம். என்ன அரியாயம். தேவர்களை இவள் யார் என்று நினைத்தாள். அவர்கள் நுனைத்த மாத் திரத்தில் எதையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவர்களல்லவா. ஒரு மானிட ஸ்திரீயால் தேவ வகுப்பு இகழப்பட்டதென்றால் நமது பகைவர் நமமைக்கண்டு என்னம் செய்யமாட்டார்களா. கலி என்பவன் தேவர்களில் ஒருவனென்று அவள் நினைக்க வில்லைபோலிருக்கிறது. முப்பது வருஷம் உலகத்தில் வாழ்ந்த வனுமில்லை, முப்பது வருஷம் கெட்டவனுமில்லை, என்னும் பழமொழி எற்பட்டது என்னாலல்லவா. அவள் கர்வத்தை அடக்கி அவளைக் கண்கலங்கச் செய்வது எனக்கு ஒரு பெரிய காரியமா. நான் இதுவரையில் அவளை நோக்காதிருந்ததனால் லவா பெரிய வாழ்வை அடைந்ததாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். எனது கடைக்கண்ணால் சுற்று நோக்குவேனாயின்

அவளை உலகமும் மதிக்குமா. அறியாமையையுடைய அத்தமையத்தியே நள்ளை விரும்பினாலும் அந்நான் தேவர்களிருக்கத்தான் எவ்வாறு அவளை மணக்கத் துணிந்தான். தேவர்கள் அவனுக்குத் தாழ்ந்தவர்களா; வலுவிற்புறந்தவர்களா. செல்வத்தால் தேய்ந்தவர்களா. நான் அவர்களைச் சும்மாவிடப் போகிறதில்லை. அவ்விருவரும் சமக்கு இணையான சம்பதிகள் யாருமில்லை என்ற கவரவகொண்டு சுகமாக வாழ்க்கருதிய எண்ணத்தைக்கொடுத்து, மேலோரை அசட்டைசெய்து தமதிஷ்டப்படி நடந்த அவ்விருவருடைய களிப்பைக் குறைத்து ஒருவர் போனவழி யொருவரபோகாமல் பிரித்துத் திண்டாடித் தெருவில் நிற்குமாறு செய்யாவிட்டால் நான் கலியல்ல 'கொட்டினால் தேள் கொட்டாவிடில் பிள்ளைப்பூச்சி' என்னும் பூலோகப் பழமொழி பிச்சகல்ல. இன்னும் அவர்கள் வாழ்வைக்கொடுத்து, நாட்டைப் பறித்துக்கொண்டு, அனாதிகளாக்கிக் காட்டுக்குத் தூரத்திக்கு கண்ணீர் விட்டுக் கதறச்செய்கிறேன். திருமூர்த்திகளும் என் வஞ்சனைக்குப் பயப்படுவார்களென்றால் மானிடர்கள் எனக்கு எம்மாத்திரம். கலியின் வஞ்சனையை மாற்றக் கடவுளுமுண்டோ. அந்நானுக்குத் திருமூர்த்திகளும் உதவிசெய்தாலும் என்னை வெல்பவருமுண்டோ. என லோகருக்கு எதிர்ப்பட்டவர்கள் என் வஞ்சனையில் சூழப்படாமல் தப்புவதுமுண்டோ. எனக்கு நட்பானவர்களே என் வஞ்சனையைப் பொறுக்காது வருந்துவாரெனில் நான் பகைமை பாராட்டுகின்ற அந்நானு என் வஞ்சனைக் கீடானவன். ஆகட்டும்; இதோ சொல்லுகிறேன். என் சபத்தை நிறைவேற்றி, அவர்களிருவரும் ஒன்று சேராமல் வருந்திப் பரிதப்பிப்பதை என் கண்ணால் கண்களிக்காமல் இவ்விண்ணுலகில் அடிவைப்பதில்லை என்று கவி சபதம் செய்தான்.

அந்த உறுதிமொழியைக்கேட்ட தேவேந்திரன் கலியை லோக்கி “நீ வீணாக அவசரப்படாதே. அதகிற சிறந்த இணையில்லாத அத்தம்பதிகளைப் பிரித்து வருத்துவதனால் நீ அடையும் இலாபம் என்ன. அவர்கள் உனக்கிழைத்த தீங்குயாது? யாவரையும் வருத்தும்படியான வல்லமை இருந்தால் அதை

உபயோகிக்கும் விதம் இதுதானா. சாமர்த்தியத்தால் புகழ் டையவேண்டுமேயல்லது இகழ்வுறலாமோ. நான் மற்ற ஆர சர்களுோடு எண்ணத்தக்கவன் அல்லன். அவனைக் கடவுளும் புகழ்வார்கள். அவன் நாட்டில் தர்மதேவதை மனமகிழ்ந்து வாழும் தவிர, யுத்தகளத்தில் அச்சிபகததுக்கு எதிர்ப்பட் டோர் யாவரும் யானைகளாவர். நீ நாடும் இடம் அதர்மத்தா லல்லவா இருண்டிருக்கவேண்டும். இந்த இடத்தில் தானே உன் ஆணை செவ்வும், நீ ஒருவருக்கு முன்னின்று உன் வல்ல மையைக் காண்பிப்பது வழக்கமல்லவே. எப்போதும் மறைத் திருந்து காரியத்தைச் சாதிக்குந் தன்மையுடைய நீ புகழால் வெளுத்திருக்கின்ற நளனுடைய நாட்டில் எங்கு தங்குவாய். அவன் உறுதியாகக்கொண்ட சத்தியம் உன்னைத் தாக்குமே. மேலும் தமையநதியோ கற்புக்கரசி. அவளும் உன்னைப்போலத் தீமைசெய்ய நினைப்பாளாபின் அனேக கோடி கலியரைத் தன் பதிவிரதாக்கினியால் எரித்துச் சாம்பலாக்கும் சிறப்புற்றவள். ஆனால் தமையநதி நளனுக்குத் தான் உரியவளே யன்றி வேறொருவரும் அவளுக்கணையாகார். மற்றவர் அவளிடத்தில் மனம் வைப்பதும் தகாது. தகுதியான காரியத்தில் தலையிடு வது கேவலம் மானிடாக்கே தகுதியானதன்று ; எனில் தேவர் களுக்கழகாகுமோ. அற்ப கீழ்மக்கள்போல, ஐம்பொறிகளின் அவத்தைகளை ஆடக்க வலாது அதன் வழியே மனதைச் செல்ல விட்டுக் “கண்டதே காசுதி கொண்டதே கோலம்” என்ற கொள்கையைக் கைப்பற்றினால் அது தேவ வகுப்பு முழுமைக் கும அழியாப் பழியை உண்டு பண்ணுதா. தமையநதி நட்மை இகழ்ந்ததாக நினைக்கும்போது மாத்மிரம் நமது பெருமையை யும் உயர்வையும் நாம் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வதுபோல நாம் நமக்குத் தாழ்ந்தவர்களாகிய மானிடர் தன்மையை அனுசரிக் கும்போது நமக்குரிய பெருமையும் உயர்வுந்கெட்டத் தாழ்மை யுண்டாகுமே எனபதை நாம் உணரவேண்டாமா. சாரிகளின் ஒழுக்கத்தைக் கடவுளர் கைக்கொள்ளலாமோ.” என்று சொன்னான்.

அதற்குக் கலிகைகொட்டி நகைத்து நாம் வீரம்பிய ஒரு மாதை அடைவதிலும் மேலான தர்மமும் இன்பமும் வேறென்றிருக்கிறதா. அக்காரியம் கைகூடுவதாக இருந்தால் தர்மமும் இரக்கமும் முன்னிற்குமோ எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் ஒன்றும் அறியாதவர்போல பேசுகிறீரே. எனக்குத் தர்மமென்றும் அதாமம என்றும் வித்தியாசங்கூட உண்டா. எனக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான். பசுவைக் கொல்வேன் பறையனை உயர்த்துவேன், யாகததைக் கொடுப்பேன், மோகத்தை வளர்ப்பேன், அறத்தைத் தடுப்பேன், மறத்தைக் கொடுப்பேன்; வாழ்வைச் சிதைப்பேன், தாழ்வை மதிப்பேன், மறையை இகழ்வேன் சுரை(கள்)யைப் புகழ்வேன்; மெய்யை வாட்டுவேன், பொய்யை ஊட்டுவேன், தபத்தை ஒட்டுவேன், விபத்தை பூட்டுவேன். ஆகையால் என் கட்டுரை நிறைவேறும் வழியைத் தேடுவேனெயல்லது இனி யார் சொல்லியபோதிலும் நான் கேட்பவனல்ல. வீண் வார்த்தைகளைக் கொட்டுவதில் பயனென்ன எனக்கு வரும் பழியை நீங்கள் ஒருவரும் பங்கிட்டுக் கொள்ளவேண்டாம்; போய வாருங்கள்” என்று தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களை நோக்கிச் சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட இந்திரன் “நொண்டிக்கு நூற்றெட்டு கர்வம் என்பது சரியாக இருக்கிறது. இவனிடத்தில் தர்மசாஸ்திரம் பேசினால் அதை அதர்மமரக்குவான். அற்பங்களுக்குப் புத்தி சொல்லப்படுந்தால் அவமானம் நேரிடுமே யன்றி அதன் பயனை அறியமாட்டார் குறைக் கொள்ளிபோலும் நிறத்தை யுடைய இவனுக்கும் தமையநதிக்கும் எந்த விதத்தில் ஒற்றுமை அலர்ந்த செந்நாமரையைக் காக்கை விரும்புவதுண்டா; விரும்பினாலும் உலகம் பழிக்காதா. ஆனால் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் தம் நிலைமையும் குற்றமும் உணர்ந்து நடப்பது சாத்தியமான காரியமன்று போலும் பழி பாவத்துக்கஞ்சாத பாவி அவ்வுலகிய தம்பதிகளுக்கிடையூறு செய்ய எண்ணுகொண்டானே. அத்தமையந்தி இவனைச்சபிக்கமாட்டாளோ. அச்சாயம் இவனைப் பற்றாதுவிடுமோ. ஆனால் ஆயிரத்தேன் கொட்டிய விடத்தில்

ஒரு கட்டை எழும்பு கடித்தால் கடுக்குமோ என்பதுபோலச் சாபத்தையே தான் செய்யுங் காரியங்களுக்கு வெகுமதியாகக் கொண்டு அதனால் காயத்துத் தழும்பிட்டுக் கறுத்த தேகத்தை யுடைய இச்சனிக்குத் தமயநதி சாபம் ஒரு கற்கண்டுக்கட்டி. மூர்க்கரோடு பழகுவதும் அவரைத் திருத்த முயலுவதும் மூதறிஞர் கொள்கையனலு.” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு மற்றத் தேவர்களோடு தனனுலகம் சென்றான்.

கலி தன்னுடலைப் பார்க்கிலும் பதிமைடங்கு கறுத்த மன முடையவரைய அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி மிகவும் விரைவாக நிடதநாட்டை யடைந்து அதனுட்புக எததனிகையில் அந்நாட்டில் இடைவிடாது பொருள நிலம் நாயி முதலியவற்றை வேதியர்க்குத் தாரை வார்த்துக்கொடுக்கும் நீரின பெருக்கை நீருதிச் செல்ல ஏலாதெனக் கண்டான். பின்பும எத்சனிகையில் அந்நாட்டில் வேதியர்கள் தேவர்கள் வீருமபும்படியான யாகங்களைச் செய்து அரிய வேத மந்திரங்களை நாவார உச்சரிப்பதைக் கண்டு அவன கால் பெயராது நின்றன. ஆயினும் ஒரு தினையளவாயினும் தீமை செய்யப் படுமாயின அதையே துணையாகக் கொண்டு அந்நகரிலுட் புகுந்து நானைப் பற்றலாமென எண்ணி கொண்டு காத்து நிற்கையில் அந்நகரில் ஒன்றாவது வேத வீதிகளும், அற நெடிகளும், சததுயத்துக்கும் மாறாக்க காணப்படவில்லை. வீடுகள் தோறும் கற்புடைய மாதர் கூட்டமும், வீதிகளில் தேவர்களுக்குச் செய்யும் திருவிழாச சிறப்பும காடுகளில் ஐந்தவித்த யோகியர் ஈட்டமும் நிறைந்திருந்தன. அரசனிடத்தில தானம், டெருங் கொடை, அமைதி, அன்பு, உண்மை, வெற்றி, புலனடக்கல், பரிசுத்தம் முதலியன நிறைந்திருந்தமையால் குடிகளும் பொருமை, பொச்சாப்பு, ஆணவம், செற்றம் முதலியன நீங்கியவர்களாய்த் தருமத்தை அனுசரித்து நோயற்றுக் கொலை, சிறை முதலியன நீங்கி ஐவகைப்பகையும் ஒழிந்து பாபம் விண்டு இனிய வார்த்தையும் தர்மசித்தனையும் உடையவராயிருந்தனர். மழையைக் கடவுளும் காலத்தில பெய்வித்ததால் பயிர்கள் பூச்சிகளாலும் நோயினாலும் வருந்தாது செழித்தோங்கின. அந்நாட்டில் திருடர்

களும் அவர்களுக்குரிய தண்டனையும் இல்லை. பலம் பொருந்திய பால் பசுக்களும் நிறைந்திருந்தன.

இவற்றைக் கண்ட கலி மதிகலங்கித் தான் தேவர்களிடத் துல் செய்துவந்த கட்டுரை பழுதுபடுமோ என வருந்தி,

இந்நகர் வரைப்பில் யாண்டு மெய்துதற் கரிதேன் றெண்ணிச்
சேன்னி வான்றடவு தேய்வச் செழுமலர்ச் சோலை புக்கு
மன்னவ னிழைக்குந் தீமை யாதேன மனத்தி னோர்ந்து
துன்னருந் தான்றி மீதிற் சூழ்ச்சியோ டிருக்கு நாளில்

நளனிடத்திலு ஒரு குற்றமாவது எப்போது காணப்படும் என்று அதே கவலையாக அங்குள்ள தான்றி மரசுதில தங்கி யிருந்தான்.

உலகில் பிறரைக் கெடுக்க நினைப்பவா நிற்க நிழலற்று படுக்க பாயற்றுக் கட்டக் கருதையற்று குடிக்கக் கஞ்சியுமற்றுத் தாமே முதலில் கேடுறுவர் என்பதற்குச் சரியாகக் கலி நளனைக் கெடுக்க எண்ணங்கொண்ட அந்தக்ஷணமே தேவர்களாலிகழ்ச்சி யடைந்து பொன்னுலக வாழ்க்கை நீங்கி மண்ணுலகிலும கால் வைக்கக்கூட இடமில்லாமல் மரத்தோடு மாமாய மறைந்து நின்றதுமாகிய செயலைக் கேட்டும் பிறரைக் கெடுக்க முயலுவோர் மக்களெனப் படுவரோ.

கலியின் செயல் இவ்வாறிருக்க, நளன தன்னகரில் தர்மந் தவருது அரசு செய்து வருகையில் இளவேணிந்காலம் தொடங்கிற்று. சூரியனும வடாக்கம் திரும்பினான். மிருதுவான தென்றற் காற்று வீச ஆரம்பித்தது. முல்லைகள் அரும்பின. சுவளைகள் மலர்ந்தன. மாந்தளிர்கள் மனதுக்கினிய நிறத்தோடு இளந் தென்றலால் அசைக்கப்பட்டிக் கொததுக்கொத்தாய்த் தொங்கிக் கண்ணுக்கினிய காக்கியை உண்டு பண்ணின. சோலைகளெல்லாம் மலர்களாலும பூங்கொத்துகளாலும் நிறைந்து தேனைச் சொரிந்தன. அத்தேனையுண்டு தளிப்படைந்த வண்டுகள் களிப்

பல்வுதைப் பண்கள் பாடின. கிள்ளைகள் மென் சூதலையோடு பேசின. குயில்களினிய குரலோடு பாடின. வசந்த காலத்தையே நாடித் திரியும் பசுவிகள் அங்குற்றன. தரையில் சிறு புற்கள் மூளைத்துப் பசுமையுற்றன. சோலைகளினிடமெல்லாம் புஷ்பங்களுள்ளின்று திரும் மகாநகரத்தால் பொன்னுடை விரித்தாற் போன்றிருந்தன.

இவ்விளவேனிற் காலத்தில் அநகரமாதூர் அங்குள்ள அழகிய சோலைக்குச் சென்று அதன் வனப்பைக் கண்டு களித்துத் தமது சுற்றத்தோடு போது போக்கினார்கள். கற்புடைய மங்கையர் தமது நடைக்கும், சாயலுக்கும் குரலுக்கும் சூதலை மொழிகும் தோற்றுக் காட்டுக்கோடிய அன்னம் மீயில் குயில் கிள்ளை முதலியவற்றைத் தூரத்திலும் தமது பல் வரிசைக் கிணையாகாத மூலையுரும்புகளைப் பறித்தும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். ஆடவரிற் பலர் மரங்களிலுள்ள மலர்களைப் பறித்து மாலையாகவும் செண்டாகவும் கட்டுவார்கள். அம்மாலையை ஒருவர் கழுத்திலொருவர் அணிவார்கள். செண்டுகளைக் காதில் சொருகுவார்கள். உருண்டையான கடப்ப மலர்களைப் பறித்துப் பனுவோல் ஒரு வர்பேரிலொருவர் எரிந்து விளையாடுவார்கள். பூங்காத அசோகு மஞ்சாடிமரம், குராமரம் முதலியன அவ்வுத்தமப் பெண்கள் மிடித்தலாலும் நோக்கலாலும் புல்லலாலும் பூத்து விளங்கின. குராமரங்களின் புஷ்பங்களைப் பறித்துப் பாவைபோல வைத்து விளையாடி அவைகளுக்கு மாலேசூட்டி மணவிழா நடத்துவார்கள். மற்ற மரங்களும் ஒருவர் கழுத்தில் அணிந்திருந்த மலர்மாலையை அவருக்குத் தெரியாதெடுத்துத் தாம் அணிந்துகொண்டும் தமது காதிலிருந்த சிறுமலர்ச் செண்டை மற்றவர் காதில் சொருகியும், அவர்கள் திரும்பிப் பார்க்கையில் கைகொட்டிச் சிரித்தும விளையாடுவார்கள்.

இவ்விளவேனிற் காலத்தில் அரசனும் அரசியும் கற்பகக் காலைப்போன்ற தமது சிங்காரத் தோட்டத்துக்குச் சென்று அதன் அழகைக் கண்டு வியந்து தம்மனதுக்கினிய புஷ்பங்களைப் பறித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அனேகர் பல

நிறமுள்ள புஷ்பங்களைப் பலமாலையாகக் கட்டி அரசனிடத் தில் கொண்டுவந்து வைப்பார்கள். பல மலர்களின் மணமெல்லாம் ஒன்றுகூடிப் புதிய இனிய மணத்தோடு அங்குற்றோர் யாவரையும் மகிழ்வித்தன.

இவ்வாறு மலர் கொய்து விளையாடியபின் யாவரும் அச்சோலையிலுள்ள பல தடாகங்களிலும விளையாடுவதற்குச் சிவிறி முதலிய நீரிறைக்குங் கருவிகளோடு தண்ணீரிலிறங்கித் தண்ணீரைக் கையாலும் சிவிறியாலும் வாரி இறைப்பார்கள். புஷ்பங்களைப் பறித்தெறிவார்கள். ஒரிடத்தில் மூழ்கி மற்றோரிடத்தில் போய்க் கிளம்புவார்கள்.

இவ்வாறே அரசனும் அரசியும் புனல் விளையாடிப் போது போக்கி அங்குள்ள பளிங்குமாடத்தை அடைந்து பொன்னுடைகள் உடுத்தித் களித்திருந்தார்கள். மற்றவர்களும் அவர் மனஞ்சென்றவாறு புனலாடிக் களித்தனர்.

சூதாடு படலம்.

இவ்வாறு இளவேனிற நாலத்தையும் மற்றப் பருவங்களை யும் அவற்றிற் குரியவாறு சந்தோஷமாகக் கழித்து இன்ப சாகரத்தில் மூழ்கியவராய் வாழ்ந்துவரும் நாளில தமையந்தி கருப்பம் உற்றாள். நாளுக்கு நாள் தாமரைபோன்ற முகம வாடி உதிடு வெளுத்து, தோள்கள் சோர்ந்து, காணப்படாத இடை பருத்து, புளிப்பே அககாலத்துக்குரிய சுவையாகக் கொண்டாள். இவ்வித குறிகளோடு முத்தூறுநாள் நிரம்பிய வுடன் இளஞ்சூரியனைப்போல் ஓராண்மகவைப் பெற்றாள். அரசன் மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றுப் பிராமணர்களுக்குப் பலவகைத் தானங்கள் கொடுத்துத் தேவாலயங்களில் திருவிழாநடாத்திப் பிள்ளைக்கு நாமகரணம், சாதகருமம் முதலியனவுஞ் செய்வித்து அக்குழந்தையை மிகவும் அன்புடன் வளர்த்துவந்தான். அக்குழந்தை

வளர்பிறைச் சந்திரன் போல் நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்து வருகையில் அக்குழவிக்கு ஆண்டுநிறைவு, ஆயுள்ளோமம், அன்னப பிராசனம், சௌளம் முதலியனவுஞ் செய்து நானொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகப் பெற்றேர் வணத்துவந்தார்கள். சிலசாலங் கழிச்சின் தமையநதி ஒரு பெண்குழலையும் பெற்றாள். இவ்விரு குழந்தைகளையும், நளனும தமையநதியும் தமது இரு கண்களால் பாதுகாத்து, அக்குழந்தைகளை யவங்கரித்துக் கண்ணாற்கண்டும், பாலநாறுமவையில் முதலிடமும் உச்சிமோந்தும், அவர்கள் மிருதுவான உடலை நடவியும், குழலினும் யாழினும் இனிமையான அவர்கள் சொல்கைகளும், தாலப்பருவமுதல் சிறிதில் சிதைத்தல் அம்மாயினையாடல் முதலிய பருவம்வரை அக்குழந்தைகளின் கபடமற்ற விளையாட்டுகளைக்கேட்டும் பரவசமாகியும் உலகத்தில் எவ்வகைச் செல்வங்களையும் பெற்றோர் எல்லாசிலும் தாமே முதன்மையானவர்களாகக் கருதி மேன்மேலும் மகிழ்சிறக்க வாழ்ந்து வந்தனர்.

நிழலுமிழ்ந் துதிர்ங்காலும் வயிரவா ணிடநர் கோமா
னெழுபுவி வேந்தர்யாரு மிதிநைகோணாந்தேஞ் ஞான்றும்
தொழுதன ரேத்திநிற்பத தொடுகட வுடுத்த ஞால
முழுவது மொருகோலோச்சி முறைவழா தளித்தா னன்றே.

இவ்வாறு நான் தனக்குட்பட்ட சிறந்தவர்கள் தனக்குரிய கப்பத்தைத் தவறாது செலுத்திக் கைகட்டி வாயுதைத்து நிற்பக் கடலாற் குடிப்பட்ட பூரிமுழுதும் அறநெறி பிறழாமலும் மனுமுறை கோளுமலும் ஒருகுடைக் கீழாண்டு வந்தான்.

ஆயினும், “வாழிற் பெருவலி யாவுள, மற்றொன்று குழினுந் தான் முடிபுறம்” என்றபடி, நளனு முன் செய்த தீவினைப்பயனோ, கிடத்ததார் செய்த பாவமோ, தமையநதி நோற்ற தவக் குறையோ, பூமிதேவிக்கு அஷ்டமத்தில் சனியோ, தேவர்கள் யாக உணவினறித் தவிக்குங் காலமோ, தர்மம் மறுகி அதர்மம் பொங்குங் காலமோ, செய்கோல் குனிந்து கொடுங்கோல் ஓங்க

குங் காலமோ, பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வரையில் ரிடத் நாட்டில் அடிவைக்கக்கூட இடம் பெறாமல் தவித்த சனிபக வான் நளனை அணுகித் தன் எண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ள உதவியது. எக்காரியததையும் குறைவறச் செய்யும் தன்மையுடைய பரிசுத்தம் பொருந்திய புருஷோத்தமனான நளன் 'கேடுவரும் பின்னே மதுகெட்டு வருமுன்னே' என்ற படி ஒருநாள் மாலைக்காலத்திலு,

சந்திசெய்த தாள்விளக்கத் தாளின்மறுத் தான்கண்டு
புந்திமகீழ்ப் புதுந்துகலி—சீந்தையெல்லாம்
தன்வயமே யாக்கித் தமைய னுடனிருந்தான்
பொன்னசல மாம்பற் புகைந்நு.

சந்திசெய்ய பாதத்தைச் சுத்தி செய்ததில் ஓரிடத்தில் ஜலம் படாமையால் அதுவே அவனிடத்திலுண்டான போதுமான குற்றமெனக் கொண்டு சனி மனமகிழ்ச்சியடைந்து அவனைப் பற்றி அவனிழல்போல் அவனைவிடாது தொடர்ந்து அவனைத் தன் வசப்படுத்தி அவன் அறிவை மயக்கித் தன் எண்ணப் படியே அவன் புத்தி செல்லுமாறு செய்து, பிறகு அவனுடைய நாடி நகரமுதலியவெல்லாம் அவனிடத்தினின்று பறிக்கும் உபாயம் என்னவென்று ஆலோசித்ததொடங்கினான்.

'தாம் நெறிதவறாமல் நளனைவெல்ல எவராலும் ஆகாது. யுத்தத்தில் அவனைப் புறங்காட்டவல்லவர் யாருமில்லை. ஆகையால் இவனை வஞ்சனையால் வென்று இவனை நாட்டைவிட்டுத் தூரத்தவேண்டுமேயல்லது அதனினும் சிறந்தஉபாயம் வேறென்றுமில்லை. இக்காரியத்துக்கு உதவிசெய்யக் கூடியவர் யாவர்' எனச் சனி யோசித்தான்.

நளனுக்குத் தாயாதுமான ஒரு சகோதரனிருந்தான். அவன் பெயர் புட்கரன். அவன் ஒரு சிற்றரசன்; மிகவும் கொடியவன்; நளனுடைய வாழ்விலும் செல்வத்திலும் பொறுமைகொண்டவன். இவனுடைய ஞாபகம் கலிக்குத் தோற்றியவுடன் தன்காரியம் நிறைவேறியதெனக்களித்து அவனிடத்தில் சென்று

அவனுடைய சிறுமையுற்ற வாழ்வில் அனுதாபங்கொண்டவன் போல நடத்து அவனை அழைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றான். “ஒ’ புட்கர ராஜனே, உன்னுடைய பொருமையையும் அடக்கத்தையும் கேளவிப்பட்டு உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு வெகு தூரத்திலிருந்து வருகிறேன். உன்னைப்போல உள்ளத்தைக்கொண்டு திருப்தி அடைகிறவர்கள் ஒருவரையும் நான் கண்டதில்லை. அநாதப் பக்குவம் எவருக்கும் எளிதில் கிடைக்காது. சில அரசர்கள் பேராசையென்னும் பிசாசு பிடித்துத் தமமிடந்து எவ்வளவு விசாலமான பூமியும் செலவழும் இருந்தாலும் மேன்மேலும் மற்ற அரசர்கள் தலையில் கையை வைத்துச் சமயம் வாய்க்கும்போது அதர்ம யுத்தமும் செயது அவர்களுடையனவெல்லாம் தம்முடையனவாக வாக்கி அதனால் தலைமையுற்றுத் தலைதெரியாது செருக்கடைந்து தருக்கி வாழ்கிறார்கள். இவ்வாழ்வு எத்தனை நாளைக்கு நிற்கும். முடிசாய்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் இப்புவிதனில் பிடிசாமபலாயப் போகிறாரேயன்றித் தமது வலலமையையும் இராஜரீகமும் செல்வப்பெருக்கதையும் காண்பித்துத் தம்மேற் சீறிக் கொண்டவரும் யமனைச் சற்றுத் தடுப்பவராரும் இல்லை. இவ்வுண்மையைக்கண்டறிந்த நீ உனக்குரியதேயுடையதெனநினைத்து அவாவொழிந்து ஆனந்தவாழ்வையுற்றாய். ஆயினும் பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகத்திலுடைய பயன்யாத நிலை. இவ்வுலகில் அடையக் கூடிய அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றனுள், பொருளால் அதற்கிருபுறத்திலுமுள்ள அறத்தையும் இன்பத்தையும் அடைய வேண்டும. அது இல்லையாயின மற்ற இரண்டிம இல்லை என்பதை அறிவிக்கும் பொருட்டே அறம் இன்பம் எனனும் இரண்டிற்கும் இடையே பொருள் என்னும் சொல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொருளில்லாதவனை ஒரு பொருளாக மதிப்பதில்லை. பொருளே இழிதலத்தவனை உயர்குலத்தவனாகவும், கல்லாதவனைக் கற்றறிந்தவனாகவும், குருடனைத் தாமரைக் கண்ணனாகவும், உலோபியை உத்தமக் கொடையாளியாகவும், அழகிலாதவனை அழகிற் சிறந்த மன்மதனாகவும், மந்தனை அறிவிற் சிறந்த மந்திரியாகவும், பாபத்தை அணிகலனாகக் கொண்ட

பாவியைத் தருமமூர்ச்சிதபாகவும், நன்மையைத் தீமையாகவும், தீமைபை நன்மைபாகவும், நாயினுங் கடையனை நாயகனாகவும், மெய்யைப் பொய்பாகவும், பொய்யை மெய்யாகவும் செய்ய வல்லது. அஃதிலலார் எததுணைச் சிறப்புடையராயினும், நல்லொழுக்கத்துக்கு வரம்பானவராயினும், கல்வி கேள்விகளிற் கரை கண்டவராயினும், அறிவிற் சிறந்தவராயினும் அவர்களை யாரும் மதியார்கள். அவர்கள் சொல் லேப்பங் காயாகும். அவர்களுடைய நற்குணம் கிணற்றுக்குள் வைத்த விளக்கு போலாகும்.

ஆகையால் இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த பொருளை உலக வாழ்வைச்செய் இருப்பவா வெறுப்பது மதியினம். 'துறை கடலோடியுத் திரவியத்தேடி' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற யாவருக்கும் மிதரிசனம். அரசனே, நீ என் னைவோ பெருமைபடைய வேண்டியிருக்க அவற்றைக் கவனியாது இந்நிலைமையிலிருப்பதைப் பார்க்கப்பார்க்க என மனம் பதைக்கிறது. நீ நளனுக்குச் சகோதரமுறையுள்ளவ னல்லவா? நளன் சககரவர்த்தியாகி இவ் வெழுபுவியிலுள்ள மன்னர் யாவரும் தமது முடிகள அவன்காலிற் பட வணங்கவும் நீ அஃ சிறந்தவர்களில் ஒருவனாகவிருந்து அவனுக்குட்பட்டு வாழவும் யாரிட்டசாபமோ! நீ செய்தபாபமோ! உனக்கு உணந்தவாழ்வையடைவதில் யாதேனும் கோபமோ! அயலாரை வருத்தலாகாதேனும் அனுதாபமோ, நளனைத் தாக்குவது யாராலும் ஆகாமதென அயலா உனக்குட்போட்ட தூபமோ. அல்லது நளன் உன் குலத்துக்குத் தீபமோ. உனனைச் சகோதரனென மதியாது சிற்றரசர்களிலும் மிகத் தாழ்ந்தவனாகக்கருதிச் செருக்கி வாழ்கின்றானே. அவனைப் பார்த்தவிட்டு உனனைப் பார்த்தால் நளனுடைய சகோதரனென்றும் சொல்லுவார்களோ. உலகத்தில் அந்நபர்களுக்குப் பவிஷம் வந்தால் தமது மாதா பிதா சகோதரர் முதலிய சுற்றத்தாரைத் தமக்குரியாரெனச் சொல்லிக் கொண்டால் தமது கௌரவம் குறையுமெனத் தாமே நினைத்துக் கொண்டு கர்வத்தால் அவர்களுக்குரிய மரியாதையையும் செய்ய வேண்டிய கடமையையும் கைவிட்டிச் சாதாரண வேலைக்காரர் கம்போல் நடத்துவதன்றிப்பிறர் தேட்டாலும் அவ்வாதே சொல்

லுவதுபோல, நள்ளை உன்னைப்பற்றிக் கேட்டால் தனது சிற்றரசனாகத் தெரிவிக்கிறானே யல்லது சகோதரனென்று சொல்லுவதே இல்லை. இவ்வார்த்தையைக் கேட்கும்போது உனக்கு எப்படி இருக்கிறதோ ; அது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என் வயிறு கொதிக்கின்றது. உலகில் மனிதர்கள் தம நிலைமை கெடுவது சகஜம். அவர்களைப் பார்த்து பரிதாபப்படவேண்டுமே யல்லது பரிகாசமாவது அலகழியமாவது செய்யக்கூடாது. செல்வம் யாரிடத்திலுந் நிலைத்திருக்கும் அது வண்டி உருளைபோல் ஒடிக்கொண்டே இருக்கும் தன்மையுடையதல்லவா. அதையறியாத நான் தன மாற்பைப்பாத்ததுகொண்டு அகவகரித்துக் தலைகால் தெரியாமல நிற்பதும் அவனை நாயகனாக அடைந்ததனால் தமையாதி தனக்கு மிருசினவர்கள் யாருமில்லையெனத் தலை கொழுத்துத் திரிவதும் கண்ணாற் கண்டு பொறுக்கத்தக்கனாவல்ல. இந்த நான் இருக்கும் தானத்தில் நீ இருந்தால் அந்த மகிழ்மையும் அந்த அழகும் வேறுதான். அப்படிப்பட்ட இடத்தை உன்னைப்போன்றவர்கள் அடைய வேண்டுமேயல்லது நள்ளைப் போன்ற கன்றுக்குட்டிகளா அடைவது தகுதி. ஒரு நாழிகை யாவது உன்னை அவனுடைய சிம்மாசனத்தில் வைத்து அவனை வணங்கும்படியாகச் செய்த அரசரெல்லாம் உன்னை வணங்கும்படியாகச் செய்து, அவனுக்களிக்கும் திரையை ஊனக்களிக்கப் பணித்து, அவன் செல்வமெல்லாம் நீ ஊக்ககொண்டு அவனது விசாலமான பூமி முழுதும் நீ செங்கோல் நடாத்துவதைக் கண்ணால் காணவேண்டும் என்ற அவர் ஏன்னை இடைவிடாது தூண்டிகிறது. ஆனால் இவ்வாழ்வை நீ அடையவேண்டும் என்று நினைதால் உனக்கு இது அருணையான காரியம் அல்ல. உன் வல்லமை உனக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். என் மனமும் சாமானியர்களிடத்தில் செல்லாது. எனக்கு இரக்கம் உண்டாவது அபூர்வம். இரக்கம் உண்டாகிவிட்டால் அவ்விரக்கத்துக் குரியவர்கள் நல்ல நிலைமை அடைந்து விட்டார்களென்றே சொல்லலாம். அதைப் பற்றித் தினையளவு சந்தேகமும் வேண்டிவதில்லை. நான் பொய் பேசமாட்டேன். ஒரு வேளை அதைறியப்பட்டாலும் நான் கூடவே இருந்து அவாக

ஞங்கு அக்காரியத்தை முடித்து வைத்துவிட்டுத்தான் மறு காரியம் பார்ப்பேன். என்னைப்பற்றி நீ பின்னால் நன்றாக அறிவாய். உன் எண்ணம் எப்படியோ. உதவி செய்பவர் எவ்வளவு விலைமசாலியாக இருந்தாலும் முன்னிற்பவா எண்ணம் தெரிந்து கொண்டல்லவா தொடங்கவேண்டும். உன் மனதை எனக்கு மறைக்காமல் என்னை உனக்கு நல்வழி காட்ட வந்த நாயகனை உறுதியாகக் கொண்டு தெரிவித்தால மெலே நடக்கவேண்டிய 'காரியங்களுக்கு ஆகவேண்டியதைச்சொல்லுகிறேன்' என்றான்.

அதற்குப் புட்கரன் 'ஐய, நீர் சொல்லுவதெல்லாம் உண்மையே. எனக்கும் பொருளில் வெறுப்பிலலை. அது விட்டா மையால்தான் வெறுப்புற்றவன் போலிருக்கிறேன். நளனுடைய வாழ்வைக் காதால் கூடக் கேட்க என் மனம் பொறுப்பதில்லை. அவனைப்போல் ஒரு நானாவது வாழ்மாட்டேனா எனற ஏக்கமே அதிகமாக இருக்கிறது. அதற்கென்ன செய்வது. முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்படுவதுபோல் நான் நளனது வாழ்வை அடைய விரும்புகிறேன். அது எவ்வாறு கைக்கூடும். நான் ஒரு அற்பச சிற்றரசன். அவன் வலிமைக்கும் என் வலிமைக்கும் உவமையே இல்லை; நான் நளனை எதிர்த்து ஐயமுடைய தென்றால் மின்மினி சூரியன் ஒளியை மறைக்கும்; பூனை பாத் கடலை முற்றுங்குடிக்கும்; ஏறம்பு கடலைக் கடக்கும்; வானத்தை வில்லாக வளைக்கலாம்; மணலை கயிறாகத்திரிக்கலாம். மேலும் நளனென்றால் எல்லாருக்கும் அச்சம். அவனுக்கு விரோதமாக எனக்கு உதவிசெய்ய எவரும் முன்னுக்கு வாரார். அவனை வெல்வதற்கு யாராவும் ஏலாது. இந்தத் தமையநதி நளனுக்குச் சுயம்வரமண்டபத்தில் மாலை குட்டியவுடன் அங்குற்ற அரசர்கள் யாவரும் ஒரே முகமாக நளனை எதிர்த்தபோது நளன் தனிமையாக நின்று அவர்கள் யாவரையும் புறமுதுகிட்டோடச் செய்தானே. அதனாலேயே அநுன் தோள் வலி இவ்வளவினையுடையதென்பது விளங்கவில்லையா. யுத்த களத்தில் நளன் வில்லைப்பிடித்து நின்றால் அப்போது அவனைக்கண்ட தேவர் கடரும் கலங்குவார்களே. அவன் வலியை நான் நன்றாக அறிந்திருந்தும் அவனோடெதிர்ப்பேனே' என்றான்.

“அது விஷயமாய் என்னைத் தட்டிக்கொடுப்பவர் யாவராயினும் அவர் வார்த்தைக்கிணங்கமாட்டேன். ஒருநாள், அவர் வார்த்தைக்கிணங்கி நள்ளைப் பகைத்துக் கொள்வேனாயின் இப்போது எனக்குரிய சிறியநாடும் போய் நான் ஆண்டியாகத் திரியவேண்டுமேயல்லது வேறுவழியில்லை. ஏதோ இப்பிறவியில் அவனைப் போல வாழ்வதற்கு முற்பிறவியில் போதுமான புண்ணியம் செய்யவில்லையென்று மனதை ஒருவாறு திடப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென நிறி வீனாக ஆகாசவிஷயத்தில் உசைவைத்து மனதைப்புண்ணுக்கிக் கொள்வதிற்பயனென்ன ஆனால் எவ்வளவு செல்வப் பெருக்குடையரேனும் நள்ளைப்போல் அவ்வளவு கர்வம் அடையக்கூடாது. நீர் சொல்லது போலவே நான் தமையநதியைக் கலியாணம் செயதுகொண்டபிறகு தலைகால் தெரியாமல்தான் நிற்கிறேன்” என்று பின்னும் புட்கரன் சொன்னான்.

அதைக் கேட்ட நலி “புட்கர ராஜனே, நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். நள்ளை வெல்லுங் சாரியம் உனனைச் சார்ந்ததல்ல. அது முற்றிலும் என்னைச் சார்த்தது. நான் நள்ளை நாட்டைவிட்டுத் தூரத்தவெண்டியது. நீ அவன் செல்லமெல்லாம் கைக்கொண்டு தேவலோகம்போல் சுருமடைய வேண்டியது. அரசர்களை வெல்ல வேண்டாமானால் யுத்தம் செய்குதான் வெல்லவேண்டும் எனபதில்லை. அனேக தந்திரங்கா இருக்கின்றன. அதில் ஒன்று உனக்குக் தெரியும். அப்பாவது சூதாட்டம் அதில் உனனை வெல்பவருண்டோ அவ்வலியைக்கொண்டு நள்ளை நிசுசயமாக வெல்லலாம்” என்றான்.

புட்கரன் “ஐயா, தாம் சொல்லுவது உண்மையே. நான் சத்தியநெறியினின்றும் தவறாதவன் போலவும், வேத விதியினின்றும் விலகாதவன் போலவும், பாசாங்கு செய்கின்றானே. அப்பாசாங்கைத் தனக்குதவியாக வைத்துக்கொண்டு ‘சூதாடல் உயர்ந்தோரால் விலகப்பட்டதால் நான் அக்காயகளைக் கையாலும் தொடமாட்டேன்’ என்று நான் சொல்லி மறுத்தால் நான் செய்வதென்ன விருக்கிறது. அதிலிருந்து பகைமை விளையுமே.

அப்பகையை ஒழிக்க என்னுள் ஏனுமோ, சூதாடுவதற் குட்பட்டா வல்லவோ எனது வல்லமையைக் காண்பிப்பேன். அவன் சூதாட் டத்தில் என்னை வெல்லமாட்டானென்பது எனக்கு நிச்சயமாயத தெரியும். எனக்கு நல்ல காலமிருந்தால் நான் ஏனிந்த நிலைமை யிலிருக்கிறேன் ” என்றான்.

கவி “இந்த அற்ப காரியத்துக்குத் தானு இவ்வளவு நாள் மௌனமாயிருந்தாய். உனக்கும் உலக வாழ்க்கைக்கும் வெகு தூரம். நீ பேசுவதைப் பாராததால் உலகந தெரிந்தவனாகவே தோற்றவில்லை. உலகந தெரிவதென்றால் சுருக்கமாகச் சொல்லு கிறேன் ; நீ கேட்டுக்கொள். என்னைப்போல உனக்கு இத்துணை அருளொடு போதிப்பவர்கன ஒருவரும் கிடைக்கமாட்டார்கள். என்னைப் போனறவர்களுக்குத் தான அது தெரியுமே யல்லாது வேறு யாருக்கும் தெரியாது. நீ என்னை மயி உன் மனத்தில் உள்ளவற்றை ஒளிக்காமல் சொன்னபடியினாலே எனக்கு உன்னை எப்படியாவது கடைத்தேற்றச் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் பூர்த்தியாக ஏற்பட்டுள்ளது. ஆகையால் என்னைப்போல உன்னைச் செய்துவிட்டித்தான உன்னைவிட்டுப் போவேனெயல்லது நடுவில் கைநழுவிட்டமட்டேன். சற்றுக் கவனித்துக் கேள். உலகத் தில் யார் யாரை எந்தெந்த விதமாக வசப்படுத்தலாமோ அவை யெல்லாம் கன்றாகத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். நியாயம் என்றும் அநியாயம் என்றும் வித்தியாசம் புரராட்டக்கூடாது. மனத்தில் எவ்வளவு பொறுமையும் வெறுப்பும் இருந்தபோதிலும் பேசுவது மாத்நிரம் சர்க்கரைக்கட்டிபோ லிருக்கவேண்டும். யாரையும் வார்த்தையினாலேயே வசப்படுத்தி, அவர் முற்றிலும் நம்பி விட் டார்களென்று தெரிந்தபிறகு அவசியமவர்களைக் கெடுக்கவேண் டும். அதுதான் புருஷத்தன்மை. நமது மனதுக்கொவ்வாத யாவ றும் அடியோடே ஒழியவேண்டுமெனத்தினந்தோறும் கால மாலை இருவேளைகளிலும் தவறாமல் கடவுளைப் பிரார்த்திக்க வேண்டும். இதனினும் சிறந்த வேண்டுகோள் வேறொன்றுமில்லை. ஆனால் அவ்வெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தாதபடி நமது பகைவனுக்கு ஒரு அற்ப ஆபத்து வந்தாலும் அதைப் பார்க்கச் சகிக்காதவன் போல் நடக்கவேண்டும். அப்போது தான் நமது எண்ணம்

வெளிப்படாமலும் நாம் அவனுக்கு அவ்வாபத்துக் காலத்தில் உதவி செய்யாமையால் அவனிடத்தாண்டாகக் கூடிய வருத்தம் நீடிக்காமலும் இருக்கும். பிறர் பொருளை முற்றிலும் அபகரிக்கும் சமயம் நேரும் வரையில் அவர் வீட்டுத் துரும்பைக்கூட இச்சிக்காதவன்போல் அபிநயிக்கவேண்டும். ஒருவரிடத்திலும் உண்மையே பேசக்கூடாது. ஆனால் கேட்பவர்களுக்கு நாம் பேசுவது உண்மை போலவே தோற்றவேண்டும். அவ்விதம் பேசுபவன்தான் சாமர்த்தியவான். உலகம் அவனிருக்கும் திக்கு நோக்கித் தெண்டனிமம். எதையும் ஆக்கவும் *அழிக்கவும் தெரியவேண்டும். அவை தெரிந்தால்தான் ஒருவனை நம்பிவிடப்படி உயாததவும் தாழ்த்தவும் கூடும். இது தெரியாதவன் மனிதரிற்பதா.

நமக்குத் தெரியாத விஷயங்களையும் தெரிந்தவைபோல் நாம் பாவனை செய்துகொள்ளவேண்டும். வணக்கத்தைவிட்டு நம்மைப் பிறா வணங்குமபடியான கமரீரமான, தோற்றத்தை அடையவேண்டும். பிறர் நம்மைப் புகழ்வார்களென்று பொறுத்திருக்கக்கூடாது. நம்மை நாமே புகழ்ந்துகொள்ளவேண்டும் குடிப்பது கூழேயாயினும் உடுப்பது சிறப்புற்ற உடையாகவே இருக்கவேண்டும். உலகத்தில் எதைவிட்டாலும் விடலாம், பொய்யை விடவேகூடாது. அதைவிட்ட மனிதன் றேறுமை உறுவான். அதைக் கைக்கொண்டவன் எவனோ அவன் தான் அதனுடைய பயனை முற்று முணாதவன். அவனை அப்பொய்யாலுறும் மேன்மையும் சௌக்கியமும் அடைபவன். அது தான் தற்காலத்தில் கண்கண்ட தெய்வம். அதனாலே தான் உலகம் பொய்யென்றும் உலகத்திலுள்ள எல்லாம் பொய்யென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஒரு பொய் சொல்கின்ற ஒரு காரியம் கிச்சயமாகச் சாதகமாகும். இப்படியே பெருக்கிக்கொண்டு போனால் சொற்ப காலத்துக்குள் எத்தனை பொய் சொல்லப்பட்டதோ அத்தனை காரியங்களும் கைகூடிப் பெரும்பயனை விளைத்து அவற்றிற்குரியோரை அவரினும் மிக்காருலகில்லையென விளங்கச்செய்யும். ஆனால் இது உனக்கு மாத்திரம் புதிதாகப் போதிக்கப்பட்டதல்ல. இதைக் கைக்கொண்டு

அதனால் நல்ல நிலைமையடைந்து உலக இன்பங்கள் முற்றும் தம் முடையதாக்கிப் பெருவாழ்வடைந்திருக்கிற மகான்கள் பலருண்டு. இவர்களெல்லாரும் என்னுடைய கொள்கையைக் கைக்கொண்டு அதனாலும் பயினை முழுவதும் முணர்ந்து அதைக் காப்பதே விரதமெனக்கொண்டு அந்நினைவு என்னவாயும் பிறழாது ஒழுகினமையாலல்லவோ அதுதான் சிறப்புற்றிருக்கிறார்கள். எனக்கு வேதம் என்பது சித்திய விரோதி. நான் உண்மை இருக்கும் ஊரிலேயே இருக்கமாட்டேன். தருமத்தைக் கண்டால் நான் தலைகாட்டாதேயேன். ஏனெனில் உலகத்தில் மனிதரை முற்றிலும் கெட்டுக் கடிமாறங்களில் முதன்மையானவை இவை மூன்றும் தாம் மானிடப்பிறவியையுற்றோர் யாவரும் கைக்கொள்ளவேண்டிவனவற்றிற் சிறந்தவை இம்மூன்றுமே எனவும், இவற்றைக் கைவிட்டால் இம்மை மறுமை இரண்டும் கெடும் எனவும் மதிப்பினராகிய சிலர் தப்பான எண்ணங்கொண்டு அபியாயமாத தமது நிலைமையெடுத்த தவிக்கிறார்கள். இவ்விதமையிலுள்ளோரைப் பார்த்துமே கேட்டுக்கூட மதியின்றிக் குரங்குப் பிடியாக அவற்றையே கைக்கொள்ளும் கசடர்களை நான் ஒருபோதும் அணுகுவதே இல்லை. ஆகையால் நீயும் இவற்றைக் கைகாலத்திலும் வைக்கொள்ள நினைவாதே. அப்போதுதான் நீ நல்ல பதவியடைந்து உலகத்தில் உன்னை எவரும் புற வாய்வாய்” என்றான்.

இவ்வாறு கொடுமையான உருவெடுத்த குடிகேடனாகிய சனியே உலகத்தில் பல மானிட உருக்கொண்டாற்போல உற்பவித்த மகா பாவினாகிய சில வஞ்சகர்கள் பிறரைக்கெடுக்க எண்ணவகொண்டு தமதெண்ணம் நிறைவேறும் பெருநீடுக் ‘கொண்டபே ராற்றலுடையார்க்கு மாகாதனவின்றி ஏற்றகருமஞ் செயல்,’ என்றதுபோல் தமக்குத் துணையாகக்கூடிய ஒருவரை அடைந்து அவருக்கு இதமான வார்த்தைகளைச் சொல்வதுபோல் மிகக் கொடிய வேடனும் கைக்கொள்வதற்கஞ்சி விலக்கக் கூடியனவும், அவற்றைக் கைக்கொண்ட அந்தக் கண்ணத்தில் மாத்திரம் அளவிடற்கரிய அற்ப இன்பம் சித்தித்தாற்போல் காண்பித்துப் பின்பு பெருந் துன்பத்தை விளைக்கக்கூடியனவு

மாகிய தீநெறியைப் போதித்து அவர்களுக்கு நன்மை செய்பவர்போல் நடத்து அவர்களைத் தம்வசப்படுத்துகிறார்கள். இதை அறியாதார், தூண்டில் முள்ளில் மறைத்துக் கோக்கப்பட்ட ஆகாரத்தைத் தன்னிடத்து அருள் மிகுந்து அளிக்கப்பட்ட உணவாகக்கொண்டு அதை மிக்க ஆவலோடு பாய்ந்து அருந்துகையில் அதனுள்ளிருக்கும் முள்ளால் குத்துண்டு துடிதுடித்து இறக்கும் மீனைப்போல், அதீநெறியைப்பற்றி ஒழுகிப் பலவித துன்பங்களுக்காளாகிப் பரதவித்து அவற்றினின்றும் மீள வகையறியாது வருந்துகிறார்கள். இவர்களுக்கு இயற்கை அறிவு எள்ளளவேனும் இருக்குமாயின் தம்மை ஏமாற்றிப் பின் தத்தளிக்குமபடி செய்யும் அக்கொடியவர் வார்த்தைகளுக்குட்பட மாட்டார். இவ்வாறு மானிடர் நன்னெறியைவிட்டு விலகுவதும் வஞ்சகர் வார்த்தைக் கிணங்குவதும் ஆசையென்னும் கொடும் பாலியின் வசத்திலுற்றதாலல்லவா. மானிடருக்கு இயற்கை அறிவுண்டெனினும் சுத்த ஜலமானது பாசியின் சமபந்தத்தால் அதன் தன்மையொழிந்து அருவருக்கதக்க நீராவதுபோல் அவ்வறிவானது ஆசையால் மூடிண்டு தன வலியொழிந்து மறையப் பின் ஆசைமுதிர்ந்து தனக்கிடங்கொடுத்தோரைத் தனனை எவ்விதத்திலும் திருப்தி செய்யும்படி வருத்த அதன் வலியை அடக்க வகையறியாத கீழ்மக்கள் தமது வாழ்நாள் முழுதும் அதைத் திருப்தி செய்வதே தொழிலாக்கொண்டு முயன்றும் அதை முற்றிலும் திருப்தி செய்யாமலும் தாம் மானிடப்பிறவியால் அடையக்கூடிய புருஷார்த்தங்களில் ஒன்றேனும் கைக்கொள்ள அவகாசம் இல்லாமலும் ஏமாந்து கை தவறிவீழ்ந்த மட்பாண்டம்போல் உடலை வீழ்த்தியாய்கிறார்கள். இதனை அறிந்த அறிவாற் சிறந்த ஆன்றோர் ஆசையை அடியோடு வெறுத்து அவனி இன்பத்தை ஒறுத்து, அவ்வஞ்சகர் கேண்மையை மறுத்து அருள் பெருக அதர்மம் சிறுக்கக் காம வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களையும் கழித்து ஆணவம் காமம் மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் அறுத்து மனதை அது இது என அலையவிடாது ஒன்றைப்பற்றி ஓரிடத்திலிருந்து

உலகத்தை அறிந்ததாகப் பிதற்றும் உலுத்தனால் (பொருளாசைக்காரன்) எக்காலத்தும் அடையமுடியாத சிறந்த சித்திகளையடைந்து என்றும் அழியாத முத்தியுறுவார்.

புட்கரனோ, சிற்றறிவாற் கழிந்த சிறியோன் ; உலகப் பற்றுக்கு உறைவிடமானவன். பொருமையே உருவெடுத்த புண்மையோன். சத்தியத்தின் பெருமையறியாத சஞக்கன் (வீணன், கீழ்மகன்) முத்திருநெறியறியாதமுடன். பெரியோர்ப் பேணுப்பேதை. நன்னெறியறியாத நஞ்சு. நடலையே குடி கொண்ட நாயோன். ஆகையால் அவன இதுவரையில் நன்னை கீழ்ப்படுத்தத் தடையாக இருந்தது தான் உலகம் அறியாமல் இருந்ததனால்லவா என நினைத்தது கலி சொல்லியவற்றைத் தன்னை உன்னத நிலைமைக்கேற்றுவிகும உத்தம வேத மந்திரங்களாக்கொண்டு அவற்றில் ஒன்றேனும் விடாது மனதுட் கொண்டு அககலியை வணங்கி “என்னைக் கடைத்தேற வைக்குங் கடவுளே. தம்முடைய அருளைப்பாட என்றால் தரமோ எனக்குத் தம்மினுஞ் சிறந்தேனாரு முண்டோ. எனக்குத் தாய் தந்தை தமர் முதலிய யாவருந் தாமே. என்னைத் தமது கையிலுள்ள ஓராயுதமாகக்கொண்டு அதை எவ்வெவ்விதமாக நடத்த வேண்டுமென்று தமக்குச் சித்தமோ அவ்வெவ்விதமாக நடத்தி என்னை நல்வழிப்படுத்தவேண்டியது தமது கடமை. தாம் என்ன செய்யச் சொன்னாலும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன். தமது கட்டளை இன்னதென்று தெரிவித்தருள வேண்டும்” என்றான்.

அதைக் கேட்ட கலி மனமுவந்து “அரசனே ! என்னை யாரோ என நினைக்கவேண்டாம். நான் நவக் கிரகங்களிலொரு வனாகிய கலி. உன் மனப்பிணியை யறிந்து அதை அடியோடு நீக்கி உன் மனத்தைத் திருப்தி செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கம கொண்டே உன்னை அடைந்தேன். ஆகையால் நானிப்போது ஓரிடப் உருவெடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். நீ ஒரு வெற்றிக் கொடியைக் கைக்கொண்டு என்பேரிலேறி நாளிடைத்திற் சென்று அவனைச் ‘குதுப்போருக்கு நீ வருகின்றாய்’ என அழைத் தால் க்ஷித்திரிய தர்மத்தைக் குறைவறக் கைக்கொண்டவனாகிய

நான் போர் என்றவுடனே அதை மறுக்காமல் அதற்குட்படுவான். அப்போது நான் அவ்வாட்டத்தில் உனக்கு ஜெயம் உண்டாகுமபடி செய்து அரை நொடியில் அவனுடைய செவ்வமெல்லாம் உன்னுடைய தாக்குகிறேன். சடுதியில் புறப்படுவாயாக ” என்று தான் சொல்லியபடி ஒரு நிஷ்பமாக அப்புக்கரனுக்கு முன்னே சின்ருன.

இவ்வாறு தனக்கு முன்னே எருதின உருக்கொண்டு நிற்கும் கலியைக் கண்ட புட்கரன் மனம் வெருவி இப் பெரியோன்மீது எவ்வாறு வறிச் செவ்வதெனச் சற்று அஞ்சிப்பின் ஒருவாறு தெளிந்து அக்கலியின் ஆணையின்படி ஒரு வெற்றிக் கொடியைக் கைக்கொண்டு தமது மந்திரிமார்களிற் சிலா தன்னைப் பின்பற்றி வர நானது வளப்பம் பொருந்திய மாவிறதகரை நோக்கிச் சென்றான்.

கலி, தேவ வகுப்பிலுற்றவனாயினும் தன் வஞ்சனையினாலே உயர்திணையினினும் அஃநினையாகித் தன் பெருமை யொழிந்து சுமகந்த தகாதவனைச் சுமந்து, எவ்வகைப்பட்டோரையும் தன தெண்ணப்படி நடத்தும் வனமையுடைய தேவன் ஒரு மானிடனுடைய இச்சையின்படியே நடந்து, தன் வாகனமிழிந்து தான் வாகனமாகிக் கேட்டோர் நகைக்கக் கீழோர் இகழ்த் தன்னிலைமை தவறித் தாழ்மையுற்றான். இதனாலே வஞ்சகர்கள் பிறரை வஞ்சிக்க முயலும்போது அவர்களுக்கும் உவதெல்லாம் இழிவென்பதும் அவ்விழிவால் விளையும் மானக கேட்டையும் உணரார் என்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன. இவ்வளவு கேட்கிறும் அவர்களடையும் பயன் யாதென ஆராயுகால தினையளவும் பயன் பெறாது அப் பயனை முற்றிலும் வேறு பிறரடைந்து சுகமுறுவர். ஆனால் சிலரடையும் நற்பயன் யாதுமில்லை யெனினும் பிறரை வருத்தியதாலுண்டாகிய பாபமிகுந்து வருந்துவர் என்பதற்கையமில்லை. ஆகையால் உலகில் பிறரைக் கெடுப்பதினும் இழிவான தொழில் வேறென்றுமில்லை.

ஆனால் உலகத்தில் இழிவென்ப தொன்றில்லாமல் உயர்வின் பெருமை விளங்காதாகையால், அவ்விழிவை வெளிப்படுத்தக் கிடைத்தற்கரிய மானிடப் பிறவியிலுற்ற கயவனாகிய புட்கரன்

அவன் பெயரை இன்று கூட எவரும் வெறுக்கும்படியாக 'இந்நிலத்து மன்னுதல் வேண்டின் இசை நடுக' என்பதற்கு மாறாக வசையை நட்டித் தன் குலத்துக்குரிய குணங்கெட்டு மாவிந்த நகரடைந்தான். அநநகரத்தில் சத்தியமே தோல்வளையமாகக் கொண்ட நளன் செங்கோல் செலுத்தியதால் யாவுஞ்செழித தோங்கி யாவரும் முகமலர்ந்து தமது சக்கரவர்த்தியின் பரந்த புகழைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இச்சிறப்புகளைக்கண்டு மகிழ்ந்த புட்கரன் 'இத்துணைப் பெருஞ்செல்வம் வாய்ந்த இந்நகரின் அரசாக்கியைக் கைக்கொண்டு எப்போது மகிழ்ந்திருப்பேனோ' எனக் கவலை கொண்டு பிற கோட்டை கொத்தளங்களையும் அவற்றின் விமரிசையையுங்கண்டு பெருமூச்செறிந்து கொண்டே நளனது அழகிய அரண்மனையை அடைந்து தன் வரவை நளனுக்குத் தெரிவிக்கச் செய்தான். வாயில் காப்பாளர் அதிவிரைவிற்கென்று நளனிடத்தில் வணக்கத்தோடு செறிவிக்க நளன் களங்கமற்ற மனமுடையவனாகையால் அபுட்கரன் திடீரென வருகைக்குக் காரணமுணராது அவனைப்பார்க்க ஆர்வமிருந்து அவனை உடனே அழைத்து வரும்படி அவ்வாயில் காப்போருக்குக் கட்டளையிட்டித் தன் மந்திரிகளை யனுப்பி எதிர்கொண்டழைத்துவாச செய்தான்.

மந்திரிகள் அபுட்கரனைக்கண்டு அப்போது அவன் கொண்டிருந்த கோலத்தின் புதுமையால் விளையப்போவது யாதோ வென மறுக்கமுற்று அரசன் ஆனைக்கஞ்சி அச்சனியான புட்கரனை அரண்மனைக்குள் அழைத்துச்சென்று திருமாலைப்போல் திவ்விய ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும் தருமதேவதையாகிய நளனுக்கருகில் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனும் புகழும் படியான புலியாளும் மன்னர்க்கு மன்னனாகிய நளன் வீற்றிருக்கும் புண்ணியாசனத்தில் இப்பெருமபாவியை வீற்றிருக்கச்செய்வது தகாதென நினைத்தோ, தருமத்துக்கருகில் அதருமம் தோற்றுவது தகாதென நினைத்தோ, தன்னை யாசித்தோருக்கு அவர் மனம் வெறுக்கக் கேட்டதெல்லாம் கொடுக்கும் வள்ளலுக்கருகில் ஈகை என்பதே அறியாது பிறர் பொருளை அபகரிப்பதையே தொழிலாக்கொண்ட கள்ளனை வீற்றிருக்கச் செய்ய

லாகாதென நினைத்தோ, களங்கமற்ற படி கம்போன்ற மன முடைய சுருணைக்கடலோடு களங்கமிருந்து பல கிருமிகளுக்கிருப்பிடமாகி யாவரும் வெறுக்கத்தக்க சாலகத்தைச் சேர்க்கக் கூடாதென நினைத்தோ, அப்புட்கரணை நனளோடு வீற்றிருக்கச் செயலாது அவன நிலைமைக்குத் தக்க ஓராசனத்தில் அமரச் செய்தனர்.

அப்போது புட்கரன் தன் நிலைமைக்கும் முறைக்கும் தக்க படி நனளை வணங்கி நிற்க நான் தன சகோதரனை மிக்க அன்போடு தழுவி இளிய வசனங்கூறி அவனைப் பாராததாலுண்டாகிய மகிழ்ச்சி உளவிருக்க இடம்பெறாது வெளிவந்தாற்போல முகமலாநது அவன் அவ்வளவு தூரம் கடந்து வந்ததாலுண்டாகிய களைப்பை ஆற்றச்செய்து அவனுக்கிட்ட சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கப் பணித்தான். பின்பு நனன புட்கரனை நோக்கி “மன்ன, தம்மோடு கலந்துபேசி வெகு நாளாயிற்று. தம்மைக் கண்ட இன்று என மனம் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கிறது. இத்தனை நாள் என் ரூபகமில்லாதிருக்க நான் தமக்கிழைத்த தீங்கு யாதாவதுண்டா? எனக்கு உன்னைத் தவிர வேறு சகோதரர் யாரிருக்கிறார்கள்? இப்பரந்த பூமியை ஆளுவதில் ரூபகக்குறைவால் உன்னை நான் கவனிக்கவில்லையென நினைக்கவேண்டாம். உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலே அதிகமாக இருந்தது. அந்த ஆவல் பூர்த்தியாகுவ காலம் இன்றுதான் போலிருக்கிறது. எக்காரியமும் முடியுங் காலத்தில்தான் முடிகிறதேயன்றி நாம் விரும்பிய வண்ணம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் முடிவதில்லை. தாமும் தம்மோடுற்ற யாவரும் சுகமா. தமது நாட்டிலுள்ளோர் யாவரும் அறநெறி வழாது அடங்கி நடக்கிறார்களா. காலமழை தவறாது பெய்கிறதா? தமது நாடு பஞ்ச முதலியனவின்றிச் செழித்தோங்குகின்றதா? தமது செங்கோலைக் காக்க அந்நணர் கள் வேதமோதுதல் யாக்கு் செயதல் முதலிய உத்தமமான காரியங்களை மனக் களிப்போடு செய்து வருகிறார்களா? பசுக்கள் பலிக்கின்றனவா? அவ்வவ் வருணத்தார் தத்தமகருயி தொ

ழிலை ஒழுங்குபெறச் செய்து வருகிறார்களா. அநிதி பூசை குறைவின்றி நடக்கின்றதா? தமது நாட்டில் ஜன சங்கியை விருத்தியாகிக்கொண்டே வருகிறதா? அதுவே நாட்டின் வளப்பத்துக்கும் அரசனது செங்கோலுக்கும் அறிஞரீ. நம்மாலே நமது முன்னோர் பெருமை விளங்கவேண்டும். நமது குலம் மேன்மேலும் சிறப்படையவேண்டும். தமது செங்கோன்மைக்கு என்னால் ஆகவேண்டிய உதவி யாதேதனும் உளதாயின அதை இப்போதே தெரிவித்தால் அதுவே முதற் காரியமாகக் கொண்டு செய்து முடிப்பேன்,' என்று மிகவும் பரிவோடு வினாவினான்.

புட்கரன் பொருமை கொண்ட மனமுடையவனாகையால் நளனது சிறப்பைக்கண்டு பொறுக்காமல் மனம் புண்ணாகி அவன் சொல்லும் அற மொழிகளும் இனிய வசனங்களும் அம்புபோலும் வேல்போலும் காதிற் பாயச சகிக்காதவனாய் நளன் விருமபிக்கேட்டவைகளுக்கெல்லாம் சுருக்கமாக “தமதருளாலும் செங்கோன்மையாலும் குறைவின்றி இருக்கின்றன” என்று விடைபகர்ந்து தான் வந்த காரியம் எப்போது துவக்கப்படும் என்பதிலேயே கருத்தாயிருந்தான்.

நளன் அப்புட்கரனுக்கு அறுசுவையோடு விருந்தளித்து மிகப் பரிவுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அதனீயோன் தன் மனதில் அத்தனைநாள் வரையில் சிறைப்பட்டிக் கிடந்த வஞ்சனையை அவன் வெளிப்படுத்தி யாவருக்கும் வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு உயர்த்தினாற்போல இடைவிடாது அவன்கையிற் பற்றிக் கொண்டிருந்த கொடியைக் கண்டு, நளன் “சகோதரனே, தாம் கையிற் பற்றி இருக்கும் இக்கொடியின் காரியமென்ன? இது இப்போதுதான் புதிதாகக் காணப்படுகிறது. இது யாராவது பெரியோரால் தமக்களிக்கப்பட்டதோ. இதை எப்போதும் கைவிடக் கூடாதென்பது அப்பெரியவரது கட்டளையோ. அப்பெரியோரை நானும் கண்டு தெரிவிக்கலாமோ. அவர் தமது நாட்டிலுள்ளவரை அல்லது பரதேசியோ, இக்

கொடியின் பெருமை யாது. இவற்றை, லிரிவாக எங்குச் சொல்லவேண்டுமெ” என்றான்.

புட்கரன், தன் காரியம் துவக்குவதற்குத் துவஜாரோகணம் ஆயிற்றெனக் களித்து முகத்திற் புன்னகை காட்டி “மன்னாதி மனன, இங்கொடியின் பெருமையையும் இதை யளித்த பெரியோரது சிறப்பையும் என்னுல சொல்ல வலுமோ. அப் பெரியோர் இப்போது என்னோடிருக்கிறார். அவர் கருணையே உருவெடுத்து வந்தாற்போல என்னை அணுகி எனக்கு இதுமான விஷயங்களைப் போதித்து வருகிறார். அவர் பேசுதலையின்படி நான் நடப்பதால் நாளுக்குநான் எனக்கு மகிழ்ச்சி பெருகுகிறது. அவர் கடைக்கனோடுகிறார் எவராயினும், ஒருவராலும் மறுக்கலாகாத அருமபதவி யடைவாரெனில் அவரை நேரில் பார்ப்பதெவன். நானும் அவரை நேரில் பார்க்க அஞ்சியே முதுகின் புறமாகவே செல்லுகின்றேன். கிங்க, நான் சூதாட்டத்தில் வல்லவனென்பது சமகருத் தெரியும். அதற்கு ஆயுதங்களும் பிறருதவியும் வேண்டியதில்லை. ஆயினும், சுடித்திரியாகள் அதைக் கைக்கொள்வதாலும்; போரையபோல ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துக்கதித்து வீரங்கொண்டு எவ்விதத்திலும் வேற்றுமையின்றி ஒருவரையொருவர் வெல்ல முயலவதாலும் இச்சூதாட்டமும் ஒரு போரெனவே மதித்து அப்போரில் என்னை எதிர்த்தோரை வெல்லவேனென்பதற்கு அறி குறியாக உயர்த்தப்பட்ட இவ்வெற்றிக் கொடியைக் கைக்கொண்டு பல நாடுகளிலும் சென்று வருகிறேன். இதுவரையில் இதைத் தாழ்த்தினர் யாருமில்லை. இன்னும் சில நாடுகளுக்குப் போகக் கருதிச் செல்லுமவழியில் தமமுடைய ஞா-கம எனக்குண்டாயிற்று. தாம் எல்லாமறிந்து எவ்வகைப்பட்டோர் வலியையும் அடக்கிச் சத்திய நெறி தவறாமலும், சுடித்திரிய தர்மத்தைத் தமக்கே உரியதாகி க்கொண்டுமே அதிளின்று வழாமலும், செங்கோல் வளையாமலும் இப்பூமி முழுதும் ஆண்டிருக்கும் பூபாலனாகையாலும் தமக்கு மிகவும் விருப்பமுள்ளதும் போரெனப் பேர் படைத்ததுமான இப்பெரிய காரியமும் தம்மைப்போன்ற சமர்த்தர்களால் சாதிக்க

கத் தக்கதாக்கையாலும் சமது சித்தம் இன்னதெனத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பி இவனுற்றான். ஆனால் போரெனப் பேர் கொண்டதெதுவாயினும் கடித்திரியர்களால் விலக்கக்கூடியதல்ல வென்பது மனுமுறைகண்ட மன்னர் கொள்கை” என்று தன் வஞ்சக வலையை வீசிஞன்.

சொல்லிய வவ்வுரை கேட்டுத் தூணிக்
கல்லெனப் பணைத்துயர் கலவைத் தோளிநான்
வெல்கொடி யுபரிய விடலை சூதின்
வல்லையே லாதும வருகென் றோதினான்.

நளன், புட்கரன் சொல்லிய கபடமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கலியின் வயததனையப் பின் வருமாறு புகன்றான். “போரென்பது எதுவாக இருந்தாலும் கடித்திரியரால் விலக்கக் கூடியதல்ல. போர் என்னும் ஒலியைக் காடால் கேட்டபிறகும் பின் வாங்குகிறவன் கடித்திரியனாவனோ. அவனுக்கு வீர சுவர்க்கமும் கிட்டுமோ. எதை விட்டாலும் விடலாம். கடித்திரிய தர்மத்தை விடலாமோ. அது உயிரினுஞ் சிறந்ததன்றோ. போருக்கு அஞ்சுகிற அரசன், தன நாட்டில் வாழும் குடிகளுக்கு இயல்பாக உள்ள ஐவகை அசுசத்தில் பகைவரால் உண்டாகும் அச்சத்தை எவ்வாறு போக்குவான். அவ்வரசனிடத்தில், அவனால் ஆளப்பட்ட குடிகளுக்கு எவ்வித நம்பிக்கை யுண்டாகும். அக்குடிகளும் நசுசவார்களா? அவன் அரசாக்கியும் நிலைக்குமா? ஆகையால் வெற்றிக் கொடியை உயர்த்திய நீ இப்போதே சூதாடத் தயாராகவிருந்தால் எனனோடி ஆடலாம். நான் உன் வெற்றிக் கொடிகளாவது சூதுப் போருக்காவது பின் வாங்குகிறவனல்ல. பலகையைப் பரப்பு. காய்களை வெளியே எடு. கால தாமதம் செய்யாதே” என்றான்.

அதைக் கண்டு நளனது அமைச்சர்கள் அதிசயித்து “இஃதென்ன வீரதையாக இருக்கிறதே. சூதாட்டத்தை உத்தமர்கள் விரும்புவார்களோ. இதற்குட்பட்டவரும் நமது நளச்சக்கர

வர்த்திதானே. அவர் அறிபாத விஷயங்களுமுண்டோ. அவருக்குச் சூதினால் விளையும் தீமையும் அதனுலுறும் தாழ்மையும் தெரியாதா. அவரைவிட அறிவாற்சிறந்த மன்னருமுண்டோ. அவருடைய சத்தியமும் அருளும் செவகோன்மையும் அறியாத திருக்குகளுமுண்டோ. அவருடைய நாட்டையாளும் ஆக்கினை சக்கரமானது அவருடைய சத்தியமாகிய யத்திர சத்தியாலல்லவா இடைவிடாது அந்நாட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி மண்டலமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த தரும் மூர்த்தியின் மனம் தீ நெறியிற் செல்லக் காரணம் விளங்கவில்லையே. விஷயத்தைப் பார்க்கிலும் மிகக் கொடியவனான இப்புட்கரனுடைய வஞ்சனையால் அவாமனம் வேறுபட்டதோ. ஐயோ, இப்புட்கரன துமகேது போலத் தோன்றினானே. இவன் பாதம் பட்டவிடம் பாழாகுமே இவன் பூலோகச் சனியல்லவா. இவன் கணப்பட்ட இடம் காடாகுமே. இதற்கு நாம் செய்வது யாது ” என்று கையைப் பிசைத்துக்கொண்டு மனம் புழுங்கினார்கள்.

பின்பு திடப்பட்டு அவ்வமைச்சர்கள் ‘ நாம் இப்போது வாயை மூடிக்கொண்டிருப்போமாயின் நமது கடமையறிக்கதாமுருபவராக நாட்டோம். தெரிதலுந் தேர்ந்துசெயலு மொரு தலையாச் சொல்லும் வல்ல துமைச்சு. நன்னெறி தவறாத அரசின் எக்காலத்தாம் விநோதத்தாலாவது, எல்லாக் காரியங்களிலும் தன்மனைச் செலுத்தி அவற்றை ஒழுங்குபெற முடிப்பதால் உண்டாகும் மனத்தளர்ச்சியாலாவது, நன்னெறியினின்று சற்றுமாறுபடுவதுண்டு தவிர முக்குண வசதசால் முறைபிழை துரைப்பர் ’ என்னும் சூத்திர விதிப்படி மாஸிடாககுத் தாமதம், இராசதம், சத்துவம் என்றும் மூன்றுகுணங்களும் இடைவிடாது மாறிமாறிப் பிறத்தல்இயற்கை. அவற்றுள் தாமதகுணமானது:— பேருண்டி, நெடுதூயில், சோம்பல், நீதிவழு, ஒழுக்கவழு, வஞ்சம், மறதி, பொய்கோபம், காமம், கொலைமுதலியவற்றை விளைவிக்கும். இக்குணவேளையிலும் தனது சிற்றரசரிடத்துத் தோன்றிய குற்றத்தால் விளையும் கோபத்தாலும் அரசா மனம் நீதியி

னின்று வழுவதலுமுண்டு. அவ்வவ்வமயங்களில் அகன்றகல்வி, கேள்வியுத்தி, அனுபவங்களால் சிறப்புற்ற அமைச்சர்கள், தேருக்கு முட்டுக்கட்டைபோலவும், கப்பலுக்குச் சுக்கரணப்போலவும், அதிவேகமுள்ள குதிரைக்குக் கடிவாளம் போலவும், அரசனை இகவார்த்தைகளால் நல்வழியிற் செலுத்தி நீதியையும் தருமத்தையும் காக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள். இவ்வகை அமைச்சரில்லா அரசு பாழாகும், ஆகையால் அமைச்சரெனப் பேர்படைத்த நாம் அழிவையுண்டாக்கும் இக்கொடிய சூதாட்டத்தில் மனம் வைத்த நமது அரசனுடைய மன வேறுபாட்டை மாற்றிச் செங்கோன்மையைக் காக்கவேண்டியதே நமக்குரிய தருமம்.”

ஐயறிவுந் தம்மையடைய வொழுதுதல்
எய்துவ தெய்தாமை முற்காத்தல்—வைகலும்
மாறேற்கு மன்னர் நிலையறிதல் இம்முன்றும்
சீரேற்ற பேரமைச்சர் கோள்.

என்று தமக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டு அரசனை அணுகி அவனை வணங்கிப் பின் வருமாறு புகன்றனர்.

“எமது ஐய; செங்கோன் முறை பிறழாச் செல்வமே! கொடுகோன்மை குறைக்கும் கூற்றே. நீதி வழுவா நிததத் தார் நிதியே. நீதி உருவே. சிறியேமாகிய யாம் தமக்குரைப்பது யாதுமில்லையாயினும் இப்போது தம்மால் மறக்கப்பட்டன போல் தோன்றுகின்ற சிலவற்றைத் தமக்கு ஞாபகப்படுத்தத் துணிந்தோம். தந்தைக்குத் தனயன் புத்தி புகட்டுவதில்லையாயினும் தந்தையின் நன்மையைத் தேடிவது தனயன் கடமையன்றோ. அத்தனயன் வார்த்தைகளைக் குழுவதைப் பருவததுக் குதலைமொழிபோல் முதிர்ந்த பருவத்தும் கேட்டின்புற்று அவற்றிற் சிறப்புடையனவற்றைக் கொள்ளுதல் தந்தைக்குப் பெருமையன்றோ. தாழ்ந்தோர வாயினின்று பிறக்கும் நீதிகள் நன்மை பயவாதிருத்தலுமுண்டோ. அவற்றைக் கைக்கொண்டால் உத்த

மர் தாழ்மையுறுதலுமுண்டோ. சிப்பியானது மிகவும் தூர்நாற்ற முடையதேனும் அதினின்று பிறகரும் முததை அசன் பெருமைக்காகவும் குணத்துக்காகவும் கைக்கொள்ளாதார் உலகிலுண்டோ. அமமுததை அணிந்துகொள்பவர் அதனாலுறும் பெருமையும் அழகும் அடையாமல் போவதுமுண்டோ. அது போல் இசுழை தக்கனவாகிய எமது வாராததைகளுக்கு இன்று சற்றுத் தமது திருச்செவி ஈந்தருளவேண்டும். அண்ணலே, தாம் கனவிலும் கருதாத இத்தீய ஒழுக்கத்தில் தமது திருவுள்ளம் சென்றதற்குக் காரணம் அமைச்சராகிய எமது தீமையோ, அன்றி இனி எமக்குறுங் கேட்டின் முற்சின்னமோ. சிறியோர் கோட்டியிற் சேருதலாலடையும் பயனிதனிலும் வேறுமுண்டோ. அதனாலேதான் விழுமியோர் 'கொள்ளைக் கோட்டியை விரைவீனில் ஒழிமின்' எனப் பணித்தனர். தமது பெருமைக்கும் உயரவுக்கும் எவ்வாற்றினும் ஒவ்வாத இப்புட்கரன் தமக்கு முன்னிருந்து தம்மைப் பாரப்பதே சிறுமைக்கு வித்தாகும். இவன் பார்வையும் சனியன் பார்வையும் ஒன்றல்லவோ. இவன் உத்தமனாயின் செங்கோல் பிடிக்கவேண்டிய கையில் சொக்கட்டான் காய் கொள்ளுவானோ; வில்லேவதுங் கையில் தீமை விளையும் குடேதந்துவனோ. யாராயினும் ஒரு உத்தமன் எவரும் இணங்கித் தகாத ஒரு பாதகனாகிய அதமனோடு ஒருதினம் உண்டி இணங்கினானேல் அவ்வுத்தமனுக்குரிய உத்தம குணங்களில் கால்பாகம் நீங்கும், மறுநாள் அரைப் பாகமும், மூன்றாம்நாள் முக்கால் பாகமும், நான்காம் நாள் உத்தம குணங்கள் அடியோடும் நீங்கி அவனுக்குரிய அதம குணங்கள் மேலிட்டே தானும் அவனையாவான் என்பது மேலோர் கருத்து. ஆர்கலியுலகத்து மக்கட்கெல்லாம் ஓதலிற் சிறந்தன்று ஒழுக்கமுடமை. என்பதுபோல எக்குடியிற்பிறநேதாராயினும் ஒழுக்கத்தால் உயர்வதும் தாழ்வதுமுண்டு. உயர்வு இழிவு ஒழுக்கத்தாலன்றிப் பிறவியால்ல. ஆகையால் தீய ஒழுக்கங்களுக்கெல்லாம் உறைவிடமாகிய இச்சூதனை அருகிருத்தி அவனுக்குரிய சூதாட்டத்தைத் தாம் கைக்கொள்வது தர்மமோ.

புனை மயக்கம் வேண்டிப் பொருட்பெண்டிற் தோய்தல்
கலமயக்கங் கள்ளுண்டு வாழ்தல்—சோலைமுனிந்து
பொய்ம்மயக்கஞ் சூதின் கட டங்கல் இவழைந்நும்
நன்மையி லாளர் தொழில்.

இச்சூதாட்டத்தைத் தம்மைப்போல் நன்மையின் பெருமையறிந்தவர்களும் நசுவார்களோ? அது பச்சை நாவிலும் கொடிதன்றோ? அதைமெச்சிக் கைக்கொள்பவர் பிச்சை எடுத்துண்ணும் வாழ்க்கைக்கு இச்சையுடையராவர். ஐயனே, தமக்குப் புதுமையான விருப்பத்தை உண்டு பண்ணிய இச்சூதாட்டமானது பரிசுத்தம் பொருத்திய உண்மையையும், உயர்வாகிய தர்மத்தையும், இவ்வுலகமுழுதும் ஆளும் உரிமையையும் போக்கித் தீவிர புத்தியைக் கெடுக்குமாதலால் இது கொடுங்கோலரசாகதே உரியதெனச் செங்கோலரசா இதை முற்றிலும் வெருத்து விலக்குகிறார்கள். மேலும் 'இச்சூது வறுமையைத்தேடியழைத்து வரும் தூது ; கொடிய பொய்யமைக்கு உற்றதுணை; அற்பத்தன்மையை விளைவிக்கும் கழனி; உண்மைக்குத் தக்கபகை,' என்று மேலோர் சொல்வதுண்டு. இச் சூதில் அடையும் வெற்றியும் நிலைத்ததல்ல. வேடர்கள் பங்கினைப்பிடிப்பதற்குத் திருட்டுத்தனமாக வலையில் மறைத்து அதனுள் வைத்திருக்கும் ஆகாரத்தைக் கபடமற்ற பறவைகள் தமயிது கருணைகொண்டு உதவிய உணவென நினைத்து அதை உண்ணப்புகும்போது அவ்வலையில் கப்பட்டுக் கொடிய வேடனுக்குத் தாம் ஆகாரமாவதுபோல், அவ்வெற்றியானது அச்சூதைக் கொண்டோர்க்கு அதனிடத்தில் விருப்பத்தை உண்டுபண்ணி அறிவேயே அவர்களை மூழ்குவித்து வறுமைக்கு ஆளாக்கி மானத்தைச் சிதைக்குமே யல்லது புகழை அளிக்குந்தன்மையுடையதல்ல. இஃதன்றி.

காதல் கவறுடல் கள்ளுண்டல் டொய்ம்மொழிதல்
நாதன் மறுத்த லிவைகண்டாய்--போதில்
சினையாமை எவகுந் திருநாடா சேம்மை
நினையாமை பூண்டார் நெறி.

அடியு மாண்மையும் வலிமையுஞ் சேனையும்
 அழகும் வென்றியுந் தத்தம்
 குடியு மாணமுஞ் செல்வமும் பெருமையுங்
 குலமும் இன்பமும் தேசம்
 படியு மாமறை யொழுக்கமும் புகழும் முன்
 பயின்ற கல்வியுஞ் சேர
 மடியு மால் மதிபுணர்ந்தவர் சூதின்மேல்
 வைப்பரோ மனம் வையார்.

பழகிய செல்வமும் பண்புங் கேடுக்குங்
 கழகத்துக் காலை புகின். (கழகம்—சூதாடுகளம்.)

எந்த அரசன் சூதாட்டத்தில் மனஞ் செலுத்துகிறானோ அவனை
 கல்ல தேஜசும் கல்வியும் செல்வமும் ஊனு ம உடையும் அடை
 யாவாம்.

உடைசெல்வ முனோளி கல்வியென் றைந்து
 மடையாவா மாயங் கொளின்.

ஆகையால் சூதாடப்புகுந் தவன் அழகு குன்றித் தான் கற்ற
 கல்வியின் பயனடையாமல், தன்னிடத்துள்ள மிகுந்த செல்லத்
 தையுமிழந்து உண்ண உணவுமின்றிக் கட்டத் துணியுற்றுக்
 கசடர் வாயிலிற் கையேடுநிற்பான். அச்சூதினால் எவ்வளவு துண்
 பம் நேரிட்டாலும் அது தன்னிடத்து வெருப்புண்டாக்காது.
 மேன்மேலும் தன்னை விரும்பச்செய்து தவிக்கவிடும் தன்மை
 யுடையது. எமதண்ணலே !

வேண்டற்க வென்றிடினுஞ் சூதினை வென்றதுஉந்
 தூண்டிந்போன் மீன்விழுங்கி யற்று.

அன்றிச்சூதினால் பெரும்பயனுற்றாலும் அச்செல்வத்துக்கும்
 பெருமையிலலை. அறநெறியாலீட்டும் பொருளே சிறப்புடைத்து.
 வஞ்சகமே உருக்கொண்ட இச்சூதினால் பெரும்பயனுற்றாலும்

அது நிலைத்திருப்பதில்லை. ஏனெனில் 'அதுபற்றிய இடமெல்லாம் சிதைத்துப் பாழாகருமே யல்லாமல் வாழவைப்பதில்லை. எத்தனை முதிர்ந்த அறிவுடையோராயினும் அவரை அறிவில்லாக்கி அவரிடத்துள்ள பொருளைப் போகக்க கையிலரைக்காசுமில்லாத ஆண்டியாகக்கி அலையவிடுவதில் கொடியது இசுருதினும் வேறென்றுண்டோ? சுவிர இசுருது உததம் குணங்கள் யாவையும் வேறோடறுக்கும் வான்; அதம் குணத்தைச் செழித்தோங்கச் செய்வதற்குச் சிறந்த ஒரு மானிடர்குரிய பெருமையை வேரோடு களைந்து சிறுமையை வளர்ப்பதற்குச் சிறந்த செவிலித்தாய். ஆகலால் இசுருகாட்டத்தில் மனமவைத்தவர் செய்யத்தகாத விலகல்களும் தீய வொழுக்கங்களும் ஒன்றுமில்லை, அறத்தாலீட்டியபொருளோ அவ்வழியே செல்விட்டிப் பெரும்பயனுற்றவரும் சிறிதுகாலம் இசுதிய ஒழுகுகத்தில தலையிடுவாராயின் தாம் பலநான் சேர்த்தவைத்த புண்ணியபலனை இழந்து கொடிய தீநரகுக்குரியராகினறனர். இப்பூமி முழுதும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டு உயர்ந்தோங்கி வாழும் சுககரவாத்நியாயினும் ஒரு நொடியில் எல்லாமிழந்து இரக்கத்தகாதவரிடத்தும் இரக்கப்புகுவர். அதனாலேதான் மனுநெறிகண்ட ஓசர் இசுருதை விருப்பிக்கைக்கொள்ள அஞ்சவர். மனிதர்களுக்கு, நனமை, பெருமை, கடவுளிடத்தன்பு, பெரியோரைப்பேணல், புருஷார்த்தங்கள் முதலிய சிறந்தவற்றைப் போதித்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்துவதில் ஒப்பு உயாவிலலாத வேதத்தில் விலக்கப்பட்ட இசுருதாட்டத்தை, அவ்வேத விதியே தாமக்குப் பெருமபயன் விளைகருமவைப்பெனக் கண்டறிந்தோர கைக்கொள்வது முறையோ. அது பரித்த புகழுந் ஓரு கறையே. கறைபடாது புகழைக்காக்கும் வகையறியாதது அவர்க்குற்ற முறையே. இசுருதால் உறுவது சிறியோரிடத்துச் சிறையே. எமதிறையே, தமக்குப் பிறர் புத்தி புகட்டவும் வேண்டிமோ, பிறரிடத்தின்க்கசுடி அறப்போதிக்கும் கல்விக்களஞ்சியமாகிய தாம் அறியாதவைமுண்டோ. இசுருதாட்டத்தால் விளைவதை வரையறுத்துச் சொல்லப் புகுந்தால் மிகப்பெருகுமென்றும், அதை ஆடாவிடினும் அதில் விருப்பங்கொள்ளுதலும் குற்றமுடைத்து என்பது விளங்கவும் "சுது

விரும்பேல்” எனச் சுருங்கச் சொல்லினர். இதுகளும் ரிடத நாடாவது ரிடத நாட்டுச் சக்கரவர்த்திகளாவது தாம் நெறியினின்று தவறினார்களென்றும், அசனாலும் தாழ்மைபலர்களை யுற்றதென்றும் ஏற்பட்டதேயில்லை. இப்போது யார் செய்த தீமைபாலோ பழிபுற இரோட்டுக்குப் பழிபுறங் குறிகள் தோற்று கின்றன. ஸ்ரீராமே, எம்முள்ளம் நங்குகின்றது. காரியத்தின் போக்கையறிந்து தெரிவிக்கிறோமேபனரி வேறல்ல. தமது இனப துன்பங்களிரண்டிக்கும் நாங்கனும் எடுபட்டிருக்கிறோம். ஆகையால் எம்மை இன்னும் நெடுவா காங்கும்பொருட்டாவது இச்சூத்தில் மனஞ் செலுத்தாது அசனிடத்துண்டான விருப்பை யொழித்தருளவேணும்” என்றனர்.

நான் மந்திரிமார்கள் உரைக்கும் மொழிகளைப் பொன்னே போல் போற்றும் இடலுடையனேனும் அப்போது கலியின வயத்தன ஆனமையால் அவர்கள் வாதத்தைகளை வெறுத்து அவர்களை நோக்கி “சூமமை யிதுகாலம் எனக்குற்ற நண்பரென்றும், எககாலத்தும் என்னை ஒட்டி உறும் உறவென்றும், நான் வழுவ வாலத்தில் எனக்குதவும் ஊன்றுகோலென்றும், எனக்குரிய இடபரந்த பூமியைப் பொதுப்பட நோக்குவதற்குற்ற உதவி நேதிராவனென்றும் இப்பாரிய செங்கோலைத் தளவிலாது தாங்கும்பலவனமைமிகக் கரங்கொன்றும் நினைத்து மோசம் போனேன். மந்திரிகள், அசனாக்குற்ற துணையாகி அவன சத்திய வெறியினின்று பிறழாதவாறு அவனைக் காத்துச் சத்தியத்தை வேருன்றி வளரச்செய்து அவனசெய்கோலைப்பாதுகாக்கும் கடமை பூண்டவாகள் நீங்கள் சபநிபு தின பெருமையை அறித்தெனனைக் கொடுமகிற் புத்ததுவதற்கேதுவான பொய்யை எனக்குப் புகட்டி அகைக் கொள்ளுநாறும் வற்புறுத்துகிறீர்கள். உங்கள் நமொழிகளுக்கினிச் செவி கொடுக்கமாட்டேன். உலகத்தில் உறவும் நட்பும் ஆபத்துக்காலத்தில் வெளிபாருமென்பது உங்களால் தெளிவாயிற்று. என அன்னத்தைப் புசித்து என்னால் பெருமையுற்ற நீங்கள் எனக்குக் கழிக்கவேண்டிப் செஞ்சொன்றுக் கடனுக்காவது நனமை புகட்ட வேண்டாமா? நான் பொய்யனாகி

உலகத்தா லிகழப்படுவதால் துமக்குறும் பெரும்பயன் யாதேனுமு
 னதோ. பஞ்சமரபாதகங்ளாகிய பொய், கொலை, காமம், கன், புலா
 லுண்ணல் ஆகியவற்றுள் முற்பட்டதும் மற்றைய நான்குக்கும்
 பிறப்பிடமானதும், விலக்குக்கள் யாவற்றினும் மிகவும் இழிந்தது
 மான பொய்யைக் கைக்கொண்டு இசுருதை மறுத்துப் பெரும்பய
 னுற்று தும்போன்ற நன்றிகெட்டவர்களைக்காப்பதிலும், பொய்யை
 இகழ்ந்து இச்சுதுப் போரைப் புகழ்ந்து நீவிர் பிதற்றிய நிரபக்
 கொடுமொழிகளைக் களைந்து ஆதுலனுவதே மேன்மையுடைத்து.
 நான் கற்றுணர்ந்தவைகளே எனக்கு இம்மை மறுமையிரண்டிலும்
 நன்மை பயக்கப் போதுமானவை. ஒருவரிடத்திலும் இனிமேல்
 நான் புதிதாய்க் கற்றுக்கொண்டு அதன்படி நடந்து பெறுவதற்
 கரிய பெரும்பேறடைய வேண்டிபதில்லை. உலகத்தில் எவ்வகைப்
 பட்டோரையும் ஒருமுறை பார்த்தவளவில் நல்லவர் கெட்டவர்
 எனத் தீர்மானித்துவிடலாமென்பது நமபத் தககதல்ல. எவரை
 யும் அவர் சாகும் வரையில் நல்லவரெனச் சொல்லக்கூடாது.
 நல்லவரெனப்படுபவர் சமயம் வாய்த்தால் நன்மையைவிட்டு தும்
 மைப்போல் தீமையைக் கைக்கொள்ளுகின்றனர் அசனாலே
 தான் எல்லாம்வல்ல கடவுளரும் தம்மிடத்து உண்மையான அன்
 புடையவர்களையும் கடைசிவரையில் ஐயமறப் பரிசோதித்து அவர்
 பெருமையை உலகத்திற் பரவத்தக்கதாக்கிப் பின்பு மேலான
 தவியை அளிக்கிறார். நான் உங்கள் தன்மையறியாமல் அவசரப்
 பட்டு உங்களிடத்தில் வைத்த நம்பிக்கையே எனக்குரியநெருக்கியை
 அழிக்கும் வாளாயிற்று. எவரெவர் எவ்வெவ்விதமாகச் சொல்லிய
 போதிலும் நான் புட்காணுகருரைத்த உறுதிமொழியினின்றும்
 பிறழ்மாட்டேன். போரென்றால் எதுவாயினுஞ்சரிதான். இப்
 புட்கரன், தன் குதுக்கிறுதியில் போரென்னும் பேரமைத்து
 அதைப்போர என்னை அழைத்ததையும், கூத்திரிய குலத்துக்
 கீனமுறாதபடி பொருவேன் என நான் கூறிய உறுதிமொழியை
 யும் செவியாரக் கேட்டிருந்தும் அப்போரில் தலையிடலாகாதென்
 மறுப்பது துமக்குத் தருமா?

பழதெண்ணு மந்திரியிற் பக்கத்துட் டேவ்வோ
ரேழுபது கோடி யுறுட்.

தும்மை மம்பி நான் உங்ளை என்பக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ளுதி
லும் அனேக கோடி பைசுவரைப் புகலிடமாகக்கொள்வது சிறந்த
அறிவுடைமை நான் புட்கரனுக்குச் சொல்லியமொழி சத்திய
மன்றோ. அதினின்றும் தவறுவது மனிதப்பிறவிக் கேற்றதோ.
நானும் தும்மைப்போல் அமைச்சுகளுக்கிருக்கால் காலததுக்குத்
தக்கபடி பேசி உள்ளே ஒன்றும் புறம்பே ஒன்றுமாகப் பிதற்றிக்
காலங்கழிப்பேன். நான் சத்திபமே உற்றஆயுதமாயும் செங்கோலே
உற்ற அமைச்சாகவும், கஷ்டத்திரிய தர்மமே பெருஞ்செல்வமாகவும்
கொண்டமைபால் உள்ளுமபுறமுமொத்து ஒரேமொழியாகப்பேசக்
கடமைப்பட்டவன். இக்காரிபத்தில் நீங்கள் என்னை இன்னும்
மறுக்கத் துணிவீராயின் உம்மைப்போல நன்றியில்லாதவர் யாரு
மில்லை யென உறுதியாகக்கொள்வேன் ” என்று கடுகிடுத்துக்
கள்ளுண்டவன்போல மதிமயங்கித் தன்னை முற்றுமறத்து அமைச
சர் கூறிய நன்மொழிகளால் விளையும் நன்மைபைக் கருதாது
ருதே தனக்கினிய தவப்பேறெனக் கைக்கொண்டு ஆடத்தொடங்
கினான்.

அப்போது நான் புட்கரனை நோக்கிச் “ சகோதரனே, இவ்
லாட்டத்துக்குப் பந்தயம் யாது ” எனக் கேட்கப் புட்கரன்
“ மன்னர் பெருமானே, என்றும் அழியாததும், எவரையும் மதி
யாததும், எவரிடத்தினும் நிலைத்திராததும் எனப்போலியரிடத்து
நீங்காத பற்றுடையதாகத் தன் முதுகில் சும து திரியும்படியான
பெருமிதம் வாயாததுமான இவ்வெருடைப் பந்தயமாக வைக்கி
றேன். இது இவ்வுலகத்தில் யாவருக்கும், எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய
தல்ல. இச்சற்கிணையானது திரிலோகங்களிலுமில்லை. ஆகையாலி
தற்கிணையாகத்தாம் வைக்கக்கூடியபந்தயப்பொருள் தம்மிடத்தில்
ஒன்றும் காணப்படவில்லையே. ஆயினும் உள்ளதைக் கொண்டு
திருத்தி டையவேண்டுமெயல்லது அதிக ஆசைப்படுவது தகாது.
ஆதலால் உமக்குரிய பூமி முழுவதும் பந்தயமாக வைத்தால் ஒரு

வாறு மனதுக்குச் சமாதானமாக இருக்கும். ஆட்டம் துவக்குவ வதற்கும் உற்சாகமுண்டாகும்,” என்றான்.

நளன் சுலியின் வசப்பட்டபோதே அவன் கைக்குரங்காகிச் சூதாகிய உள்ளுண்டு புட்கரனாகிய பேயும்பிடித்தபடியால் நன்மை தீமை என்பவற்றை உணராது புட்கரன் கூறிய கபட வார்த்தை சஞக்கிணங்கி, மாத மும்பரி பெய்து வளப்பம் மிகுந்து மாதவ ரும் விரும்பும் மாக்ஷிமை தங்கிய பொலவீளையும் பூமி முழு தும பந்தமமாக வைத்து ஆடத் தொடங்கினான்.

கலி, நளன் எப்போது சூதாடப் புகுவானெனச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவ ருளையால் பூப்போது நளன் சூதுக்காய் களைப் பற்றத்தூணித்துடன தான் அக்காய்களின் உருக்கொண்டு நளன் அக்காய்களை உருட்ட உருட்டப் புட்கரனுக்கே வெற்றி உண்டாகுமபடி உருண்டுருண்டு டரண்டான். அசுரன் நளன் முன்பின் பாராட்டல் வெறிபிடித்தவனென்பால் நடு, நகரம், யானை, குதிரை, தோ, கால்,ள், பொன, பொருள், ஆடை, ஆபரணம் முதலிய யாவற்றையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வைத்துத்தோற்று நிற்கக்கூடாத தனக்குச் சொந்தமான இடமில்லாமலும் செப்புக் காசும் தனதெனக் கைக்கொள்வதற்கின்றி வெறுவகையோடு தன அழகிய சிமமாசனத்தைவிட்டுக் கீழே இறங்கினான்.

பரிதாபம் ! ஏக சகரேசுவரனாய், ஆக்கின சக்சரங்கொண்டு சத்தியமே நிலைத்தெனக் கைக்கொண்டு புகழ்பெற்ற நுகிரி மர் னர்களில் ஒருவராய்த், தேவர்களும் புகழும் பெருமையுறநவராய் அளவிடற்கரிய செல்வ மிகுந்தோராய்ச் சக்சரவாத்தியையனப் பேர் படைத்த நளனே ருதில் மூழ்கி எல்லாவற்றையுமிதாது ஆதுலனா னெனினில், சில பணக்காரர் எனப் பேர்டடைத்தவர்களும் அற் றைக்கூலிக்கு வேலை செய்துதல்பவரும் சூதாட்டத்தில் மனஞ் செலுத்தி அதுவே தொழிலாகக்கொண்டு ததில்மூழ்குவாராயின அவர் நிலைமை என்னவாகுமெனச் சொல்லவும் வேண்டுமோ, அவர்களுக்கென்றே கருணாலயமாகிய டெரியோர்கள் இவ்வித சூதாட்டத்திற் செல்வ ஊற்றுப் பெருகையுடையவரும் சூதிலில்;

வறுமைபுற்றனர் என்ற காதலகளை அருளோடு வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இவற்றைக்கொண்டும் தமது அறிவாலும் சூதின தீயை உணராத சூதாடுவோர் தமமிடத்துள்ள சிறு பொருளையும் அச்சுதுக்கடவுளுக்குக் காண்க்கையாகக் கொடுத்து உடலை மூடக் கந்தையுமின்றிக் கையாற் பொச்சி அங்கடவையே திபா னிக்கத் தியானிக்க அச்சுதுக்கடவுள் மனமீரவென தன் அருட் கண் சாத்திப்பவுடன் உண்ண உணவுமின்றி, ஏறபதே தொழி லாகக் கொண்டாலும் பலியடுவாரின்றி, மாமைழித்து மதிக்கட்டு போனதின்களில் எல்லாருக்கும் சன்மராய், ஏழ்பிறப்புத் தீமராய்த் தம்மிடத்துச் சிறிது பொருளுற்ற காலையில் அன்புமிருந்து அடியா ளெனப் பேர்கொண்டு அடிபணிந்து வணங்கிய தமக்குரிய மாதர் கட்கும் பொல்லாதவராகிப் பொல்லாத நரகுக்காளாகின்றனர். இதன்கையோர் அறிவு துள்ளுஞ் செமலம்.

நான் தனது தெய்வச் சன்மை பொருத்திய ஆசனத்தைவிட் டுக் கீழே இரங்கியவுடன் புட்கரண தன் நிலைமை மறந்து நகைத் துச் சகோதரனே ! “இப்போது நான் உன்னைப் பாதகால் அழ காக இருக்கிறது, உன்னை அரசன என்று சொல்வதற்குரிய உரிமை யாவையும் நீ இழந்தாய். ஆயினும் உன் முகத்தில் வாட் டம் என்பதே காணப்படவில்லை. எதையும் தான் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தாலல்லவோ அதை இழந்ததாலாகிய துன்பம் பிறக்கும். முன்னோர்கள் சேடிவைத்ததைக் கொண்டு அவ்வகாரம் செய்து கொண்டவனாகையால் அப்பொருளின் பெருமையை யறியவில்லை. தான் தேடாப் பொருளுக்கு விலையேது? மதிப்பேது இச்சு தாட்டிடம் வில் அம்புகளை வைத்துக்கொண்டு எதிர்த்தோரை இரக் கமற்று முன்பின் பாராமல் வேறறுமைமின்றிக் கொல்லும் கொ லைத் தொழில்லை. அக்காரியம் யாருக்கும் எளிது. சூதுப்போர் அறிவான்றிருந்த மதியூகிகளுக்கே உரியது. இப்போரில் உன் னைப்போன்றவர் எக்காலத்தும் வெற்றியடையமாட்டார். நீ உன் செல்வச் செருக்கால் வழியோடு சென்ற என்னை அழைத்து எல் லாவற்றையும் என்னிடத்துத் தோற்றனை. இனிமேல் இங்காட் டில் ஊசி குத்துப் பாகங்கூட உனக்குச்சொத்தமில்லை. உன்னால்

ஆளப்பட்ட பூமி நால்வகைச்சேனை முதலிய யாவற்றுக்கும் நானே தலைவன். கிடதநாட்டுக்குச் சக்கரவர்த்தி புட்கரனாகிய நான். இனி இந்நாட்டில் செவ்வதெல்லாம் என் ஆணையே. நானுண்ணைப்போல் அரசாண்டு மந்திரிகள் கூடப் புத்திசொல்லும்படியான நிலைமையில் என்னை நான் வைத்துக்கொள்ள மாட்டேன். புட்கர நென்றால் எமனாக நினைக்கச் செயவேன். இந்நாட்டின் வளப்பம் இனி நன்கு விளங்கும். இராச்சியம் ஆள்வதென்பது எல்லாரும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதா. அதற்கென்று சிலர் பிறப்பார்கள். அவர்களுக்கு இயற்கையாகவே அந்த சாமர்த்தியம் உண்டாகிவிடும். அவ்வகையோரில் நான் ஒருவன். இது ஒருவர் சொல்லிக் கற்று கொள்ளக் கூடியதல்ல. சற்று நேரத்துக்குமுன் சக்கரவர்த்தி யாகவிருந்த உனக்கு இப்போது ஒரு சிற்றரசனுக்குள்ள மதிப்புக் கூட இல்லை. எப்போதும் புத்திமான் பலவாண்தான். அறிவுடையோர் தாழ்மையுற்றாலும் அதி விரைவில் மேன்மையுறுவார் என்பதை என்னைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள். அறிவிலார் கோள்வலியால், நாயபெற்ற தெங்கம்பழம்போல், மேன்மையுற்றாலும் அஃது அவற்குத் தக்காமையால் தமதுபழைய நிலைமையை அடைவார் என்பது உன்னைக்கொண்டு நீ நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். மனிதர் எத்துனைப் பெரும் பேறடைந்தாலும் கருவங்கொள்ளக் கூடாது. அதை அடைந்தவன் நாயினுங்கடையாவான். உன்னைக் கெடுத்ததுவும் அதுவே. இப்போது உனக்குரிமையானவற்றுள் எஞ்சி நிற்பது ஒன்றுண்டு. அதாவது உன் மனைவி. அவள் உன் இன்ப துன்பங்களுக்கும் இம்மை மறுமைக்கும் உன்னைவிடாது பற்றி நிற்பதற்குரிமையுடையவள். உன் இஷ்டத்துக்கு முற்றிலும் சிறைப்பட்ட அடிமை. அவளையும் பந்தயமாக வைத்து ஒரு ஆட்டம் ஆடினால் அவளுடைய கற்புடைய மையினாலாவது நீ வெற்றியடைந்து அதுமுதல் நீ இழந்தவற்றை ஒவ்வொன்றாகப் பெற்றாலும் பெறலாம். அவளுடைய கற்பையும் இசைவே அறிந்துகொள்ளலாம்.” என்று புன்னகையோடு சொன்னான்.

நகர் நீங்கு படலம்.

என்றவு முறுவலித் திசைக்க லாதன
வொன்றுநீ யுரைத்திட வுலங்கோ டோளினாய்
வேன்றின் னகர்வயின் மேவலே னெனாத்
துன்றுகா னகஞ்செலத் துணிதன் மேயினான்.

புட்கரன் கூறிய மொழிகளைக்கேட்ட நளன் நகைத்து, அந்
பருக்கு வாழ்வுவந்தால், அதததராததிரி குடை மேலாகுநதானே,
என்றபடி கனவிலும கண்டறியாத பெருஞ்செல்வமானது ஒரு
வொடியில் இப்புட்கரனை அடைந்ததால் தன் நிலைமையை முற்று
மறந்து தன் நாவினின்று வெளிப்படும வார்த்தைகளின் பொரு
ளறியாது பேசுகிறான். அவற்றை மனதுட்கொள்வதற் பயனில்லை.
மூடரை முழுமூடராக்கி உலக இன்பத்திலேயே மூழ்குவித்து
மீளா நரகில் புதைத்து மூடுவதில் செல்வத்துக் கிணையானதும்
வேறென்றுண்டோ? எனத் தன் மனதுட்கொண்டு புட்கரனை
நோக்கிச் “சகோதரனே, உயர்ந்தோர் காலகதியால் கேட்டை-
யடைந்தாலும் அவர்களுக்குரிய உயர்ந்த குணம் அவரை விட்டு
நீங்காது ஆகையால் தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுவது தகுதி
யன்று. அவ்வாறு சொல்வதால் அவற்றைக் கேட்பவர்க்கு யா
தொரு குறையுமுண்டாகாதெனினும் அது அவற்றைச் சொல்லு
பவரது அற்பத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும். உலகத்தில் மனி
தன் தேடவேண்டியவற்றுள் சிறந்தது செல்வமல்ல. அது ஒரு
அற்பத் துணைக்கருவி. அதை நல்வழியில் செலவிட்டு இம்மை
யில் அறம், இன்பம் என்னும் இரண்டையும் மறுமையில் வீடு
பேற்றையும் அடையவேண்டும். இவற்றை அடைய முயலாத
வன் செல்வம் பேருக்கு அவனுடையதேனும் உண்மையில் அவ்
வழியுள் செல்வழிக்கும் வேறு பிறருடையதாகும்; அன்றேல்
பம்புக்கும் (குளிபம்), பேய்க்கும், பரத்தையர்க்கும், வம்புக்கும்,
கொள்ளைக்கும், கோவுக்கும், சன்வர்க்கும், தீக்குமாகும். அவனும்,

உற்றீடு நீதியின் குப்பை யொழியுமென் மதவாலுத்தர்
அற்றமி றயர்செய் சூசிமுகநர கேய்துவாரால்

என்றபடி, தம்மிடத்துள்ள மிகுந்த பொருளானதுபிறருக்குக் கொடுத்துதவுவதால் நாளுக்குநாள் குறைந்து போய்விடுமென ஒரு பைசாவைக் கூடப் பிறருக்குக் கொடாமல் சேர்த்துக் கொண்டே பணங்காத் பூதமாகிய பொருளாசைக்காரர் இடைவிடாது துன்பத்தைச் செய்கின்ற சூசிமுகம் என்னும் நமரில் அழுத்துவதுபோல, அந்நமரில் அழுந்தி வருகுவார். கடவுள் ஒருவரிடத்துள்ள பொருளை மற்றொருவரிடத்தில் போக்குவதும் அவருடைய கருணையின் மிகுதியே. ஏனெனில் உத்தமர்களிடத்தில் பொருளைக்கொடுத்துப் பலவித துன்பங்களுக்கு ஆளாக்கி அதனால் அவர்கள் மனத்தை வருத்துவதைப் பார்க்கச் சகிக்கமாட்டார். கடவுள் பொருளற்றவரிடத்தில் நீங்காத கருணையுடையவர். ஏனெனில் பொருளற்றவர்கள் இடைவிடாது கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டிருப்பார். அவர்களுக்குப் பொருள் போய்விட்டதே என்ற துக்கமும் உண்டாகாது. சனிதொலைந்ததே யென்று சந்தோஷப்படுவார்கள். பொருளாசை பிடித்தவனுக்கே பொருள் சேரும். அப்போது தான் அவனுக்கு இம்மையில் யாதொருவித இன்பமும் இனிதே மிகுந்து மறுமையில் பொருளாசை பிடித்ததற்குத் தகுந்த தண்டனையும் கிடைக்கும். அற்பர்களுக்குப் பொருள் சேர்துவிடுமாயின்,

பூசுவது செஞ்சாந்தம் பூணுவது நெட்டங்கி
கூசுவது நல்லோரைக் கூடுவது தீயோரைப்
பேசுவது மாமாயம் பேணுவது பேரகந்தை.

என்றபடி தீச்செயல்களுக்கு கிருப்பிடமாவதன்மிக் குறைவுற்றார்தம் முன் சென்று அவருடைய குறைவுகளைச் சொல்லி வாய்விட்டுக் கதறி யாசித்தாலும் அக்கீழ்மக்கள் காதுகேட்காது; கண் தெரியாது; வாய் பேசாது ஆசனத்தோடு சாத்திவைக்கப்பட்ட சவமாவார். இவர்களுக்குக் கடவுள் எத்தனாகப்

பொருளைக் கொடுத்தார் என்பது சிறிது தெரிநிறுந்தால் யாசக
ரைக்கண்டபோது தரிக்கப்பட்டமரம்போல் அசைவற்றுச்சாய்ந்து
கிடப்பாரோ. ஒருவனுக்குச் செல்வம் சேர்ந்தால் அது தன்னைப்
பரிசோதிப்பதற்காகக் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்டதென நினைத்து
அப்பொருளைத் தனக்குரியதெனக்கருசாது பிறாக்கே உரியதென
உறுதிபாக்கிகொண்டு அப்பொருளினற நற்கருமக் குறையுற்றார்க்
கும், நல்லாற்றில் ஒழுகுபோருகரும் மனம் வெறுப்பக்கொடுத்துத்
தானும் நல்லழியிற் செலவிட்டுப் பயன் பெறவேண்டும்.
பொருளிடவெனும் தருமவழியாகவே யிருக்கவேண்டும். பிறரை
வஞ்சிததுக் கண்ணுக்கு ஁ருபியாவே இருந்தாலும் எவரும்
நிறைந்து எல்லாவற்றையும் அறியும் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார்
என்பதை மறந்து, செய்யத் தகாதவற்றைச் செய்து பொருளீட்டு
வோர்க்கு விதிக்கப்பட்ட ராகம் எழுபுகை நரமங்களிலும் மிக்க
கொடுமையானது.

நஞ்சம் வைத்து நிதிமுத லாகவே
வஞ்சமற்ற பிறர்டொருர் வவ்வீனோர்
நஞ்சமொத்த நமன்படர் தள்ளவோர்
தஞ்சமற்ற தாம்ச்சிரஞ் சார்குவார்.

அந்நாகின் பெயர் தாமிசிரம் எனப்படுகிறது. சகோதரனை,
இந்நாகினின்று தப்புவது அராத்தியமான காரியம். வஞ்சனையால்
கைக்கொண்ட பொருட்செருக்கால் வரம்புகடந்த ஒழுக்கத்தை
யுடையவராய், இறத்தல் என்பது ஒன்று இருக்கிறதென்றும்,
அப்போது மானிடராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் இப்பிறவியிற்
செய்த தீமைகளை ஒரு உச்சம் நியாயாதிபதியிடத்தில் ஒப்புவித்து
அத் தருமனால் அடரவா நன்மை தீமைளுக்குத் தக்கவாறு பலன
டைய வேண்டியிருக்குமே என்டதையும் மறந்து, நிதியே நெய்
வம், தன் பதியே சுவாக்கம், விதியே தன்னிஷ்டம், சதியே
தன் விருப்பம் என மதியின்றிப் பாப மூட்டையைக் கட்டிக்
கொண்டு பெருவாழ்வுற்றனர் போல் களித்துத் தமது காலத்
தைத் கழித்து முடித்துக் காண் வரவை எதிர்பார்க்குங்கால்

இவர்கள் அதுசாறும் செய்தப் பாபங்களே பலவுருவெடுத்தாற் போலக் கைகளில் கத்தி, ஈட்டி, அரிவாள், ரம்பம், உலக்கை, ஈக்கரம் முதலிய ஆயுதங்களோடு புகையுங்கண்ணும் தொங்கு கின்ற நாவும், மலைக்குகை போன்ற ராசியும், கோரப்பல்லும், எரியுந்தீயின் கொழுந்தைப்போன்ற செம்பட்டை மயிருந், பருத்து மாரிகால அமாவாசை இருள்போன்ற உடலையும் உடைய யமபடர் கள் 'இக்கொடும் பாவியை விடாதீர்கள், குத்துங்கள், வெட்டுங் கள், கட்டுங்கள்' என்று அட்டகாசம் செய்துகொண்டு தமமையணுகும்போது நடுநடுங்கி அவர்களைப் பார்த்த கண்ணும் பஞ்சடைய, நாத்தடுமாறக கைகால் சோர்ந்து, கண்களினின்று இடை விடாது நீர்வழிய, வாயினின்று நுரை சள்ளிநிற்போலக் கபம் மேலிட்டுக் கலகலவென்னத் திகில் மிகுதியால் உணவில் மனஞ் சிறிதும் செல்லாது வாயிலூற்றிய சிறுதரண்டிப்பாலும் உட்செல்லாது கடைவாய்வழிச்சோர, உயிரானது எந்தவழியாகத்தப்பி ஓடலாமென்று ததச்சளிக்க அததருணத்தில் 'ஐயோ, மனிதப்பிறவியின் முடிவையறியாது, எனக்கு மேற்பட்டவா ஒருவருமில்லையென நினைத்து அடாதனவெல்லாம் செய்து தலைகால் தெரியாது தருக்கி நின்றேனே. இப்போது இவருக்கு என்னவழி சொல்லுவேன், என மனம் புண்ணாகிப் பெருமூச்செறியும்போது ஓடுவதற்கு வழிபார்த்துக் கொண்டிருந்த உயிர் அப்பெருமூச்சோடு சேர்ந்து வெளிவர அகற்கென்று கண்ணுங் கருத்துமாகக் காத்திருந்த யமபடர் அதைக்கைக்கொண்டு தமது தலைவனாகிய தர்மனிடத்தில் டெட்டித் தள்ளிக்கொண்டுபோய் நிறுத்த, மேலே ஒற்றை மயிரால் கட்டப்பட்ட பெரியமலையும் கீழே என்றும் அவி யாத நெருப்பாறும் இவற்றிற்கிடையில் இடப்பட்டி அந்தரமாக விளங்குகின்ற தர்ம சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் தென்றிசைக் கோன் தன் கையிலிருக்கும் காலதண்டத்தைத் தன்முன் நிறுத்தப்பட்ட சூர்ஷிமசரீரத்தோடுகூடிய அப்பாபியின் தலையின் வைத்த வுடனே உன்னதப் பிரதேசத்திலுள்ள ஏரியின் கரையினுடைய விளிம்பு வரையில் நீர் நிறைந்திருக்கையில் அதன் அடிப்புறத்தில் ஒருசிறுமடை திறந்துவிட்டாற்போல் மடமடவென்று தாம்பசெய்த பாபங்களில் ஒன்றேனுங்குறையாதபடி தமது நாவினின்று வெளிப்

பட அத்தருமன் 'இக்கொடும்பாவிகளை மறு உத்தரவு வரையில் யிகக்கொடிய தாமிச்செரையில் போட்டு வதைத்து வாட்டுவான்' என்று ஆஞ்ஞாயிக்கிறான். அந்தையம்படர்கள் அப்பாயிகளைச்செக்கி லிட்டாட்டியும், ரம்பத்தாலறுத்தும்; வாளால் குததிக்கோத்து றெருப்பில் வாட்டியும், வெருட்டிப் பார்த்த கண்ணில் பழுக்கக் காய்ச்சிய இருபுச சலாகையைச் சொருகியும், கேளாதிருந்த காதுகளில் நாயத்தைக்காய்ச்சி ஊற்றியும், பேசாதிருந்த நாவை அறுத்தும், அசையாதிருந்த உடலை உரவிலபோட்டு உலக்கையாற் குததியும் படாதபாடு படுத்தும்போது 'ஐயையோ, பாவஞ் செய்தாலிவ்வளவு கொடிய துன்பத்தில் ஆழ்ந்து வருந்தவேண்டுமென்று தெரியாமல் போயிறதே, மதிக்கெட்டிச் செல்வச்செருக்கி லாழ்ந்து அதிநினும கரையேறும் வழியறியாது விழித்த தற்கு இதுதானாயன? இத்தண்டனை பொறுக்கமுடியவில்லையே, எப்போது தொலையும் துன்பம். இனி ஒரும பிறவி எப்போது கிடைக்கும். இன்னும் எவ்வளவுகாலம் இந்நரகத்தில் வருந்த வேண்டி யிருக்குமோ தெரியவில்லையே. அறியாமற் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று கைகூப்பிப் பல முறை தெண்டனிட்டுக் கொஞ்சினாலும், இனி வரும் பிறவியில் ஒழுங்கு தவறி நடப்பதில்லை யென்று உறுதியாய்ச் சொன்னாலும் இத்துன்பம் ஒழிவதில்லையே போதும் போதும் இத்துன்பம் ினி பூமியில் பிறந்தால் வெருவாகத் தருமங்களைச் செய்து முத் டுடைந்துய்யவேண்டுமேயவறிப் பாவத்தைக் கனவிலும நினைப் பதில்லை, கடவுளை என்றும் மறப்பதில்லை. செல்வம் பிறர்க்குத் தவம்பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்டதென்றும், அது பணமுடையவ னுக்குச் சொந்தமல்லவென்றும் அப்பணக்காரன அப்பொருளை கல்வழியிற் செலவிட்டுவரக் கடவுளால் நியமிக்கப்பட்ட கணக்குப் பிள்ளையென்றும், திரிகரண சுததியாய நினைப்பதேயன்றி வேறு விதமாக நினைப்பதே யில்லை' என்று மனத்தைத் திட்டஞ்செய்து கொண்டு இனிவரும் பிறவியின் காலத்தையே தியானித்துக் கொண்டிருக்கையில் கருணைக்கடலாகிய கடவுள் 'இப்பாவிகளுக்கு இனியாவது அறிவுதோன்றாதா' எனத் தமதருளால் ஒரு மானி டப்பிறவியைக் கொடுத்தால் மறுபடியும் அப்பொன்னுசை அற்பர்

களைவிட்டு நீங்குவதில்லை. அறிவுடையோராயின் மனத்தை அவ் வாசையின் வழிச் செல்லவிடாது தம்வசப்படுத்தி முத்தியடைகுவர். அறிவிலாப்பேதைகள் இவ்வாறே உழன்று உழன்றுவருந் துவர். ஆகையால் செல்வம் நம்முடையதென நினைக்கக்கூடாது. யாவரும் பிறருக்கு உபதேசிப்பதில் வல்லவராவர். ஆனால் தாம் அவ்வுபதேசத்தின் பயனை யடையமாட்டார். எவரும் தமது குற்றங்களைக் களைந்து குற்றமற்றவராயின் அவர்களைப்பார்த்து மற்றவர்களும் தம்மைத்திருத்திக் கொள்ளும் தன்மையடைவார். புட்கர ராசனே, என செல்வங்களை யான இழந்ததில் எனக்குச் சற்றேனும் மனத்தாங்கவில்லை. நான் உன்னை என் துன்பத்தை நீக்கவந்த கருணைக்கடலாக நினைத்திருக்கிறேனேயல்லது வேறல்ல. இந்நாடுமுழுதும் உன்னால் கவரப்பட்டதால் உனக்குச் சொந்தமென்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லை. இனி நான் இந்த நாட்டிலுமிருப்பதில்லை. உன் அரசாங்கிக்கு என்னால் ஒருவிதத் தடையும் ஏற்படவேண்டாம்” என்றுசொல்லிக் கட்டிய உடையுடன் மலர்ந்த பூகதேசாடு காட்டுக்குப்போகத்துணிந்தான்.

நளன் உத்தமனாகையால் அத்துணைப்பெருஞ் செல்வத்தையும் தனக்குரிய சிறப்புகளுநிழந்தும் அவனுக்கு மனக்கவலையாவது முகவாட்டமாவது உண்டாகவில்லை. ஏனெனில் உத்தமர் என் வாழுங்காலத்தில் மகிழ்ச்சியும், தாழுங்காலத்தில் இகழ்ச்சியுமடைவதில்லை. ‘பரிவுமிடுக்கினும் பாங்குநீங்குமின்’ என்ற படி அவர்கள் இன்ப துன்பம் இரண்டையும் சமமாகவே பாவித்து ஒன்றையேனும் சமக்குரியதாகக்கொள்வதே இல்லை.

வைத்திடினும் வாழ்த்திடினும் இன்பதுன்பம் வந்திடி

னும் வம்புகோடி

செய்திடினும் தண்டலை நீணெறியார்தம் செயலென்றே
தேளிவதல்லால்

உய்தவிர அவர்செய்தார் இவர்செய்தா ரெனநாடி

வேறுக்கலாமோ

எய்தவர்தாம் அருகிருக்க அப்பைநோந்த கருமமென்ன

இயம்புவீரே

என்றடி, எல்லாவற்றிற்கும் முதற்காரணமானவனும், யாவற்றையும் காண்பானும், காட்சியுமானவனும், எதைவும் செய்வானும், செயலானவனும், அருள்வானும் அனுபவிப்பானுமாகிய முழு முதற்கடவுளெங்கும் வியாபித்து யாவடையும் இயக்கித் திருவிளையாடல் செயதவால் உலகின் தோற்றம் அகடவுளன்றி வேறல்லவென அவ்வுத்தமர்கள் நினைத்து உலகத்தால் செய்யப்பட்டுவன வெல்லாம் அக்கடவுளின் செட்டையே என மதித்துத்தான் என்பதும் எனதென்பதும் அறறுத தாராரை இலேநீர்போல் உலகத்தைப்பற்றியும் பற்றாமலும் கிணறு சுமக்கதகாத இவ்வெற்றுடல் வீயுங்கால் யாதொருபற்றுமின்றிப் பரிசுததமாக விளங்கிப் பற்றற்றார்க்குப் பற்றிடமாகிய பரமபதத்தையடைவார்கள். அவர்க்கு விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லை. பகையும் உறவுமில்லை. எல்லாரும் சமானர். சந்தோஷமும் துக்கமுமில்லை சந்தோஷம் துக்கம் வெறுப்பு விருப்பு முதலியன மனிதராலேயே உண்டிபண்ணிக் கொள்ளப்படுகின்றன. அவற்றிற்கு மூலம் பற்று. அது அகப்பற்றுப் புறப்பற்று என இருவகைப்படும் மானிடா அப்பற்றுக்களைத் திருப்திசெய்தகாலையில் இனிப்பும், இல்லாவிடின்கசப்புமடைவர். அவற்றை ஒழித்தக்கால் மனிதனது தோற்றத்தை ரோத்துக்கு ரோம் மாற்றும் உலக இன்பதுன்பங்களும் ஒழியும், அவை ஒழித்தக்கால் வினைநீங்கும், வினைநீங்கப் பிறவிநீங்கும். பிறவிநீங்கச் சாயுச்சிய பதவிக்கிடும். சாயுச்சிய பதவியே பேரின்பம், மற்ற உலக இன்பங்களைல்லாம் சிற்றின்பமெனப்படும். இதில் மனஞ் செலுத்துவோர் சிறியோர். இச்சிற்றின்பங்களை வெறுத்தவரே பெரியோர். அவர்க்கே உரியது பேரின்பம். அவர் எத்துணைப் பொன்னுடையரேனும் பொருளுடையரேனும் அவற்றைப் பொருளாக நினைப்பதில்லை. அவர் எல்லாமிழித்து ஏகமாய் நின்றேனும் அதையும் குறைவாக நினைப்பதில்லை, தமது விரல்களினின்று களையப்பட்ட நகம்போல அப்பொருளிற் பற்றற்று நிற்பர். நளனும் அவ்வாறே எல்லாவற்றினும் பற்றற்று முகம் வாட்டமின்றி எப்போதும்போல் தமைபத்தியின் அத்தப்புரத்திற் குச் சென்றான்.

கற்றையங் கவரியுங் கால்செய் வட்டமுங்
கோற்றவேண் கலிகையு மின்றிக் கோதைவேல்
மற்றடங் தோளிஞன் வருதல் காண்டலும்
உற்றதை யென்கொலென் றுள்ளத் தேண்ணிஞள்.

புதுவேடங்கொண்டவன்போல் ஆடையாபரணமுதலிய் அர
சகோலத்தை நீங்கிக்கட்டிய ஒற்றை ஆடையோடு, சாமரை
இரட்டிள் ஆலவட்டம் வீசுவோர் குடைதாங்குவோர் முதலியோ
ரின் நித் தன்னந்தனியாகத் தன மாளிகைக்கு வந்துகொண்டிருக்
கும் மன்னாதி மன்னனைக்கண்ட தமையாதி திடுக்கிட்டு “இஃகென்
னபதுமை. எனதுவள்ளல், இதுநாறும் இக்கோலத்தோடு என்
மாளிகைக்கு வருகைக் கண்டறிவேனே; மனம்பதருகிறதே.
வலதுதோளும் வலதுகண்ணும் துடிக்கின்றனவே; என்னையறி
யாமல்துக்கம் நெஞ்சடைக்கிறதே; யாதேனும் அசுபங்கள் நெரிட்
டிருக்கின்றனவோ; அறையி எனக்கே ஏதேனும் வராததீங்கு
வரப்போகின்றதோ; மனனன் இயருவருவது மந்திரிமார்களுக்
கும் மற்றோருகடும் செரியாதோ; என் மன்னனை விட்டி மந்திரி
கள் நீங்கிய காலமும் உண்டோ; அவரைபவர்கள் தம்முடைய
தந்தையினும் மேலாகக் கருதியிருந்தார்களே; ஒருகால் அரசன்
அவர்களைல்லோரையும் வெறுத்து நீக்கினாரோ; விளைந்தது
இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லையே; பாவியாகிய
என்னுடைய காதுகள் என்ன விபரீதத்தைக் கேட்கப்போகின்ற
னவோ அறியேனே” என்று தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கையில்
நளன் தமையாதியின் மாளிகையை அடைந்தான்.

தமைபத்தி, வழக்கப்படி மிகவும் வணக்கத்துடன் நளனை
வணங்கி அவனுடைய புதுமையான தோற்றத்துக்குரிய காரணத்
தைக் கேட்டால் ஏதாவது மிகுந்த துயரத்தை விளைக்கும் விஷ
யங்கள் தன் காதிற்படுமோ என அஞ்சி ஒன்றும் பேசாமல் நள
னைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றகொண்டிருந்தான். அதையு
ணர்ந்த நளன் தமையாதினையேநோக்கிப் “பெண்மணி, நான் புட்கர
னோடு சூதாடி நானே நகரம் முதலிய யாவற்றையும் தோற்று

இராட்டில் எள்ளத்தனையிடமும் இப்பெருஞ்செல்வத்தில் காசற்ற ஊசியுட்கூட எனக்குச் சொந்தமில்லாமல் அவனுடையதாக்கி விட்டேன். எனக்குச்சொந்தமானவர்கள் நீயும் நமது குழந்தைகளுமே. உனக்குரிய தோழிமார்களும் இப்போது உனக்கு உரியவரல்லர். நான் அவர்களுயும் தோற்றுவிட்டேன்” என்றான்.

இதைக்கேட்ட தமையாதி உடல் நெடுக்கித் திரெண்க் கீழே விழுந்து கண்ணீர் அருவிபோலோட வாய்குழறிப் பேச வகையறியாது, எதிரிற் போனாக் காணாதவாறு கண்ணீர் கண்ணொளிபை மறைத்துப் பெருக்கெடுக்க, அக்கண்ணீர் மரத் துருக்கவுடையெழாது கவித்து அரண்னா செத்தாமரைபோன்ற முகத்தைப் பார்த்து “வளவிலே, தமக்கும இக்கதி பேரி-லாமோ? இது யாரிட்ட சாபமோ, எவருடைய கோபமோ; யானிறைத்த பாபமோ. என்னைப்போன்ற மகா கொடுமபாவி உலகில் யாருமில்லை. நான் பிறந்தநாள் முதல் துக்கத்துகளானேனேயல்லது சுகப்பட்டதில்லை. எனக்கு விவாகம ஆகும்வரையில் எனக்குத் தகுந்த நாயகன் கிடைக்கவேண்டுமே என்று எனது பெற்றோர்களை வருத்துப்படியாகச் செய்தேன். நான் புகுந்த இடத்திலும் துரும்புகூட இல்லாமல் துடைத்தேன். இதேதோசைபகைப்பிடித்ததினாலல்லவோ தமக்கும துபரம் உண்டாயிற்று. சுயம்வரமண்டபத்தில் தமக்கு மாலைசூட்டிப் பகைக்கண்டூன்பிதாவும், அக்கூட்டத்துள் ஏமாறாமல் தம்மைக்கண்டு கணவனாகக் கொண்ட நானும் மனம் பூரித்தோமே. எங்கள் பூரிப்புக்குலைத்ததே. இக்கேடு தேவர்களால் விளைத்ததோ. இப்போது அவர்கள் மனம் குளிரந்ததோ. என் நீவளக்கவலை தம்மை மணந்த அன்றுமுதல் நீவகியதென மனங்களித்திருந்தேனே. நான் களிப்பையலாகாதோ, அது செய்வத்துக்கும் பொறுக்காதோ. அத்தெய்வத்துக்கு நானிறைத்த தீங்கு யாதாயினு முண்டோ. உலகில் நான் ஒருத்திரான அத்தெய்வத்துக்குச் செய்யத்தகாத பிழை செய்துவிட்டேன். இப்பிறவியை கண்ணுங்கண்ணீருமாக நிற்கத்தான் எடுத்தேனே. இப்பெருவாழ்வுக்குத் தகுதியில்லாத நான் இதை அடைந்தால் இது எனக்குத் தக்குமோ. அவரவர்களிலைமைக்குத் தக்கபடி அவர் ஏற்பட்டால் அது ஒருவேளை

கூடினாலும் கூடும். அளவுக்கு மிஞ்சி ஆசைப்பட்டால் உள்ளதும் போகும் என்பதற்கு நான் உலகுள்ளவரும் உதாரணமாயினேனே. நான் யாதேனும் கற்புநிலை தவறினேனோ. அன்றி என் பெற்றோர்களின் தவக்குறைபோ. அப்பாவியின் வயிற்றிற் பிறந்ததனால் எனக்கு இக்கதி நேரிட்டதோ. ஏனெனில் மாதா பிதாக்கள் செய்தது மக்கள் தலையில்லல்லவா விடையும். வீணாகப் பிறரை நோவதில் யாது பயன். முன்செய்தநீவின இப்பிறப்பில் வந்து முண்டதுவே என்றபடி முற்பிறப்பில் எவர் செல்வததில் பொருமையுற்றேனோ. அதன்பயன் இப்பிறப்பில் என்னைக்கண்டு யாவரும் நகைக்குமடியாயிற்று' என்று கதறி அழுவதைக்கண்ட நளன் சற்று மனங்கசிந்து அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லத் தமையந்தி, ஊழ்வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதமுதலாம் எனைத்தாய நூலகத்துமில்லை. ஊழ்வினைபையனுபவித்தாலன்றி அது நீங்குவதில்லை. ஆகையால் நாம் கலங்குவதால் அரசன் மனம் இன்னும் அதிகமாகப் புண்படுமேயன்றி அதனால் அடையும் பலன் யாதுமில்லை” எனச் சற்று மனநேறினான்.

பின்பு, நளன் தமையந்திபை நோக்கி “நீ மேலும் மேலும் முன்னிருந்த நிலைமையை நினைத்து நினைத்து வருத்தப்படுவதிற் பயனில்லை. காலத்துக்குத் தக்கபடி நாம் மெய்மைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமேயன்றி நமது எண்ணப்படி காலத்தைத் திருப்பமுடியாது. காலத்துக்கு உயர்ந்தோரென்றும் இழிந்தோரென்றும், சத்தியமென்றும் அசத்தியமென்றும், நன்மை என்றும் தீமையென்றும் வலியோரென்றும் மெலிந்தோரென்றும், முதியோரென்றும் இளையோரென்றும் பாகுபாடினிலை. அது ஊழ்வினையின் கால்வழிப் பிறப்பதால் அதற்கு எல்லாம் சரிதான். ஆகையால் இப்போது நானடைந்திருக்கும் நிலைமை, புதுமைபானதல்ல. உலகத்தில் மாணிதராகப் பிறந்த எல்லோருக்கும் மிகச் சாதாரணமானது. இதற்காக வருந்துவோர் அறிவீனராவர். நீ உன் துக்கத்தை ஒழித்து நமது அருமைக் குழந்தைகளாகிய இத்திரசேன நென்னும் பிள்ளையையும் இத்திரசேனை (நளாயணி) யையும் அழைத்துக்கொண்டு உன் தந்தை நகராகிய குண்டின

புரத்துக்குச் செல். நான் காட்டுக்குப் போகின்றேன்” எனப் புறப்பட்டான்.

இக்கொடுஞ்சொல் காதிற்பட்டவுடனே தமையந்தி, ஆழ்ந்த புண்ணில் பழுகக் காய்ச்சிய சலாகை நுழைந்தாற்போல் பதைபதைத்துத் தன் இருகாதுகளையும் பொத்திக்கொண்டு “தரும மூர்த்தியே, இக்கொடுஞ்சொற்களைக் கேட்பதற்குத்தானா காலைப் படைத்தேன். இக்காதுகள் என்ன பாவஞ் செய்தனவோ. இச் சொற்களைக் கேட்ட காதுகளையுடைய யான் இனி இவ்வுலகில் நிற்கத்தகாது. இப்பூமியும் என்னைப் பொறுக்கத் தகாது இவற்றைப்போன்ற கொடுஞ் சொற்களையும் என்னால் கேட்கத்தகாது. கேட்பினும் இவ்வுலகில் வாழத்தகாது. வாழினும் நான் சுற்புடையாடு என்று சொல்லத்தகாது. சுற்புடைய பெண்களுக்குக் கணவனிலும் மேலானது அக்கணவனை விட்டுப் பிரிதலினும் கொடியதும் வேறென்றுளதோ. பதியினுடைய தேகத்தில் ஒரு பாதி பத்தினியல்லவோ. பார்வைக்கு மாதிரி இரண்டு உடலாகத் தோற்றமேயன்றி உண்மையில் வேறாகப் பிரிந்தவர்களாவார்களோ. ஒருடலில் ஒரு பாகம் சுகப்படுவதும் மற்றொரு பாகம் வருந்துவதுமுண்டோ. சுகம் துக்கம் இரண்டையும் இரண்டு பாகமும் அனுபவிக்குமெயல்லது ஒன்று மற்றொன்றோடு மாறுபடுவது கண்டதில்லை. அதனாலேயே மனைவி தன் கணவனுடைய இன்ப துன்பம் யாவற்றிற்கும் உரிமையுடையவளென்று சொல்லப்படுகிறாள். இவ்வுண்மையைத் தானே பரமசிவன் அர்த்த நாரீசுவரத் திருவுருக்காட்டி விளக்கினார். கணவனுடைய சுசதுக்கங்களுக்குப் பாத்தியப்படாத பெண் கணவனுடைய உடலில் பாதியாக மாட்டாள். அதனால் அவள் அக்கணவனுக்குப் பத்தினியுமாகமாட்டாள். காமக்கிழத்தியரில் ஒருத்தி யென்றே சொல்லவேண்டும். இக்கருத்தை மனத்துட்கொண்டு தான் எந்தத்தை என்னைத் தமக்குத்தாரை வார்த்துக்கொடுத்த போது ‘உமையும் உமாபதியும்போல்வாழ்க்கடவீர்’ என்றாரே. அப்போது வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தீர்களே. மேலும் தாம் காட்டுக்குச் சென்று கல்லிலும் மூள்ளிலும் காட்டு மிருகங்களின் மத்தியிலும் வதிந்து வருந்த நான் மாத்திரம் என் தந்தை நகருக்குச் சென்று

மிருதுவான பஞ்சணையில் அநீனக தோழியர் எனக்கின்பம் விளைவிக்க உறவ்துவது தர்மமோ. கற்புடைய பெண்களுக்குத் தன்கணவன் அருகிலிருக்கும் போது காடும் மருதநாடாகும்; கணவன் நீங்கியபோது காடும் காடாகும்; இன்பமும் துன்பமாகும்; இனிப்பும் கசப்பாகும்; சமேன்மையும் தாழ்மையாகும். இரவு பகலாகும்; சந்திரனும் சூரியனாவான்; செம்மையும் வறுமையாகும். ஆனதால் நான தம்மை விட்டு ஓரைக்கணவகூடப் பிரியமாட்டேன்'- என்று கொலலிக்கொண்டு தானும் காட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டான்.

நளன் 'தமயந்தி, நீ சொல்வதுசரியே. காட்டின் தன்மையை அறியாமல் பேசுகிறாய். இந்த அரண்மனையில் சலவைக் கற்களால் தளவரிசை யிடப்பட்ட இம்மாளிகையில் பட்டைவிரித்துக் காம்பறிந்த மலாகளைப் பரப்பி மிருதுவாக்கிய விடத்தும் தவறி ஒரு காய்பு உன்காலில் உறுத்தினால் கொப்புளிக்குந் தனமையோடு கூடிய டஞ்சினும் மிருதுவான பாதங்களால் கரடி முரடானதும் கூரிய பல அருடபுகளையுடைய பருக்கைக் கற்களும் முட்சளும் நிறைந்ததுமான காட்டில் நீ எவ்விதம் நடப்பாய். அத்தன்பததைக் கண்டு என்ருல் சகிக்க முடியுமோ. என்னுயிரி சிலைக்குமோ. மாதர்கள் மிருதுவான தன்மையுடையவர்களாகையால் மெல்லியலார் என்றழைக்கப்படுகிறார். அவர்கள் புருஷர்களைப் போலப் பொதுவாக திடகாத்திர முடையவரல்லர், அவர்கள் தேகம் கடினவேலைகளுக் குரித்தானதாக அமைக்கப்படவில்லை. சித்திரமான காரியங்களால் பிரரைக் களிக்கச் செய்கிறவர்கள். இத்தன்மையையுடைய மாதர்கள் ஆடவர்களும் வருந்தும்படியான காரியங்களிற் ப்ரவேசிப்பார்களா. துக்கம் ஒருமையாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகவோ நீயும் என்னைப் பின்பற்றிவந்த துணிகிறாய். தவிர நமது மக்கள் தந்தையாகிய என்னைவிட்டுப் பிரிந்திருந்தாலும் தாயாகிய உன்னைவிட்டு ஒரு விஷயாவது பிரிந்திருப்பார்களோ. அவர்கள் உன் கையால் ஊட்டப்பட்டி உன்முகத்தைப் பார்த்தவண்ணமாகவே உன்னருகிருந்து உறங்கும்போதும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதிருந்தவர்க

ளல்லவோ. அவர்களுக்கு உன்னிலுஞ் சிறந்தார் இவ்வுலகில் யாரிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எண்ணவிட்டிப் பிரிந்த அக்கத்தை நீ சமீபத்திலிருந்து ஆற்றினாலொழிய அவர்களுக்கு அத்துக்கம ஆறுமோ. குழந்தைகளை வெறுக்கலாமோ. அவர்கள் நிரபராதி கள் அல்லவோ. நாமே வெறுத்தால் அவர்களை வேறு யார்தாம் விரும்புவார்கள். பிள்ளையின் அருமை பெற்றவ ளறிவானோபல் லது வேறொருவர் அறியக்கூடியதோ. தம்மக்களை இகழும் மானிடரும் உண்டோ; மக்கள் கூன் குருடு செவியாயினும் பெற்றவர்களுக்குரிய அன்பு அவரிடத்தில் குறையுமோ. செல் வததுன் செவ்வம் மக்கட் செவ்வம்.

பொன்னுடையரேனும் புழுமுடையரேனுமற்
றென்னுடையரேனு முடையரோ—இன்னடிசில்
புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லா தவர்.

வறுமை யுற்றோராயினும் மக்களுடையார் செல்வரென்றே அழைக்கப்படுகிறார். அமிழ்தினுமினித்த தம்மக்கள் சிறுகக யடாவிய கூழ் அக்குழந்தையின் மிருதுவான உடலைப் பரி சிப்பதே பெற்றோர் உடற்கின்பம். அவா இனிய மழலைச் சொல் கேட்பதே செவிகட்கின்பம். பெற்றோர்க்குத் தெவிட்டாத இன் பத்தை விளைவிக்கும் அம்மழலைமொழியினும் சிறந்த இசைக்கருவி வேறொன்றுமில்லை. அக்குழவிகளின் பால்நாறும வாயையும் உசசியையும் முகர்வதே அவர் மூக்குக்கின்பம். அவர் மலர்ந்த முகத் தைக்காண்பதே கண்களுக்குச் சிறந்த காட்சி. மக்களுடையார்க் குத் துக்கமில்லை. எவ்வகைத் துக்கமும் அவர்களைக் கண்டவள வில் நீங்கும். மக்களுடையாரே இவ்வுலகிற் பெரும் பேறுடை யார். அவர்களே புண்ணியசாலிகள். புதல்வரைப் பெறும் புண் ணியமிலார் புனிதமான தவப்பேறுடையாரேனும் புதல்வரடை யார். புத்தேளுலகமில்லை. புத்திரருடையார் புத்தென்னும் நரகமடையார். புத்திரரே யந்நரகத்தை ஒழிக்கத்தக்க கருவி. மற்ற அரசர்களைத் தவ ஒழுக்கத்தால் நீக்கினாலும் இங்குதம் புத்

திரின்றி நீங்காது. ஆகையால் இம்மை மறுமை இரண்டையும் அளிக்கத்தக்க செல்வமாகிய மக்களை இஃழ்வாருமுண்டோ. அவர்களை நீக்கும் பெற்றோர்ஃளினும் கொடியோர் வேறொருவருண்டோ. பாதகங்களி னிழித்தது இதனினும் வேறளதோ. மனிதர் எவ்வரபும வீட்டுப் பிரிபத துணிந்தாலும் புத்திரரைவிட்டுப் பிரியத் துணிவாரோ. புத்திரசோகம் எவரால் பொறுக்கத்தக்கது. ஆகையால் இக்குழந்தைகளோடு நீயும் குண்டினபுரஞ் சென்று மனம் வருந்தாது அக்குழந்தைகளின் அழகிய முகங் ளைப்பார்த்து உன் துக்கத்தை மாற்றுவாயாக ” என்றான்.

அதற்குத் தமையாதி,

கூற்றுறழ் சூருதீவேற் குரில் மக்கடா
மாற்றினு மாற்றலா தஞரின் முழ்கினு
மாற்றருங் கற்பினார் மகிழ்நர் காண்செவ
வேற்றுநா றேறவது விழுமிதோ வேன்றார்.

“அண்ணலே ! இக்குழந்தைகள் தங்களுக்குப் பின் ஏற்பட்டவர்களேயன்றி முன்னவல. பின்னுற்றவர்களுக்காக முன்னுற்றவர்களை மறுத்தல் தகாது. மக்கள் கணவனைப்போல எழுமையினுந் தொடரும் சுதந்தர முடையவர்களோ. தன்னுயிரேமீனை கணவனை விட்டு மக்களை நசுசுவோரினும் கன்னெஞ்சர் உலகிலுண்டோ. உயிர பிரிந்த உடலுக்கு இயக்கமுண்டோ. கணவனைப் பிரிந்த கற்புடைய மாதுக்கு ஆறுதலுமுண்டோ. இக்குழந்தைகள் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து ஆற்றினாலும், ஆற்றாது வருந்தினாலும் தம்மைவிட்டுப் பிரிவதாலுண்டாகும் மிகுந்த துக்கத்துக்கு ஈடாகாது. அத்துக்கத்தை நீக்க என்னால் சற்றேனுமேலாது தங்களைவிட்டு ஒரு நாளுந் பிரிந்திருக்க மாட்டேன். ஆனால் இக்குழந்தைகள் நம்மைவிட்டுப் பிரியாதிருக்கத் தமக்கு மனமிருக்குமாயின் இக்குழந்தைகளோடு நாமிருவரும் என் தந்தை நகராகிய குண்டினபுரஞ் செல்வோம். தயங்கவேண்டாம், என்மீது தயைகூர்ந்து புறப்படுங்கள் ” என்றான்.

சினக்கதிர்வேல் கண்டடவாய் செல்வர்பாற் சென்றி
எனக்கென்னு மிட்மாற்றங் கண்டாய்—தனக்குரிய
தானந் துடைத்துத் தருமத்தை வேர்பறித்து
மானந் துடைப்பதோ வாள்.

அதற்கு நான், “சமையநதி, பெண்டருக்குரிய பேதமைக் குணம் எவ்வளவு துட்ப புத்தியுடையோரையும் விட்டு நீங்குவ தில்லை. அதுதான் பெண் தன்மைக்கு அறிகுறிபோலும். ஆட வர்கள் எதைவிட்டாலும் மானத்தை விடலாமா? மானமே ஆட வருக்குச் சிறந்த ஆபரணம். அணிசலனிழந்த மாதருக்கு அழகு குன்றுவதுபோல் இவ்வாபரணம் நீங்கிய ஆடவருக்கும் அழகு குன்றும். அவர் யாவராலும் வெறுக்கப்படுவார். நான் சக்கர வர்த்தியாக இருந்தபொழுது இப்பூமண்டலம் முழுதும் ஒரு குடைக்கீழாண்டு எல்லா அரசரும் எனனை வணங்கும்படியான உன்னத நிலைமையிலிருந்தேன. இப்போது வறுமையால் இழிந்த போது எனனை வணங்கியவரை நான் வணங்கித் தலை குனிந்து நின்று என் வறுமையை அவர்க்குச் சொல்லி அவரிடம் உணவை உட்கொண்டு வயிறு வளர்ப்பதிலும் விஷமுண்டு உயிரைவிடுவது ஆண்மை யுடைத்து. தனஞ் சிறியராயினுந் தார்பேந்தர் கேட்டால் மனஞ் சிறியராவரோ என்றபடி புறச்செல்வமாகிய பொருள் குறைந்த காலத்தில் அரசர் அகச்செல்வமாகிய மானம் திடம், வண்மை, பொறுமை, ஞானம், ஆண்மை, நீதி, புகழ் முத லியவற்றை இழப்பார்களோ. அவ்வாறழிந்தோரும் மேன்மக்க ளாவரோ. ஏற்பதிக்குச்சி என்பதை மறந்து தம் உடலை வளர்ப் பதே தமக்குரிய தொழிலாகக் கொண்டு செல்வமுடையாரா யடைந்து யாசித்துத் தம் பெருமைபை அழிக்கும் மேன்மக்க ளும் மேன்மக்களோ.

பல்லேலாம் தேரியக்காட்டி பருவரன் முகத்திற்கூட்டிச்
சோல்லேலாம் சோல்லிநாட்டித் துணைக்கரம் விரித்துநீட்டி
மல்லேலா மகலவோட்டி மானமென் பதுணவீட்டி
யில்லேலா, மிரத்தலந்தோ லிழிவிழி வேந்தஞான்றும்.

எவன் வறுமையுற்ற காலத்துத் தன் மானமழித்து யாசித் தலையே பெருமையாகக் கொள்ளுகிறானோ அவன் அதுவரையில் செயசு புண்ணிய பலனை இழக்கிறான். அதனால் அவன் அடைவதற்குக் கருதியிருந்த உன்னதத் தானமாகிய மோக்ஷத்தையடைவதற்குச் சோபானமாகிய சர்மததை யிழப்பதால் அத்தானமும் கிட்டுகிதில்லை. இத்துணைச்சிறுமையுற்ற இவ்விரத்தற் றொழிலை நான் ஐக்கொள்வது மிகவும் இழிந்ததென்பதை அறியாமல் பேசுகிறாய். மேலும் புக்து வேட்டகத்தினி லுண்ணும் புன்மையோர் மக்களுட் பநடி என்றுரைக்கும் வையமே. உலகத்தில் வேட்டகத்தில் சென்று தங்கியிருந்து அவ்வுணவே அமுதமெனக் கொண்டு அருகி உயிவாழ்பவன் அற்பனென்றும் மனிதர்களில் பதனென்றும் சொல்லப்படுவான். அவன் கனமுடையானல்லன். இது எனக்கு விலக்கானதோ. இதைப்பார்க்கிலும் வேறொருவரிடத்தில் சென்று குற்றேவல் செய்து அதற்குரிய கூல்பைக் கொண்டு உயிர் வாழ்வது உத்தமமானது. இசனால் தாழ்வில்லை. ஆகையால் உன்தானை நகரில் நான் இந்த நிலையையோடு போயத் தங்கியிருப்பது எனக்குத் தகாது நீ வேறு விததியாசமாக நினைத்துக்கொள்ளாதே என்றான்.

தமையாதி, நளன் வறுமையுற்றாலுந் தன்மனவலி குறையான் என்பதை உணராத சொல்லியதற்காக வருந்திப் பின்பு நனைநோக்கி 'அரசரேறே சமது பெருமையை என் நன்றாக உணர்ந்திருத்தும் வறுமையுற்ற காலத்தில் மதியும் மெடும் என்பது போல் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய் பிதற்றிய என் வார்த்தைகளை மனதுட் கொள்ளவேண்டாம். சமது திருவுள்ளம் எதுவோ அதுவே எனக்கும் சரி. ஆனால் நமது குழந்தைகளை நாம் இல்லாதபோது இவ்விடத்தில் பாதுகாப்பவர் யாவர்? குழந்தைகளிடத்தில் உண்மையான காதலுடையோர் பெற்றோரும், குழந்தைப்பருவமுதல் ஒருவரை தமது குழந்தையெனவே நினைத்து வளர்த்தவருமே. மற்றோர் பிரதிப்பயனைக் கருதியாவது தாஷ்டியத்துக்காகவாவது விருப்பங் காட்டுவார். ஆகையால் இக்குழந்தைகளை நம்மன்போலப் பாதுகாக்க நம்மைப் பெற்ற தாய்தந்தை

யராவது இருக்கவேண்டும். அவர்கள் நம்மிதுள்ள காதலை நமது குழந்தைகளிடத்தில் காண்பித்து அக்குழந்தைகள் சண் கலங்கி னால் தம்மனங் கலங்கி வருத்தி அவர் துக்கத்தை மாற்றி அன்புடன் ஆதரிப்பார். ஆதலால் இக்குழந்தைகளையாவது என் தந்தை நகரில் கொண்டு போய் விட்டுவரக் கட்டளையிட்டால் அவர்களுடைய கவலை ஒருவாறு நீங்கும்” என்று.

நான் அதற்கிணங்கித் தனனி—த்து நீங்காத அன்புமிசுந்த சாரதியை அழைத்து அலனுக்குப் பிரியவசனஞ் சொல்லி “நீ குழந்தைகளுக்கு யாதொருகெடுதியும் நேரிடாவண்ணம் இவர்களை வீமராஜனிடம் ஒப்புவித்துவிடு” என்று அக்குழந்தைகளை மார்போடு தழுவி அவர்கள் முகங்களைப் பார்த்து மனங்கசிந்து “இவ் வருமை மக்களை இனி எக்காலத்தில் மறுபடியும் திரும்பக்காணும் புண்ணியம் செய்திருக்கிறேனே; அக்காலம் வரையில் இவர்களை விட்டுப் பிரிந்த மனம் உடையாமலிருக்குமோ” என வருந்திப் பின்பு ஒருவாறு தேறி அததுக்கத்தைத் தனக்குள்ளே அடக்கிக் கொண்டு அக்குழந்தைகளை விட்டுப் பிரிய மனநதுணியாமல் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அக்குழந்தைகள் தம்மை விட்டுப் பிரியப் போகின்ற தமது தந்தையின் முகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்களினின்று நீர்வழிய விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினார்கள். இதைக்கண்டோரெல்லாம் மனம் புண்ணாகி அக்குழந்தைகளின் முகத்தைப்பார்த்துக் கண்ணீர்பெருக்கி ஆழ்ந்த துன்பக்கடலில் மூழ்கினார்கள்.

அப்போது தமையாதி, கண்ணுங் கண்ணீருமாக நிற்கும் குழந்தைகளைக் கட்டியிணைத்து முகத்தோடு முகம் வைத்து உச்சிமோந்து தன் கண்களினின்று நீர் ஆறாகப் பெருக அக்குழந்தைகளை நோக்கி “என் அருமை மக்கள்” நான் உங்களை விட்டுப் பிரியுங் காலமும் எனக்குச் சம்பவித்ததே. உங்கள் தந்தை உத் தமராயினும் பெரும்பாலியான என் வயிற்றில் கருவுற்றமையால் நான் செய்த பாவம் உங்களுடும் விடவில்லை போலும் நாங்கள் யாவற்றையுமிழந்து ஆண்டுகளானபோதிலும் உங்கள் முகத்தை யாவது பார்த்துக்கொண்டிருந்து எங்கள் கலையை நீக்கப் போது

மான புண்ணியங் கூடச் செய்யவில்லையோ. மனிதர்களில் மகா பாவிகள் நாங்கள் தானா. உங்களைப் பார்க்குந்தோறும், என்னைப் போல் பாக்கியசாலி உலகில் வேறொருவருமில்லையென்று மகிழ்ந்திருந்தேனே. அம்மகிழ்ச்சியின் பலன் இதுதானா. உலகப் பற்றுக்களினின்று பிறக்கும் மகிழ்ச்சி நிலைத்திராதென்பதை மறந்தேனே. அம்மறதிக்குக் காசணம் உங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட களிப்பேயன்றி வேறல்ல. இதைக் கடவுள் பொறுக்கவில்லை போலிருக்கிறது. உங்களைப்பிரித்து கண்கலங்கிப் பித்துப்பிடித்துத்திரிவதுதான் தெய்வத்துக்கும் சம்மதமாக இருக்கிறது. நான் உங்களை இந்த இளம்பருவத்தில் விட்டுப்பிரிந்து வருந்தும்படியாக எந்தப்பிறவியில் எந்தத் தாயினிடத்திலிருந்த குழந்தையைப் பிரித்தேனோ. எந்த எந்தப் பிறவியில் எத்தனை குழந்தைகளைக் கண்கலங்கச் செய்தேனோ. இப்போது என் குழந்தைகளாகிய நீங்கள் என் முன்னே கண்கலங்கி நிற்கிறீர்கள். நான் உயிரோடிருந்தும் தாயில்லாக்குழந்தைகளானீர்களே. மகா பாவியான என்னைப்போன்ற தாய் உங்களுக்கு வேண்டியதில்லை என்பது கடவுள் திருவுள்ளமோ. நான் எனக்குரிய செல்வமெல்லாமிழந்து சிதைகலங்கி நிற்கவேண்டுமென்று எனக்கு விதித்திருப்பதால் மக்கட்செல்வமாகிய உங்களையும் விட்டுப்பிரிய நோந்துபோலிருக்கிறது உலகத்தில் என்னைப்போன்ற கொடும்பாவிகள் யாருமிருக்கமாட்டார்கள், என் கண்மணிகளே ! உங்களிருவரையும் என் இரு கண்களாக நினைத்திருந்தேனே. இப்போது உங்களை விட்டுப்பிரிய நேர்ந்த காலகதியால் கண்ணிழந்த பாவியானேனே. நான் உங்களைமறக்கத்துணிந்தாலும் அல்லும் பகலும் உங்களையே பார்த்துக்களித்த இப்பாவி கண்கள் மறக்குமோ. உங்களைப் பார்க்குந்தோறும் உங்கள் வனப்பைக் காண்பதிலும் சிறந்த காக்கி உலகில் வேறொன்றுமில்லையென மதித்து உலகில் எவ்விதக் காக்கியையும் வெறுத்தேனே. உங்களைக் காணாத ஒரு கண்ணத்தை ஒருயுகமாகக் கழித்தேனே. உலகில் பிள்ளையில்லாதவர்களைக் கண்டு பழித்தேனே. உங்கள் சுகத்தைநாடி என் சுகத்தையெல்லாம் அழித்தேனே. என்னைப்போல மக்கட்செல்வமுற்றோர் உலகிலுண்டோவெனக் கொழித்தேனே. உங்கலையடைந்த

நாள் முதல் என் பெற்றோரிடத்துள்ள காதலையும் ஒழித்தேனே. எந்தேனே, இளங்கோனே, பால்மணம்மாறாத இளமானே, இனி நான் எவ்விதம் உயிர்வாழ்வேன். பெற்ற என் வயிறு பற்றி எரி கிறதே. உங்கள் பிரிவு என்னுயிரை வாட்டுதே. என்னை எம லோகத்துக்கோட்டுதே. சோபததை ஊட்டுதே. என்நெஞ்சம் பிளக்க உன் மீதுகொண்ட காதலாகிய கத்தியைத் தீட்டுதே. எதிலும் காவல்கொள்ளக்கூடாதென்பதைக் காட்டுதே. எச்செல் வமும் நிலைத்ததல்ல என்பதை நாட்டுதே. பிள்ளைக்கவி தீர்க்க வந்த என் பெருஞ்செல்வர்களே! நான் எக்காலத்தில் உங்கள் அழகிய முகத்தைத் திரும்பவும் பார்ப்பேன். உங்கள் இனிமை யான சொற்களைக் காதுகுளிரக்கேட்பேன். உங்களை என்மனம் பூரிக்கத்தழுவி முத்தமிடுவேன். இனி ஒருமுறை நீங்கள் என்னை 'அம்மா' என அழைக்கவும் அதைக்கேட்டு மகிழவும் போதுமான புண்ணியம் நான் செய்தேனே இல்லையோ அறியேனே. என் பெற்றோர்கள் உங்கள் தாயதந்தையரோடு உங்களைப் பார்த்ததக்க பாக்கியசாலிகளல்லவோ. என் காலடிபட்ட விடமெல்லாம், என் பாவமே சூழ்ந்திருக்குமே. அதனாலே அவர்களுர் பாவிகளானா ர்கள் போலும். சதுரங்க சேனைகளுஞ்சூழச் சந்திரவட்டக்குடை நிழற்ற சகல சம்பிரமத்துடன் பாட்டன் நகருக்குச் செல்லவேண் டிய நீங்கள் ஒற்றைத்தேருடன் ஒரு துணையுமின்றி யாருமற்ற அநாதைக் குழந்தைகள்போல் செல்லுங்காலமும உங்களுக்கு நேரிட்டதோ. என்னைவிட்டுப் பிரிந்தும் மனம்பொறுத்து வாழ் வீரோ. உங்களுக்கு என் நினைவு உண்டாகாதவண்ணம் உங் களைப் பாதுகாப்பாரு முண்டோ. நிதநிரையிலுங்கூடச் சற்று விலகினால் 'அம்மா' வெனக் கூவித் துக்கிட்டெழுந்து அழுநீர் களே. இனி யாரை அழைப்பீர்கள். யார் உங்கள் கூவுதலுக் கிரங்கித் தழுவி யணைப்பார்கள். உங்களுக்குத் தெய்வதான் துணை. ஆ! தெய்வமே!. என் மக்கள் யாருமற்ற அநாதைக் ளாகிவிட்டார்கள். அவர்களுக்குத் தந்தையும் தாயும் சுற்றமும் எல்லாம் நீயே. இக்குழந்தைகளை உன் வசத்தில் ஒப்புவிக்கி தேன். அவர்கள் துக்கத்தை மாற்றிக்கொடுக்க வேண்டியது உன் பாரம்" என்று பலவாறாகச் சொல்லிய புலம்பிக் கன்றை இழத்

கும் பசுவைப் போல் கதறுகையில், தேர்ப்பாகன் இப்பரிதாபக் காஷியைப் பார்க்கச் சகிக்காதவனாகி அரசனையும் அரசியையும் நோக்கித் “தங்களைப் போன்ற எல்லாமறிந்த பெரியோரே இவ்வளவு துக்கத்தைப் பாராட்டுவார்களாயின் அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்பவருமுண்டோ. இத்துக்கம் தங்களுளேயே பொறுக்கக் கூடாததாயின் இச்சுவிலைகள் அதை எவ்வாறு பொறுப்பார்கள். அவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்வதைவிட்டுத் தாங்களே கலங்கினால் அவர்களேதே தெற்றுவதற்குத் தங்களுளும் உற்றாரும் உண்டோ? பிள்ளைகளின் பாசத்தைப்பாராட்டத் தொடங்கினால் அது நீவருந் தன்மைததோ? காலத்திக்குத் தக்கபடி நாம் நம்மைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு மனவேறுபாடின்றி ஒரே நிலைமையில் நிற்கவேண்டுமென்றி மனத்தினர்வது மரணபுடையார்க்குமே. உலகத்தில் தோற்றும் சந்தோஷமே துக்கம் நிறைந்ததென்றால் துக்கத்தின் தன்மையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. அது கரையில்லாத தொடுகடலன்றோ. அதைக் கடப்பதற்குரிய சிறந்த சாதனம் கல்வியாகிய தெப்பம். அததெப்ப முடையாரும் அதை உபயோகித்துக் கடக்காமல் கையில் வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க் கழுவார்போல் வருந்துவதுமுண்டோ. உலகத் தோற்றமே துன்பக்காஷி. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பிள்ளைகளும் உறவினரும் அதிகப் படுகிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு துன்பம் அதிகம். அததொகையில் ஒன்று குறைந்தால் துன்பத்தில் ஒரு பாகம் குறையும். பிள்ளைகளே துன்பத்தை அழைக்கும் தூதரென்றால் மற்றோரைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ.

மதலையைப் பெறுநாள் துன்பம் வளர்த்திடு நாளுந் துன்பம் விதலேனோ யடையிற் றுன்பம் விடன்பரு வத்துந் துன்பம் கதமுறு காலர்வந்து கைப்பற்றிற் கணக்கி றுன்பம் இதமுற லெந்நாள் சேயாலெற்றைக்குந் துன்ப மானால்.

இப்படியே உலகில் ஒவ்வொன்றும் துன்பம்விளைவிப்பதுவே. இத்துன்பக்காஷிகள் தங்கள் கண்களில் படாதிருப்பதற்காகவே அறிவுடையோர் கானகத்தைபடைத்து கவலையற்றிருக்கின்றனர்.

உலகில் வாழும் உயிர்க்குச் சுற்றத்தாரால் செய்யப்படுவன யாவை? 'தகதை, தாய், தமர், தாரம், மகவென்னும் இவையெல்லாம் சாதையிற் கூட்டமன்றோ! ஒரு சாதையில் எத்தனையோ மனிதர்களைச் சந்தித்து முன பின் பழக்கமில்லாவிடினும் பல நாட் பழகியவர்போல் வார்த்தையாடிச் சாதையில் தமது சாமர்த் தியத்துக்குத் தக்கவாறு மேன்மையோ தாழ்மையோ வாய்ந்த பெருநிலைக்கொண்டு நாம் சந்தித்தவர்களின் பிரிவினாள் ஒருவித மனவேறுபாடுமின்றி நமதிரசுரைக்குத் துருமுலுதுபோல், உலக மாகிய சாதையில் முன்பின் அறியாதவரையும் பழக்க வச்சேஷத் தால் முறையிட்டழைத்தோமாயினும் பறற்று நின்றுகொள்ளக் கடவதை அறிவின் அளவுக்குத் தக்கபடி கொண்டு அதற்குரிய இடத்தை உடையவேண்டியமயலலது ஒருவர் பிரிவினாள் வருந் துவது தகுமோ. அவ்வருத்தத்தால் ஆவது முண்டோ. நான் தங்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லுவது கடலுக்கு நீர் பாய்சுவது போல் இருக்கிறது. யாவரையும் காத்து எல்லாம் தமதெனக் கொண்டு தங்குமிடம் எனவும் எல்லாவற்றிற்கும் தலைவனென வும் பொருள்வாய்ந்த பேர்படைத்த பசுபதி இவ்வரிய குழந்தை களைமாத்திரம் காவாது மறந்து விடுவாரோ. அவரே எல்லாவற் றிற்கும் களைகணன்றோ. அவரிருக்க நாம் வருந்தவும் வேண் டுமோ. ஆகையால் குழந்தைகளை இன்னும் அதிகமாகச் சஞ்சலப் படுத்தாமல் தங்கள் துக்கத்தை ஒழிக்கவேண்டும்" எனப்பிராரத் தித்து வணங்கி அவர்களைத் தேற்றி இரண்டு உயிரகளைக் கைக் கொண்டு போவதுபோல் அவ்வழகிய இரண்டு குழந்தைகளையும் உதயகிரியில் சூரியர் சந்திரர் இருவரும் ஒரே காலத்திலுத்தித்தாற் போல் தேரிலேற்றிக்கொண்டு அததேரை வீமன் நகரை நோக்கி நடத்திச் சென்றான்.

குழந்தைகள் பிரிந்தவுடன், எவ்விதத்துக்கத்தையும் எப்போ தும் பாராட்டாத இயல்புடைய அரசன் மெய்மறந்து மனம் பதறித் தன் கண்ணுக்கெதிரே தன் கையிலிருந்த மாணிக்கம் களை யிழந்த மிடியன்போல் "என் கண்மணிகளே! நான் தும் மைவிட்டுப் பிரிந்து பிள்ளையில்லாப் பாவிபோல் நிற்கவும் நேரிட் டதோ, எனனுயிர் இன்னும் பேரகவிலையே. இனி எக்காலத்

தில் காண்பேனோ. இதுவும் கடவுள் திருவருளோ” என உயிர்நிலாத உடல்போல் சோர்வுற்றொறெனின மககட் பிரிவினும் கொடிது வேறொன்றுளதோ. அப்பிரிவினால் கடந்த ஞானியும் கடப்பேரா தம மககன்மேற காசில்.

இவ்வாறு அரஃனும் அரசியும் குழாமைகளைத் தேர்ப்பாகன் வசமாகக் குண்டினபுரத்துக் கணுப்பினபிறகு ஒருவாறு அத்துக் கததை ஆற்றிக் கொண்டு கட்டின வந்திராதே சாதி பாதசாரியாகக் காட்டுங்குப் போகப் புறப்பட்டு இராஜவீதி வழியாக வந்தார்கள்.

இவர்களைக் கண்ட அந்நகரத்தார் திடுக்கிட்டு இடியேறுண்ட அரவம போலேறுநி நினறு கண்ணினின்றும் நீர் ஆறாகப் பெருக “ஐயோ எமது வள்ளலுக்கும் அனனைக்கும் இக்கதி வரலாமோ. திருமாலும் திருமகனும் போன்ற அந்நகரம் அரசியும் ஒற்றைத் தேர் கூட இல்லாமல் கால்டையாகக் காட்டுக்குப் போகும் கொடிய காஹியைக் காண்பதற்காகவோ இக்கண்கள் படைக்கப் பட்டன. அவர்கள் பாதததைச் சுமக்கவேண்டுமென்று இவ்வீதி தவஞ் செய்ததோ. நமமிடத்தில் நீங்காத அன்போடு எப்போதும் நமது கேட்கத்தையே முதன்மையாகக்கொண்டு அரசுபுரிந்த மகானுபாவனும் அந்நூலைய தர்ம பத்தினியும் நாட்டை இழந்து காட்டுக்குப் போவதைக் கண்டும் நமது கண்கள் ஒளி குறைய வில்லையே. அதை உணர்ந்த நமது நெஞ்சம் ஒடியவில்லையே. இவ்வளவு கடின சித்தத்தையுடைய நமக்கு இளகிய மனமுடைய இப்புண்ணியவான் சக்கரவர்த்தியாக இருக்கக் கடவுளுக்குத் தான் சம்மதமாகுமோ. தாயினும் அருள் சுரந்து செங்கோல் கொண்டாண்ட இப்பூயிபைக் கொடும் பரவியாகிய புட்கரனிடத்தில் இழந்து நமது கருணாலயம் காட்டுக்குப் போகிறது என்று கேட்டபொழுதே நாம் உயிரைவிடவில்லை என்றால் நம்மைப் பார்க்கிலும் நன்றியில்லாப் பிராணி உலகில் வேறொன்றுண்டோ. நாயினுங் கடையாளும். இந்நன்றியில்லா உடலை வளர்ப்பதிலும் அதை மீட்டி நன்றியுள்ள உடல் எதுவாயினும் அதைக் கொள்ளுதல் இரமைக்கும் பெருமையுடைத்து. ஐயனே தாம் அறியாததும் ஒன்றுண்டோ. சூதினால் வரும் தீங்குகளை அறிந்திருந்தும்

அதைக் கைக்கொண்டது எம்மைக் கலக்கித் திண்டாடவிடலோ
இந்நாட்டையும் எம்மையும் வெறுத்தது நீங்குவதற்கு நாங்களி
ழைத்த தவறுகளுண்டோ. அப்படி இருந்தாலும் அவற்றைத்
தாமே பொறுக்காவிட்டால் அவற்றைப் பொறுத்து எம்மைக்
காப்பவருமுண்டோ. காசத்தற்றொழிலின் வரம்புகாட்டுங் களை
கணை ! இந்நாட்டினை நாட்டுக்கு விடுதலையை வழி இதுகாலம் நேரிட்
டதென்று கேள்விப் பட்டோமில்லையே. இவ்விதப் பழி
தம்மை அடையுமென்று நாங்கள் கனவிலும் சினைக்கவில்லை.
எங்கள் முன்னோர்கள் காலத்தில் நடவாத ஒரு தீங்கு இப்போது
நேரிட்டதால் நாங்கள் அவர்களைப்போல புண்ணியசாலிகளல்ல
போலும். எங்கள் பாவமே சூதெனும் பேரோடு தோன்றி
யதோ. இக்கொடும் பாவினைக் கொடுங்கோலரசனிடத்தில்
ஒப்புவிக்க வேண்டுமேடல்லது நாம் ஆட்கொள்வது தகாது என
சினைத்து எம்மை வெறுத்தீரோ. தம்மைத் தந்தை யெனவும்
அரசியைத் தாயெனவும் கொண்ட நாங்கள் தம்முடைய மக்களில்
லவோ. நாங்கள் தம்மால் வளர்க்கப்படவில்லையோ. ஒருவர்
தாம் வளர்த்தது நசுசுமாமரம் எனினும் அதை ஸெட்டத் துணி
யார். அதுபோல் தம் மக்களாகிய எமது குற்றங் கடிந்து எமக்
குக் குணத்தைப் புகட்டி ஆசரிக்கவேண்டியது உமது கடமை
யன்றோ. அண்ணலே வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தையாவது பேசக்
கூடாதா. எந்நாட்டுக்கும் தாயகமாகிய இந்நாட்டை நாடு இதுதான்
பததை அடையவேண்டுமென்று எவா பிரார்த்தித்ததாரோ. அத்
தியோர் எண்ணமுங் கைகூடிற்றே, உலகத்திலு நன்மை தீமை
இரண்டுக்கும் வித்தியாசமில்லையா. விதி விலகாது என்பனவும்
தர்மம் அதர்மம் என்பனவும், மெய்மறை பொய்மறை என்பன
வும் பாசுபாடின்றி எல்லாம் ஒன்றானால் மோகனம் என்பதும்
நரகம் என்பதும் ஏது. வேதவேதாந்த சாஸ்திரங்கள் எதற்
காகவோ. சத்தியமே மானிடா அடையக் கூடியவற்றில் சிறந்த
தெனக் கைக்கொண்ட தரும் மூர்த்தியாகிய சமக்கு இக்கதி
நேரிடுமாயின் சத்தியத்துக்குப் பெருமை ஏது. சத்தியமும் தலை
காக்கவில்லையென்றால் சற்குணர்களுக்கு உற்ற துணை யேது.
இல்லறத்திலிருப்பவர்கள் சமக்கு ஆபத்து நேரிட்டவிடத்தில்

பொய்ம்மையால் உயிர் தப்புலதாக இருந்தாலும் தமக்குரிய மாதர்
 பீணங்கினாலும், குதாட்டத்திலும் பொய் சொல்லலாமென்பது
 சாஸ்திர சம்மதமாயினும் சூநாடுவேன் என்று உறுதியாகச்சொன்
 னயிறகு அதை மறுப்பது சகுதியன்று என்றும் வாட்டை அல்
 லாதது எதுவாயினும் விலககுக்குட்பட்டதே என்றும் உறுதி
 யாகக் கொண்டு சத்தியத்தை நிறுத்திய தயாள சீலர் அடையும்
 பயன் இதுவானால் வாட்டையினும் பொய்ம்மையே மேலானதன்
 றோ. உண்மைக்கு உபத்தியவம் அதிகமபோலும். அன்றி நம
 தரசனைத்தெய்வம் சோதிக்கிறதோ. அச்சோதனை இசதுணை
 கொடுமையுள்ளதெனின தெய்வத்தின் திருவருளும் வெறுக்கத்
 தக்கதாகுமே ஐயோ, திருமகள் போலும் அரசிபை நமது
 அரசன் மணந்துவந்த அக்காலத்தில் அவருடைய வைபவத்தைக்
 கண்டு களித்த கண்கள், இப்போது அவர்கள் யாருமற்றுப் பாத
 சாரியாக நாட்டைத் துறந்து காட்டுக்குப் போவதைக் கண்டு
 கலுழ என்ன பாவஞ் செயதனவோ. சற்று நேரத்துக்கு
 முன் இப்பூமண்டலேசுவரனாகவும் அளந்து செலவிட்டாலும்
 ஒழிப்பதற்கு அனேக வருஷங்கள் செல்லுமபடியான சங்கையின்
 லாசசொத்துக்கு அதிபதியாகவும் இருந்த நமது சக்கரவர்த்தி இப்
 போது ஒற்றை வளதிரத்தோடு காணப் படுவாராயின் மனிதரு
 டைய பெருவாழ்வு அநிதயமானது என்பதற்கு வேறு சாക്ഷியும்
 வேண்டுமோ. சாதநிரங்களைப் படித்துத்தான் அறிந்துகொள்ள
 வேண்டுமோ. செல்வத்துக்கு நலவலமென்றும் கெட்டவர் என்
 னும் வித்தியாசமில்லை. இச்சங்கை கெட்ட செல்வத்தை விரும்
 புலதிலும் வெறுப்பதே மேலானதன்றோ. அதனால்தான்
 அதை வெறுக்கை என்று பெயரிட்டழைக்கிறார்கள் இத்திரு
 மன்னாகிய அரசி இந்நாட்டை விட்டுப் போனபின்னும் இந்நாட்
 டில் திரு விளங்குமோ. இனி எககாலத்தில் இவ்வன்னையையும்
 பிதாவையும் காணப் போகிறோம். அதுவரையில் உயிர்தாங்கி
 நின்றலாகுமோ” என்று அமைச்சர் முதலாயினோரும் அந்நகர
 மாந்தரும் தெருக்களில் நெருங்கிச் சூழ்ந்துகொண்டு கடல்மடை
 திறந்தாற்போலக் கதறிக் கண்ணீர் ஆராகப் பெருகவிட்டு அவர்
 களைப்பார்க்குந்தோறும் நெருப்பிலிட்ட வெண்ணெய்போலுருகிக்

தஞ்சம் பெருமல் வருந்திச் சேரவையடைந்து தாமும் நாட்டை வெறுத்துத் தமது அரசனும் அரசியும் வதியும் இடமே தமக்குச் சிறந்த சுவர்க்கமெனக் கருதி எப்பற்றும் நீங்கி அவாகலோ அனேகர் பின்பற்றிச் சென்றாசன்.

வையகத்தில் பிறமன்னரை வாட்டுவதற்கு வாய்மையிடத்த வாகிய பலவழிகளுண்டெனினும் அவற்றில் ஒன்றையேனும் கைக் கொள்ளும் கையேறியாது வஞ்சனைச் சூதாடி வளநாடு முழுதும் வெளவிய வனகளுள்ளுயி புட்டவன் தான் எதிபார்க்காத வண்ணம்தனக்குத் தீயெனறு கூடிய அதிர்ஷ்டசுதையும் அதன பயனாகிய செல்வப் பெருகையும் கண்டுமேலித்துக் கண்ணுண்ட வன்போல மயக்கங்கொண்டி தலைதடுமாறித் தனக்கிலைமை அனைத்தையும் மறந்து மிகவும் கண்ணியமான குணம் மிகுந்த ஒரு ஆண்கிங்கம் வீற்றிருந்து அழகுசெய்த நிவவியசிமமானதில், ஒரு ஆற்பநரி உட்காருவதற்குக் கூடத் தெரியாபல் குருதி அதநிலய ஆசனத்தின் பொலிவையழிப்பதுபோல் ஏறி உட்காராது, சத்திய வனமையால் ஆகுகிற சகலம் உலகத்தில் தரும் தவறாது பாதுகாந்த தனக்கொரு வேலையுமின்றித் தரும் தேவதைபோல பூமி முழுதும் ஆண்டளித்த சககரவர்த்தி அணிதே கிரீடத்தை வேடன் தலையில் கவிசுத்துபோல் நன்னது கிரீடத்தைத் தான் தலையில் சுமந்து விடத் நாட்டுக்குத் தானே அதுபதியென விளம்பாரு செய்தான். தனது முன்னிலைமை அனைத்தையும் மறந்தான். தான் வெகுநாளாகக் கொண்டிருந்த எண்ணம்நிறைவேற்றிற்றெனக் களித்தான். இத்துணை வரம்புகடந்த செல்வத்துக்கும் இவ்வகனற பூமிகும தான் அதுபதியல்லவா என்று நினைக்கும்போதெல்லாம் குதித்தான். இப்போது அனைக் சிற்றராவ வணங்கும்படியான சககரவர்த்தி யல்லவா, எனத் தனினத் தானே மதித்தான். ஏனெனில் புட்டகான், 'செல்வம் சகடக கால போல வரும்' என்டதையும், ஒருவரிடத்திலும் நிலைதிபாமல் அடிகடி சென்றுகொண்டே யிருக்கும் தனமையுடையதாதலால் அதற்குச் செல்வம் எனப் பெயரிடப் பட்டிருக்கிறது என்பதையும் அறியாத அறிவிலி. தவிரச் செல்வமெனது. -

பொருவறு பந்தமெல்லாம் புணர்த்திநீங் தேய்வசிந்தை
யொருவ மேலிட்டுநீற்கு முறக்கமு மிறக்கச் செய்யுங்
கருவினுட் புதத்து மின்னகரிசு கண்டதனா லன்றோ
விருநிலத் திடைவெறுக்கை யென்மனார் புலமைசான்றோர்.

என்பதைக் கற்றும் கேட்டுமறியாத கசடன். சத்தியத்தின் மகி
மையறியாத மசகம். இரக்கம் என்பதேயறியாத ஈனன். பாவ
மே உருவெடுத்த பாதகன். வஞ்சனையே குழிகொண்ட மாபாவி.
குற்றமே கைக்கொண்ட குமார்க்கன். சூதே துணையாகக்கொண்ட
துரோகி. இவன் நளன் நாட்டைவிட்டுப் போகும்போது அவ
னுடைய பிரிவைச் சகிக்காத அநநகரத்தார் அவனோடு காட்டுக்குச்
செல்கின்றார் எனக கேள்வியுற்று அடங்காக் கோபங்கொண்டு
வள்ளுவரை அழைத்து 'இந்தநாட்டில் எவரேனும் நளனாகாகப்
பரிதாபப்பட்டாலும் அல்லது அவனோடு காட்டுக்குச் சென்றாலும்
அவர்களுட்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்படும்' என்று மூரசறையச்
செய்தான்.

இதைக்கேட்ட அநநகரத்தார் பறையொலிகேட்ட அசுண
மாப்போல உயிர் சாம்பி இன்னது செயல்தெனத் தோன்றாது
மயங்கிக் கண் கலங்கினார்கள்.

நளன் தன்னைப் பின்பற்றிவந்த அமைச்சர் முதலியோரை
நோக்கி "நீவிர், இதுகாறும் சத்தியத்தின் வரம்பு கடவாதவர் என்
றும் தர்மத்தவிர வேறொன்றும் கனவிலும் அறியாதவரென்றும்
அழியாப்புகழ் பெற்றீர். சத்தியத்தின் முற்பாகம் ஒவ்வொரு
வரும் உலகில் தம் கடமையைச் செய்வதே அதைவிட்டு மறற
வற்றைக் கைக்கொண்டால் அச்சு, நிபம் தலையில்லாத முண்ட
மாகும். ஆகையால் இப்போது நீவிர் எந்த அரசன் நாட்டிலிருக்
கிறீர்களோ அந்த அரசனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவன் ஆணைப்படி
நடக்கவேண்டுமே யல்லது என்னைவிட்டுப் பிரிதலாற்றாமையால்
அவ்வரசனை அவமதித்து என பின்னே வருவது தருதியன்று
நீவிர் திரும்பிப் போகலாம்" என்றான்.

அமைச்சர், “அண்ணலே, இக்கொடுங்கோல் அரசனிடத் தில் எயமைக் காட்டிக் கொடுக்கும்படியாக நாங்கள் தமக்கிழைத்த தவறுகளுண்டோ. எவ்வளவு மனதார நாங்கள் ஒன்றும் செய்ய வில்லையே. தபமை எழுது தருதையினும் பனமடங்குதிக மெனக் கருதித் தாது சொல்லுகரு மிஞ்சிய மஃதிரம் வேறொன்றுமில்லை யெனக் கொண்டு அதற்கிணங்க நடப்பதே எமதுயிர்க்குறுதி யெனத் திரிகரண சுததியாய நினைத்து நடநேசோமாகிய நாங்கள் அடையுமபயன் இதுதானா. தவிர, தாம் இப்புலிகதபதிபயிற் சகல சடபிரமததோடு வாழ்ந்த காலத்தில் தமமையே தெயவமாகவும் நினைத்து அச்சகருதைப் பங்கிட்டுக்கொள்ளும் உரிமையுடையவர்களல்லவா. நாங்களும் நீர்ப்பறவைகளா. எங்களுக்குப்பகுத் தறிவில்லையா. நாங்கள் இனிமேலும் ஒரு அரசனிடத்திலமர்ந்து அமாததியத் தொழில் நடத்தி இவ்வுடலை வளர்க்கவும் வேண்டுமோ. இதுவரையில் நாங்கள் சத்தியந்தவறாதிருத்தது போதாதா. எமது ஐயனே! அககுற்றத்தை மாததிரம் மன்னிதது எம்மையும் தம்மோடு காட்டுசுருக கூட்டிச் செல்லவேண்டும்” என்று கண்களில் நீர்பெருக மிக்க ஆவமோடு நூத்தனர்.

நான், “அமைச்சரே, நீர் சொல்வது பொருத்தமான தன்று. அனேகவருஷகாலம் ஜலத்திலேயே வாசஞ் செய்யும் ஒரு மீனை ஒரு ஸ்ணம் நெருப்பிலிட்டால் அம்மீன் அவ்வுஷணத் தைப் பொறுத்து அதில் வாழுமோ. அதுபோல உயிருள்ள வரையில் எவன் சத்தியவழியில் நிற்கின்றானோ அவன்தான் சத்திய வான். செளக்கியப் பட்டபோது சத்தியத்தைக் கைக்கொள்வோம் என்பது சான்றோர் கொள்கையன்று. மேலும் நீவிர் அமாத்திய குலத்திற் பிறந்தவர். இக்குலத்திற் பிறந்தவனாயே அரசர் மந்திரிகளாகக் கொள்வது மரபு. நீர் இவ்வரசனுக்கு மந்திரியாக உட்படாவிட்டால் துமது குல தர்மத்தைக் கைவிட்டவராவீர். அப்போது நீர் துங்குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பன்றோ. எவன் தன் கடமைபைச் செய்கிறானோ அவனே தர்மியாவான். ஏனெனில் கடமை யென்பதும், தருமம் என்பதும் ஒரு பொருளைக் கொடுக்கும் பல மொழிகளல்லவா. தவிர, இழந்த இந்நாட்டை மறுபடியும் வென்றாலன்றி இதில் திருட்பவும்

ஆடி வைக்கமாட்டேன். ஒருவரை ஒருவர் வெல்லுவதும் என ரோவர் எவ்வெவற்றில் வல்லவரோ அவ்வவற்றில் அடினை வெல்லவேண்டுமெய்னறி அவரறியாத ஒன்றினால் ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல நினைப்பது தருமமன்று. ஆகையால் என்னிடத்தின்பற்றுடையவர்கள் என்பதுண்மையாயின் இப்போதே திருமயி நகருக்குச்சென்று அவ்வராணுகு உதவியாக இருந்து தாமதவருது நாட்டைப் பரிபாலிப்பீராக” என்று சொல்லி அவ்வமைச்சகர்களை அனுப்பிவிட்டுக் காட்டுக்குப் போயவிட்டான்.

முளரியால் வெந்தவேங் கானின் மொய்துக
ளளியோடு புலம்பின ரழுத கட்கடைத்
துளியினி லலித்தனா தொடர வெந்திறற்
களிமதக் களிற்றினன் சானிலேகிஞன்.

‘அப்போதும் நளனுடைய பரிசுனறுடன் ‘எவ்வித தண்டனை விதிக்கப்பட்டாலும் அரசனைவிட்டுப் பிரிவதில்லை’ என அவனைப் பின் தொடர்ந்து அவன நிலைமையை நினைக்குநேதாமம் வருந்திக் கண்ணீர்விட்டு அக்கண்ணீரால் சூரிய வெப்பத்தால் கரிந்து போன அக்காட்டிலுள்ள புழுதியெல்லாம் அடங்கும்படியாக அவனை காலடியைப் பற்றிச் சென்றார்கள்.

ஆனால் கலியாணவன் நான தமையந்நி ஆகிய இருவரையும் துணைபிணறித் தனியே காட்டுக்கனுப்ப எண்ணவகொண்டு ஒரு மாயையினால் அவர்கள் போனவழியைப் பினனால் சென்றவர்களுக்கும் தெரியாமல் செய்துவிட்டான் அதனால் திடீரென்று அரசனும் அரசியும் மறையவே பின்சென்றோர் ஆற்றொறை துயரங் கொண்டு ‘இதுயார்செய்தவஞ்சனையோ அல்லது இரத்திச்சாலமோ, ‘இப்போது நமது கண் முன்னே சென்றவர்கள் அதற்குள் எங்கேமறைந்நிருப்பார்கள. எந்த வழியைப்பற்றி இருப்பார்கள. அவர்கள் அடிச்சுவடுகட்க் காணப்படவில்லையே’ என்று நாலா பக்கங் களிலும் தேடித் திரிந்தும் போனவழி தெரியாமையால் உயிரை இழந்த உடல்போல் திடீரெனக் கீழே விழுந்து விம்மி விம்மி அழுது, இனி அரசனையும் அரசியையும் எப்போது காணப்போகி

ரோர், என்ற ஏக்கம் மேலிட்டு அதற்கப்பால் போருமிடம் தெரியாமல் தாயைப் பிரிந்த கன்றுபோல் தமது டயைய நகரத்தை அடைந்தார்கள்.

அநகரத்துள்ளார் யாவரும் துக்க சாமரத்தில் மூழ்கினவராய் அன்னபாளுதிகளை மறந்து மனம் ஒன்றிலும் செல்லாமல் தமது அரசன நீங்கின துக்கத்தையே பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அவர்களுடைய குழலிலும் அவர்களால் வளாகக்கப்பட்ட பிராணிகளும் ஊணிழந்தன. பசுங்கூட தாம் அழகாகப் பேசுவதை ஒழித்தன. இராஜ வீதிகள் திருவிழாக் களையும் அவற்றிற்குரிய அலங்காரங்களையும் இழந்தன. மரிகைகளெல்லாம் பொலிவழிந்தன. பாவலா பரிசுழந்தனர். கிடத்த நாட்டில் கலியன் தீமை மிருதமையால் தேவர் அவி இழந்தனர். புட்கரனது கொடுங்கோன்மையால் கிடத்த நாட்டார் இனப் பிழந்தனர். எவகனும் அறங்குறைந்தது. மறம் மிருதது. பொய்மை பலித்துத் தீமை முதிர்ந்தது. எங்கேயும் மனு நீதி மறைந்து கலி நீதி நிறைந்தது. வானம் பொய்த்தது நாட்டின வளங்குன்றிப் பஞ்சம் மிகுந்தது. நல்லோரேங்கினர், தீயோரேங்கினர்.

இஃது இவ்வாறிருக்கக் காட்டில் என்ன பேரகும் இடங்களிலெல்லாம் மயில்களாடின. மேகங்கள் மிருதுவான துளிகளைச் சிதறின. பூங்கொடிகள் புஷ்பித்தன. காயந்த மரங்களெல்லாம் தளிர்த்தன. தரையிலிருந்த பருக்கைக கற்களெல்லாம் குழைந்து மிருதுவாயின. நல்லோரைக் கண்டால் மனங்குழையாதார் யாவர்? பாலை நிலமெல்லாம் மருத நிலம்போல் செழித்து விளங்கின. வழிப்பறிப்போரும் தமது கொடுமை யொழித்து அருள் சுரந்தவரானார். கொடிய மிருகங்களும் தமது இயற்கைக் குணம் மாறின. ஆகையால் நன்னும் தமையத்திபும் போன இடங்களெல்லாம் ரமணீயமான சோலைகளாக இருந்தனவே யன்றி காடாகத் தோன்றவில்லை. அதனால் அவர்கள் காட்டில் வெகு ஆரம் போய்விட்டார்கள். அப்போது கலி அவர்கள் போன வழியில் ஒரு வாயிப்பின் கரையேரமாய் ஒரு அழகான அன்னத்

தின் உருவிவந்ததுக்கொண்டி நின்றான். அந்தக் கண்ட தமையாதி அதன் அழகுக்காக மெச்சி அரசனைப்பார்த்து 'ஐயா, இதோ தோற்றுகிற இவ்வன்னம் முன்பு நாமிருவருக்கும் மணம் முடித்த அன்னத்தைப் பாக்கிவிட மிக்க அழகுடையது. நான் அரண்மனையில் வளர்த்த பசுவளித ஞாபகம் இன்னும் என் மனத்தை விட்டு நீங்கவில்லை அவற்றை மறக்குமபடியாக இவ்வன்னத்தை எனக்குப் பிடித்துத் தரவேண்டி' எனப் பணிவோடு கேட்டாள்.

அப்போது நளன் ஒற்றை ஆடையோடிருந்தமையால் அவ்வன்னத்தை எதனால் பிடிப்பது என ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அதை அறிந்த தமையாதி "அண்ணலே, தாங்கள் எதற்காகத் தயங்கவேண்டி. நாமிருவரும் ஒரு வஸ்திரத்தை உட்குதிக்கொண்டி மற்றொரு வஸ்திரத்தால் வளைத்துப் பிடிக்கலாம்," என்றாள்.

நளன் கலியின் வயத்தாளுதலின், தையல் சொக்கேளோல் என்பதையும் மங்கையர் பொருட்டாலேய்தும் மாந்தர்க்கு மாணம் என்பதையும் மறந்து தமையாதி சொல்லியதை விடந்து இருவரும் ஒரு வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டி மற்றொன்றால் அப்பறவையைப் பிடிப்பதற்காக அதை அதனமேல் விசிறி எறிந்தான்.

உடனே அந்த வஞ்சனை உருக்கொண்டி நின்ற அன்னபசுவியாகிய கலி 'இவ்வரசனது ஆடையையும் பறித்துக் கட்டத்துணியுமற்று வருந்தச்செய்வதற்குச் சமயம் இதுதான், என மனத்துட்கொண்டு தன்மேல் எறியப்பட்ட வஸ்திரத்தோடு ஆகாயத்திற் பறந்தது.

அரசன் வியப்புற்று 'இச்சிறிய பறவை இவ்வாடையைச் சுமந்து செல்லும் வலிமையுடையதா' எனத் தனக்குள்ளே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் அஃது ஆகாயத்திலிருந்து "அரசனே, நான் அன்னபசுவியல்ல. நானதான் கலி என்பவன். முன்னேயுன் செல்வமெல்லாம் பறித்து புட்கரணுக்குக் கொடுத்தவனும் நானே. வீணாகப் பறவையை வெறுப்பதில் பயனென்ன?" என்றது.

உந்த நூதனக் காக்நிபைககண்டு தமையாதி ஆடை யுற்றவர்
 சஞ்ஞ எல்லாம் ஆடையளிக்கும் ஐயன ஆடையினறி நிறகவும்
 றேரிட்டேதா. என்ன காலம். இவ்வொற்றையாடைகூட அவ
 ருடையதாக இருக்கக்கூடாத்தோ. படபுப பீதாமபரவகளைப் பரி
 சாகக்கொடுத்த பாரதநிபன டமேப வஸநிரமுமினறிப பரதவிப்ப
 தைப்பாக்கவேர கண்டடைத்தேன. ஆ, தெயவமே என் மன்ன
 னது சத்தியந தவறாத நிலைமைகொடுத்து அவரை நீ காக்கவேண்
 டாமோ.” என மனம் புண்ணாதி வருத்தி நின்ற தமையாதி,
 கலி சொல்லியதைக் கேட்டுக் திடுக்கிட்டு “ஆ! ஆ!! இவை
 யெல்லாம் அவஞ்சகச சனியிடுவார றேரிட்டன. இக்கலிக்கு
 நாங்கள் செயத தீவகு யாது. நாங்கள் ஒருநாளும் சேவர்களை
 இசுழ்த்ததில்லையே. தேய்வமிகழேல் எனபதை நாங்கள் மறந்த
 கண்ணமும் உண்டோ. அவாசஞ்சுகச சிறப்பு செயவதையே
 எமது முதனமையான கடமையாகக் கொண்டிருந்தோமே.
 அதன் பயன இதுதானா. கால வேறுபாட்டால் நன்மையுந் தீமை
 யாகுமோ. அரியாயமாக, நீரடராதிகளான எங்களை வருத்திய
 தால், வஞ்சனைக் கொடிய கலியே!

அறம்பிழைத்தார் டொய்த்தார் அருள்சீதைத்தார் மானத்
 திறம்பிழைத்தார் தேய்வ மிசுழந்தாரா—புறங்கடையில்
 சேன்றார் புதநரகந் சேர்வாய்கோ லென்றழியா
 நின்றார் விதியை நினைந்து.”

இவ்வாறு தமையாதி கலியைச் சபித்தா மனம்புழுங்கி வருந்
 துவலதைக் கண்ட நான், கலியின வஞ்சனையை அறிந்தும் தான்
 மனந தளராது, தன்னிலைமைடைக கண்டு வருந்திய தமையா
 தியை நோக்கி “நீ வருந்துவதிற பயனென்ன. அற்ப மானிட
 ராகிய நாம் ஒன்றை ஆக்கவும் வல்லேம் அல்லேம். எல்லாவற்
 றையும் ஆட்டுவிக்கும் சர்வ வல்லமையுடைய கடவுளின் சித்
 தமே இதுவானால் அதைக் கடக்க நம்மாலாகுமோ. அவர் கட
 டனையை மறுப்பவர் எவர். உலகில் வருத்துபவனும் வருந்துபவ
 னும் அக்கடவுளன்றோ. நாம் உலகில் எதை உரிமை பாராட்டக்

கூடும். எல்லாம் அவனே. எல்லாம் உண்மை. இன்பதுன்பங்கள் இரண்டையும் அறிந்து சுதந்தரமுடையவனாகிய அவனிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு, அவனிஷ்டப்படி நாம் நடந்து மன வேறுபாடினறி உலக இன்பத்தில் மயங்காது தப்புவிக்கவேண்டும். கடவுள் செயவதெல்லாம் நமது நன்மைக்காகவேனாகக் கொள்ளல் வேண்டும். கஷ்டம் வந்தபோது கடவுளை வெறுப்பவா அறிவீனர். ஆதலால் நீ ஒன்றுக்கும் சுவலைப்படவேண்டாம். நாம் வருந்துவதால் வரவேண்டியது வராமற் போகாது. எட்டி மரத்திலேறியவன எட்டிப்பழத்தை அடைவானேயல்லது கட்டிமாங்கனியை அடையக் கூடுமோ? அதுபோல உலகத்தில் அடையக் கூடியது துன்பமேயன்றி இன்பமல்ல. இவ்வுலகத்தில் பிறந்த நாம் துன்பமன்றி வேறெதை அடையக்கூடும். அதனால் இத்துன்பத்துக்காக நீ வருந்துவது என்னை வருத்துகிறது அதை ஒழித்து இன்ப துன்பமிரண்டையும் சமமாகக் கொள்வாயாக” என்று இனிய மொழிகளால் அவன துக்கத்தை மாற்றி ஒரே ஆடையுடன் சடறு தூரம் செல்லுகையில் அங்கே ஒரு சாலை பிரியலுற்றது நளன் தமையந்தியின் முக வாட்டத்தையும் மெலிவையும் பார்த்து “இவள் என்னைத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டேயிருந்தால் இவள இக்கறகளிலும் முட்களிலும் படுக துன்பத்தை கண்ணாற்கண்டு சகிக்க முடியாது” எனத் தனக்குள்ளே நிர்மாணித்துக் கொண்டு தமையந்தியை நோக்கி “இதோ பிரிகிற இவ்வழி உன் தந்தை ஊருக்குச் செல்லுகின்றது. நடந்த நாட்டிலிருந்து விதாப்ப நாட்டுக்குக் காட்டு வழியாகச் செல்லும் பாதை இதுதான். இதன் வழியாகப் போனால் நீ நிச்சயமாக விதாப்ப நகரை அடையலாம்” என்றான்.

தமையந்தி இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு அனலிவிட்டமெழுகு போலுருகி “ஐயனே! தாங்கள் என்னைவிட்டுப் பிரியவேண்டுமென்ற எண்ணம் தங்களுக்குண்டாகும்படி நானிழைத்த குற்றம் யாதாயினும் உண்டோ? அல்லது என்னால் தங்களுக்கு இடையூறுகளுண்டோ. தங்களைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பதே எனக்குப் பெரும் பாக்கியமென நினைத்திருக்கிற என்னைவிட்டுப் பிரிவதால் தாங்களடையும் பெருமையனுண்டோ? எழுமையும் தங்களைவிட்டு

கீழ் பிரிபாபலிருக்கவேண்டிமென அல்லும் பகலும் அநாத ரகச
களைத் துறிகுறும் எனனைத் தாங்குந நீக்க முயல்வது தர்மமா”
என்று வருந்தினான்.

நான் அவன் வருத்தத்தைக்கண்டு மனம் பெருமல் “நான்
அவ்வழியைக் காண்பித்தேனேயன்றி உன்னை நான் உன் தந்தை
நகருக்குப் போகச் சொல்லி வற்புறுத்தவில்லை. உன்னை நீக்க
வேணும் என்ற எண்ணமும் எனக்கில்லை. உன்னைவிட்டுப் பிரி
வதால் நாண்டையும் பெரும் பாககியமும் ஒன்றுமில்லை. நீ வருந்த
வேண்டாம். உன்னைவிட்டுப் பிரித்தபிறகும் எனனுயிர் நிலைத்
திருக்குமோ” என்று ஆறுதல் சொல்லி அவனைத் தேற்றினான்.

இவ்வாறு இவர்களிருவரும் அக்காட்டில் போய்க்கொண்டி
ருக்கும்போது இவர்களுடைய கால் வித்தியாசத்தையும் அதனால்
பெற துன்பத்தையும் கண்டு சகிக்காதவனாய்ச் சூரியனும் போய்
மறைக்கான் புட்கரனுடைய மனம்போன்ற இருளானது சூழ
ஆரம்பிக்குந் தருணத்தில் இவர்களிருவரும் அன்றிரவு தங்குவ
தற்காக ஓரிடத்தைத் தேடிக்கொண்டே போகையில் வழியில்
ஒரு பாழ்மண்டபத்தைக் கண்டார்கள்.

அம்மண்டபம் ஒரு பக்கத்தில் இடிந்து விழுந்த, கற்குவியல்
களையும் சுற்றிலும் சுவர்கள் உப்புப்பூத்துக் கொட்டிய சாந்துப்
பொடிகளையும் உடையது சுவாகமெல்லாம் வெடித்துவெடித்துப்
பெரும் பாம்புகளுக் கிருப்பிடமாகவும் இருந்தன. ஒரு பக்கத்
தில் அஸ்திவாரம் உட்காந்துபோனதால் அப்பக்கத்தில் அம்மண்
டபம் விழுவதற்குச் சாயவது போன்ற தோற்றத்துடனிருந்தது.
மேலேயுள்ள மண்டபம் உட்புறத்திலுள்ள கல் சாந்து முதலிய
வற்றில் பெரும்பாகம் உப்புப் பூத்துக் கொட்டிக்கொண்டே
இருந்தபடியால் தாமமுதல் அல்லது இருமுதலினால் உண்டாகும்
அதிர்ச்சியினால் கீழே விழுந்துவிடுமோ என அயிராகும்படியாக
அவ்வளவு அபாயகரமாக ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதனூடா
தரைப்பாகம் சூரியன் வெம்மையால் கருகிய புற்களின் வேர்களோ
யும் அவற்றினிடையே பருக்கைக் கற்களையும் உடையது.
சற்று உட்காருவதற்குக் கூட இடமில்லாத அடக்காட்டில் இம்

மண்டபத்தைக் கண்டனானும் தமையந்தியும் அன்றிராப்பொழுதைக் கழிக்க அதாவது சமயத்தில் காணப்பட்டதே எனமனங்குளிசது அதிற் றங்கினார்கள்.

அன்றைக்கு முதல் ராள்வரையில் சந்திர காந்தக் கல்லால் கட்டப் பட்டு அகிற்புகை ஊட்டப்பட்ட நிலாமணி முற்றத்தில் நவரத்தினங்குளிசத்த கட்டிலில் அலங்காரிககப்பட்ட பஞ்சணையின்மீது அனறலாந்த மணமிருந்த காம்பரிந்த புஷ்பங்களைப் பரப்பி மெல்லிய பட்டாடை விரித்து அன்னத தூவியால் நிரப்பப்பட்ட தலையணையோடு பணிவிடைக்காரா அனேகர் சோடச உபசாரமும் செய்ய ஆனந்த நிததிரை செய்த அரசனும் அரசியும் மறுநாள் நிற்க நிழலுமின்றிக் கட்டத் துணியுமின்றி உண்ண உணவுமின்றி நடக்கச் சுகதிபுமின்றி வருந்துவார்களே யானால் ஊழினும் வலிது யாது. அதை நீக்குபவரும் உளரோ.

நிற்க, அரசனும் அரசியும் தமமுடைய நிலைமையை நினைத்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் பரிதாபப் பட்டார்கள். தமையந்தி நளனைப் பார்த்து “அரசரேறே! எப்பக்கத்திலும் வளைந்த கடலால் சூழப்பட்ட விசாலமான நாட்டிலுள்ள மன்னரெல்லாம் வந்து வணங்கத் திவ்விய சிமமாசனத்தில் வீற்றிருந்த தாம் வறியவர் போல முட்செடிகள் நிரம்பிய இப்பாழ் மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் நோந்ததே” என்று விமயி விமயி ஆழத் தொடங்கினாள். நளன் அவளைப் பலவாற்றாலும் சமாதானப்படுத்தி அவள் அழுகையை மாற்றித் தன கொடுங்கையில் அவள் தலையை அமர்த்தி நித்திரை போகச் செய்தான்.

பிரிவுறு படலம்.

அரண்மனையில் தன் தோழிகளால் மிகவும் அன்புடன் பரப் பப்பட்ட புஷ்ப தளத்தினமீது நடகருப்போதும் வருத்தகின்ற மிருதுவான கால்களால் அன்று பசல் முழுதும் கற்களிலும் புற் றளிலும் நடந்துவந்த சிரமத்தினாலும் ஆகாரமில்லாமையாலும் களைப்படைந்து நித்திரைபோனாள்.

அப்போது நான தமையத்தியின் மின்னலைப்போன்ற சரீரம் புழுதியில் கிடப்பதையும், துக்கமே ஒருருக கொண்டாற்போல அவள வாட்டமுற்று உறங்குவதையும், அவர்த செந்தாமரை போன்ற முகம் வெயிலினால் பொலிவழித்து விளங்குவதையும் கண்டொன்று புண்ணாகிப் புலம்பி “இப்பெணமணி என்னோடு இன்னும் செல்லுதற்கரிய காதலி லெல்லாம் தொடர்து வருமே யானால் இவள படுக்க துன்பத்தைக் கண்ணாற்கண்டு சகிக்கமுடியாது. இவளை யிவ்விடத்திலேயே விட்டுப் பிரிந்தால் இவள தகப்பன நகருக்குச் செல்லும் சாலை சமீபத்திலிருக்கிறது; அவ் வழியைப்பற்றி எப்படியாவது அந்நகருக்குப் போய்ச் சேருவாள். ஆகையால் இவளை யிப்போது இவ்விடத்தில் விட்டுப் பிரிவதே அறிவுடைமை இவள் விழித்துக் கொண்டால் இவளை விட்டுப் பிரிவது முடியாத நாரியம்” எனது தனக்குள்ளே நிர்மாணித்து எழுந்திருக்க நின்றனையில் அவாக்கிருவருக்கும் ஒரே வஸ்திரமாக இருப்பதை உணர்ந்து “இதென்னொல்ல. எங்களிரு வருக்கும் ஏற்பட்ட அன்பையும் உயிரையும்போல இந்த ஆடையும் ஒன்றாயிற்றே; இதையும் விட்டு விட்டுப்போனால் ஆடையின்றித் திரியவேண்டிமே. ஏ! காலமே உன்னை வெல்பவருமுண்டோ. எத்துணை அறிவுடையோரையும் உன் இஷ்டப்படி அவருடைய அறிவை மாற்றி உன் வசப்படுத்திப் பதுமைபோல் ஆட்டி உன் ல்லமையைப் புகழ்வதற்கு நான் யார்.

வாட்டினும் வாட்டேவை வன்மை கெடத்திரு
 ஊட்டினும் ஊட்டேவை உம்பர்ப் பெரும்பதி
 காட்டினும் காட்டேவைக் கண்ணிற் றரும் விட்
 டாட்டினு மாட்டேவை யாரையுங் புசாலமே.

என்று தனக்கு நேர்ந்த காலத்தை வெறுத்துப் பின் “இவ் வாடையை இரண்டாய்த துண்டுகசுப் புகுந்தாலும் அதற்குரிய கருவி ஒன்றேனும எனையிடதில்லையே ! நான் என்ன செய்வேன் ; எதை ஆயுதமாகக் கொள்வேன் ; இருட்டோ ஒன்றும் தெரியவில்லையே” என்று நிதானித்தது பாரததான்.

இவாகியோப் பிரியாவேண்டுமென்று இவ்வளவு காரியங்கள் செய்தும் தன் எண்ணம் கைகூடவில்லையே என்று இரவும் பகலும் நிதனியை நினைவி அசைந்திருந்த சமயம் பாரததுகொண்டிருந்த கல், தான் தேவாளிடத்தில் செய்த சபதம் நீராவேறிற்றொன களித்ததத் தன் எண்ணமே ஒருருக்கொண்டார்போலப்பிரிக்கும் தொழிலையுடைய ஒரு வானாயுதமாக என்னுக்கருகில் கிடந்தான். நான் அவ்வானைக் கைக்கொண்டு,

ஒற்றைத் துகிலு முயிரு பிரண்டாக
முற்றுந்தன் னன்பை முதலோடும்—பற்றி
அரிந்தா னரிந்தித் டவணிலைமை நெஞ்சிற்
மெரிந்தா னிருந்தான் றிகைத்து.

அவாகனிருவரும் பிரியாதபடி விரைந்திருந்த அவ். வஸ்தி ரத்தை இரண்டு துண்டாக்கித்தமையந்தியை விட்டு நீங்குவதற் றாகத் தன் கொடுங்கையில் அமர்த்தியிருந்த தலையை அவள் விழித்துக் கொள்ளாதபடி மெதுவாக எடுத்துத்தரையில் வைத்து விட்டுச் சந்தடி செய்யாமல் எழுந்திருந்தான் “அவள் சமீபத்தில் இருக்கும் வரையில் அவளைவிட்டுப் பிரிந்தே தீரவேண்டுமென என்ச் சங்கல்பம் செய்துகொண்டு ஒருருக இருந்த உயிரை இரண்டாக் கிணற்போல் ஒரே வஸ்திரத்தை இரண்டு துண்டாக்கித் திட மனத்தோடு பிரிய எண்ணங்கொண்ட நான் பிரியப்போகும் தறு வாயில் பிரிவினாறுத ஹன்பத்தை உன்னபடி உணர்ந்து “ஐயோ, என்ன காரியஞ் செய்யத் துணிந்தேன். இவனைத் தன்னந்தனி யாக இக்காட்டில் விட்டு நான் நீங்கினால் இவனுக்கு என்ன நேரிடுமோ. மிகவும் கொடிய பிராணிகள் நீற்றைத் இக்காட்டில் இவ னுக்கு ஒரு அபாயம் நேரிட்டால் இவனைக் காப்பாற்றுவவர் யார். இவன் விழித்துக்கொண்டால் என்னைப்பற்றி என்னநினைப்பாளோ.

இவன் மனம் என்ன பாபெடுமோ. ஒருவேளை உயிரையுமிழ்ச்சத்
துணிவாளோ இவன் உயிர விட்டபிறகு நான் என் உயிரை
வைத்திருக்கவும் வேண்டுமோ. என் உயிர்தான் நிற்குமோ. இது
வரையில் இவளுக்குத் தனிமை என்பதே தெரியாதே. கண்மணி,
இவற்றை எல்லாம் அறிவதற்காகவோ தேவர்களையும் வெறுத்து
எனக்கே மாலை ரூட்டினாய். செங்காந்தள் போன்ற கையினழ
கையும். மாலை ரூட்டிய தருணத்தில் காணப்பட்ட உன முக
மலர்ச்சியையும் புன சிரிப்பையும் கடைக கண்ணோக்கையும் இனி
எக்காலத்தில் கண்டு மகிழ்வேன்” என்று அழுது அவசமேற்
கொண்டு கீழேவிழுந்து புரண்டு “ஏ! வனதேவதைகளே! உல
கத்தில் சத்தியமே நிலைத தென்பதும் அச்சத்தியமே வீரத
மென நான் இதுகாறும் கொண்டதும் உணமையாயின இக்கற்
புக்கரசிக்கு ஒருவித துன்பமும் உண்டாகாதுபடி காக்கவேண்டிய
சுடன் துமமைச சோகத்து” என்று மெலிந்து தொழுவான்.
மின்பு மிகத் துயரத்தோடு சுற்றுத் தூரம்போவான். செஞ்ச
செல்லக காலெழாமையால் உடனே திருமபி வந்து தன் மனை
வியை நோக்கிப் பெருமூச்செறிவான். இவன் மலைகள் நிறைந்த
தனிவழியில் போவாளானால் அங்குள்ள பேயக கூட்டங்கள் இவ
னாக்கொன்றுவிடுமே என உயிர் குழைந்து வருந்துவான். இவ்
விதமாகப்

போயொருகான் மீளும் புதுந்தொருகான் மீண்டேகும்
ஆயர் கொணர்ந்த அபோலின்—தோயல்
கடைவார்தங் கைபோல வாயிற்றே காலன்
வடிவாய வேலான் மனம்.

போவதும் வருவதுமாகத் தயிர் கடைபவர் கைபோல அங்கு
மிங்கும் அலைந்து கடைசியில் நளன் மூற்றும் கலியின் வசத்த
னாபடியால் தன் அன்புகிருப்பிடமாகிய அரிய காசலியைவிட்
டுப் பிரிந்துபோக மனங்கொண்டு பித்தனைப்போல் ஒன்றுச்
தோன்றாமல் போய்விட்டான்.

நளன் பேய்களும் உறங்கும் நடு இராத்திரியில் கொடிய காட்
டிலே தன்னக தனியாகக் தமையத்தியை விட்டுப் பிரிந்து போன

வடன் மிகுந்த சிந்தத்தினால் அயாந்து நித்திரை போன தமையங்களுக்கு கொஞ்சம் தூக்கம் கலைந்து தன் அருங்குல நித்திரை செயத அச்சனைத் தடவிப் பார்த்தான். அந்த இடத்தில் அரச்சனைக் காணாமையால் கொஞ்சம் பதறி எழுந்து நைக்கெட்டிய வரையில் மறுபடியும் தேடிப் பார்த்தும் அவ்விடத்தில் எங்கும் காணாமையால் நெருப்பில் உப்பட்ட புழுவைப்போல துடிதுடித்துப் பெருமூச்செறிந்து தேடித் தேடிப் பார்த்து மனம் புழுங்கிச் சிலந்த கண்களினின்றும் 'கண்ணீர்' ஆறுபோல பெருகத் தன் மலாபோலுங் கைகளை நெறித்து வயிற்பைப் பிசைந்து வாயவிட்டுக் கதறியழுது “ஏ! அரசே, ஏழையாகிய என்னிடத்தில் இப்படி விளையாடலாமா. இதுதானா விளையாட்டிற் குறித்தான காலம். உயிர்போகுமபடி அம்பு பட்ட மான்போல கண்ணீர் வழிய வருங்கின்ற என் கண்ணுக்கு முன்னேயே இன்னும் மனம் வரவில்லையோ. ஏ! பகைவர் சிங்கமே! நடத்ததார கோமானே! என்னுயிர்குயிரே! அந்நற மாபபுகா! இந்தக் கரிய இருளில் நான் தனியே நின்று புலம்பி வருகானகத்தில் நித்திரை செய்யுமபோது விட்டுப் போனதுமன்றி இப்போது நான் வருங்கி அழைத்தாலும் வராதிருத்தல் தங்களுக்கருகே சகுத்தியோ? தங்களுடைய சாமரை மலாபோன்ற முகத்தையும் பருத்த தோங்கியும் காணாது மனம் வாங்கின்ற என்னிடத்தில் ஆதியில் தேவென்றை கற்றுக்கொடுத்த உருத் தெரியா மந்திர சக்தியால் மறைந்து விளையாடுவது தாமமா” என்று பலவாறாக இராததிரி முழுதும் புலம்பி அருளுதையத்தில் “ஏ மன்னர் பெருமானே, என மனமுதெலுகவிரவகி என முன்னே வரத் தங்களுக்கு மனமில்லாவிடினும் இப்போது விடியற்காலம் ஆகப் போகிறபடியால் காலேக் கடன கழிக்கவாவது வரக்கூடாதா. எனனால் தங்களுக்குப் பலவித துன்பங்கள் நேரிட்டன. என்னைக் கலியாணம் செய்துராவிட்டால் தங்களுக்கு இவ்வித துன்பங்கள் நேரிட்டிருக்க மாட்டாது. நான் அருகிலிருந்து தங்களுக்குப் பலவித இடையூறுகளை உண்பண்ணினேன். ஆகையால் பேதையாகிய என்னை விட்டுப்பிரிவதே தங்களுக்குச் சர்வசௌகரியத்தை உண்பண்ணுகமென்று நினைத்தீர்கள் போலும். ஆயினும் இப்

பிறப்பில் இனித் தங்களைக் கண்டு களிச்சப் போதுமான புண்ணியம் செய்துராவிடினும் மறு பிறப்பிலாவது கடுகதென்ற செய்து தங்களுையே மனப்பேனையன்றி மறப்பவனும் வெறுப்பவனுமல்ல. என்று தனநொடானமட்டிம கதறியும் தான் பேசும் வார்த்தைகளின் எதிரொலியே யன்றி மறுமொழி கேளாமல் துக்கித்தும் பைத்தியம் பிடித்தவள போல அங்கிருந்த பிராணிகளாப்பாத்து

வாவியிள மான்கார் மயில்கார் மடப்பிழகார்
கூவுங்கரிய சூயில்கார் மேன் புள்ளினங்கார்
ஆவியேன மேவி யகலேமேன வகன்ற
காவலன்றான் போன வழியேனக்குக் காட்டிரே.

என்று தன வாயில் வந்ததையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டும் தமிழனாயப் புலம்பிக்கொண்டும் போகும்போது அரசனுடைய அடிச் சுவட்டைக் கண்டு துடிக்கொரு கேழே விழுந்து உயிரோசொந்தான்.

இவ்வாறு துன்பக்கடலில் மூழ்கி அசுரனின்றும் கரையேற வகையறியாது மூர்ச்சித்துக் கிடக்கின்ற தமையத்தியை அக்காட்டிலுள்ள மலைப்பாம்பொன்று விழுங்கியது. தமையத்திக்குச் சற்று உணர்ச்சி ஏற்பட்டி அவள் பார்க்கையில் ஒரு கொடிய பெருமாமுடி தனனை விழுந்தவதைக் கண்டு நடுக்கங்கொண்டு நாத துமொறி மெய்சொர்ந்து செயலற்றவளாய “ஏ ! சந்திரகுல திலகரே ! என் சற்குணலேரே ! எவவுயிரையும் தனனுயிர் போல காக்குறு கருணைக் கடலே ! என எககத்ததைத்தீர்க்கும் ஏந்தலே ! அரசர் பெருமானே ! எனனை ஒரு பெரிய மலைப்பாம்பு விழுங்குகின்றது. நான் எனனைக் காத்துக்கொள்ள வகையறியாது விழிகுகிறேன். இந்தக் காட்டில் எனனைக்காப்பாற்றுபவர யாருமில்லை. இப்பொழுதே எனனைக் காக்காவிடின் நான் இந்தப் பாம்பின் வாயில்கப்பட்டு இறப்பது நிச்சயம். இப்போதாவது எனனை இவ்வாபத்திலிருந்து விடுவித்துக் காப்பாற்றக் கூடாதா. என் பேரில் இவ்வளவு வர்மம் உண்டாகும்படி நான் தங்களுக்கு கிழைத்த குற்றம் யாதுமில்லையே. என பிராணநாதா, மிகவும் விரைவாக வந்து இப்பாம்பைக் கொல்லாவிடில் இன்னும் சற்று

நேரத்தில் இது என்னை விழுங்கிவிடும். ஐயனே! இந்தச் சமயம் என்னைப் பரிகரிக்கவேண்டாம். கருணை கூர்ந்து இப்போதே என்னை ஆரக்ஷிக்கவேண்டும். என்று நாலாபக்கங்களிலும் தலையை சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து அரசனைக் காணாமல் மிக்க ஏக்கங் கொண்டு “ஆ தெய்வமே! இப்பாம்பின் வாயப்பட்டிறக்க நான் என்ன பாதகம் செய்தேனோ? என்னுயிருக்குயிரான நாயகனா விட்டுப் பிரிந்து தனித்து உயிர் வாழ்வதினும் இக்கொடிய பாம்பின் வாயப்பட்டிறப்பதே மேன்மையெனினும், நான் உயிரோடிருந்தால் எப்போதாவது ஒரு சமயம் அவரது திருமுகத்தைக் கண்டு களித்தலாமே என்ற எண்ணம் பாழாய்ப்போகுமே. அல்லது இறந்தாலும் இனி எப்பிறவியில் இதே ரூபகத்தோடு அவரோடு கூடி வாழ்வேன். ஐயோ பாவம், இந்த வனத்தில் ஒருவருமில்லையா பெண் என்றால் பேயும் இரங்குமே. ஆபத்துக்குத் தவறல் எல்லாருக்கும் பொதுவன்றோ. வழியோடு போகும்போதே தர்மம் கைகூடுமாயின் அதை விலகருவாரும் உண்டோ. அனாதையாய் இந்தப் பாம்பின வாயிலகப்பட்டு இறக்கப்போகிற ஏனையக் காப்பாற்றுவது தர்மமல்லவா” என்று பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அக்காட்டில் ஒரு வேடன் இவ்வழி குரலைக் கேட்டுக் கையால் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துக்கொண்டு அந்த இடத்துக்கு ஓடி வந்தான். அததருணத்தில் அப்பாம்பு தமையந் திபை* விழுங்கும் சமயமாக இருப்பதைக் கண்டு அதிக் பரபரப்புடன் தன் வில்லில் ஒரு கூரிய அம்பைத் தொடுத்தாவிட்டு அப்பாம்பை இரண்டு பிளவாகப் பிளந்து யமன் கையிலகப்பட்ட உயிரை விடுவிப்பதுபோல் தமையந் திபை அப்பாம்பின் வாயினின்றும் நீக்கினான்.

அவ்வேடனைத் தமையந் தி, கஜேந்திரன் என்னும் யானையை முதலே வாயினின்றும் விடுவித்துக் காதத் துறை ரக்ஷகனபோல கருதி “வேடர்குலாதிபனே! உன் குலம் உனனால் சிறப்புற்றது. இக்கொடிய காட்டில் உன்னைப்போன்ற கருணைந்தி ஒருவன் இல்லையானால் என் சதி என்னவாகியிருக்கும். உனனால் நான் இவ்வுலகத்திலேயே யாதொரு மாறுபாடிமின்றி மறுபிறவி உண்ட

தேன். பிரமணம் அறியாத இப்பெருங் காரியத்தைச் செய்த உன்னை அப்பிதாமகனைக் காட்டிலும் மேலாகவே நினைக்கின் தேன். நான் திருப்பிச் செய்ய முடியாமல் நீ எனக்குச் செய்த உதவி என்மும் மறக்கற்பாலதன்று” என ஆக்கக்கூறி அருளிட்சிதிலிருந்து விடை பெறுமாபோது துலந்தரவேயாதநீங்குணம் எனறபடி அவவேடன சன ஜாதி புத்தியைக் காண்பிக்க ஆரம்பித்தான்.

நாய முழுதே நகரநாபை உடைய நினைத்ததுபோலவும், முடவன கொம்புத்தேனுக்கு ஆளப்பட்டது போலவும், புற ராஜாளியை அடிமைக்கொள்ளா நினைத்ததுபோலவும் அக்கொடியவேடன் தமைபநதியி னிடத்தில் செட்ட எண்ணுகொண்டு அவளைப் பாசத்துச் சிரித்து, “பெண்பள்ளையென்றால் சரியான பெண்பள்ளை நீ நான். உனக்கு இடவளவு நான் தெரியுமே”, இன்னும் அதிகமாகவும் (உரியுமே! இது வரையில் உனக்கு ஒரு வருமில்லையென்றும் யாராவது உனைக் காப்பாற்றக் கூடாதா என்றும் வாய்கிழியக் கத்தினாய். ஆபத்து நீங்கினவுடன் ‘போய் வருகிறேன்’ என்கிறாய் பரிகாசம் பண்ணுகிறாயோ. நான் வேலையற்றவனே; என்னைப் பார்த்தால் மனுஷனாகத் தோற்ற வில்லையோ. உன்னைப் பார்த்தால் நல்ல பெணனாகத் தோற்றுகிறது. சிறு வயதிலே ஏன் வுப்படித் துணையில்லாமல் அலைகிறாய். வீணாகக் கெட்டுப்போகாதே. நான் சொல்வதைக் கேள். என வீட்டுக்கு வா. என் மனைவியை உனக்கு வேலை செய்யச் சொல்லுகிறேன். நீ கால் நீட்டிக்கொண்டு சாப்பிடலாம். கட்டிக்கொள்வதற்கு நல்ல தேவைகளெல்லாம் தருகிறேன். சோழி சளிருக்கின்றன. நகையாய்ப் போட்டுக்கொள்ளலாம். கொடிய மிருகங்களின் பற்களையும் நகங்களையும் மாலையாக் போட்டுக்கொள்ளலாம். கையில் சந்தவளைவிபோட்டு விடுகிறேன். நீ வேறே ஒன்றுக்கும் மலைக்கவேண்டாம். நான் சொல்லுவதைக் கேள். இந்தக் காட்டில் என்னை மீறி நடப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை. நல்ல வார்த்தையாச் சொல்லுமேபோல்த கேள். அப்புறம் என்னைக் கெட்டவன் என்று சொல்லாதே” என்றான்.

' அதைக்கேட்ட தமையந்தி “ இக்கிரகங்கள் இரக்கமுடைய வன் டோல் அநிக விரைவாக வந்து என்னை அப்பாடின் வாயி னின்றும் விடுவித்தானே ! இவன் செயத இக்காரியம் இரக்கத் தாலன்மென்பதும் முற்றிலும் காதல் மிகுதியினால் செய்யப்பட்ட தென்பதும் நனகு விளங்குகின்றது கா தல்கொள்ளத் தகாதவ ரிடத்துக் காதல கொள்ளுகல அழிவையுண்டாக்கும் என்பதை அறியாத இப்பாவிக்குப் புத்தி சொல்பவா யாவா ? பிறனமனை வியை இச்சிப்பவன மகாமுடன. அவன், பரததையரையும் இழி குலமகளிரையும் விருட்பி ஒழுகும் அறியீனனைக் காட்டிலும் மிக வும் தாழ்சவன். அயலான பத்தினியை விருட்புகிறவன்

அறப்புதழ் கேண்மை பெருமையிந் நான்கும்
பிறன்றூ நச்சுவாரச் சேரா—பிறன்றூ
நச்சுவாரச் சேரும் பகைபழி பாவமென்
முச்சத்தோ டிந்நாற் டொருள்.

அறம், புகழ், நட்பு, பெருமை முதலிய எல்லாநிழந்து அதற் குப் பதிலாகப் பகை, பழி, பாவம், அச்சம் முதலிய நான்கையும் கைக்கொள்ளுவான எல்லாவற்றிலும் மிக்ககொடியது யாரும்ற்று அநாதையாய வருந்தும் கறபுடைய மாசரை விரும்புவது. அத னால் உண்டாகும் பழி அவ்வாறு விருட்புகிறவனைப் பற்றி என்றும் அழியாது நிற்பதனி அவன் குலத்தையும் பற்றும் பிறன்மனை வியை விருட்பாசவனை அறத்தின லழியே இல்லறம் நடாத்துப வனென்றும், பேராண்மை யுடையவனென்றும், இடமையில் எவ் வித நனைமகளையும் அடைவதற்குரியவனென்றும் சொல்லப்படு கிறான். எவ்வித பாபம் செய்தபோதிலும் அப்பாவங்களிலெல் லாம் மிக்ககொடியது அயலான் மனைவியை விருட்புவதேயாம். ஏ னெனில் அதுவே நானததுக்கினம். இவற்றை அறியாத இப் பாவி, நீறுபூதத நெருப்பைச் சாம்பலென நினைத்து மடியில் கட் டிக்கொள்ள நினைக்கின்றானே ! இளைத்தவன் பெண்சாதி எல் லாருக்கும் மைத்துணி என்பது சரியாக இருக்கிறது. பெண் களைத் தனிமையாக விடுவதே பெரும்பிசு. அவர்கள் தனிவழி

நடப்பது அபாயகரமானது. ஐயோ! என் தலைவிதி ஒரு அற்ப வேடன கையில் அகப்பட்டு விழிக்கவும் அவன் அடாதன பேசவும் ஆயிற்றே. அவ்வார்த்தைகள் பேசிய இப்பாலியின் நாக்கு இற்று விழவில்லையே! எனமீது பெட்ட எண்ணங்கொண்ட கெஞ்சம் பிளவுபடவில்லையே! கொடிய வஞ்சகக் கல்யன் சூழ்சரியால் என சதர்பின் வலியும் என கணவன் சத்தியமும் நிலை குலைந்தனவோ! தேவர்களாலும் மாற்றப்படாத என பதவை ஒன்றுக்குப் பற்றாது இயவேடப்பதனால் மாற்றலாகுமோ! என செல்வமெல்லாம் நீங்கினபோதிலும் என கதப்பு என்னைவிட்டி நீங்காத தகசதோ! அது என்னுடன கூடப்பிறந்து என உயிருள்ள வரையில் என்னை விட்டகலாதிருக்கும் உரிமைபுடைசுதனோ! இக்கொலைகாரன எனக்குச் செய்தது நன்றியேயன்று. நான் நிபாவது

மனத்துக்கண் மாசிலனாத லனைத்தற

குதல நீர பிற.

அழக்கா றவாவெகுளி யின்னாச் சொன்னாக்கு

மீழக்கா லியன்ற தறம்.

மனத்தில் ஒரு குற்றமூடில்லாமல் செய்யப்படுவது. அவ்வாறன்றி செய்யபடும் தாமதசெய்தல்களுக்குத் துன்பத்தை உண்டிபண்ணும். மேலும் அந்மானது பொருமை, ஐம்பொறிகளால் உண்டாகும் அவா, கோபம், அகிலுணடாகும் கடுஞ்சொல் முதலியவற்றை அடியோடு ஒழித்துச் செய்யப்படவேண்டும். அன்றேல் அவ்வறம் அறமெனப்படமாட்டாது. இப்புலையன் புலனடக்கும் வகையறியாது அதனினது விளையும் காதலாகிய ஓரவாயினால் என்னை உயிர் வாழ்வித்தானே யல்லது தையயால் என்னைக் காத்தவன் அன்று. ஆனால் அவன் எனன எண்ணத்தோடு என்னைப் பிழைக்கச் செய்தபோதிலும் அவன் என்னை இரகசிக்கது ஒரு நன்றி எனக்கொண்டு அவனுக்குச் சில நன்மொழிகள சொல்லிப் பாக் கிறேன. கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார். ஏ அநாதரக்ஷகா! நான் நாசனற்று நலங்கெட்டு நிற்பதை நீ அறியாயோ! அப்படி அறியாயானால் உனக்குரிய பரிபூரணன் என்னும் பெயர் பொய்யாகுமே. என்னைப்போன்ற தீனாசுளிடத்தில் கருணை பிறக்கா

விடின உனக்குரிய தீனசயானு என்னும் பெயர் பரிசுக்கக்கூடிய தனறே ! இப்போது என்னைக்காப்பவா யாருமில்லை. என்னை முற்றிலும் உன் வாதத்திலேயே ஒப்புவிச்சேன. இனி என்னை இரகஸிப்பவனும் சிகஸிப்பவனும நீ தான் ? என்று கடவுளைத் திபா னித்துக்கொண்டு சரையைப்பாராதத வண்ணமாகவே “ஏ கிரா தக வீரனே : என்னைப்போன்ற தறுகைகள் உனக்கு இருக்கலாம், அவர்களில் நான் ஒருத்தி அல்லவா ! எனக்கு நல்ல சமயத்தில் வந்து உதவி உயர்த்துகிறது உன்னை என் பிதாவாக நினைத்திருக்கிறேனேயென்றி வேரல்ல மேலும் குருபத்தினி, அரசன் பத்தினி, சகோதரன் பத்தினி, சினைகிசன பத்தினி ஆகிய இவர்களை ஒவ்வொருவரும் தனனைப்பெற்ற தாயெனவே நினைக்க வேண்டும் அகையால ஆடலாக்குத தம்மைப் பெற்ற தாயோடு அனேகமாய் ஐந்து தாயமாகக் களினருங்கள். நாளை இப்பூமண்டலம் முழுதும் ஒரு குடைக்கீழாண்ட நளசக்கவாதத்தினை மனைவி. நீ இப்பூவுருத்தில் இருப்பதால் அவா உனக்கும் அரசனைக்கே இருந்திருப்பாரா, அத்தால் நாளைக்குத் தாயல்லவா ? தாயென்று நினைக்காவிட்டாலும் என்னை உன் புத்திரியென்றால்து நினைக்கக்கூடாதா ? அதனால் தோஷமுண்டாருமோ ? அப்படி நினைக்கிறவர்கள் தாய பூமியில் நீண்டகாலம் வாழ்கிறார்கள். மற்றவரைப் பூமிகுடப பொறுப்பதில்லையே ! இவர்களுக்கென்று தனிநகம் ஒன்றிருக்கின்றதே ! அதனாலுண்டாகுந் துன்பம் பொறுக்கத்தக்க தன்று அற்ப இன்பத்தை விருமபி இப்பெருந் துன்பத்தை மறப்பதுண்டோ ! பெண்களைப் பெருநெருப்பென நினைக்கவேண்டும். அவர்களோடு பழகுவதும் நெருப்போடு பழகுவதுபோல் பழகவேண்டும். எதலினும் அவா உண்டாவது இயல்பாயினும் உதை வெறுத்து அறுப்பதே அறிவுடைமை. நீ என்னை அப்பாம்பின் வாயினின்று விடுவித்தது பெரியகாரியமல்ல. எனக்கும் என் கற்புக்கும் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதபடி காப்பதே உன்னுடைய கடன். நாமாணுவியமான இக்கூட்டில் நீ காக்காவிடின என்னைக் காப்பவர் வேறு யார் ? இதனால் உனக்குண்டாகும் புகழுக்கு அளவுமில்லை, அழிவுமில்லை. தீமைசெய்யத்தகுந்த சமயம் கிட்டியவிடத்தும் அத்தீமையைச் செய்யாது விடுவனே

நல்லவன். அவனைத் தெய்வமெனவே நினைக்கவேண்டி. இச் சமயம் இக்காட்டில் எனக்கு நீயே தெய்வம், தந்தை, சகோதரன் முதலிய யாவரும் ஆகியாய். ஆகையால் எனக்கு யாதொரு அச்சமுமில்லை நான் போயவருகிறேன். நீயும் உன் பெண்சாதி பிள்ளைகள் முகத்தைப்போயப் பார்த்து ஆனந்தப்படுவாயாக. அடுத்த விநாடியில் நமக்கு நேரிடுவது இன்னசெனத் தெரியாது. நீ எனக்குச் செய்த உதவிக்கு அனேக வந்தனம் செய்கிறேன். வன்சானே, கற்புடைய மகளிரைக் கடுவிஷமென நினைத்து அவர்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தாதாதி கார்பதே உன் உயிர்க்குறுதி” என்றான்.

வேடன் “உனைப்போன்ற பெண்பிள்ளைகள் அனேகம் பேரை நான் கண்டிருக்கிறேன். அவர்கள் இப்படித்தான் பேசுவது வழக்கம். மயிலே மயிலே இறுது போடேன்றல் போடுமா. என்னை கையாலாகாதவனென்று நினைத்தாயோ! எம்மாயிருந்தாலும் என்னைக்கண்டால் பயப்படுவான். நீ பெரிய கைக்காரி. நீ தனிமையாக இதைக்காட்டில் இருந்துகொண்டு என்னுடன் இவ்வளவு வாதாடுகிறாயே! நான் உன்னை விட்டுப்போகிறவனல்ல. என் கண்ணிலகப்பட்டது தவறியும் போகுமோ? நான் வேடனா? என்னை நீ மொற்றிவிட்டுப் போகப்பார்த்தால் உன்னை நான் விடுவேனா? போனால் போகிறதென்று பார்த்தால் எனக்கா நீ புத்தி சொல்கிறாய். உனைப்போல நூறுபேருக்கு நான் புத்தி சொல்வேன். எனக்கு எல்லாம் தெரியும், எல்லாருடைய சங்கதியும் தெரியும். பெண்பிள்ளைகள் முதலில் அப்படித்தான் சொல்லுகிறது வழக்கம். நீ பெருங்கள்ளியாக இருக்கிறாய். மரியாதையாக என் வீட்டுக்கு வருகிறாயா அல்லது என குணத்தைக் காட்ட வேணுமோ?” என்றான்.

சமையுதி “இச் சண்டாளனிடத்தில் இனி நின்று பேசினால் எனக்குக் கெடுதிசெய்ய நினைப்பான், இவனை விட்டு நீங்குவது மேலானது” என்று நினைத்து அவன் சொல்லிய வார்த்தைகளுக்கு விடைபுகுந்து மொனனமாகவே அவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்தான்.

அப்போது பாதகனாகிய அவ்வேடன சுபமாபோகித்யமனைத் தன்னுயிரைக் கொள்ளா கொள்வதற்காக வஞ்சிபைப்பவன் போல், வாய்பேசாது சென்ற காபுக்கரச்யாகிய சமையதிறைப் பாதகன் 'ஏ கள்ளி, உனக்கு இவ்வாறு ஜூணவமா! உன் கொஞ்சில் உப்பைவைத்துச் சுட்டாலென்ன? என்ன துணிவேடு நீ வாயைத்திரகநாமல் போகெய்ய? இதுவரைநில் கொஞ்சம் மரியாதைசக்துப் பாதகனே, இன்னும் நன்றுமேரத்திற்றா பார; உன்னைச் சின்னாபினைப் படுசதுகிதேன. பாம்புவாயிலே அகப் பட்டிருக்கபோது என்னிடப்பாதசால நன்றாக இருக்கதா? அப்போது என்னைக் கையெடுத்துக் குடமிட்டாயே! காரியமாகிற வரையில் காலப்பிடிப்பது பிறகு எட்டி நுழையப்பிடிப்பது என்ற பழமொழிப்படி செய்யத் துக்கத்தையே! நீ இப்படிப் பட்டவள் என்பது தெரிவித்தால் அப்போது எனக்கென்ன என்று பேசாமல் போயிருப்பேன். நான் சொல்லுகிறது உன்காதில் விழவில்லையா? நான் பதில் சொல்லு. போகாதே, போகாதே. போனால் உன்னை இன்னது செய்யவேனென்று எனக்கே தெரியாது ஏ பேயமடோ, என் வாரதனை உனக்கு அவ்வளவு அசட்டையாய்ப் போயிற்று" இதோ பார, உன் கொழுப்பை அடக்குகிறேன்" என்று வில்லையும் அம்பையும் எறிந்து ஒரு வெறிபிடித்த வேட்டையாடுவது ஆழ்கிய பெணமானே துரத்திச் செல்வதுபோல் உதிவேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்க எதிரே சென்றவளைப் போகவொட்டாதபடி மறைத்து வாயில் வந்தபடியெல்லாம் பேசித் தனிமையாக வந்த ஒரு மாண்புபிடிப்பதற்கு நாலா பக்கங்களிலும் துரத்தித் துரத்திக் கலகலவதுபோல் கலகலத்தமையதி விரியல்கப்பட்ட மானபோல் துடித்தது எப்பக்கத்தில் ஓடினாலும் யமகொருபமாக நிறகினை அவ்வேடப்பயலைக் கண்டு உடல்பதறிக் கண்ணீர்விட்டு, "ஐயோ! இந்தக்காட்டில் ஒருவருமில்லையா! இவ்வேடன அடாதகாரியம் செய்ய எததனிக் கினாருனே! எனக்கு இந்தச்சமயம் ஒருவரும் உதவிசெய்யக் கூடாதா! எவனேதேவதைகளே, நீங்கள்மே மூச்சுண்டானதுக்குப் பயந்து இந்தக் காட்டைவிட்டு ஓடிப்போனீர்களோ! ஐயோ! பாதகன் கிட்ட நெருங்குகினாருனே! ஏ குடிகேடனே, என்னைத்

சொடாதே ! தொட்டால் உனகுலமுழுதும் அழித்துபோம். போ சொவவதற்குக்கூட ஒருவரும் மீடியாகமாட்டார்கள. நீயும் சாமபலாயப் போயவிடுவாய் ” என்று சொல்லிக் கொணடிருக்கையில், அவ்வேடன அனைந் தாழிஸ் ஸ்பாட்டுக்கொள்காமல் விட்டிற் பறவை விளக்கைப் பழிமொன நனைத்துக் தினனப்போவது போலும், அழகான சண்பகப்பூவை நாசி வண்டுடன் போவது போலவும், குளிரை நீசுருவதற்காக ஒருபைக் கட்டிச் செகொள் ஈசதுணிபவன போலவும், யாழை தன தலையில தானே மணனைவாரிப் போட்டிக கொள்வது போலவும் தனக்கு முடிவுகாலம் சமீபித்ததை அறியாது வெறிபிடித்தவனபோல சுர்ப்புகடவுளாகிய தமையாழியைத் தொடுவதற்கு அழிகைகாராயப் பாயநூலுருகையில், தமையாழி, தன்னைக் கொல்லவருவது பகவாய்லும் அதைக் கொல்லலாய், எனும் தாமதத்தைக் கைக்கொண்டு, தன்னைக் காத்ததுக்கொளவதற்கு வேறு வழியில்லாமையால், தேவர்கள் அவருக்குக் கொடுத்திருக்கும் வரத்தை மனததுட்கொண்டு கண்கள் சிவந்து அவ்வேடன மூட்டிய அக்கினியை போதுமானதாகக் கொண்டு முகத்தில் ஒருபுப்புப்பொரி பறக்கக் கடுகிடுதது ‘ ஏ மண்டாளா, நீ சாமபலாகக் கடவாய் ’ என்று சபிசக, அங்கணமே அக்காமபபேயாகிய வேடன குவீமனதுநீப்பிடித்து உடல்முழுதும் எரிந்து நீராளுன்.

உலகில் கழபுடைய மகாபிரைக் கருதுகிறவார்களுக்கு யாது பயன் எனபதை நனகு விளக்க இறைவிட வேறு சாஸ்திரமும் சாக்ஷியும் வேண்டுமோ ?

பின்பு தமையாழி உடல் முழுதும் விபாசது மெய்சோர்ந்து களைப்புறம்புப் பின் செளிந்து தன்னை அப்பெரிய ஆபத்தினின்றும் காத்த ஆபபசகாயனுடைய திருவருளைக் களைக்குக்கோரும் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக அவருடைய திருவடிகளை மனததில் தியானித்துத் தெண்டனிட்டு, இனி இவ்விடத்தில் நிற்பது பழுதுடையது என்று எண்ணி அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கித் தன்னாய்களை சென்ற வழியைத் தேடிக்கொண்டே அக்காட்டில் போய்க்கொண்டிருந்தான். அப்போது அவகே உலகப்பற்றை யொழித்து உண்மையை நாடி, ஐம்பொறிகளையும் அவித்துக், காடம் வெருளி மயக்கம் என்னும் முக்குறும்புகளையும் அழித்து, மனம் வாக்குக்

காயமெனும் திரிகரணசுத்தியாய்ச் சித்தத்தை எங்கும் நிறைந்து
 நித்தியமாய விளங்கும் பரமபொருளிடத்தே நிறுத்தி எல்லாவற்
 றையும் அதுவாகவே நினைத்துத் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த
 ருனிவாகனாக கண்டான். அவர்கள் தமையத்தியின் முகவாட்டத்
 தையும் தூயமைத்தனமையையுங் கண்டு இரக்கமுற்று “அம்மணி
 நீ யார்? உன் கணவன் பெயரென்ன? உன்னைப் பெற்றோர்கள்
 யார்? உன்னைப்பாராததால் இராஜஸ்திரியாகத் தோற்றுக்கிடத்தே!
 நெருப்புப்பொரி பறக்கும் இக்காட்டில் தனிமையாக வரக்காரண
 மென்ன? நீ எதற்காகக் கணவர்பெருகப் புலம்பவேண்டும்?
 உன் முயற்சியை மெய்சொர்க்கிருக்க உனக்கு றேரிட்ட விபத்து
 என்ன?” என்று கேட்டார்கள்.

தமையத்தி அவர்களுடைய சனியாதமொழியில் சற்று மனங்
 தேறி அவர்களை வணங்கி நடந்த விஷயங்களை அவர்களிடத்தில்
 சொல்லித் துணிச்சலாகக் கொண்டிருந்தாள்.

அதைக்கேட்டவளவில் அம்முனிவர்கள் மனமுருகித் தமை
 யநதியை நோக்கிக் “கர்பாலயமே, நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட
 வேண்டாம்; இசதுக்கம் நீடிக்காது. இன்னும் கொஞ்சகாலத்
 துக்குள் நீ உன் நாயகனை அடைந்து முனப்போல வாழ்வாய். உன்
 குறையெல்லாம் நீங்கும். உன் பெயர் உலகுள்ளவரும் அழியாது
 நிற்கும். உத்தமப் பெண்களெல்லாம் உன்னை வணங்கும்படியான
 பெருமையையடைவாய்” எனச் சொல்லி அவளை ஆசீர்வதித்துத்
 தமக்கிஷ்டமான இடத்துக்குச் சென்றார்கள்.

தமையத்தி அம்முனிவா வாகதைத் திருவாக்காகக்கொண்டு
 தன் கணவனைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் பாரக்கலாமென்ற களிப்பால்
 சற்று மனக்கலக்கம் நீங்கி அக்காட்டின வழியாகப் போய்க்
 கொண்டிருந்தாள். அக்காலத்தில் இப்போ திருப்பதுபோல் அழ
 கிய ரஸ்தாக்கும் இருப்புப்பாதைகளும் தந்தித்தபால்களும் அதி
 துரிதமாகச் செல்லும் வண்டித்தொடர்களும் இல்லாமையால்
 வணிகர்கள் தங்கள் சரக்குகளைக் காலிகள் கோவேறுகழுதைகள்
 முதலிய சுமைதூக்கும் மிருகங்களின் மீது ஏற்றிக்கொண்டு காடு
 கள் மலைகளின் வழியாகச் சென்று ஊர் ஊர் யத்தரித்து வியா

பாடஞ் செயவது வழக்கம். அப்போது காடுகளிலெல்லாம் வழி பறிப்போர ஸ்ஹைத்திருந், சமையல அவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாகச் செல்வது வழக்கம். அவ்வகைக கூட்டத்தில் ஒன்று சமையநதி சென்ற காட்டின் வழியாகச் சென்று, தனக்குச் செல்ல, அவர்க ளைத் தனக்கு வழித்துணையாகக் கொண்டு கண்கலினின்று நீர் சொரிந்த வண்ணமாகவே போய்க்கொண்டிருந்தனர். வழியில் அஸ்தமித்தபடியால் அவ்வணி காடின் அனதிரவில் அங்கேயுள்ள ஒருகாட்டாற்றின் கரையில் நின்ற சாகுப்பொதுகளை இறக்கி அமதிருகங்ளைப் பக்கத்தில் மேயவிட்டு அந்த ஆற்றங்கரையி லேயே படுத்துறங்கினார்கள் தமையத்தையும் கலைப்பினால் ஒரு புறத்தில் அயர்ந்து நித்திரை போயினா. நடு இரத்திரியில் அக் காட்டிலுள்ள மதங்கொண்ட யானைகளில் ஒன்று இவர்கள் டுத் துறங்கும் இடத்துக்கு வந்து தமையத்தினையத்தவிர பெருமபாலும் மற்றெல்லோரையும் மிதித்துத் துவைத்துக் கொன்றுவிட்டுப் போய்விட்டது.

அக்கொடும்பாடுகள் யாருக்கு என்ன தீங்கு செய்தார்களோ அல்லது தமையத்தினைத் தொவது கெடுந்தெய்ய எண்ணங் கொண்டார்களோ அவர்களுக்கு இவ்வாபத்து தீரிட்டது. மனம் வாகுக்கு காயம் என்ற மூன்றனுள் யாதாயினும் ஒன்றால் குற்றம் ஏற்பட்டால் அதற்குரிய தண்டனை இயல்பாகவே + சம்பவிகும். நாமசெய்யுங் குற்றங்களை மனிதர் அறியாமலிருக்கலாமே யொழிய எங்கும் நிறைந்து எப்பக்கத்திலும் கண்ணும் காதுமூடைய கட லுளும் அறியாட்டாரோ? நெருப்பில்லாமல் டுகை எழாது போல உலகில் காரணமின்றி எக்காரியமும் நடவாது, இதை உணராதார உலகத்தின் சம்பவங்களை விதித்திரமாகவும் தரும விரோதமாகவும் நினைத்து, எல்லாம் வல்லகடவுள் துஷ்டமிக்கிர கம் சிஷ்டபரிபாலனம் என்னும் இருதொழிலையும் ஒழுங்குபெறச் செயவாரெனப்பதை அறியாது அவா செயலைப் பரிசுபிப்பதும் குற் றங்கூறுவதுமாகத் தமது அறியாணையை வெளிப்படுத்திக் கொள் ளுகிறார்கள்.

பின்பு, தமையத்தி விழித்தெழுந்து பார்க்கையில் யானையின் அடிச்சுவட்டையும் பெருப்பாலா அவ யானையால் மிதிப்புண்டு

இறந்து கிடப்பதையுக்கண்டு துடுக்கிட்டு “ஐயோ பாவம், இவர்கள் எனக்குத் துணையாக வந்ததற்கு இதுதான் பலன். எனக்கு அயலார்கூட உதவிசெய்யக்கூடாதா? அவ்யானை மகாபாலியாகிய என்னைக்கொன்று அவர்களைக் காக்கக்கூடாதோ! என்னைக் கொன்றுவிட்டால் இன்னும் நான் அனுபவிக்கவேண்டிய துன்பங்கள் மீதியாக நின்றுவிடுமோ! இயல்பாக இறந்தாலாவது துன்பம் ஒழியுமே என்றால் அதுவும் றேரிடுவதுல்லையே. செய்கையால் இறப்பதை சாஸ்திரங்களில் விலக்கி இருக்கிறார்கள். ஏனெனில், என்றும் அழியாத ஆத்தமாவானது தான் தங்கியிருக்க ஏற்பட்டுள்ள காலத்துக்கு முந்தியே தானிருந்த சரீரத்தைவிட்டு நீக்கப்பட்டால் அது அச்சரீரத்தையு மிழந்து பின்பற்றுவதற்கு வேறு சரீரமும் அச்சரீரத்தையடையும்காலமும் அணுகும் வரையில் சரீரமின்றி அலகையாகப் பிறரையும் வருத்தி அனன்ம முதலியன இன்றித் தானும் வருத்திப் பிறரால் கட்டுண்டு மிகுந்த துன்பத்தை அடைகிறது. அதனால் இயற்கையான மரணமே சிறந்தது. கடவுளின் செயலை எவரால் அறியமுடியும். எதையும் குறைவற நடத்தும் கோதிலாத கூத்தனது கூத்தை உணர்பவர யார்? ஆகையால் என் இஷ்டப்படி நடக்கவில்லையே என வருந்துவதில் பயனென்ன?” என்றுதேறி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி அவ் வழியாகச்சென்ற உத்தமப் பிராமணர்களின் துணைக் கொண்டு சேதிநகரம் போய்ச்சேர்ந்தாள்.

அந் நகருக்கரசன் சுவாகு என்னும் பெயர் வாயந்த கசிலன். அவன் செங்கோன் முறைப்படி நீதிநெறி உபநிர்மல அரகாண்ட மையால் அநநகா செழிப்பு மிகுந்து அறப்பெருமை சட வருகருகு ஓராலயமாக விளங்கியது. அந் நகரத்தார் அறநி னுயரத்ததில்லையென அறிந்து அதுவே தமமை இருமையிலும் பற்றி நிற்பசென உறுதியாகக்கொண்டு, காநற்ற ஊசியும் வாராது காண் பின் கடை வழிக் கே என்பதை முற்றுமுணர்த்து, செல்வத்தை அறத் தாற்றில் செல்லவிட்டிப் புகழ்கொண்டு வெளுத்து, மகிழ்வுற்றுக் களித்தார்கள். அதனால் அநநகரில் துக்கம் என்னும் கொடும்பாவி எவரும் காணப்படவில்லை.

அத்துணை மகிழ்ச்சி மிகுந்த அந்நகரில் தமையந்தி வாடிய முகத்தோடும், இடையறா தொழுகுகின்ற கண்ணீரோடும், ஓயாது துடிக்கின்ற உதடோடும், சோர்ந்த கைகளோடும், காட்டுமூட்களால் கீறுண்டு மெலிந்த உடலோடும், தளர்ந்த ஈடையோடும் தன்னாடிய கால்களோடும், முட்செடிகளால் கிழிப்புண்டதும் கூறு செய்யப்பட்டதுமான ஆடையோடும், தன் நாயகனையே நினைத்துக் கவன்று ஓடிகின்ற ஞஞ்சோடும் பைத்தியம் பிடித்த வன்போல் இராஜவீதிபில் போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது அரண்மனையின் மேல் உபரிக்கையி லிருந்த பாதாதுக்கொண்டிருந்த அச சேதிபதியின் தாய் தமையந்தியின் உருவத்தைக்கண்டு “ இவள் யாரோ இராஜஸ்திரீபோல் தோற்றுகிறாள். இவள் தேகம் ஒளிமூலகிய இரத்தினமபோல் இருக்கிறது. இவள் தனியே பித்தூப பிடித்தவன்போல் அலைவதற்குக் காரணம் என்ன? ” என்று சந்தேகித்துத் தன் பக்கத்திலிருந்தவர்களை எவ்விதவளையிலும் அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டாள்.

அமரதரித பவா ஒடிவந்து தமையந்தியினிடத்தில் தமது பெருமாட்டியின் விருப்பத்தைத் தெரிவித்து வருந்தியழைக்க, தமையந்தி அச்சேதிபதி தாயின் அநதப்புறத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தாள்.

சேதிபதியின் தாய் தமையந்தியின் வனப்பையும் அவள் அப்போதுிருந்த நிலைமையையும் கண்டு கிலேசமுற்று “ அமர, குழந்தாய்! நீ யார்? உன் பெயரென்ன? உன் தகப்பன் யார்? உன்னை மனைவியாகக்கொண்ட மன்னவன் யார்? நீ இவ்வாறு முகம்வாடி மனங்கலங்கக் காரணம் என்ன? நீ என்னைத் தாய் எனவே நினைத்து வித்தியாசம் பாராட்டாமல் உன்விஷயங்களை, தெரிவிப்பாயாக ” என்று கேட்டாள்.

தமையந்தி “ அன்னையே, வீமராஜன்புத்திரியும் ரீடதநாட்டு சக்கரவர்த்தியின் மனைவியுமான தமையந்தியானவள் தன்னாயகம் பகையரசனோடு வஞ்சனைசூதாடி வளநாடு முதலிய வெவ்வுறும் இழந்து நாட்டில் தனக்கு நிற்கக்கூட இடமில்லாமையால் காட்டுக்

போக ஆம் மாதுகிரோமணியும் அவரைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவனாய்த் தானும் பின்னே சென்றான். அக் கொடியகாட்டில் அவன் அயராத மிததிரை செய்ய நடுஇராத்திரியில் அவனைத் தனியேவிட்டு அவன் நாயகன் பிரிந்து போனதால் அவரைத் தேடிக்கொண்டு அவன் எங்கேயோ போயலிட்டான். நான் அதைமையந்திக்கு உயிர்சுதோழி யாகையால் அவளைப்பிரிந்திருக்க மனமில்லாமல் அவள் பிரிவை நினைந்து நினைந்து மனம் வருந்தி அவளைத் தேடிக்கொண்டே இருக்காக்குவது சோந்தேன்' எனென்றான்.

இதைக்கேட்ட அப்பெருமாட்டி அவள் அனபுகளாக அவளை மகிழ்த்து “பாவாய்! கற்புக்கருவதல் மாகிய உன் தலைவியை நீ காணும் வரையில் இவ்விடத்திலேயே உன்னிஷ்டப்படி இரு. நீ ஒன்றும்கூட வருந்தவேண்டாம்” என்று இனிய வார்த்தைகள் சொல்லத்தனபுத்திரியாகிய சுனந்தை என்பவளை அழைத்து “இம்மானை மிகவும் புகழ்த்துடன நடத்தி அவள் துக்கத்தை ஒழிப்பாயாக” என்று தமையந்தியை அவளிடத்தில் ஒப்புவித்தாள். சுனந்தையும் தமையந்திக்கு ஒருவித குறையுமின்றித் தன்னிப்போலவே பாதுகாத்துவந்தமையால் தமையந்தி அங்கேயே தங்கியிருந்தாள்.

வேற்றுருவமைந்த படலம்.

முன்பு காட்டில் நடு இராத்திரியில் தன் காதலியைத் தனியேவிட்டு நீங்கிய நளன் நீக்கமுடியாத துபரத்தோடு தன் மனம் போனவழியே போய்க்கொண்டிருந்தான். அப்போது அக்காட்டின் ஒருபுறத்தில் பரந்தெரியின்ற காட்டுத் தீபையும் அதினின் றெரியும் புதைப்படலங்களையும் மிக்க வியப்போடு சற்று நின்று பார்த்தான், அப்பெருந் தீயினின்று வெளிவரச் சக்தியற்று வருந்தி மெலிந்த குரலோடு “ஓ அரசனே, உன்னையே என்

தஞ்சைமென்றனாகிறேன். இப்போது என்னை இவ்வாபத்தி
னின்றும நீக்கக்கூடிய கருணாகரன் உன்னையன்றி வேறொருவரு
மில்லை. என்னைக் காவாடொழிந்தால் இததியில் ராணிதப்பது
நிச்சயம். இப்பழி உன்னைச்சாரும். ஒருவனுக்குச் சம்பவித்த
அபாயத்தைக் கண்ணால் கண்டும் கருணையினதிக காக்காமல்
செல்பவன் கடு வரகுக்காளாவான். என்னை இதை ஆபத்தினின்
றும் நீ நீக்கினால் அதற்குத் தக்கபடி உனக்கு உதவிசெய்ய எனக்
குத் தெரியும். என்னை எப்படியாவது இத்தியினின்று அப்புறப்
படுத்தவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்த ஒலி ஒன்று நனனுக்குக்
கேட்டது

அவ்வொலியைக் கேட்ட நான் தனக்குற்ற துன்பத்தை
முற்றிலும் மறந்து மனம்பதைத்து “இத்தியில் யாதோ ஒரு
பிராணி அகப்பட்டு வருவதுகிறது போலிருக்கிறது. இதைக்
காவாடொழின் அப்பிராணி இறந்துவிடும்” என்று தனக்குள்ளே
தீர்மானித்து ‘பயப்படாதே, பயப்படாதே’ என்றுசொல்லிக்
கொண்டு மிகவும் விரைவாக ஓடி அக்காட்டினுட் புழுது அக்கினி
பகவான அளித்த வரத்தின் மகிமையால் தீயினுட் சென்றுபாக்
கையில் ஒரு பெரிய பனைமரம் கீழேவிழுந்து கிடந்தாற்போல
ஒரே கறுப்பாக ஒரு பெரும்பாம்பு கிடந்து உழன்றது. அதைக்
கண்டு நான் வியப்புற்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்
போது அப்பாம்பு அரணைப்பார்த்து “ஏ மன்னவா ! ஏன் ஆலோ
சிக்கவேண்டும். நீ என்னைக்கண்டு அஞ்சவேண்டாம். நான்
நாகவேந்தன். அனாகசன் என்னும் முனிவரது சாபத்தால் நான்
இருந்த இடம்விட்டுப் பெயரமுடியாமல் வருவதுகிறேன். ஒரு
கால நீ என் உருவத்தைக்கண்டு சற்றுமயங்கலாம். வேண்டுமா
னால், நான் இதை உருவத்தைச் சற்று சுறுக்கிக் கொள்ளுகிறேன்.
நீ என்னை எடுத்துப் பதடிக்கப்பால கொண்டுபோய் விட்டுவிடு”
என்று தான் சொல்லியபடித் தன் உருவத்தைச் சுறுக்கிக்
கொண்டது.

நான் அவ்வரவின் மொழியைக்கேட்டு அருள்கூர்ந்து அதைத்
தனது கைகளால் எடுத்துப் பத்தடி எண்ணிக்கொண்டே வந்து

பத்தாவது குடி வைக்குமிடத்தில் நரசு என்று சொல்லிக் கீழே விட்டான். அந்தக் கண்ணமே அபபாமபு வெகுண்டு சீறி அரசனைக் கடித்தது. ஏனெனில் ‘தச’ என்னும் சொல்லுக்குப் பதீது என்றும் கடி என்றும் பொருள்களிருப்பதால் அரசன் ‘தச’ என்று கீழே விட்டவுடன், ‘கடி’ என்று அரசனை கட்டினாயிட்டாற் போன்ற பொருளும் பொருளுவதால் அந்நாகவேந்தன் சற்று நேரங்கூடத் தாமதமாகாமல் நளனைக் கடித்துவிட்டது.

நளன் துக்கிட்டுப் “பாங்கறியாப் புல்லறிவாளர்கீழ்ச் சேயித, உபகாரம் கல்லின்மேலிட்ட கலம் எனபது உண்மை யாயிற்றே! உபகாரம் செய்யவேண்டியது அவசியமானாலும் இட மறிந்து செய்யவேண்டும் எனபதை மறந்தேனே! இப்பாமபு பேசிய இனிப வார்த்தைகளாலல்லவா மனமிரங்கி இக்கொடிய பிராணிக்கு உதவிசெய்ய உடனபட்டேனே! வஞ்சகாக்களுடைய இதவார்த்தைகளும் தீங்கை விளைவிக்கும் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் விளங்குகிறது ” என்று வருத்தமுற்றுத் தன்தேகத்தைப் பார்த்தான்.

பத்தரை மாற்றுத் தங்கத்தை உறைத்தாற்போலக் காந்தியை யுடைய அவனது அழகிய தேகத்தின் நிறம், அக்கொடிய விஷ வேகத்தினால் மாறி உடல் கருமைபிறமுற்றதைக் கண்டு வெறுப் புற்று “இந்தத் தேகநாங்கூட ஏனக்குச் சொந்தமில்லையோ! இத்தையும் இழக்கவேண்டுமெனபது கடவுளின் திருவுள்ளமோ!” எனத் தன் காலவித்தியாசத்தை நினைத்துத் துக்கித்தான்.

அப்போது அந்நாகவேந்தன் அரசன் துக்கிப்பதைக் கண்டு “அரசனே, நீ ஏன் வருத்தவேண்டும்? என பெயர் கார்க்கோட கன். நான் உனக்குத் தீங்கு செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத் தோடு உன்னைக் கடிக்கவில்லை. நீ என்னைத் துஷ்டனென்று இகழாதே. உன் இயற்கையான தேக ஒளியோடு நீ அயலார் நாட்டுக்குச் சென்றால் உன் பகையரசர் உனக்குத் தீமை விளை விப்பார்கள். ஆதலால் உன் உருவத்தை மாற்றுவதற்கே நான் உன்னைக் கடித்தேன். இவ்வுருவம், என் உதவியின்றி நீ அமை-

யக்கூடுமோ? இச்சமயம் உனக்கு நான் செய்யக்கூடிய உதவி இதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. இந்த விஷயங்களினினைப் பொறுப்பது உனக்கு அரிதாக இருக்கால் நான் கொடுக்கிற இந்த வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொள். இந்த அவலிஷத்தினை கொடுக்கப்படுகிற சித்தாந்தத்தை உண்டுபண்ணு. இவ்வுரு நீக்கி உன்னுடைய பழைய உருவத்தை நீ அடைய. சித்தபுகால இந்த மறறொரு வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டால் உன் எண்ணப்படி உன் அழகியவருவத்தை அடைவாய்” என இரண்டு வஸ்திரங்களைக் கொடுத்தது.

அரசன் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அது தெய்வத்தன்மை பொருந்திய இரண்டு ஆடைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு அதில், முதலில் கொடுத்த ஒன்றை உடுத்திக்கொண்ட அளவில் மிகவும் இனிமையான குளிர்ச்சியுண்டாக நான் அப்பாம்பைப் பார்த்துப் “பணி அரசே, இதற்குமேல் நான் செய்யவேண்டியவற்றையும் தெரிவித்தருள வேண்டுக” எனக் கேட்க அப்பாம்பு,

வாகு குறைந்தமையால் வாகுகனென் னுன்னுமம்

ஆக அயோத்தி நகரடைந்து—மாகனகத்

தேர்த் தொழிற் கு மிக்கானீ யாகென்றான் செம்மணத்
பாத்த் தொழிறகு மிக்கானீப் பார்த்து. [தாற்

“அரசே, உன் சத்தியமும், செங்கோனமையும் உன்னைக் காக்கும். அறியும் பொருளெல்லாம் இழந்ததற்கு வருந்தாதே. மேற்சொல்லியவிரண்டு அழியாச்செல்வங்களும் இன்னும் கொஞ்ச காலத்துக்குள் இழந்தவற்றை வட்டியுடன் கொண்டுவந்து சேர்க்கும். அதுவரையில், நீ அயோத்தி நகரடைந்து அதை ஆளும் அரசனாகிய இருதுபர்ன னிடத்தில் தேர்ப்பாக்களை அயர்ந்திருந்தால், ஒருகாலத்தில் நீ அவனுக்குக் குதிரைகளின் மனத்தை அறியும் சக்திபைப் போதிக்கவும், அதற்குப் பதிலாக அவன் உனக்குச் சூதில் வெற்றியடையுந் திறமையைப் புகட்டவும் சமயம் வரீடும. அதுவே, உன் விவாகத்தில் பொறுமை கொண்டு உன்னைப்பற்றிய கல்ஞ்சொந்திய கலி உன்னை விட்டு நீங்குவதால்

மாகும். அதற்குப் பிறகு நீ தமையந்தியை அடைந்து உன் பகை வனை வென்று நீ இழந்தவற்றைக் கைக்கொண்டு உதைய நிலைமையை அடைவாய், நீ ஒன்றுக்குங் கலங்கவேண்டாம். உனக்கு ஒரு குறையும் வராது” என்று சொல்லித் தன் பழைய உருவத் தோடு அப்பாம்பு பறைந்து போயிற்று.

நளன் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிப் போகும்போது எதைப் பார்த்தாலும் தமையந்தியின் உருவமாகவே அவனுக்குத் தோற்றியபடியால் அவள் ரூபகமே மேலிட்டு “ஐயோ! ௩0 இராத் திரியில் அப் பாழ்மண்டபத்தில் நான் தனியே அவனை விட்டு வந்தேனே. அவளுக்கு என்ன நேரிட்டதோ. விழித்துப் பார்த்து என்ன நினைத்தாளோ. என்னைப் பாக்கிலும் கல நெஞ்ஞம உலகிலுண்டோ வென எனனை வெறுத்தாளோ; அல்லது என பிரிவைச் சகிக்க மாட்டாது தன் இன்னுயிர் துறந்தாளோ! இது வரையில் என்னை விட்டிப்பிரிந்தெறியாப் பாவையை வெறுத்தேனே என்னைப் போன்ற விசுவாசகாதகன் உலகிலுண்டோ? என்னைத் தேடிக் கொண்டு எந்த வழியாகச் சென்றாளோ? அது நிர்மானுஷிபமான ஆடாயிறதே அங்கே அவளுக்கு வழிததுணையாவா? ஒருகால் அவள் தந்தை நகுக்குச் சென்றிருக்கலாமோ. அங்கே போக விரும்பினால் நான் சொன்னபோதே போயிருக்கலாமே? ஏ தமையந்தி, உன்னை விட்டுப் பிரியவும என மனம் துணிந்ததே. என மீது நீ அளவிடற்கரிய காதலுற்ற தற்கு நீ அடைந்த பலன இது தானா. நீ காட்டில் தனியே நின்று கண் கலங்கவும் அவ்விடத்தில் உன துக்கத்தை மாற்றி உன்னைத் தேற்றக்கூட ஒருவரு மில்லாதபடி அநாதையாய்நிற்கவும் பிரமன் விதித்தானோ! இக்கொடிய காஷியைக்கண்டபின் தான் கடவுள் திருவுள்ளமும் மகிழ்ந்ததோ” எனத் துயரமிகுதியால் வழியெல்லாம் புலம்பிக்கொண்டே போகும்போது வழியில் கடலினின்றும் பிரிந்து வரும் உப்பங் பழிகளிலுள்ள அன்னம், தாமரை மூத்து, பவழக்கொடிகள், முதலியவற்றைக் கண்டு தமையந்தியின் அவயவம் எனத்தீர்மானித்து, ‘என்னுயிர்க்குயிரே, நீ கடலில் விழுந்து இறக்குர்படியாகவும் நேரிட்டதோ! நான் உயி

ரோடிருக்க மாட்டேனென்று நினைத்தாயோ! நீ நினைத்தது பிச்சு கல்ல. உன்னை நான் என்னுயிராகவே நினைத்திருந்தது உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். உன்னை விட்டுப் பிரிந்த பிறகு நான் உயிரிழந்தவன் எனது நினைப்பது தவறாகுமோ. ஐயோ! நான் இன்னும் கொஞ்சகாலத்துக்குள் காணலாம் என்னும் அவாவினால் என்னை விட்டு நீங்கும் உயிரை விடாது மனமுடுகின்றேனே. இனி என உயிர் பிறகுமோ. பிறந்த விடத்திலும் புகுந்த விடத்திலும் தேவபோகம் அனுபவித்த உனக்குத் துன்பென இக்கலிகாலம் கூடியவுடன் பொறுக்காது மனமுடைந்து மாண்டாயோ. பைத்தியம் பிடித்தவனே பேசல ஒன்றுதேனருது உன்னைத் தனியே விட்டு வந்த நான் இப்பரியைமாதிரிமா ஏற்றுகுகொள்ள வேண்டும்' அன்னுலுறும் பாவமும் என்னையென்றி வேறு யாரை அடையும். இப்பாதகத்துக்கு நான் என்ன செய்யேன் என்று வாயில் வந்தவாரெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு அக்கழியினிடத்திலுபோகையில், அங்கிருந்த அன்னத்தின் நடையெக்கண்டு தமையாதி என்னினைத்து 'ஆ, தமையாதி,' நீ இறந்து விட்டதாக நினைத்து இதுகாலம் என் உயிரி துடித்துக்கொண்டிருந்தது. என்னைத் தேடிக்கொண்டு எங்கும் அலைந்து திரியாமல் நானிருக்கும் இடந்தேடி நீ வந்தது என முன்னோர்களைச் சந்தையப்பயனேயன்றி வேறல்ல' என்று சொல்லி மனங்கனித்து அருகிற் செல்லும் போது அவ்வனங்களை பறந்து செல்ல அவற்றைக்கண்டு, அவைகள் புகழினா என்னும் மற்றவை தமையாதிபின் அவயவத்தைப்போன்ற வஸ்துகளா எனவும் அறிந்து மனத்தேறிப்பின்னும் போய்க் கொண்டிருக்கையில் அக்காட்டிலுள்ள மானகங்கள் நனைக்கண்டு வெருண்டோடின. நான் அவற்றை நோக்கி, 'அழகிய மான்களே, உங்கள் கண்கள் தமையாதிபின் கண்கள் போலிருக்கின்றனவே' நான் உங்கள் கண்களையாவது பாத்தானந்திக்கக் கூடாதா? நான் வேடனா. என்னைக் கண்டு வன்பயந்து ஒடுகிறீர்கள்? என்னுயிரை காத்தலியை அநாதையாக அடலியில் விட்டு வந்தமையால் என்னை மாகாபாவி என நினைத்து என் முகத்தில் விழக்காது செல்கிறீர்களோ' என்று மறுகிய நெஞ்சத்

தோடு நாகவேந்தன் சொல்லியபடி அயோத்தி நகரை கோக்கிப் பல காததூரம் கடந்து பத்தாம் நாள் அங்ககரையடைந்தான்.

அநநகர் தஞ்சைமென்றடைந்தோரைக் காக்கும் வண்மையுடையதாய் யாவற்றையும் தன்னகட்டில் வைத்துக் காக்கும் அருளுடையதாய் தேவர்களும் விரும்பும்படியான பல்வளங்களும் நிறைந்து கொடும் பாவினை அணுகுவொட்டாத ஆக்கியுடையதாய், எப்பற்றும் அற்ற முனிவர்களுந் தாமடைய விரும்பும் முத்திவீடு என நினைக்கும் மாண்புடையதாய் விளங்கிற்று. அதன் அழகைப்பார்த்தவுடன் நளன் தன்னகரின் ஞாபகம் அடைந்து மனம் வருந்தி அநநகரத்தாரைத் தன குடிகளபோல் அனபுடன் பார்த்துக் கொண்டே சூரியமண்டலம் போல் விளங்குகிற பிரகாசம் பொருந்திய அரண்மனையை அடைந்தான். அதனுள்ளே சென்று பலவகை இரத்தினங்களினுலிழைக்கப்பட்டு சூரியனைப் போல விளங்குகின்ற சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் இருதுபர்ன மகாராஜனிடத்தில் பேரயசசோநேன்.

அவ்வரசன் நளனைப் பார்த்து “நீ யாரா. உன் பெயரென்ன நீ எதெதொழிலில் வல்லவன்” என்று கேட்டான்.

அதற்கு நளன் தன் பெயர் வாகுகனென்றும், தனக்குத் தேரோட்டவும் தேவாமிர்தம்போலச் சமையல் செய்யவும் தெரியுமென்றான். இருதுபர்னன் “நீ குதிரைகளின் மனமறிந்து தேரோட்ட வல்லவனாயின் நீயும் இவ்கிருக்கும் மற்ற இரண்டு தேர்ப்பாக்களோடு இங்கேயே இருக்கலாம். உனக்கு ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம் பொன் சம்பளம்கொடுக்கிறேன்” என்றான்.

நளன் அதற்குப்பட்டு அவ்விடத்திலேயே தேர்ப்பாக்களை அமர்த்துவரும்நாளில் தினந்தோறும் அவனுக்குத் தமையந்தியின் ஞாபகமின்றி வேறொன்றுந் தோன்றாமையால் அததுக்கம் அதிகரித்த போதெல்லாம் “ஐயோ பாவம், அவனுக்கு என்ன நேரிட்டதோ” எனப் பெருமூச்செறிவான்.

உயிர்த்து மெய்தளர்ந் துருகிய வேந்தனை யுளத்தில்
அயிர்த்தோர் ஈரதி யுற்றதை யெவன் கொலென்றறைய
வெயிற் கொடும் கதிர் மறைந்துழி வெவ்வழிற் கானிற்
பயிர்ப்பில் கோதைபைத் தீர்ந்தனன் பரிவிலேனென்றான்.

இவ்வாறு நான் தினந்தோறும் அரண்மனையில்பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருந்ததையும் அவன் சொல்லித் துக்கப்பட்ட வார்த்தைகளையும் கவனித்துக் கேட்டுக்கொண்டே வந்த மற்றொரு தேர்ப்பாகன நானே அனுகி “நீ எதற்காக வாடிய முகத்தோடும் எதோ ஒன்றைச் சொல்லிப் பிரலாபித்துக்கொண்டும் இருக்கிறாய். உனக்கு நேரிட்ட துன்பம் ஏதாவதுண்டா. அப்படி இருந்தால் அதை என்னிடத்தில் சொல்லக் கூடாது. நான் உனக்கு உற்ற தோழனல்லவா” எனப்பரிவுடன்கேட்டான். அதற்குநான் “தோழனே என்னிடத்தில் மறைக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. நானும் என் மனைவியும் இரவில் ஒரு காட்டில் தங்கி இருக்கும்போது அவளைத் தனியே விட்டு எதையோ நினைத்துக்கொண்டு இங்குவந்து விட்டேன். அதை நினைக்கும்போது மனம் வருந்துகிறது” என்று சொல்லி அதற்குமேல் அததோப் பாகன் அதிகமாகக் கேட்காதபடி வேறு விஷயங்களைப்பேசி அதை அவன் மறக்குட்படி செய்தான்.

வீமன்றேடவிட்ட படலம்.

இனையனாகிய மன்னவ னிவ்வுழி யிருப்ப
வனைகருங்கழல் விதர்ப்பர்கோன் மறையவர்க் கூபென்.
தனையை தன்னொடு நளனையுந் தேடி நீர்தந்தால்
நினைவயாவையுந் தருகுக னெனவவர் நோந்தார்

முன்பு நளசசக்கரவர்த்தியின் குழந்தைகள் இருவரையும் தேரிலேற்றிக்கொண்டு விதர்ப்ப நகருக்குச் சென்ற தேர்ப்பாகன் ‘வழிபெறிக அக்குழந்தைகளுக்குப் பராக்குக் காட்டி அவர்களுடைய துக்கத்தை மாற்றி அத்துக்கமுமுதையும் தான் ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களுக்கு யாதொரு துன்பமுமின்றி வீமராஜனிடத்தில் கொண்டிபோய் ஒப்புவித்து, நடந்த விருத்தாந்தங்களை முற்றும் தெரிவித்து அவ்வரசனிடத்தில் விடை பெற்றுக் கொண்டு

எமது அரார்பெருமான் றிடதநாட்டைக் கைக்கொள்ளும்வரையில் அந்த நாட்டில் துடிவைக்க மாட்டேன்' என்று முடிவுசெய்து கொண்டு வேறொரு அரசனிடத்தில் தோப்பாகஞ் அமர்தான்.

வீமராஜன், தோப்பாகன சொல்லிய வார்த்தைகளை கேட்டவுடன் மனங்கலங்கி ஒன்றுதே தோன்ற மல் அந்தமுந்நைகளைத் தனது இருபுயவாணாலும் தழுவி எடுத்தது மாரபோடணைத்தவர்கள முகத்தைப் பாததபோது அககுழந்தைகள் தமது பெற்றோரை ரிணைத்து விமயி விமயி அழைத்தொடங்கினார்கள். அதைக் கண்ட வீமராஜன் உயிரற்ற உடல் போலாகித் தன் சண்ணிளின்னு வழியும் நீராலககுழந்தைகளிருவரையும் மூழ்குவித்தான். பின்பு இச் செய்தியைத் தமையந்நியின் தாயககு தெரிவிக்க, அம் முதியாள் இதைக் கேட்டவுடன் வேறற்ற மரமபோல கீழே விழுந்து உயிரிழங்கிய உடலெனவே டுடந்தான். அப்போது பக்கத்திலிருந்த தாதிமாரகள் அவளை எடுத்தது மூச்சைத் தெளிவித்துப் பலவிதமான இனிய சொற்களால் அவளைத் தேற்றினார்கள். இவ்வாறே அரணமனை முழுதும் துக்கமே குழந்து பொலிவழிந்தது.

வீமராஜன் உடனே தன்னாட்டிலுள்ள பிராமண சிரேஷ்டர்களை அழைத்து "அந்தணரே, அரசராக இருப்பதிலும் ஆதலானவதே மேன்மை. ஆதலனாக அன்னவிசாரம் நீங்கினால் வேறு விசாரமின்றி முற்றிலும் மனச்சமாதானம் அடைகிறான். அரசனுக்குச் சமாதானம் என்பது எப்போது மிலலை. எவ்வளவு பொருளுடையவனாயினும் மனச்சமாதானம் பெறாதவனுக்குச் சந்தோஷமேது. உலகத்தில் பெண்ணைப் பெற்றவர்களை மாகாபாவிகள் என்று சொல்லவேண்டிம். பெண்கள் குழந்தையாக இருக்கும்போது அவர்களை வளர்க்கவேண்டிய துன்பமும், மங்கைப் பருவத்தில் அவர்களுக்குத்தக்க நாயகன கிடைக்கவேண்டும் என்ற கவலையும், கணவனோடு சேர்ந்து வாழுகாலத்தில் அவர்களுக்குக் கணவனாலும் கணவனைச் சாந்தவராலும் யாதொரு தாழ்ச்சியுமில்லாமலிருப்பதற்கு அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருளுங்கொடுத்து அவர்களுடைய கோபத்தையும் மனத்தாங்கலையும் சதா நீக்க முயல்வதுமாகிய கவலையும், பிறகு வேறு

கெதிதி கோரிட்டால் தனித்திருக்கும் அப்பெண்களைப்பாசது
மனவாட்டமும் அடைந்து அதன்கமும் சுவலையும் அப்பெண்
களோடு சல்லாமல் () எனும் அப்பெண்களின் சத்திகளிடத்
திலும் கெட்டாட்சியாகி உயிருள்ள வரையில் பெண்களைப்பற்றி
வருந்துவதும் மனியாக இருக்கிறதே யன்றி அவர்களால் ச
தோஷம் எனபது எககாலத்திலுமில்லை. ஏதோ புண்ணியவசத
தால் பெற்றோராகளின் எண்ணப்படியே அப்பெண்களுக்குரிதியும்
கணவனும் நோபடினும் அப்பெண்களும் அப்பயனை அனுபவிக்
குகொடுத்துவைக்காதவாகளாகிராக்கள். தகுந்தகணவன கிடைத்
தமாத்திரத்தில் சுளிப்படைகின்ற பெற்றோராகள் கரையில்லாத
துன்பகடலில் சொற்பகாலத்துக்குள் மூழ்கி வருந்துகிறார்கள்.
அதற்குச்சாக்கி யானே என் குலநெய்வமாகிய தமையாதிக்குக்
கிடைத்த நாயகனைப்போல இப்பூமண்டலத்தில வேறுயாருக்குக்
கிடைக்கும். செவ்வமோ பூமண்டலமும் அதிலுள்ளவைகளும் அவ
ருடையன பெருமையிலோ அவரே சக்கரவாததி; அவருக்குமிஞ்
சின்வரிப் பூவுலகத்திலில்லை. ஆககினையிலோ காற்றும்புகாததி—
மிருநதாலும் இருக்கலாம் அவருடைய ஆககினைச்சக்கரம் அறியாத
இடம் ஒன்றுமில்லை. அழகிலோ, மன்மதனும் ஈடல்ல! அவர
ழகைக் கண்ட தேவர்கள் அத்துணை அழகு தமக்கில்லையே
யென நினைத்து அவரைப்போலவே உருவெடுத்தார்கள். வன்
மையிலோ, அவர தோள்வலிக்குத் தேவர்களும் நக்கரல்லா. சத
தியமோ, அந்த ஆககினைச்சக்கரத்தைக் கேட்டால்தான் தெரியும்.
அச்சத்திபத்தின் அளவை முற்றும் அறிந்தது அதுவே. வண்
மையிலோ, பூவுலக சற்பகம். இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்து
எல்லாம் நிறைந்து எகசக்கரேசவரனாய் எத்திக்கிலும் தன புகழ்
பாயந்து பரவிய சிறப்போடு செங்கோன்மை நடாததிய நளச
சக்கரத்திக்குத் தீரென்று மதிசுறைந்து வஞ்சனைச் சூதில்
விருப்பம் மிருந்து வளநாடு முதலிய செல்வமெல்லாம் துறந்து
காட்டுக்குப் போகுங் காலமும் வந்தது என்றால் அது யார்செய்த
பாபம் என்று நீனைக்கிறீர்கள் நான் நல்ல புண்ணியம் செய்து
பெரியோர்களைப் பணிந்து நல்ல ஆசீர்வாதம் பெற்றிருந்தால்
இவ்வித அருங்கேடுகள் நேரிடுமோ. என் பெண்ணும் கண்

கலங்கி நிற்பாளோ. அவளுக்குத் துக்கம் என்பதே தெரியாதே. அவளுக்கு இவ்வளவு பெரிய துன்பம் நேரிட்டால் அதை அவளால் பொருக்கக் கூடுமோ. அவள் உயிர் நிலைத்து நிற்குமோ. எனக்கு இதைப் பாரக் கிலும் பெரிய துக்கமும் உண்டாகவேண்டுமோ. அவர்கள் இருக்கும் இடம் இன்னதெனத் தெரியவில்லை. காட்டில் எங்கே தங்குவார்கள். யாரை உதெதுப் பிழைப்பார்கள். மகானுபாவன் சக்கரவர்த்தியாக இருந்தவரல்லவா, அவர் மானமே பெரிதென நினைக்கும் இயல்புடையவரல்லவா. அவர் யாரை யாசிப்பார். என்ன பாடுபடுகிறார்களோ தெரியவில்லையே. அவர்களிருவரும் தமக்கு நேரிட்ட கேட்டை நினைத்து உயிரையும் மாயத்தூக்கொளவார்களோ என நினைக்குநதோறும் என்னுயிர் இவ்வுடலில் நிலலாது வெளிப்பட்டுப் போவதும் வருவதுமாக இருக்கிறதே. என செல்வமாகிய தமயத்தியை இழந்நேனன்றே. அவர் சென்ற இடமும் இப்போது அவர்களிருவரும்—மும் அறிந்து சொல்வார் ஒருவருமில்லையே. இக்காரியத்திற்கு நான் யாரைத் துணைக்கொள்வேன். வேதியரே, எனக்கு உங்களைத் தவிர வேறுகதியில்லை. உங்களைப் பார்க்கிலும் அறிவால் மேலான வருணத்தருணடோ. நீங்கள் பூமியிலுள்ள தேவர்களல்லவா. பூசுரமாகிய நீங்கள் எதையும் வேதத்தால் அறிந்து சொல்லும் தன்மையுடையவர்களல்லவோ. நீங்கள் முயற்சித்ததால் முடியாத காரியங்களுந் முடியுமே. நீங்கள் என்மீது கருணைகூர்ந்து என் அருமைப் புதல்வியையும் அவள்நாயகனையும் தேடிக்கொண்டுவந்து சோததால் நீங்கள் எது வேண்டுமென நினைக்கிறீர்களோ அவற்றையெல்லாம் என மனமாரக் கொடுப்பேன். இப்பெரும புண்ணியத்தை எற்றுக் கொண்டு என் மனக்கவலையை ஒழிகதும் மகாபண்ணிய சாலிகள் இச்சபையில் ஒருவருமில்லையா” என மனம் வெதும்பிக் கண்ணீர் ததுமபிக் கேட்டோர் மனம் உருக மிருந்த ஏக்கத் தோடு அச்சபைபை நோக்கிச் சொன்னான்.

இதைக் கேட்ட அநதணர் பலர் மனம் உருகிச் சரேலென்றெழுந்தது “அரசரே, தாம் எதற்கும் கலங்கவேண்டாம்.

சமது துக்கம் நீடிக்காது. கூடிய சீக்கிரம் இவ்வளவு கிவ்வளவு சத்தோஷம் உண்டாகும். தமக்கு ஒருகுறையும் உண்டாகாது. தமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும்” என அரசனை ஆசீர்வதித்து நன்னையும் தமையத்தியையும் தேடப்பெறப்பட்டார்களி அவ்வந்தணர்கள் அனேக கால வனம் மலை நாடு நகரம் முதலியவைகளிலும் தேடியும் அவர்கள் அகப்படாமையால் காலேயாநதி மனந்தளாந்து முகவாட்டத்துடன் திருமயி விட்டார்கள். ஆவாடளில் சுவேதனென்னும் ஒரு மறையோன் எங்கேயும் நான் தமையநதி இருவரையும் தேடியும் காணாமல் கடைசியாச சேதுக்கரத்தை அடைந்து அங்கத்தில இரகசியமாக விசாரித்தபோது தமையநதியின் உயரத்தோழி எனபாளொருத்தி அந்த அரசனுடைய தாயின் அச்சப்புறத்தில் வந்திருக்கிறாளெனத் தெரிந்து அவவிடத்துக்குச் சென்று தமையத்தியையும் அப்போது அவளிருந்த நிலைமையையும் கேரலத்தையுங்கண்டு மனம் புழுவெறி தன்னையறியாமல் கண்ணீர் சொரியா மினாளு.

இதைக் கண்ட தமையநதி அவ்வேதியரைத் தானறிந்திருந்தும் அறியாதனாபோல அவரை நோக்கி ‘நீர் யார்! எதற்காக என்னைக் கண்டு வருத்தப்படவேண்டும்” என்று கேட்டாள்.

அதற்கு அவ்வேதியார் “ அம்மணி, நான் உன் தந்தையாகிய வீமராஜனுடைய அனபுக்குரிய தோழன். என்னை நீயும் அறிந்திருக்கலாம். உன் தாய்தந்தை மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாரும் உன் அருமைக்குழந்தைகளும் செளக்கியமாகவே இருக்கிறார்கள்” என்று செல்லி முடிப்பதற்கு முன்னே தமையநதி விமயி விம்மி அழத்தொடங்கினாள்.

இவ்வாறு இவர்களிருவரும் அழுவதைக்கண்ட சேதியரசன் தாய் அத்தணரைப்பார்த்து “ வேதியரே, இவள் தாய் தந்தையார் யார்? இவள்நாயகன் பெயரென்ன? இவள் இவ்வாறு தனித்து வரக் காரணமயாது? இவளைக்கண்டு நீர் அழக்காரணம் என்ன? இவளை உனக்கு ஏப்படித்தெரியுமா ” என்று வியப்புடன் கேட்டாள்.

அந்தணர் “பெருமாட்டி, இவள் வீமராஜன் அருமைப் புதலவி. இவள் நாயகனான நாசக்கரவாத்தி சூதாடி நாடுகளும் முகவிய எல்லாம் தோற்றுக காட்டுகருசு செனருமாம். அவ்விடத்தில் இப்பெண் மணியைத் தனியே விட்டுப்போயிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன் அசனல் இப்பெண்கள் நாயகம் இவ்விடத்தில் தனித்துவந்திருக்கவேண்டுமெ. வீமராஜன் இவர்களிருவரும் காட்டுக்குப் போயிருக்கிறார்களெனக் கேள்வியுற்று இவர்களிருவரையும் அழைத்துவருமாடி அனேக பிராமணர்களை அனுப்பியிருக்கிறா அவர்களில் நான் ஒருவன். நானும் பல இடங்களிலும் தேடிக்காற்றும் கடைசியாக இக்கரத்தை அடைந்து இவ்விடத்தில் கண்டேன். நானும் முதலில் பாராதபோது இம்மாதிரி சிறோமணியைத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை பின்பு கவனித்துப்பார்த்தபோது இவள் தெற்றிப்பற்றி இவ்வளவு மறுவை அடையாளமாகக்கொண்டு இவள்தான் தமையாதி என்றுதெரிந்துகொண்டேன்” என்றான்.

சேதிபதியினதாய மனவதலங்கித் தமையாதியின் மாசுபடிந்த முகத்தைக் கழுவிப் பாககையில் அம்மறு விளங்கியதைக் கண்டு கண்களில் நீர்பெருக அவளைக்கட்டிக்கொண்டு முகத்தோடு முகம் வைத்து “என அருமை மகளே! நான் உனக்குத்தாயவல்லவா உன் தாயும் நானும் சுதர்மனறன் புத்திரிகளாகையால் நாங்களிருவரும் சகோதரிகள். என்னிடத்தில் ஒருவராததை சொல்லக் கூடாதா. அயலார்போலப் பறற்றுப் பழகினது உனக்கே நியாயமாகத் தோன்றுகிறதா, என் பெண்ணுக்கும் உனக்கும் என்ன வித்தியாசம். எனக்கு இருவரும் சரிதான். உன்னை நான் அழைத்துவந்து கொஞ்சராளோடு இவ்விடத்தில் வைத்திருந்து அனுப்பவேண்டுமென்ற எண்ணம் வெகுநாளாக என் மனதில் கிடந்து போராடிற்று. அதற்குச் சமயம் இதுதானே. நீசநதோஷமாக இருக்குங் காலத்தில் உன்னையும் உன் குழந்தைகளையும் பார்த்துச் சநதோஷமடையப் போதுமான புண்ணியம் நான் செய்யவில்லையோ. கண்மணி, நானாவது உன் சகோதரிபாவது அறியாமை

யால பாடே னும் குற்றம் செய்கிருந்தாலும் அதை மனதில் வைத்
துக்கொள்ளாதே ' என்று மிகவும் துக்கத்தோடு சொன்னான்.

தமையாதி, அத்தாயை வணங்கி " அம்மா, என்னை இன்னொ
ரொன்று தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னமேயே தாங்கள் என
னைத் தங்கள் பெண்ணாகவே நடத்தினீர்களே. அந்த அன்புக்கு
நாடுண்டோ? தாங்கள் என்னை அணுநீர்த் திராவிடமில்லாத உயிரி
இதனை நாள் நிலைத்திருக்குமோ? சங்களுடைய அன்பு மிகுந்த
ஆகாரப்பிள்ளை வாரததைகளிலுமல்லவா என் நீங்காத துக்கம்
அடிகடடி நீங்கிக்கொண்டேயிருந்தது நான் என் தாயினிடத்தில
அடையக்கூடிய அனைத்தையும் இவ்விடத்திலும் குறைவின்றி
அடைந்தேன். தாங்கள் கவலைகொள்ள வேண்டாம். என் அரு
மைத்தாயே, எனக்கு நகைச்சுவைப்பாடுகளு வெகுநாளாயிற்று. அவா
சுளுடைய ஞாபகமும் என்னை ஒருபுறத்தில வருத்துகிறது. அவர்
கள் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது நந்தாலாவது என கவலை ஒரு
கால ஒழியுமோ என நினைக்கிறேன். ஆகையால் தயவுசெய்து
உத்தமர்கொடுத்தால் நான் என நகைத் தகருக்குப் போய்வருகி
றேன்," எனக் கண்களில் நீர்வழியக் கேட்டாள்.

சேதிபதியின் தாய் அவள் மன்றாடுகிறபொழுது அவளை ஒரு
பல்லக்கிலேற்றி அவளுக்குத் துணையாக அனேக தோழிமா
களையும் அனுப்பி அவளை விட்டுப் பிரியாமனத்தோடு விடை
கொடுத்தது அனுப்பினாள்.

தமையாதி தனது தைக்கை நடந்தது குனிந்ததையும் பொங்கி
மெழுகின்ற துயரமும் அழக கண்ணும், அழபட்ட வஸ்திரமும்
புழுதிபடித்து உடைத்த கூத்தலும் கண்டோர் மனத்தை உருக்
குமபடி தள்ளாடிக்கொண்டே அரண்மனைக்குட்புகுந்தாள்.

அக்கோலத்தோடுசென்ற தமையாதியைக்கண்ட வீமராஜன்
மனம் பதறி "கடவுளே, இவ்வெத்தனைக் காணும்பொருட்டே
இத்தனைநாள் என்னை இப்படியிவியில் ஜீவித்திருக்கச்செய்தாயோ.
நான் குருடனாக இருந்தாலும் குற்றமில்லையே. இக்கண்கள் இக்
கோலத்தையும் காணலாமோ " எனத் தன் கண்ணைப் பொத

திக்கொண்டு மனம் கெட்குவிட்டுநுதி உடல்சோந்து அயர்தா
னென்றால், மற்றும் தாய்மாரின செய்கையைச் சொல்லவும்
வேண்டுமோ. அரண்மனை முழுதும் கடல கரைபுரண்டாற்போ
லக் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்புவதாயிற்று.

தமையந்தியின் தாய் தன் மகளின் பார்க்கத்தக்காத வேஷத்
தைக்கண்டு கண்ணிலும் முகத்திலும் அறைந்துகொண்டு “என்
செல்வமே! உனக்கும இக்கதி நேரிட்டதோ. தேவர்களும்
விரும்புபடியான அழகை எங்கே இழந்தாய். உன்தேக காந்தி
பையும் வைத்து உன் கணவன் குதாடிஹரோ. நீங்கள் குதாட்
டத்தில இழந்தவை போக உனக்கு மிகுந்தது இரத்தப் பாதி சு
ழைதானா. உன்னைப் பார்க்குந்தோறும் என் வயிறு பற்றி எரி
கிறதே. இதுகடவுளுக்கு சமத்தராக இருக்கிறதோ. உன்
கணவன் உன்னை விட்டுப் பிரித்து போளுவோ. அவருக்கு
எட்டடித் தான மனத்துணிந்ததோ. எவகன்குலம் உன்னால்
விளங்கவேண்டுமென்று இடைவிடாது என குலதெய்வத்தைத்
பிரார்த்தித்தேனே. அத்தகுப பலன் இதுதானா. நீ விவா
கம் செய்துகொண்டு உன் அன்புமிருந்த கணவனோடு செல்
லும்போது உன் வைபவத்தைக் கண்டகண்கள் இப்போது
உன்னை இந்த நிலையில் காணவும் வேண்டுமோ. நாங்கள்
மகாபாலிகள். எங்களுக்கு பெப்போதும் சந்தோஷமே இல்லை.”
என்று பலவாறாகப் புலம்பிப் பின்பு ஒருவாறு தனதுக்கத்தை
அடக்கிக்கொண்டு, அருவிபோல் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டி
ருந்த தமையந்தியைப் பலவாற்றாலும் தேற்றித் தைரியப்படுத்தி
தன்னருகிலிருத்தி அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து, அவள் கண
வனாகிய நளசக்கரவரத்தியின் விருத்தாந்தங்களையும் அவள்
விட்டுப் பிரிந்த பின் தமையந்திக்கு நேரிட்ட சம்பவங்களையும்
அவள் சொல்லக்கேட்டு அத்தாய உலோவாயின் மெழுகைப்போல்
மனங்கரைந்து ஒன்றுஞ்சொல்ல நாவெழுதுபேசாதிருந்தாள்.

பின்பு வீமரஹன் சுவேதனென்னும் அந்தணருக்கு அவர்
விருடபியவற்றை எல்லாம் கொடுத்து அவன் மனங்களிக்குமாறு
செய்தான்.

தமையந்தி தன் குழந்தைகளின் அபகியமுகத்தைப் பார்க்க
குந்தோறும் கண்ணீர் விட்டு நளனது பிரிவால் மனம் கொந்து
வேறு சிந்தனை இல்லாமல் அன்னத்தை வெறுத்து அறுபட்
டவஸ்த்திரத்தை விட்டு வேறு வஸ்திரம் உடுக்கவும் உறங்கவும்
உடல் மாசைக் கழுவவும் மருந் செல்லாமல் அவனை யே
சிந்தித்துக்கொண்டு, நாட்டில் முனிவர்கள் திருவாய் மலர்
தருளியபடி நானோ மறுபடியும் காணலாம் எனனும் பேரவா
யினால் உயிரை மாத்திரம் விடாது தன் ஆயிரான கொழுநனை
காணும் காலம் எப்போதுவரும் என நாளைண்ணிக் கொண்
டிருந்தான்.

இதை உணர்ந்த அவன் தாய் வீமராஜனிடத்தில் சென்று
“நளச்சக்கரவர்த்தியைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் தேடிச் காணாவிட்
டால் இவனை நம்பவேண்டியதில்லை. அவள் படுக்குறத்தை கண்
னாற் கண்டு சிக்கக்கூடவில்லை. அவள்ாயகனைத் தேடிப்பார்த்
துக்கொண்டிருந்தாலாவது அநகககாலமவரையில் தமையந்தியின
முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். அகநற்பகரகரிக்கிச
சொல்லும் சமாதானமெல்லாம் பயன்படுவதில்லை. அவருக்கு
அவளுடைய கணவனைக் காண்பதுதான் சமாதானம். நாம்
செய்தபுண்ணியமோ அல்லது நமதுமுன்னோர்கள் செய்த தவப
யனோ தமையந்திக்கு இன்னும் தன் உயிரில் மீர்த்திரம் வெறுப்
புண்டாகவில்லை. என்னுயிரோ அவளாகையால் அவள் வாட
வாட என்னுயிர் வாடுகிறது இனி எப்போது அவளைப் பழைய
தமையந்தியாகக் காண்பேனோ, அவ்வளவு புண்ணியமும் நான்
செய்திருக்கிறேனோ” எனக் கண்களில் நீர்வழிய வீமராஜனை
வணங்கிசொன்னான்.

வீமராஜன் மனம் புழுங்கி ஒற்றை ஏவி நளனிருக்கும்
டத்தைத் தேடி வரும்படி கட்டியாயிட்டான்.

இதை அறிந்த தமையந்தி அவ்வொற்றில் மிகவும் அண்
ணிய அறிவைபுடைய பருணாதன் எனனும் வேதியரை அழைத்து
“வேதியரே, நாம் பேரயத்தேடும் இடங்காவில்

காரிருளிற் பாழ்மண்ட பத்தேதன் காதலியைச்
சோர்துயிலி னீத்த துணிவன்றோ—தோவோதற
கேன்றறைந்தா னோர்நின் றெதிராமாற்றந் தந்தாரைச்
சேன்றறிந்து காவென்றா டேர்நது.

நடுக்காட்டிலே கரிய இருளில் ஒருபாழ்மண்டபத்திலே தன்
மனைவி அயாந்து வித்திரை செய்துகொண்டிருக்கையில் அவளை
விட்டு விட்டு அவளறிபாமல பிரித்துபோவது பெருமையுடைய
அரசர்களுக்கு மிகுந்த சைரியமோ என்று ஒவ்வொரு இராஜ
சபையிலும் சொல்லிப்பார்க்கலாம், இதற்கப்பால் யாரோனாவதெ
கொடுப்பார். அவர்கள் அங்கத்தது அரங்கத்திலுள் என்ன தொழி
லில் அமர்ந்திருக்கிறார்களோமூலம் இன்னும் அங்களைப் பற்றி
செயிந்து கொள்ளக்கூடிய யாழையும் தெரிந்து கொண்டு வர
வேண்டுமென்று என்ருள்.

அவ்வாறே அவ்வொருநாள் பரணாகன் என்னும் அந்த
ணரும் அங்கே இடங்கொள்ளும் சென்று சேடியும் காணாமல்
அயோத்தி நகரடைந்து அந்த அரசன் சபையில் தனமயங்கி
மற்பித்தபடியேசொல்ல அவருடைய உருமாறி இருந்த நளன் இதைக்
கேட்டு மனக் கிலேசமுற்று அவ்வேதியைக்கே தனியே அழை
த்து " ஒற்றே,

ஒண்டொடி தன்னை உறக்கத்தே நீத்ததுவும்
பண்டை விதியின் பயனே காண்—தண்டமளப்
பூத்தாம வேண்துடையான் பொன்மகளை வெவ்வனத்தே
நீத்தானென் றையுறே நீ.

தாம் எல்லாம் அறிந்து அறியாதவர்போல் பேசுகிறேன். யாரோ
ஒரு அரசன் தன் மனைவியைக் காட்டில் விட்டுப்போயவிட்டால்
அதை இவரு எதற்காக சொல்லவந்தான். இராஜசபைகளில்பேச
வேண்டிய விதமே உமக்குத்தெரியவில்லையே. இந்த அரசன்
சற்குணனாகையால் நீ எதோ பிதற்றுகிறீர் என்று அலங்குதிய
மாக இருந்தவிட்டால், வேறிடங்களாக இருந்தால் நீ இத்

தனைநாழி படுகிறபாடு அப்போதல்லவாதெரியும இதைமாதிரி எங்கேயும் சொல்லிக்கொண்டு திரியாமல் ஊரோ போய்ச்சேரும். ஒரு அரசன் தன் மனைவியை விட்டுப் போய்விட்டானென்று சொல்ல வந்தேனோ, உலகத்தில் மனிதன் செய்வது என்ன இருக்கிறது. ஒருவரைச் சேர்ப்பதென்பதும் பிரிப்பதென்பதும் மனிதன் செய்கிறசாரியுமா, இவையெல்லாம் முன செய்த தவினையல்லவா. அந்தணரே வயதுமுதிர்ந்தால் அறிவும் கிழமாகிப் பகுததரியும் சுகதியும் போய்விடுமோ. தவினையால் குழப்பப்பட்ட ஒருவன் சான் மனைவியை நீக்குவதாகிய இக்காரியம் செய்திருப்பானேயல்லது நலவினையுடையவன் ஒருவனும் செய்யமாட்டான். ஆதலால் அந்த மனையை வெறுக்கவேண்டுமே யல்லது அந்த அரசனை வெறுப்பதில் பயனென்ன? இதனால் இப்போது நீர் அனாதை லாபம் என்ன? உலகத்தில் பெண்சாதினாவது பிள்ளையாவது கொடுத்தவைதவனுக்கல்லவா கிடைக்கும். நீரும் நானும் ஆசைப்பட்டு என்னசெய்கிறது. ஏதோ தவறிக்கிடைத்தாலும் அவாபற்றம் ஒடக்கிறதில்லை, நமமைப் போல அலைந்து திரியவேண்டியதுதான். யாரோ எப்படிப்போனால் நமக்கென்ன. நமமுடைய காரியத்தை நாம் பார்த்துக்கொண்டு போகவேண்டியதேயொழிய தகாத காரியத்தில் தலையிடக்கூடாது. வினையாரைப் பற்றாது விடுகிறது” என்று வாட்டத்துடன் சொன்னான்.

இவ்வொற்றா இதைக் கேட்டு வியப்புற்று “இதென்ன புதுமையாக இருக்கிறது, இது வரையில் இப்பூமணடலத்திலுள்ள அரசசபை ஒவ்வொன்றிலும் இதே விதமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தும் அதற்கு விடைபகர்ந்தவா ஒருவருமில்லை. இவ்விடத்தில் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் மனம் பதைத்துத் துடிதுடித்துத் தன் வேலையையும் விட்டுவிட்டு மிகவும் விரைவாக வந்து நமமைத் தனியே அழைத்து இவ்வளவு அனுதாபப்பட்டு நமக்குச் சொல்லிய இவர், யார் என்று தெரியவில்லையே. இவர் உருவத்தையும் உடையையும் பார்த்தால் எவரும் வெறுக்கத்தக்கனவாயும் இவர் மடைப்பள்ளியில் காரியம்

உடையவராகும். 'தோற்றுக்கொடியன' வேறுவிதமாக நினைப்பதற்கு இடமே இல்லை. வாராததென அதுதொழிலுக்குரிதானதாகவே இருக்கிறது. இவரது சகலவாத்தியாக இருந்தால் ஒரு சின்னமாவது இல்லாமல் பொயவீடுமா, ஆயினும் இவரைப் பற்றி இன்னும் விசாரித்துப் பாப்போம்" என்று அவருக்கு வர்களைவினவி அவருடைய அப்போதிய தொழில்களையுடையதென்று கொண்டு அதிவிவைவாகச் சென்று விதாப்ப நகரடைந்து தமையத்தியின் அத்தப்புரத்தை அடைந்தார்.

பருணாகென்னும் வேதியர் தமையத்திபககண்டு "ஆம் மணி, சுபம், சாம சொல்லியபடியே ஒவ்வொரு இராஜ சபையிலும் சொல்லிக் கொண்டு அனைக நகரங்கள்" என்றே தீழ்ப்பாறத் துக்கொண்டே வருகையில் ஒரித்திலும் ஒருபுறம் அதற்கு விடை சொல்லவே இல்லை. கடைசியாக அப்போததிக்கரையடைந்து இருதுபண்ண சபையில் சொன்னபோது யாரோ ஒருவா என்னைத் தனியே அழைத்து 'இவைகளெல்லாம் முன்செய்த நிவினையே யன்றிவேறல்ல. இராஜசபையில் சொல்லிக் கொண்டு திரியாதே' என்று வாடிய முகத்தோடு என்னைக் கண்டித்தார். அவர் அல்லையோத்தி அரசனுடைய தோப்பாகளும். குதிரைகளின் மனமறிந்து தேர் செலுத்துவதில் அவருக்கு நிகரானவா உலகத்திலேயே ஒருவருமில்லைபாட. நெருப்பிலலாமல் திவ்வியமாகச் சமைப்பாராம். அவரை மற்றவர் புகழ்வதைப் பார்த்தால் மிகவும் ஆசாரியமாகவே இருக்கிறது. அவரைப் பார்த்தால் இந்த சாமர்த்தியங்களில் ஒன்றாவது இருக்குமென்று நினைப்பதற்கு இடமே இல்லை. வஸ்திரமோ வெருநா கந்தை—உருவமோ, கரிசற்று வெண்மைபாக இருக்கும் என்றும் சொல்லலாம். ஆனால் அறிவும் சாமர்த்தியமும் வஸ்திரத்திலும் உருவத்திலுமில்லை—அவைமற்றறினும் வேறுபட்டவை. அவருக்கு அங்கே வாகுகள் என்று பெயராம். எப்போதும் தன்மனைவியை நினைத்து நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்து எங்கி வருவது தான் 'வேலையாம்' என்றார்.

கலி நீங்கு படலம்.

அதைக்கேட்ட தமையத்தி தனனைப் பறியால் விம்மி விமரி அழுது சற்றுத தனனை மறந்து பின் தெளிந்து தன்கணவனை நினைத்து அவனுடைய நிலைமையை உணர்ந்து மனம் பொருது வருத்தி அவ்விடைபகராத வாகுகளே தன் கணவனைனதெதிரித்து அங்கு சென்றுவந்த ஒற்றாடருக்கு அவர்கள்மனம் வெறுப்பப் பொருள் கொடுத்ததுபயிவிட்டிப் பருணதென்னும் அந்தணரை அழைத்து “ஐயரே, அருமறை அந்தணரே என் தந்தையும் நீரே. தம்மாலாகக் கூடிய சிறிய காரியம் இன்னும் ஒன்றுளது. அதையும் செய்து முடித்தால் தமது நன்றியை நான் எப்பிறவியிலும் மறவேன.” அதாவது தாம் மறுபடியும் அயோத்தி நகரடைந்து இருதுபாண ராஜனிடத்தில் “யீமராஜன் புத்திரியாகிய தமையத்தி பரமசிவனைக் குறித்துக் கடும்தவஞ் செய்து அக்கடவுளருளால் மீண்டுவன்னியாகி இரண்டாம் சுயவரம் ஏற்படுத்தி இருக்கிறாள். அதனைமுடிவானைய தினமேயாகையால் அதற்காக எல்லா அரதார்களும் அவர்களுக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். தாமும் அச்சுயம்வரத்துக்குப் போக விருமயினால் இப்போதே போகலாம் என்று தெரிவித்துவர வேண்டுமே” என்றாள்.

எங்கோன் மகளுக் கிரண்டாஞ் சுயவரமென்
றங்கோர் முாச மறைவித்தான்—செங்கோலாய்
அந்நாளு நாளை யளவேன்று னந்தணன் போயத்
தெந்நாளுத் தாரனைச் சேர்ந்து.

தமையத்தி சொல்லியவாறு தெரிவித்தும் பின்னும் அவ்வரசனை கோக்கி” அபசே நளச்சுககரவர்த்திபைப்பற்றி தாம் சத்தேவக்கவேண்டாம் அவர் உயிரோடிருப்பதும் இல்லாததும் தெரியவில்லை. இப்பூமண்டலம் முழுதும் தேடிப்பார்த்த பிறகு தான் இந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது; ஆனதால் அச்சுயவரச்

தூக்கு எழுந்தருள மனமிருந்தால் இப்போதே புறப்படவேண்
டும. காலகாமதம் செயவதிற்பயனிலலை” என்று தூரிடப்பித்
தினார்.

அகைக கேட்ட இருதூர்னன் மனமகிழ்ந்து இருபுயங்
சுருந் பூரித்து அவ்வந்தணாக்கு வேண்டிய பொருளுதவிப்
பின்வருமாறு சொல்லலுற்றான். “இந்த இரண்டாம் சுயம்
வரத்துக்கு காரணம் நான்தான். ஏனெனில் முதல் சுயமவ
ரத்தில் தமைபத்தி எனனை விருமபி என கழுத்திட்டமாலே
தவறிப் பக்கத்திலிருந்த நான கழுத்தில் விழுந்தது. அந்
னால் நான் வரிசைப்பட்டானென்று பெயராயிற்று, தமையந்
தியும் அப்போது வேண்டாவெழுப்போடு தான் நானைக் கலி
யாணம் செய்துகொண்டான். ஆனால் அவன் அவவிருப்பத்தை
இதுவரையில் மனத்திலேயே மைத்துக்கொண்டிருந்து விட்டான்
நான் அவனைவிடப்ப பிரிந்து போனவுடன் அவ்விருப்பத்தை
நிறைவேற்றுவதற்காக இதைச் சுயம்வரம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறான்,
என்று தன் பெருமையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வாகுவனா
கிய நளசசுகரவாதிமை அறந்தது வாகுவனே வீமன புதல்
வியாகிய தமையத்திதகு நானைக்கே இரண்டாம் சுயவரமென்று
ஒற்றர்கள் வந்து சொல்லிப்போகிறார்கள் நான் அதற்கு அவ
சியம் போகவேண்டாம். நீ குதிரைகளின் மனமறிந்து அதி
விரைவாகத் தேரோட்டவல்லையாதலின இதைக்ஷணமே தகுந்த
குதிரைகளைத் தேரிற்பூட்டிக் கொண்டுவரவேண்டாம்” என்றான்.

தமையத்திக்கு இரண்டாம் சுயவரம் என்று காதிற் பட்
டவுடனே நான் வெட்கி மனங்கலங்கி மானம் வேர்பறிய

முன்னை வினையான் முடிந்ததோ மோயகுழலா
ளென்னைத்தான் காண் விசைந்ததோ—தன்மரபுக்
கொவ்வாத வார்த்தை யுலகத் துரைப்பட்ட
தெவ்வாறு கொல்லோ விது.

தமையத்தி, இஃது என்ன! குலத்துக்கொவ்வாத வார்த்தையாக
இருக்கிறதே. இதுவும் முன் செய்த தீவினையே! அல்லது

என்னைக் கண்டிப்பதற்காகச் செய்த உபாயமோ! ஒருவேளை நான் உன்னைக்காட்டிலு விட்டுப்பிரித்ததினாலே உன் மீதுள்ள காதல் ஒழிந்து இனி நீ வேண்டியதில்லையென நீக்கினதாக எண்ணியுயபோலும். ஒன்றும் தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லையே! நீ கற்புக்கரசியென்றும், கற்பின பெருமையையும் வன்மையையும் அதை அனுசரிக்கவேண்டிய முறையையும் உலகத்தினுக்கு வெளிப்படுத்திக்காட்டும் உத்தமியென்றும் நினைத்தேனே! நீ இயல்பாகவே என் மனமறிந்து எனக்கிசமானவற்றையே செய்துவந்த இல்லக்கிறத்தியன்றோ! உனக்கும் கற்பெனப்படுவதைப் போதிக்க வேண்டுமோ! மீனகுந்நுக்கு நீந்தக் கற்றுக்கொடுப்பாருண்டோ! ஒருவேளை நான் இறந்ததாக நினைத்திருப்பாயானால் நீயும், அவ்வாறு நினைத்த அந்தக்ஷணமே, உயிரை விட்டிருக்கவேண்டும். ஏனெனில் உலகத்தில் முதனனையான கற்புடைய மாதா தமது கணவனிறந்த செய்திகேட்டபோதே பொறுக்கலாகாத துக்கத்தால் கொல்லுலேத துருத்திபோல் பெருமூச்செறிந்து அமரமுச்சோடுகூடவே தமது இறிய உயிரையும் விட்டுவிடுவாள். அவ்வாறு இயல்பாக உயிர்போகாவிடின் தீழுட்டிக் தமது காதலரைத் தியானித்துக்கொண்டே குப்பிரந்த சடாகத்திலிறங்குவதுபோல் மனக்கிலேசமின்றி அததியிலிறங்கி நிற்பார்கள். ஒருகால் தமது இளங்குழலிகளைவிட்டு நீங்குவதால் அவர்களைக் காப்பாற்றுவோரினறி அவர்கள் இறந்துபோலாரென நினைத்தால் அம்மாதர்தமது இன்பங்களை முற்றாதுறந்து இறந்து பட்ட தமது கணவரோடு மறுபிறவியிற்சோந்து வாழ்வதற்குரியவிரதங்களை எக்கக்கொண்டு ஆகாரத்தையும் குறைத்து நாளுக்குநாளுடலேக் கெடுத்துக்கொள்வார்கள். இவை தாம் கற்புடைமகளிரகருமிய கடமைகளே.

காதல ரிறப்பிற் கணையெரி பொத்தி
யூதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கா
தின்னுயி ரீவ ரீயா ராயி
னன்னீர்ப் பொயகையி னளியெரி புதுவர்
நளியெரி புகா ராயி னனையரோ
டுடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் பவேர்
பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத்து.

இவ்வகைப் பெண்டிர்க்குப் பஞ்சபூதஙகளும் வசமாகும். பெய்யென்றால் மழைபெய்யும். சூரிய சந்திரரும் அவர்கள் நினைத்த போது உதித்து வேண்டுமபோது மறைவர். மேற்சொல்லியவாறு பத்தினிப் பெண்களுக்கூரியவற்றில் ஒன்றேனும கைக்கொள்ளாது மறுவிவாகத்தை நீ கைக்கொண்டது புதுமையாக இருக்கிறது. ஒருவேளை என நிலைமையைக் கெடுத்த ஊழ்வினையானது உன் மனத்தையும் கெடுத்ததோ!

தலையி விழிந்த மயிரணையர் மாந்தர்

நிலையி விழிந்தக் கடை.

என்றாற்போலான் என்னிலை மகெட்டவுடன் நீ என்னையிகழ்ந்து என்மீதுகொண்ட காதலொழிந்து என்னையும் மறந்தாயோ! ஹா! ஹா! இது பரததையர் இயல்பல்லவா! இன்னும் எது சம்பவித்தாலும் அதை அனுபவிக்க உரிபலனையன்றி ஒழிக் என்னலாகுமோ. ஊழ்வினையை நீக்கினவா யாவா, ” என்று மனம் புழுங்கிப் பின் ஒருவாறுதேறிப் “பயலின், இதைச் சிந்திப்பதைவிட அரசனிட்ட கட்டளையைச் செயல்தேனாககு மேலானது. அது தான் சத்தியம் என்று பகிர்ந்து. தமையநதி கற்பழிப்பாடுள்ள நாணம் எனக்குரிய சத்திபததை விடலாமோ ” என்று குதிரை இரயாததுடகுச ின்னது தனக்குப் பிடித்த குதிரை யை அலகாரிந்து அப்போ தேறிற் பூட்டித் தேரைப் பயணத்துக்குக் கட்டராகக் கொண்டுவந்து விடுத்தது.

இருதுபானன் குதூகலத்துடன் அங்கு விலையுயராத ஆபரணங்களாலும், ஆடைகளாலும் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு தேரேறுமபோது வாகுவன்யாரை, “வாகுவ, வீமன் நகருக்குச் செல்ல எத்தனைநாளாகும் ” எனக்கேட்டான்.

வாகுவன் ‘அரச, இன்று பகலுக்குள் வீமன் நகரில் கொண்டிபோயச் சேர்க்கிறேன். அதைப்பற்றிக் கவலைகொள்ளவேண்டாம், காலதாமதம் செய்யாமல் தேரில் அராவணனும் ” என்றான். அவ்வாறே இருதுபானன் தேரேற வாகுவனும் முந்தட்டில் உட்காரத்து குதிரைகளின் கடிவாளத்தைப் பிடித்தவுடன்

தேவாரும மெச்சுபடியான வில்லாளியாகிய நளன் னையி
 னின்று விடுபட்ட அம்புபோலும், இருதுபான் தமையந்தியின்
 சுயமவரத்துக்கு இப்போதே கொல்லவேண்டிமெனத்தடிக்கின்ற
 அவன் மனம்போலும், நான் லிதீர்ப்பாகருககுப் புறப்பட்டவிட்
 டான் என்பதைத் துன்பக்கடலில் பூயங்க களைகணின்று வருந
 தும் தமையந்தியை முனனுவேயே தெரிவிக்கப் புருநதோடிய
 வாயுடைப்போலும் மிகக் வேரகத்தாடுன்ற அக் குதிரைக
 ளின் போககையும் அவற்றைச் செலுத்தும் வாருவனுடைய
 சாமர்ததியதையும் கண்டோர யாவரும் வியப்புற்று வாகு
 வனைப்புகழ்ந்தார்கள். இவ்வாறு சற்றுதாரம் சென்றவுடன்
 குதிரைகள் களைப்படைவதைக் கண்ட வாருவனாகிய நளன்
 தனக்கு முனிவாகளால் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்ட மந்திரத்தை
 அவற்றின் காதுகளில் உச்சரிக்க அக்குதிரைகள் முன்னிலும்
 கடுவகதிகொண்டிபாயத்தை அப்பொழுது இருதுபர்னன் அக்
 குதிரைகளின் வேகத்தைக் கண்டு வியப்புற்று 'இப்போது
 தேரோட்டுபவன் சாலிகோத்திரனோ அல்லது மாவலியோ, ஒரு
 வேளை அசுவசாஸ்த்திரம் முற்றுமுணாத நளசக்கரவர்த்தியே
 லேற்றுருவமைத்து வாருவனெனப் போகொண்டு வந்திருக்
 கிருமோ' எனச்சந்தேகித்து வாருவனை மெச்சினான்.

இவ்வாறு தேர் மிகவும் விரைவாகச் செல்லுகையில் இருது
 பர்னனுடைய மேலாடையானது தோ சென்ற வேகத்தால் கீழே
 விழ இருதுபர்னன் அதிவிரைவாக வாருவனை உழைத்துத் தேரை
 றிதுத்தி உத்தரியத்தை எடுத்துவரச் சொன்னான்.

வாருவன் "ஐயா, தாம் சொல்லி வாய்மூடுமுன்னே இத்
 தேர் பசது யோசனை தூரம் கடந்து வந்துவிட்டதே. இனி
 யான் செய்வது யாத," என்றான்.

இருதுபர்னன் அதைக் கேட்டு வியப்பினால் சிரக்கம்பஞ்
 செய்து வாருவனிடத்தில் அன்புகொண்டு இவ்வளவு விரைவாக
 தேரோட்டுபவரும் உலகிலுண்டோவெனத் தனக்குள்ளே மகிழ்
 தான்.

பின்பும் தோரணது இஃதற்காத தூதம் சென்றவுடன் வழியில் இலைகளாலும் பூங்கொத்துகளாலும் செழித்தது ஆகாயத்திற் பரவிய ஒரு பெரிய தான்றி மரத்தைக் கண்டு இருதுபானை அசனருகில் தோரை ரிறுத்தசு செய்தான். பின்பு வாகுவனை நோக்கி “வாகுவா, இம்மரத்தில் இலைகளும் பழங்களும் உட்பட மூன்றுகோடியே ரூப்பத்திரண்டிருக்கின்றன” என்றான்.

வாகுவனாகிய நளன் வியப்புற்று “இஃதென்ன ஆசாரியா! ஒரு மரத்தைப்பார்த்தபாடன அகிலுள்ளவற்றின் தொகையைச் சொல்லுவது சாமானியமான காரியமல்ல. அதை ஒருவரிடத்திலிருந்து கற்றுத்தான அறியவேண்டுமே யல்லது எளிதில் அறியக்கூடியதல்ல. இதுதான் சூதில் வெற்றியுரிக்கும் விததை. காட்டில் காகோடகன சொல்லியதும் உண்மையே. இனி வருங்காலமாவது எனக்கு நற்காலமாகுமோ. எனக்குக் கடவுள் அருளும் உண்டோ! எனக்குத் தெய்வ பலங்கூட இல்லாமற் போயிற்றனறோ! கடந்ததைக் கருதி வீணாக வருத்தவதிற பயனில்லை. ஆனால் இவ்வரசன் சொல்லியதுண்மையோ என இம்மரத்திலேறி அதிலுள்ள இலை பழங்களை எண்ணிப்பார்த்துப் பின்பு அவ்வீதையைக் கற்கவேண்டும்” என எண்ணங் கொண்டு அம்மரத்திலேறி அவற்றில் ஒன்றுவிடாது எண்ணிப் பார்ச்சையில் அத்தொகை கொண்ட பழங்களும் இலைகளும் இருக்கக்கண்டு மனமகிழ்ந்து இருதுபானைப் புகழ்ந்தான். பின்பு வாகுவனாகிய நளன் இருதுபானை நோக்கி “அரசே, உலகில் ‘முற்றுரூணாதவரில்லை’ என்பதும் ‘எல்லார்க்கு மொவ்வொன்றெளிதது’ என்பதும் உலகில் பழகின பிறகு தான் யாவரும் அறிவார்கள். அதுவரையில் தமக்குரிய கல்வியே எல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்ததென இறுமாந்து தம்மைத்தாமே புகழ் வார்கள். அத்தகைய இறுமாப்பு அவரவர் கற்கும் கல்வியோடு கூடவே அக்கொள்வோர் அறியாதவாறு உட்சென்று கல்வி முதிர் முதிர் அச்செருக்கும் முதிர்ந்து பிறகு பயனளிக்கத்தக்கதாகிறது. அதனுடையும் பயன் இகழ்ச்சியே. ஆனால் அது கல்வி கற்றோர்

எவரையும் விடவதில்லை. அவரவா அறிவின் முதிர்ச்சிக்குத் தக்கவாறு அது தன் னனவில் மாறுபடுமே யன்றி எவரையும் பற்றாது விடாது. அதற்காகவே, கடலே யனையம் யாம் கலவியா லென்னும், வடலே றனையசெருக் காழ்த்தீ—வட்டலே எனக் கல்விக் கறபோரா எசசரிக்கப்படுகிறான். அறிவுடையோர் அதைத் தெரிந்து அசெருக்கைக் கலாவதுமுனை. அன்றேல அதன் வலியையுடக்கித் தம வசப்படுத்துவது திண்ணம். அது போல நானும் இதுவரையில் என கல்வியே மேனமை யுடைத் தெனக் கருதியிருக்கேன். இப்போது தமது வித்தையைக் கண்டவுடன் அது என் கல்விக்குத் குறைத்ததாகத் தோற்ற வில்லை. ஆனால் ஒருவர் கற்ற விசேஷக் கல்வியைப் பிறாக்குக் கற்பிப்பதே மேனமையுடைத்து. அதைக் கற்கும் ஆர்வம் உடைய யாக்குப் போதிக்காது ாறைததால் அகநலவி அவனோடு மறைவதன்றி அவனும் கொடிய பிரம்மாக்கூடனாகப் பிறந்து வருந்துவானெனச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் தமக்கு மனமிருக்குமாயின் தம்முடைய வித்தையை நான் கற்கவும் என் விதையையத் தமக்குப் போதிக்கவும் தயாராக இருக்கிறேன்” என்றான்.

இதுபர்னன் வாகுவன் சொல்லிய முதுமொழிகளையும் இனிப் வசனங்களையும் கேட்டு மனமகிழ்ந்து ‘அவ்வாகுவன் சொல்லியபடியே அகநலவிரதயம் என்னும் விதையை வாகு வனுக்குப் போதித்துக் குதிரைகளின மனமறியும் சிறந்த விதையைத் தான் கற்று மகிழ்ந்தான்.

வாகுவனாகிய நான் இருதுபர்னனிடத்திலிருந்து அவ் வித்தையைக் கற்றவுடன் அதுவரையில் அந்நாளே அவன் நிழல்போல் இடைவிடாது அவனைப்பற்றிக் கொண்டிருந்த கவி அவனை விட்டு நீங்கி அவன் உட்கொண்டிருந்த விஷத்தைக் கக்கிக்கொண்டு அப்பால் நினான்.

அக்கல்பைக் கண்ட நான் வெகுண்டு கண்களில் நெருப்புப் பொறிபறக்க விழித்துப்பார்த்துத் தானடைந்த துன்பத்துக்கும்

சிமமெக்கும் சாரணமாகிய அவ்வஞ்சக்கக் பைச்சபித்து வருத்த எண்ணவகொண்டதை அறிந்த நலி பயந்து “இனி நான் கும்மா இருந்தால் இச்சத்தியவாஸுடைய சாபத்தாலும் வருத்த வேண்டும். இவன் அடைந்த தன்பததுக்குத் தக்கபடி என்னைச் சபிக்கப்படுதால் என்றற் பொருக்கவும் நீக்கவும் கூடுமோ” என நினைத்து நானைப்பாத்து ‘அரசனே, உன்னிலுஞ் சிறந்த சத்தியவாஸும் தயாந்தியுமுண்டோ? நீயே என்னைச் சபிக்கப்படுதால் நான் அதை மறுக்கவும் கூடுமோ? உன்பெருமையையும் தமைபதின கற்பையும் அறியாமல் உங்களுக்குத் தீங்கு செய்யத் துணிந்தேன். அதற்குப் பலன் அனுபவித்து விட்டேன். இதுவரையில் என் வயிற்றில் வைத்திருந்து இப்போது கக்கிய விஷத்தை நின் கண்ணாலேயே பாரத்தாய். இக்கார்க்கோடகன விஷத்தால் எரியுண்டி நான் பட்டபாடு எனக்குத்தான் தெரியுமே அல்லதுவேறொருவர் உணரவும் முடியாது, அதை வர்ணிக்கவும் எனாலாகாது. உன்னையே நான் பற்றி இருந்தமையால் கார்க்கோடகன உன்னைக் கடித்தாட்டிய விஷத்தை யான உட்கொள்ள நேரிட்டது. அதுவும் பத்தினிக்கடவுளாகிய தமையாதி இட்ட சாபத்தின் பலனே. இவவிஷத்தை உட்கொண்டு இன்றுவரையில் அச்சாபத்தால் வருத்தி இப்போது தான் அதினின்றும் நீங்கினேன். உன் முறையில் நீயும் சபித்தால், கருணைக்கடலே! அதை ஏற்கும் வலியற்றவனாக இருக்கிறேன். இளைத்தோரைக் காப்பது உன் இயல்பன்றோ? தேவோதிரன் வற்புறுத்திச் சொல்லியதையும் கேளாமல் காமமயக்கத்தால்பின் விளைவதை அறியாது தலையிட்டுத்தவித்தேன். உலகில் வஞ்சகர்கள் தமது வஞ்சகத்தால் பிறருடைய அழியும் பொருளை ஒழித்து அவர்களை வருத்தினபோதிலும் தாம் செய்த வஞ்சனையின் பலனாகப் பிறர் துன்பத்தைவிட அனேக மடங்கு அதிகமாக வருந்துவார்களென்றும் கடைசியில் தம்மால் வஞ்சிக் கப்பட்டவர்களையே அடைந்து அவரை வணங்கித் தமது குறைகளை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டும என்றும் யாவரும் அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு நானே உதாரணமானேன். நீ சான்றோனாக

யால் தந்திறை தீர்வுடனார் தார்ந்து பிறர்க்குறாஉ", வெங்
 துறையீர்க்கிப்பார் விழையோர்" என்றபடி, இப்போது உன் சாபத்
 தால் வருதல்போகிற என் துன்பத்தை நீக்கவேண்டும் உன்
 முன்னோர்கள் தேவர்களுக்கு நேரிட்ட விபத்துகளை நீக்கி அவர்
 களை மகிழ்விப்பதே தமது கடமையாகக் கொண்டவர்கள் நீயும்
 உனது முன்னோர்கள் கொள்கையைப் பற்றியவன் என்பதற்கு
 நீ தேவர்களுக்காகத் தமையத்தியினிடத்தில் தூதுசென்றதே
 போதுமான சாக்ஷியன்றோ! நானும் தேவர்களில் ஒருவனல்லவா?
 சகாத காரியத்தைச் செய்ததால் தலைகுனிந்து நிற்கின்றேன்.
 அது நியாயமாகாணே. சத்திபததுக்குமுன் அச்சதியம் தலையெடு
 குமா? தலையெடுத்தாலும் அது நீடித்திருக்குமோ? அது மின்
 னல்போல் தோன்றுவது கணபபோது; தஞ்சுவது எப்போதும்.
 அதன் தன்மை முற்றுமறிந்திருந்தும் அவ்வறிவழிதான் அதைக்
 கைக்கொண்டதற்காக இதுவரையில் நான் பட்ட துன்பத்தைப்
 போல் எவரும் படமாட்டார்கள். அவ்வாறு வருதலு என்னைக்
 காததால் உன் புகழ் கறைபடுமோ; உன் சத்தியம் குறைபடுமோ.
 ஆடவாக்குச் சத்தியமும் பெண்களுக்குக்கற்புமே சிறந்த அழியாச்
 செல்வம் இவை நீங்கிய மற்றவை எல்லாம் அழியுஞ் செல்வம்.
 இவற்றைக்கொண்ட நீயும் தமையத்தியும் அழிபாத புகழுடம்பு
 படைத்தீர்கள்.

ஆடவாக்குச் சத்ய மரிவைக்குக் கற்பும்போற்

பீடமைந்த செல்வம் பிறிதுண்டோ—தேடரிய

அப்போருளே யெப்பவத்து மொப்பில்லா வைப்பெனவே
 செப்புவதே உன் சரித்திரம்.

உங்கள் பெருமையைச் சொல்ல என்னாலாகுமோ. நான்
 உனக்குச் செய்த தீங்கைப் பாராட்டாதே. இனி நான் உன்
 பெயரைச் சொன்னவர்களைக் கூடப்பீடிப்பதில்லை. அருட்கடலே,
 உனக்குற்ற சிறுமையானது உன் பெருமையை விளக்கிற்றென்று
 மதிப்பாயாக. எவரும் பிசுருவது பெரும்பான்மை; அதைப்
 பொறுப்பதே மிக மேன்மை. ஆகையால் என பிசையைப் பொறுத்

துக்கோண்டு உன் கோபத்தைத் தோப்பாயாக” என்று கவி இரந்து கேட்டனன்.

களன் இயற்கையாகவே கருணைக் கடலாகையால் தானடைந்த துன்பமெல்லாம் மறந்து கலியின் பரிதாபக்காட்சியைக் கண்டு மனமிரங்கித் தன் கோபம் தணிந்து “தேவ, தம்மைக் கோபிப்பதில் பயனெனவு. என் ஊழ்வினையை என்னைத்தவிர வேறு யார அனுபவிப்பார்கள். ஊழ்வினைக்கு எவரை வெறுப்பது? உம்மீது எனக்குக் கோபமில்லை. நான் போயவருகிறேன்” என்று விடைபெற்றுக்கொண்டு தேரேறினான்.

அக்கொடிய சனியும் அத்தான் றிமரத்தின் மீதேறித் தன் துன்பம் நீங்கிக் களித்திருந்தான்.

தேவியைக் கண்ணுற்ற படலம்.

விண்டமேன்மலர் நழவின விளரியஞ் சுரும்பு
ருண்டுதுஞ்சுதார் றிடதர்கோன் றேர்கடி தோட்டி
மண்டு தீயபுனலகழிக்கும் மாமதிக் குடுமிக்
கொண்டல் கண்படு குண்டினபுரத்தில் வந்தடைந்தான்.

களன் கலிநீங்கியபின் களிப்படைந்து சத்தியத்தின் பெருமைமையும் அதன் வலியையும் உணர்ந்து மனங்கிழந்து தமையத்தியின் கிலைமையை அறிய மனங்கொண்டு தேரை முன்னிலும் பன்மடங்கு விரைவாகச் செலுத்தி அனேக யோசனை தூரத்தை அரைநாழிகை வழிபாக்ககடந்து விதர்ப்பாட்டுத் தலைக்காகிய குண்டினபுரத்தின் மாளிகைகளின் கொடிமரங்களையும் உயர்த கோபுரங்களையும் வெகு தூரத்திலிருந்து பார்க்கப்பார்க்கத் தமையத்தியின் மீது காதல் மிகுந்து அவளைக்காணக் காற்றுகப்பறந்து வருபவன்போல் பூமியில் கால்படாது பாயந்து செல்லும் குதிரைகளால் ஈர்க்கப்பட்ட அழகிய தேரிலமர்ந்து அதைச் செலுத்திக்கொண்டு குண்டினபுரத்தின் அகழிமையும்

மதிவேயும் கடந்து வருகையில் அகதேவ நிருண்ட மெகபடலங்கள் கடலினின்று மெழுகு ஆகாயத்திற் பரவி மபோது ஒன்றை ஒன்று உராய்ந்து குமிழுவதுபோன்ற ஒலியுடன் செல்ல அவ்வொலி பைக் கேட்ட தமைபத்தி தானிழந்த செல்லம் தனக்கு மீண்டிங் கிடைத்தாற்போல விரைவெழுந்து ‘இப்போது வருவது தேவராயின் இவ்வொலியோடு கேள்வாடபெவா நிடைபெருச சக்கர வாதியின்றி வேறொருவருமல்ல’ என காதலரை இதை உராயத்தொடங்காதுவிடில் இனி உயிரை வகதிருப்பதில்லை’ எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டு அந்தேவரால் பைக்கெட்டுத்தோய் மமனம் பூரித்தான்.

வீமன் நெருங்குந் தோ வந்துகொண்டிருக்கும்போது நன்னும் இருதுபன்னும் தமையத்தின் சுயமவரத்திலேயே மனமுடையவராகையால் நான் முதல சுயமவரக்காலத்தின் அந்நகரின் அவ்வகாரங்களைக் கண்ணுற்றிருந்தபடி அப்போதும் இருந்த தாவெனச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கும்போது கொடிச்சிறை இழந்த கம்பங்களும் பெரலிவழிந்த மாளிகைகளும், விழாவிழந்த வீதிக்கூறமாகக் காணப்பட்டன. அந்நகரத்தார தமது குடாரத்திக்கு விபத்து நேர்ந்தாற்போல வாடிய முகத்தோயி தோன்றினா. உற்சாகம் எனப்படுத அந்நகரத்தின் உதிக்கவில்லை. பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளையும் வெறுத்தார்கள். எவரும் வெறுப்பும் விரகத்திபுகுந்த வார்த்தைகளோடு ஈடுசரித்தனர். கடல முழங்கத்தோடு ஒப்பிடக் கூடிய ஒலிமிஞ்சாத அந்நகரமானது இடிமுழக்கங்கேட்ட அரவமாயிற்று. சோதிப்பாரினமையால் சோலைக் கொல்லாம் சுரமாயின. முன்னே சுயமவரப்பதலிட்ட விலதாரமான பாகமும் பாழடைந்து பொட்டலாயிற்று. இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டே அரண்மனைக்குப் போகும்போது அவ்வரண்மனை அனேக வருஷமாக அரசனாவிட்டுப்போன மாளிகைபோலவும், திருமகள் நீங்கிய தாமரை போலவும், ஒளி மழுங்கி வளங்குநான்று மங்கலியமிழந்த மாதைப்போலவும் தோற்றியது. இவற்றைக்கண்ட நான் சந்தேகித்து ‘இரண்டாம் சுயம்வரம் நடக்கும் நகரம் இதுதானே; அல்லது நான் பிரிந்தமையால் தமையத்தி

அடைந்த துன்பம் இவ்வளவு என்பதை அளவிட்டுக் காட்டும் நகமோ! சமையல்து என்னைக் காண்பதற்காகத்தான் இவ்வுபாயம் செய்தாள்போலும், ஆராய்ந்துபாராமல் அவன்மீது குற்றஞ் சூழத் தினேனே” என்று தமையல்துயின் கற்பின் வன்மையைப் புகழ்ந்துகொண்டே தேரை அரண்மனை வாயில் நிறுத்தினான்.

இருதுபர்னன் மிசவும் விரைவாக விதர்ப்பன் நகருக்குச் செல்லவேண்டுமென்ற எண்ணமே முதன்மையாகக்கொண்டவனாகையால் அங்கே வேறு தேர்ச்சு ஒன்றும் காணப்படாமல் தான் எல்லோருக்கும் முன்னாலேயே வந்து விட்டதைக் குறித்து மனங்குறித்து வாருவனாகப் பிரியவசனங்கூறி அவனைப் புகழ்ந்து “வாருவா, உன்னையன்றி வேறேருவர் இதேதேரைச் செலுத்தியிருப்பாராயின் நான் இவ்வளவு சீக்கிரம் எல்லா அரசுகளுக்கும் முன்னாலே வந்திருக்கமுடியாது. நான் உன்னாலேயே ரோனமையடையப் போகிறேன். நீ எனக்கு இந்தச் சமையம் உரையிபாடக் கிடைத்தது நான் அனேக மற்றவர்களில் செய்த புண்ணியமே யன்றி வேறல்ல என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நீ இத்தேரை இவ்விடத்திலேயே நிறுத்தி விட்டு இங்கேயே இரு. நான் வீமராஜனைப்பாராதி வருகிறேன்” என்று மிசவும் விரைவாக உட்புகுந்து வாயில் காப்போரக்குத் தெரிவித்தான்.

அதை அக்காவலர் வீமராஜனுக்குத் தெரிவிக்க வீமராஜன் எதிராகொண்டதைத்து இருதுபானனுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதைகளைச் செய்து ஓர் அரி ஆசனத்திலிருத்தி “அரசே, தன்னியானேன். தமது காடு சுயக்கஷமாக இருக்கின்றதா? தமது குடிசை சமாதானமாகத் தமது செங்கோலை வீசுவாசிக் கிருந்தாரா” தம்மைக் கண்டு அனேக வருடங்கள் ஆயின. தாம் அன்புடன்து இங்கருக்குக் கெழுந்தருளிய காரணம் யாதானு முண்டோ” என்னாலாக வேண்டிய காரியம் யாதேனுமிருந்தால் தடையன்றிச் சொல்லலாம். தமது நல்லரவினால் என்னையறி யாமலே என் மனம் பூரிக்கிறது. என் வலது கண்ணும் தோளும் துடிக்கின்றன. ஆனால் தாம் திடமென விஜயம் செய்ய

தமையால் உள்ளாக கருததைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்று.

இதைக் கேட்ட இருதுபான்னர் ஒன்றுக்கு சொல்லத்தோன்றாமல் அம்மாளிகையை சுற்றிப் பாகுதமடோது மணக்கோலம் ஒன்றும் காணப்படாமையாலும் அவனைத் தவிர வேறு அரசர்கள் அங்கே வராமையாலும் இது ஏதோ விசேசமாக இருக்கிறது, என்று நினைத்துக்கொண்டு வீரமாரஜனைப் பார்த்து “அரசே, தமது எண்ணப்பட்டி எனக்கு மகிழ்ச்சிக்குக்குறைவில்லை. தமமைப் பார்த்து வெகு நாள்யிரியு என்ற எண்ணம் சில நாட்களுக்கு முன் என மனத்தில் தோன்றி விருத்தியடைந்து வந்தது, அதற்காகத் தமமைப் பார்த்துப் போகலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இயகுவதே” என்று.

வீரமாரஜன் அவ்வாறனுக்குப் பிரியவசனங்கூறி அவனுக்குத் தனிமாக ஒரு மாளிகையை அலங்கரித்து அவனே தவருமபடியுமாய் இருதுபான்னர் அம்மாளிகைக்குச் சென்று மனங்கிலேசமுற்றுப் பித்ததுக்கொண்டி மேலேபார்த்துப் பின் வருமாறு தானே எண்ணத்தொடங்கினான். “இவ்வான் விசேசமாக இருக்கிறதே, பிராமணன் தமையநிகுச் சுயமவரம் என்றுதானே சொன்னான். அதையும் இரண்டாம் சுயமவரம் என்றும் அதற்கும் காரணமும் விபரமாகச் சொல்லினானே இவனே எனனைத் தவிர வேறொருவரையும் நான் காணவில்லையே. ஒருவேளை சுயமவரம் முடிந்து போயவிட்டதோ. ஐயோ, தமையநதி, நான் வருவேன வருவேனென்று எதிர்பார்த்திருப்பானோ. மாலேகுட்ட வந்தபோது அதை அரசர் கூட்டத்தில் என்னை எங்கெங்குத் தேடினானோ. என்ன என்ன நினைத்தானோ. எண்ணப்பேரல் நற்பிக்கத் துரோகி உலகில் ஒருவருமில்லை. அவன் எனப் பரிசு கொண்டகாதலை மறக்கமாட்டான். எண்ணப்பார்க்கிலும் எல்லா விதத்திலும் சிறந்த நளச்சக்கரவர்த்தியை மணந்தும என்னை மறவாதிருந்த தமையநதியா என்னை இனிமேல் மறக்கப்போகிறான். அது ஒருநாளில்லை. ஆனால் பிராமணன் நாளேக்குச்

சுயவ்ரம என்றல்லவே சொன்னான். ஒருவேளை அந்தப் பிரம மண்ணுக்குப் பைத்தியம் உண்டோ. இல்லாவிட்டால் வீரராஜன் என்னை 'நீ வந்த காரியம் என்ன, என்று கேட்பாரோ. அவருக்குத் தெரியாமல் சுயவ்ரம நடக்குமோ. அவர் என்னைக் கேட்டதை நினைக்குமோ என மனம் புண்ணுகிறேன். ஒரு கால், தமையாதி இரட்சியாக எனக்கு மாத் திரம சொல்லியுணர் பினுனோ. அப்படி யிருந்தாலும் வீரராஜனிடத்தில் இதைநான் தெரிவிக்காமல் அவர் சேட்டதற்குச் சாதாரியமாகப் பதில் சொல்லிவிட்டு வந்தது கல்விதான். இவ்ருவராக இருந்தால் எமாந்து இரட்சியதை மெளிப்படுத்திவிட்டு வந்த காரியம் நடவாமல் போய்ச்சேருவார்களே ஆகவே நான் தமையாதியைவிட்டுப் போய் ஏதரை வருடி ராபிறென்பது உலகம் முழுதும் தெரிந்த விஷயம் அவன் இதனைநான் இறந்துபோயிருப்பான். அதற்குத் தடையே இல்லை. ஒருவேளை திரும்பி வந்தாலும் அவனுக்கு நாமிலலை நகருவிலை! அவன் பிழைப்பு ஆண்டியைப் பார்க்கிலும் கேடாசப் போய்விடும். ஆகையால் தமையாதி அவனை இனிமேல் விருப்பவேமாட்டான். இனி எனக்குத் தான தமையாதி, நானேக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிடும். என நான் அவ சாப்படவேண்டும்" என்று பைத்தியம் பிடித்தவன்போல் பதற்கிகொண்டிருந்தான்.

வாருவனாகிய நளன் குதிரைகளாகத் தேரின் தவிழ்த்து விட்டு இளைப்பாற்றித் தண்ணீர் காட்டிக் கட்டிப்புலபோட்டு அரசனுக்குச் சமையல் செய்வதற்கு அன்றோடு அவனைப் பிடித்த சனியும் தன்புறம் தொலைத்தென தலைமுழுகுவன போல் ஸநானஞ்செய்து மடைப்பள்ளியிற் புருந்து சமையல்செய்து கொண்டிருந்தான்.

முனடி தேரொலியைக் கேட்டுச் சந்தேகப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தமையாதி தன் உயிர்த் தோழியை அழைத்து "அன்னமே, இப்போது இங்கு வந்திருக்கும் அரசனுக்குத் தேரோட்டிக்கொண்டு வந்தவர் நமது ஸித்தராட்டுச் சகசரவர்த்திதானே

எனப்பார்த்துத் தெரிந்து அவா செய்யுந் காரியங்களை யும் துட்ப
மாக அறிந்து வரவேண்டும்” எனருள்.

அததோழி அநிவிலாவாக நான் சமைத்துக்கொண்டிருக்கும் மடைப்பளப்பை யடைந்து நாளைககண்டு “ஐயா, தவ
களைப் பார்த்தால் பகருவமான குணசாலியாகத் தோற்றுகிறது
தாம் யார்” தங்கள் வேலை என்ன இவ்வு எதற்காக வந்திருக்கிறீர்கள்” என்று நயமாகக் கேட்டான்.

நான் அததோழியை நோக்கி “நவகாய, நான் இங்கு
வந்திருக்கும் இருதுபாணமகாராஜனுக்குரிய ஊழியன். உலகத்
திய கணவனைப்பிரிக்க கற்புடைய மாதர்களெல்லாம் புனர்
விகாகம் செய்துகொளவது வழக்கமல்லவா. கணவன் சமீபத்தில்
இருக்கும் வரையில் தானே கறபோடிருக்கவேண்டும். சாஸ்திர
ரங்குளிலும் அப்படிச்சாணே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன்
படியே இங்கேயுள்ள அரசன் புத்திரியும் தன் கணவனைப்
பிரித்த பிறகு வேறொருவரைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்
பொருட்டு இரண்டாவது சுயமவரம் ஏற்படுத்தியிருப்பது உனக்குத்
தெரிவிக்கக்கலாமே. அதற்காக அவளை விருமபி வந்திருக்கிற
என் அரசனுக்குத் தேரோட்டிக்கொண்டு வந்தேன்.
என்போ வாருவனென்று சொல்வார்கள். எனக்கு ஒரு நாளைக்கு
ஆபிரம் பொன் சம்பளம். எனக்குச் சமைக்கவும் தெரியும்”
எனருள்,

தோழி “ஐயா, தாம் பேசுகிற வேடிக்கையாக இருக்கிற
து. சமையலென்றால் கெடுபயில்லாமலாகுமோ. இவ்விடத்
தில் புனையக்கூட இல்லையே. இனித்தான் சமைய லாகப்
போகிறதோ. நீங்கள் வந்து கெடுதேரம் ஆய்விட்டதுபோலி
ருக்கிறதே. இது கையில் எடுத்து அரசன் புத்திரியின் தவறு
தலைப்பற்றி ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தீரா. இது மிகவும்
சாதாரணமல்லவா. விவாக காலத்தில் அக்கினிக்கு முன்பாக
நின்று தன் உயிருள்ள வரையில் அம்மணமகளைக் கைவிடுவ
தில்லையென உறுதிமொழிகூறிய மணமகன் யாதுகாரணமு
மின்றித் தன் மனைவியைவிட்டுப் பிரிவது மீறிவதற்கு உல

மான குற்றஞ்சாற்றுவதும் சாஸ்திரங்களில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டவைகளோ. பெண்களுக்கெரிய கற்புவற்றைப்போலப்புகு வதாகளுக்கெரிய சத்தியவெறியும் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடியதுதான். அப்போது தானே இருவருக்கும் ஒற்றமையும் காதலும் விரதநிபாகும். பெண்கள் மாத்விதம் தமக்குரிய நன்னைநிலைவாதிருந்தும் புருஷர்கள் உதையுனாந்து அப்பெண்களை வெறுத்துத் தம் மனம்போன வழியே போவாநாயின, அவர்கள் செயலாகிய பெண்கள் தமக்குரிய நலவெழுத்தகத்தினின்றும் மாறுவதற்குரிய வழிகாட்டித் தருவியன்றோ. எவருக்கும் பிறர் செயல் குற்றங்களைப் பிரகாசிக்கும். உலகில் கற்புடைய பெண்களும் கற்பை விருமபும பெண்களும் எமதவஞ்ஞடையபுத திரியின் பெயரைக் காலையிலும் மாலைவிலும் துதிக்கவேண்டும். அம்மாதரசியின் உட்கருத்தை அறியாத நாம் வாயில் வந்தபடி பேசுவோமே யானால் கற்புடைய பெண்களை யித்தக பாவத் துக்காள்கிச சுருஷில் விழுந்து அழிவோம்” என்றான்.

நான் “பெண்ணே, நீ சொல்வது மெய்தான். எனக் கென்னவதரியும் முன்பின் அறியாதவ எந்தோ சொல்லி விட்டேன். இவற்றை எல்லாம் வெளியே சொல்லாதே. நான்சமைக் கப்புத்தால் எனக்கு நெருப்புவேண்டியதில்லை. என கைபட்ட அளவில் தித்திப்பு புளிப்பு உவர்ப்பு துவாப்பு கார்ப்பு கைப்பு எனும் அமசுவையோடு கூடிய உணவாகும். இம்மாத்விதமே! நீர் வற்றிய பாலைவனமாயினும் நீர் சுரக்கச் செயவேன். எவ்வளவு தெரிந்தாலென்ன எல்லாவற்றிற்கும் அறிவிஷ்டம் வேண்டுமெனக்குத் தெரிந்தவைகள் பெரிய அரசர்களுக்கும் தெரிந்திருந்தால் எவ்வளவோ பெருமையடைவார்கள்” என்று சொன்னான்.

தோழி “நீர் சொல்லியவையகெல்லாம் சாமானியர்க்குத் தெரிந்த விஷயமாக தோற்றவில்லை. இவை எமது மன்னாதி மன்னனாகிய நாசக்கரவர்த்தி ஒருவருக்குத் தான் தெரியுமே யல்லது வேறொருவருக்கும் தெரியாது ஒருவேளை நீர் அவரிடத்தில் பல நாள் தொண்டு செய்து இவற்றைக் கற்றுக்கொண்டீரோ? அப்படி

யானால் அவரிப்போது எங்கே இருக்கிறா. சமக்குத் தெரிவிந்நுத் தால் சயவசெயது அவ்விடத்தை யாவது எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும” என்று வியாராகக் கேட்டாள்.

நான் “மாதே, உலகத்தில் சாமர்த்தியம் ஒருவரிடத்திலேயே தங்கி இருக்குமென நினையாதே. தனவேவிடத் செட்டிக்காரன் உலகில்லையென நினைத்து இறுமாந்திருப்பவன் மகாமூடன். அவன் அவ்விறுமாப்பால் கற்றேனா இடித்து அவரிடத்திருந்து தெரிந்து கொள்ளக்கூடியவற்றை இழுத்து பட்டிப்போன மரம் துர்ரவிடாது மடிப்பதுபோல் அவன் கற்ற கடுசனவ சல்வியும் பெருகாமல் நாளுக்கு நாள் குறுகியுழிந்து போமாறு செய்துகொண்டிருன். ஆகையால் எதுவும் நனச்சக்காவாதிக்குத்தான் தெரியும் என்று நினையாதே. நனச்சக்கரவர்த்தியின் போமாத்திரம் கேட்டிருக்கிறேனே யல்லது அவரை நான் பார்த்ததுமில்லை, இவைகளை அவரிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளவுமில்லை, அவர் இருக்கும் இடமும் எனக்குத் தெரியாது” என்றான்.

இவற்றைக் கேட்ட தொழி தமையந்தியை அடைந்து தனக்கும் வாக்குனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை முற்றுதெரிவித்து “அமணி, அவா பேசுவதும் இரண்டாம் சுயமவரத்தில் கோபங்கொள்ளுவதும் பார்த்தால் நமது சக்கரவர்த்தியாக இருக்கலாமோ எனச்சந்தேசிக்கலாம் உடையும் உருவமும் வெறுக்கத்தக்கனவாக இருக்கின்றன. அவர்தரித்திருக்கும் காதை தண்ணீரைக் கண்பெல தலைமுறையாகியிருக்கும்போலிருக்கிறது. அமது சக்கரவர்த்தியின் அடையாளங்கள் ஒன்றுவது காணப்படவில்லை. அரசா கெட்டாலும் அவாகளுடைய கம்பீரமும் அழகும் போகாமோ? அவரைப்பார்த்தால் சரிமான சமையல்காரனாகவே ஒரே கறுப்பாக இருக்கிறோம்? அவர் தலைமயிருக்கும் உடம்பின் நிறத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லையே. திரிலோகத்தரசரும் விரும்பும்படியான தில்லிய காந்தியையுடைய நமது சக்கரவர்த்தியின் மீதம் எவ்வாறுபுகலாறானும் இந்த நிறத்துக்கு வருமோ, ஆனால்

நெருப்பில்லாமல் - சமைக்கத் தெரியும் என்றும் சொல்லுகிறார். எனையும் நம்பவுட்கூடவில்லை. நம்பாமலிருப்பது எட்டவில்லை” என்றான்.

சமையாதி சற்று ஆலோசித்து “வாகுவனைப் பெயரையுடைய இவாதம் பாசக்கரவர்த்தியாக இருக்கவேண்டும். அவரன்றி வேறொருவரும் நெருப்பின்றிச் சமையல் செய்யமாட்டார்கள். ஆனால் உருமாறி இருப்பதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. இன்னும் சோதனைகளால் சந்தேகமின்றி அறிந்து அவரை வரவழைக்கலாம் எனத் தீர்மானித்துத் தோழியையழைத்துத் “தோழி, அவர் நெருப்பில்லாமல் சமைக்கத்தெரியும் என்பதை நாம் பரிசோதித்துத்தான் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிமேயல்லது அவர் சொல்லும் வாதையை ஏல் நாம் எவையும் தீர்மானிக்கக் கூடாது ஆகையால் நான் கொடுக்கும் அரிசி முதலியவற்றை இப்பாத்திரங்களில் எடுத்துக்கொண்டுபோய் அவரை யெப்படியாவது சமைத்துத் தருமாடிதாகக் கேட்டு வாவகிக்கொண்டு அவ சமைக்கும் விதத்தையும் தெரிந்துவா” என்றான்.

தோழி அவற்றைக் கைக்கொண்டு வந்து நானுக்கெதிரில் வைத்து வாடிய முகத்தோடி “ஐய, தமக்குத் தாமமுண்டு, எம்தாசி சுமார் வழரை வருடிகாலமாக அன்னம் என்றால் வேப்பங் காயென வினைத்து வெறுத்துவதோள். இன்று தாம் சமைத்த உருசியுள்ள பதாரத்தங்களின் வாசனையால் அன்னத்தின்மேல் விருப்பமுண்டாகி எனனை அழைத்து, இவ்வகை உருசியுள்ள ஆகாரமாக இருந்தால் கொஞ்சம் சாப்பிடலாம்போலிருக்கிறது. உன்னால் கூடுமானால் எப்படியாவது கொஞ்சம் வாவகிவதால் உனக்குப் புண்ணியமுண்டு எனக்கெஞ்சுகிறாள். அவ்வாத்தை களைக்கேட்கும்போது என்மனம் குழைகிறது. தமக்கும் சமைப்பதென்றால் பெரிய காரியமல்ல. ஆகையால் இச்சாமான்களைத் தம் மிடத்துக்குக் கொண்டுவந்தேன். தயவுசெய்து என்மனமுறிதலை, அங்குகரிக்கவேண்டும். ஏழைகளாகிய மாதர்களைக் காப்பது பெரும் புண்ணியமல்லவா” என்று கெஞ்சினாள்.

நான் பெண்களின் தந்திரம் அறிந்தவனாயினும் ஒருவேளை தமைய நதி தன கைப்பாகத்தை வீரு மயி யூருககலாமென நினைத்து அப்பொருள்கள் வைக்கப்பட்ட பொற் பாத்திரங்களைக் கீழேவைக்கச்சொல்லி தனது திருக்கரத்தால் சொட்டவளவில் அப்பாத்திரங்களில் அதுசுவையோடுசுடிய நறுமணமிகுந்த நால் வகை உண்டிகள் நிரம்பின.

இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சோழி வியப்படைந்து அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு அதிவிரைவாக ஒழுத தமையநதியினிடத்தில் வைத்து “அஃமணி, இசெனை ஆசாரியம்! நெருப்பில லாமலே இப்பாத்திரங்களை அவா தொட்டவுடனே இவ்வகை பதார்த்தங்களாயின. இது ஜாலவிக்ரையே அல்லாமல் வேரல்ல. அவா செய்தவற்றை யெல்லாம் என கண்ணாலேயே பார்த்தேன. இது விஷயத்தில் நாம் சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை” எனருள்.

அவள் சொல்லியதைக் கேட்டு மனமுயங்கு அப்பதார்த்தங் களின் சுவையும் மணமுங்கண்டு மனமப்யுங் “எனனையதுக்கு இவ்விதிபும வந்ததோ” என மனம்பதைத்துத் தனக்குள் ஒரு வாறு பொறுத்துக்கொண்ட தன குழந்தைக்குருவரையும் அந்நா னிடத்தில் அடைத்துக்கொண்டு போகுமபடியாகத் தோழிக்குக் கட்டளையிட அவள் அக்குழந்தைக்கோ அடைத்துக்கொண்ட நாளா னிடத்தில் வந்துசேர்ந்தாள். அக்கால்

மக்களைமுன் காணு மனநடுங்கா வெய்துபிராப்

புககெடுத்து வீரப் புயத்தணையா—மக்காணீர்

என்மக்கள் போல்கின்றீர் யாமகக னென்றுரைத்தான்
வன்மக் களியானே மன்.

அந்தக் குழந்தைகளைப் பார்த்தவுடன், எழரை வருஷ காலம் அவர்களின் முகத்தைக்கூடக் கண்டிகளிக்கக் கொடுத்து வைக்காமல் அயல நாட்டில் உருமாறிக் கஞ்சரிகக வேண்டிய வினைசூழ்தமையால், தான் வெகுநாளாககு முன்னே விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் வருந்திச் சோகத்தால் மயங்கி இருந் தபோது தன்னையறியாமற் சென்ற பொருளானது சாலைய மய

படியும் தன்னைத் தேடித் கொண்டு வந்தாற்றோலவும், இனி அடையப்போவதில்லை யென கினைத்திழந்த தனது இரண்டுகண் களும் திடீரெனத் தனக்குக் கிடைத்ததாற் போலவும், மன மகிழ்ந்து இருபுயங்களும புரிந்தது தன்னை அறிவாது பெழுந் திருந்து ஓடி அவர்கள் இருவரையும் தனது இருகைகளால் தழுவிச் சுவகந்தி பதுமாதி யென்னும் இரண்டு மிகிலோயும் தனது இரண்டு சரங்கலில் கொண்டவனடோல் அக்குழந்தைக் கிருவரையும் மாடோடனைத்து அவாசளுடைய மிரதுவான உடலானது தன் தேசத்தில் பட்டமாதிரித்தில் புளகாங்கித னாக் முகத்தோடு முகத்தைத்து உச்சிமோந்து செந்தாமரை போன்ற அவாசளுடைய கைகளிலும் கண்ணாடிபோன்ற அவர் களுடைய இருகண்ணங்களிலும் முத,சமிட்டி அலாந்த செந்தாமரை குரியனைக் காணுது குவித்துபோல் தன்னைக் காணாததனால் அக் குழந்தைகளின் முகவாட்டத்தையும், துக்ககருநிறையும், சளிப் பிணமையையும், தேசத்தினி குன்றியதையும் கண்டு தன்னை அறி யாது தன்கண்களினினையும நீர் ஆரூகப்பெருக் அவர்களை உண்ண விரும்புவனபோல தன் காதலின் அன்புகருத தக்கபடி அவா களிடத்தில் கொஞ்சி விளையாடத் தகுதியான நிலைமையில் அவன் அப்போது இல்லாமையால் அவாசளுடைய அழகுவாயத்த முகத் தையும் தான் விட்டி நீங்கிய காலத்துக்குள் விருத்தியடைந் திருக்கிற கம்பீரத்தனமையையும் விடாது பார்த்துப் பார்த்துப் பேசுவதற்கு நா வெழாமல் ததவரித்துப் பின் ஒருவாறு தன் னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு அக்குழந்தைகளைப் பார்த்து “குழந்தைகளா உங்களைப் பார்த்தால் சாமானியராகத் தோன்ற வில்லையே. ஒருவாறு எனக்குந்தக்கள போல நீங்கள் காணப் படுவதால் உங்களைக் கண்டவுடன் என குழந்தைகளின் ஞாபகம் எனக்குண்டாகி அவர்களைத் தழுவிதுபோல உங்களைத் தழுவி முத்தமிட்டேன. உங்களைப் பார்த்தால் அரசவம்சத்தைச் சொந்த குழந்தைகளாகத் தோன்றுகிறீர்கள். உங்களைப் பெற்றசத்தியவா னும் சத்திபவதியும் யாவரோ? உங்கள் நாடு இரோடல்லபோலிருக் கிறதே. உங்கள் அழகிய முகம் வாட்டமுற்றிருக்கக் காரணம் என்ன? அடுத்ததுகாட்டிப் பனிங்குபோல் நெஞ்சம் உடுத்தது

காட்டுமுகம் என்றாற்போல உங்கள் முகத்தைப்பார்க்கும்போதே நீங்கள் ஒருவராலும் நீக்கமுடியாத பெரியதுக்கட்சால் வருந்துகிறீர்களென்பது செளியாய்க் கொள்கிறதை உங்களுக்கும் துன்பம் கேரிடலாமோ? உங்களைப் பெற்றோர்கள் பெரும் பாககியசாலிகளாயிருக்கவேண்டும் இவ்வகரம் உமது நகரமல்லாவிட்டால் நீங்கள் இப்போதிருகுவந்திருக்கக்காரணம் என்ன” என்று மிகவுமஅன்போடு, முனையே அவர்களைத் தழுவி அவர்கள் உடலைப் பரிசுத்தசால் தன உடல் நல்ல பயனையடைந்தாற்போல அவர்கள் இனிய மொழிகளையுங் கேட்டு அனேக வருஷங்கள் ஆளுபடியால் அவற்றையும் கேட்டுத் தன சாதுகளை பெருபயனடைய மிகுந்த அவகொண்டு அவர்களை வினாவினா

மக்கள் மெய்தீயிடல் உடந்தீய்ப்பம் டிறுவர்
சொழி கேட்டல் இன்புந் செவித்த.

என்பது நிருசகுறளன்றே.

அக்குழந்தைகள், நவீனத்தையுடையவன் டிறுவர் கூடா தனலயினும் பருவத்திற்குத் தக்கபடி, தமநெருக்கி கண்ணி விட்டு வருகதிய வாருவனை கணமி தாழ்ம விடமி வீட்டி உழுது பின்பு வாருவனாவ தேற்றப்பட்டு அவன்கேட்ட கேள்விகளுக்குத் தமக்குத்தெரிந்த வையில ஒளிக்காமல் பின்வருமாறு பதில சொல்லுற்றனர். “வாருவனே, எங்கள் கந்தையை என்ன வென்று சொல்லுவோம். அது பெருஞ் சரித்திரமாகவிட்டது நீஇவ்வளவு பிரியத்தோடு கேட்கிறபடியால் எங்களுக்குத் தெரிந்தவையில் சொல்கிறோம்.

முத்தி யளிக்கு முதல்வனே யருளப்
பத்தியா லிங்குப் பகீததன் கொணர்ந்த
முத்தினைக் கொழிக்குந் தத்துவர்க் கங்கை
யொல்காப் பெரும்புனற் பல்கா லோடிப்
பல்வளம் பெருக்கிச் சொல்வளங் காட்ட
மாவிந்தம்மெனு மாநகர் மண்டனி
லமாவதி யென வமரரும் விழையுப்
பெரும் பதி தன்னில் வரம்பொதி சிலன்

சயமகன் வாழச் சமைந்த தோளன்
 கற்பக மெனனக் கரவாக் கொடையன்
 சத்திய நெறியே நித்திய மெனவே
 பற்றிய புகழே முற்றிய கோல்கோடு
 கிடதநா டனைத்து நேர்பட வளித்த
 மதிசூல தீப மனன மனனவன்
 புவிபல புரக்குடி புரவலர் கோமான்
 எம்மையே யின்ற வெமதுநற் நகதை
 கருதலர்ச்செற்ற கழற்காலண்ணல்
 நாளெனப் பெயரிய நாம வேலோன்
 அனைத்த மையுதி அருந்ததி யனையான்
 தன்னொ டு லலறந்தகைவர நடாத்தி
 மன்னுயி ரெல்லாந் தன்னுயி ரெனவே
 மாறு வருளொடு வாழ நாளில்
 மாற்று னொருவ னாற்றுப் புலையன்
 புட்கர னென்னும பொருட்பேய் பிடித்த
 துர்க்குணத் தோடியெந் துதையைக் கூவி
 வஞ்சனைச் சூதால் வளமலி நாடொடு
 எஞ்சுத லின்றி யெல்லாங் கவர்ந்து
 பஞ்சை யாககிப் பாத சாரியாக்
 கரட்டி லோட்டக் கருணையெம் வள்ளல்
 வரட்ட மினறித் தாட்டிக் காகக்
 கட்டிய உடையொடு கற்புக கரசியைக்
 கைக்கொடு பொல்லாக் கானக மேவிப்
 பார்மண் டபத்திற் படுத்துறங் குங்கா
 லெம்பெருந் தந்தை இருளிராப் போதி
 லொற்றை மரடையி லொருதுண்டறுத்து
 மற்றதை யுடுத்துப் பற்றின் நகலத்
 துயிலுணர்ந் தன்னையுந் துன்பக் கடலின்
 மீளா தழுநதித் தாளா தழிந்தெம
 மன்னவன் நனை யொன்னல ரேற்றைக்
 கரணலா மென்னு மாண விருப்பா
 லிங்கக ரடைந்து தன்னுயிர் சுமந்து

கண்ணீர் பெருக்கிக் காவலன் பெயரோ
 கண்ணிய துதியென நவீனறனள் வதிய
 ஆதர விலலா வாண்டிக ளானேம்
 பாதக ரெம்போற் பாரினி லுண்டோ
 எதமில் வாசுவ விதுவே
 ஆலாலானேம் வாலாநாமே.

என்று அககுழந்தைகள் கண்ணுங் கண்ணீருமாக நின்றுகொண்டு
 தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டே சொல்லிய அவ்வாழ்வை
 களைக் கேட்ட நான் மனமழிந்து கண்களினின்று அரு வி
 பேரல நீர்வழிய உயிர் நீங்கிய உடல்போல் சற்று அசைவற்றி
 ருந்து பிறகு ஹிரசேனனென்னும் ஆண்குழந்தையை நோக்கி
 'குழந்தாய்! நீ சொல்வது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அவ்
 வளவு பெரிய அரசனுடைய குழந்தைகளா இப்படி இருக்கிறீ
 ர்? உம் தந்தை ஆளழகன் தானோ? கையாலொன்று மாகாதோ.
 உன் மூதாதைகளால் சேகரித்து வைக்கப்பட்ட நாட்டை உகை
 யரசர் விருமபாத வரையில் ஆண்டுகொண்டிருந்த பகையரசர்
 அதைக் கைக்கொள்ள வந்தவுடன் அவர்களை எதிர்க்கும் வகை
 யறியாது நாட்டை விட்டு விட்டுக் காட்டுக்கோடினாரோ? அவர்
 , ஷுத்திரியா தானே. இதைக் கேட்டால் அயலார் சிரிக்கமாட்
 டார்களா. பேடியாக இருந்தபோதிலும் ஷுத்திரிய குலத்திற்
 பிறந்தவனாயின் யுத்தகளத்தில் புறமுதுகிடாது வெற்றி அல்
 லது வீரசுவர்க்கம் ஆகிய இரண்டிலொன்றில் கைக்கொள்வா
 னேயன்றி உன் தந்தையைப் போல் நாட்டைப் பகைவர் வசம்
 ஒப்புவித்து விட்டு அற்பமானதும் என்றும் நீங்கத்தக்கதுமான
 உயிர் பிழைப்பதை விரும்பிக் காட்டுகரு ஓடமாட்டான், உயி
 ரைப் பார்க்கிலும் மானம் பெரிதல்லவா! மானம் போனபிறகு
 உயிரை எதற்காகக் காப்பாற்றுவது. உன்னிடத்தில் கூட ஷுத்
 திரிய வீரத்தன்மை காணப்படவில்லையே! ஆனால் நீயும் தகப்
 பனைப்போலத் தானே இருப்பாய். உனக்குப் புதிதாக வந்து
 விடுமா? உங்கள் நாட்டை வேறொரு அரசன் ஆளக்கொடுத்து
 விட்டு நீங்கள் அயல் நாட்டில் வசிப்பது உனக்குக் குறைவாகத்
 தோற்றவில்லையா? அதைக்கேட்ட எனக்கே வெட்சமாக இருக்

கிறதே. அனல் மெய்வலி இல்லாதவன் வெட்கப்பட்டி என்ன செய்கிறது? உங்கள் கதைபை வேறு யாராவது கேட்டால் சொல்லாதே இது என்னோடு பொருட்டோ” என்று அருகாமையிலுடைய மனத்தை ஆராயவும், அவனுடைய இனிய மொழிகளைக் கேட்டானநதிகவும, அவர்களை விட்டுப் பிரிய மனம் எழாமை யால் அவர்களோடு வாழதையாழிக் கொண்டு அவர்களாழைக்க கண்டு களிக்கவும், எண்ணம்கொண்டு உருஞ்சால் உரைப்பவன் போல் பேசினான்.

இச் சொற்கள் காதிற் பட்டவுடனே இந்நிரசேனனாகிய அச்சுழந்தை படபடத்து முகம் இரங்குமபோற் சிவக்கக் கண் சளிய நெருப்புப்பொறி பறக்க உதய துடிக்கக் கோபாவேசங் கொண்டு நனைப பாதத்து “அடே, மடையா? என் தந்தையின் வேலை உன் வேலையைப் போன்றதென்று நினைத்தாயோ? அவரைப் போலிய வெவ்வுப்பவருமுண்டோ” இப்படி மனனா யாவலையும் அடக்கி ஏக சக்கராதிபத்தியம் வகித்த சக்கரவாதியு யன்றோ. அவருடைய தந்தையாகிய வீரசேனமகாராஜன் இந் நிரனலும் உடக்க முடியாத அசுரரைத் தொலைத்து அவன்நிர னுக்கு சுவர்க்கபோகத்தை உறுதிப்படுத்திய மகாவீரனன்றோ. அவருடைய குமாரரு மபைவர் சிங்கமுயாகிய என் தந்தையைச் செயலற்றவரென்று சொல்லியவுன் நாவலாதுணடித்தாலென?

எந்தை சமுலிணையி லெம்மருங்குங் காணலாங்

கந்து களியுங் சடாக்களிற்றின்—வந்து

பணிமுடியிற் பார்தாக்கும் பார்வேந்தர் தங்கள்

மணிமுடியிற் றேய்ந்த வடு.

இவ்வுலகத்திலுள்ள கணக்கற்ற அரசர்கள் தாங்கள் சென்று, த வேண்டிய கப்பத்தைச் சுமந்து வந்து என் தந்தைக்கெட்டியில் வைத்து தமது முடிகள் என் தந்தையின் காலில்படுமபடியாக எல் லாபக்கங்கிலும் விழுந்து வணங்கும்போது அம்முடிகள் இடை விடாது படுவதால் அந் காலில் எப்பகவகளிலும் தழுபுகளைக் காணலாம்.

அவர்களெல்லாம் எதை வலியுறியாதவர்களோ! அவர் சத்தியத்
தையே உடைப்பிடித்த சற்குணமாய்கையால் அக்கயவஞ்சிய புட
மரனுடைய சூதுப்போருகிணங்கி சுந்தரியிற் தம்மை உட்காப்
புறறிஞா சுந்தரியிற் தாமம் இன்னமென்பதை அறியாத
நீ எனலென்பார்க்கு உன் தருவாத சுந்தரியின தானா, என்று
கேட்கத் துணிந்தாயே! உன் மெருசைப் பிளந்தாலென்ன?
'தூங்கிற் நூலாபோய் நாமம் மாண்டாற்று' என்றபடி உன்
கலவிக்கும் தொழிலுக்கும் சக்தி அறிவு தானே உனக்கு ஏற
டமும். மன்னா பெருமை மடையா அறிவாரோ! அவரைகடட்
டவல்லது சத்தியமேயன்றி வேறொன்றுண்டோ ஒருவேளை,
புடையாப் போல் எனச் சொசையும், சூதுகளையும் கையுமாக ஊர்
வாசியத் திரிந்து சத்தியவான்கள் தலையில் கையை வைத்து
அவர்கள் நாடுகளை அபகரிக்கச் செல்லுகிறாரோ. இதைவிடச்
சுட்டென்றுருந்துகொண்டி வழிபறித் துண்ணலாமே. அவ்வாறு
யிற் றுந்நதை சமஸ்ததை வளர்ப்பதனும் அதை வாட்டுவது
மேலானதன்றோ! சான்றோர் எவா எதைச் செய்வாறு அதைத்
தாமுமெய்யத் துணிவார்களா? அது குரங்கின் செயலையல்லவா?
வாழையையே உறுதியாகக் கொண்டவள்ளல்கள் பொருமை
மைப் போற்றுவதிமுண்டோ? எல்லா அச்சங்களோடும் என நம்
தையுமே சாததுவிடாதே அவர் சத்திய வலியால் அவருடைய ஆக
கிணைகருமானது காடி முழுதும் சுற்றிச் சுற்றிக் குடிசைக்கு
யாடுதாரு நீங்கும் அணுகாதபடி காததுவாயும், முடபத்திபிணை
தர்மங்களும முறை பிறழாது நடத்தேறி வரவும், தாமதேவதை
நாலு பாபங்களாலும் நடக்குமடற்பாக்கவும் செங்கோல்கொண்டி
சிறக்ககாதத் தீமானன்றோ. அவருடைய வலியையறிய நீ யாரா?
அரசாசுட அவரைப்பற்றி இழிவாகச் சொல்ல இன்னும் துணிய
மாட்டார்களென்றால் நீ அவரை இழிவாகச் சொல்ல எந்த விதத்
தில் சிறந்தவன். உன் மடமையின் அடைய இவ்வளவு என்பதை
வெளிப்படுத்துகிறாய் போலும். போதும் உன் வாழைமூடி. தகாத
காரியத்தில் தலையிட்டால் மரப்பிளப்பிலிட்ட ஆப்பைப் பிடுங்கிய
குரங்கு பட்டபாடு படவேண்டாம். ஆகையால் உன் வேலையைப்
பாள் என்று கடுகித்துச் சொல்லு.

அப்போது நான் அக்குழந்தையின் வீராவேசத்தைக் கண்டி
கண்ணில ஆனந்த பாவ்ப்பம் பெருகத் தன குலவிளககாகிய
தன் குமாரனைக் காணுநதோலும் மகிழ்ந்து அக்குமாரன் சொல்
லிய கடுமொழிகளால் வருந்தியவன் போல் தலைமைச் சாய்துத்
கொண்டு “குழந்தாய், நீ சொல்லியபடி, உங்கன் பெரு
மையை அறிய மடையனாகிய என்னாலாகுமோ. தான் அறி
யாமல் பேசுததுணிந்தது என்பேரில் பிசுருதான். ‘பட்டுப் பார்
கெட்டுப்பார், பத்தெட்டு விட்டுப் பார்’ என்றபடி எல்லாம் பட்
டால் தானே தெரிகிறது. அனுபவ அறிவே அழியாதது என
பது இப்போது தான் தெரிந்துகொண்டேன். நான் அறியாமையி
னாலே பேசிய வார்த்தைகளால் கோடமடையாதே” என்றான்.

மழலை மென்மொழி மக்களைக் காண்டலு மன்ன
னமுது துன்புற லாயவளைத் தோழிகண் டேகித்
தோழுது சொற்றலுங் கொழுநன மென்பது துணிந்து
முழுவ ஸன்புடைத்தாயோடு தந்தைதான் மொழிந்தான்.

இங்கு நடந்தவற்றில் ஒன்றேனும் விடாது பார்த்துகொண்
டிருந்த தோழி அக்குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு தமை
யந்தினிடம் வந்து சேர்ந்து குழந்தைகளைக் கண்டவுடன் நான்
தன்னையறியாது விமமி விமமி அழுததையும் அவர்களைக்
கட்டிக் கொண்டு அனபு பாராட்டியதையும் அவர்களைக் கோப
மூட்டியபோது இரதிரசேனன் சொல்லிய கடுமொழிகளால் புள
காங்குதனாகிக் கோபங் கொள்ளாது வெட்கியவன் போல் தலை
சுனீரது இனிய சொற்களால் விடையளித்த நயத்தையும் அவ
ருக்குத் தெரிவித்தான்.

தமையாதி “இனியாதொரு சந்தேகமுமில்லை. இங்கு வாகு
வனாக வந்திருப்பவரே நளச்சக்கரவர்த்தி, இப்போதே அவரை
அழைத்து வரச் செய்யவேண்டும். ஆனால் நளச்சக்கரவர்த்தி
எவரும் அறியாமல் உருமாறி இருப்பவரை, எப்போதும் சுவா
தீனம் என்பதில்லாத பெண்பள்ளையாகிய நான் எவ்வாறு அவரை
இங்கு வரவழைப்பேன். நான் அவரைத் தெரிந்து கொண்

டதுபோல் மற்றெவரும் இவ்வரண்மலையில் அவரைத் தெரிந்து
கொள்ளவில்லையே. நான் தலைமை கொண்டு அவரை வரவழைப்பேனாயின்
எனனை உலகம் பழிக்குமே. அவரும் என்ன நினைப்பாரோ! எவரும் எவ்வளவு நலனொழுகமுடையவரேனும்
உலகத்துக்கொத்த காரிடங்களை மாத்ரும செய்யவும் அதனால்
உலகத்தைக் திருத்தி செய்யவும் வேண்டும் என் வரையில் நான்
ஒழுங்காக இருக்கும்போது நான் என உலகத்தைத் திருத்தி
செய்யவேண்டும்” என்று சொல்வது மதிமீடும் உலகமென்பது
உயர்த்தோர் மாட்டே எனற்படி உத்தமர்களினிடையில் வசிக்கிற
ஒவ்வொருவரும் அவர்களுக்குப் பொருத்தமான காரியத்தையே
செய்யவேண்டும். உலகத்தோ டொந்து வாழ் என்பதும் ஒப்
புற நொந்து என்பதும் மேற் சொல்லியவற்றையே புகட்டித்
புனித மொழிகள் எத்துணைக் கலவியுடையராயினும் உலகத்திலு
பழகவேண்டிய விதத்தைக் கற்று அதன்படி நடப்பவா மிகச்
சிலர். அதன்படி நடந்து கொள்ளத் தெரிபாதுமன்று பட்டமரத்
துறுங் கேடாகத் தட்டுக்கெட்டுத் தலை தடுமாறிப் பயனடையாது
தமது பெருங்கல்வியையும் பாழ்படுத்தித் திரிபவா பலர். ஆகை
யால் உலகத்துக்கொத்த வழிப்படி என காரியம் சிறைவேற
வேண்டிய ஒருபாயத்தைத் தேடவேண்டும். ஆனால் நான் இப்
போது என் தருத வசத்திலிருக்கிறேன். அவருடைய உத்த
மரின் பேரில் அவ்வாகுவனாகிய நான் சக்கரவாத்தியை அழைத்து
வரச் செய்தால் அதனால் யாதொரு குற்றமும்மில்லை. இதனி
னுஞ் சிறந்த உபாயமும் வேறொன்றுமில்லை எனத் தனக்
குள்ளே நாமாணித்துக் கொண்டு தன் தாயை அணுகி விடையத்
தைத் தெரிவித்து வாகுவனாகிய நானே அழைத்து வரச்
சாத்தையாகிய வீரராஜனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுத் தருமபடி
யாக வேண்டிக்கொள்ள அவள் தாய் வீரராஜனிடத்தில் சென்று
தமையத்தியின் மன்றங்கிலைத் தெரிவிக்க அவ்வரசன் அனு
மதி கொடுத்த பிறகு தமையத்தி தன் தோழிகளில் ஒருந்நிபை
அனுப்பித் தன்னையகன வாகுவனை அழைத்து வரக் கூட்டினா
யிட்டாள்.

தோழி நான் தங்கி இருக்கும் மடைப்பள்ளியை அடைந்து “ஐயா, தமது இனிய மொழிகள் மனத்தை உருக்குகின்றன. “ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளராததால் தன் பிள்ளை தானே வளரும்” என்றபடி இவ்வரண்மனைக்குழந்தைகளைக் கண்டவுடன் தமது மகக்களைக் கண்டாற் போலக் கண்கலுழந்து கட்டியணைத்த அருமைபை நினைக்குந்தோறும் இவ்வித பொதுமனம் உடைய வாகளுக்கும் இதெதொழில் தருமோ! என மனம புண்ணுகிறதி. தமது நூதனமான ஆடுதொழிலைப் பற்றி வியந்து பேசாதவர் இவ்வரண்மனையில் யாருமில்லை. தம்மையும் தமது சாமிர்ந்தியதையும பற்றி எமதரசனிடத்தில் தெரிவித்த பேரது அவர் தம்மைக் காண விருப்பங் கொண்டு இந்த கண்ணுமே தம்மை அரண்மனைக்கு அழைத்து வருமட்டி எனக்குக் கட்டளை யிட்டாரா. அவர் சொல்லிய வேகத்தைப் பாராததால் நான் இவ்விதத்தில் கொஞ்சம் காலதாமதம் செய்தால் கூடப் பொருட்கமாட்டார் போலிருந்தது. அவருக்குத் தம்மிடத்தில் உண்டாகி இருக்கும் அனபின் அளவை என்னால் எடுத்தாரைக்கமுடியாது. தாம் காலதாமதம் செய்யாமல் உடனே புறப்படவேண்டும். தாம் என்னை ஒரு ஆறப் பெண்பிள்ளை என்றும் என் வாரிசையை நம்பி இராஜ சபைக்குப் போகலாமா எனவும் நினைக்கக் கூடாது. எமதரசன் இவ்வரண்மனையில் என்னைத் தவிர வேறொருவரையும் நம்பவேமாட்டாரா. இது மெய்சான்றென்பதைத் தம்மிடத்தில் இவ்வரண்மனைக் குழந்தைகளை அழைத்துவரவும் என் அரசிக்குத் தமது கைப்பாகத்தாலான உணவைக் கொண்டுபோகவும் என் னையே அனுப்பியதைக்கொண்டு தாம் நன்றாகத்தெரிந்துகொள்ள லாம். மனனன் மனமகிழும்போதே அவர் மகிழ்ச்சிக்குத் தாம் பாத்திரராவது தமக்கு மேன்மேலும் புகழையுண்டாகுகும். எழைமீது கருணைகூடாது விஜயம் செய்தால் தமக்கும் எனக்கும் பெருமையுண்டு” என்று பணிவோடு அழைத்தாள்.

நான் அத்தோழியின் இனிய மொழிகளைக் கேட்டு மன மிரங்கி “இமயாதின அழைப்பதற்கிணங்கிப் போவதால் யாதொரு குறையும்”லெயனத் தோற்றுகிறது. ஆலோசிக்கு மிடத்து

இவள் என்னைச் சமைக்கச் செய்ததும் குழந்தைகளைக் கொண்டு வந்து காட்டியதும் என்னை அறிவதற்கே என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. இப்போது என்னை வருத்தி யழைப்பதும் என்னை நேரில் கண்டு தெரிந்துகொள்வதற்கேயாகும். ஆகையால் இவள் மன்றாடுதலுக்கிணங்கிப் போலவே மெலானது” என்று தாமாளித்தலுக்கொண்டு தன் ஆதன உத்திரைகளைத் தன் நோட்டே விட்டு விட்டுத் தோழியின் பின்னே சென்று தனையநதியின் அந்தப்புறத்தை யடைந்தான்.

வாகுவனாகிய நானைக் கண்ட சமையத்தி வியப்படைந்து ஓரழகிய சிமமாசனத்தை எடுத்து வாகுவன கிடச்செய்து தான் ஒருபுறமாக நின்றுகொண்டு எண்ணினின்று முதலுக்கள் போல கண்ணீர் உதிரக் குனிந்த தலையோடு “இவா தேகம் பத்தரை மாற்றுத் தங்கத்தை உருக்கி வாராததாற போலவும் உதயகிரியி னின்று வெளிப்பட்டு இளஞ்சூரியனைப் போலவும் காத்தியுடைய தாயிற்றே. ஆ! ஆ!! அது இவ்வண்ணம் கறுக்கக் காரணம் என்னவோ தெரியவில்லையே” என்று மனங்கிலேசமுடைய நின்றாள்.

அப்போது நான் அங்கிருந்த தோழியைப் பார்த்து “மாத்மசி, இப்பெண் யார்? இவள் என்னைக் கண்டு அழக் காரணம் என்ன? எதற்காக என்னை இவரு அழைத்து வந்தாய்? எனது அரசன உத்தரவில்லாமல் நான் இவரு வந்திருக்கிற படியால் அவர் என்னைத் தேடுவதற்கு முன்னமேயே என்னி ருப்பிடத்துக்கு நான் செல்லவேண்டும். ஒருவேளை என் மூலமாக இருதுபான மகாராஜனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது யாதா யினும் உளதாயின் அதை உரைத்தால் நான் அதுவே முதற் காரியமாகக் கொண்டு ஆவவரசனிடத்தில் தெரிவித்து அக்காரியம் முடியும்படியான ஏற்பாடு செய்வேன். என் வார்த்தையை அவர் இதுவரையிலும் அசட்டை செய்ததில்லை. அவர் மனதுக்கிசைந்த ஊழியனாகிய நான் அவரை விட்டு இவ்வளவு நாழிகை இங்கே இருந்ததே பிசகு. விஷயத்தைத் தெரிவித்தால் நான் இப்போதே என்னிருப்பிடத்துக்குப் போய்சேருகிறேன்” என்று துரிதப்பட்டான்.

தலையாக்கி தலையைக் குனிந்து கொண்டே “நான் இன்றைக்குத் தாளு அழுகிறேன். வருஷக்கணக்காக அழுவதே வேலையாக் கொண்ட எனக்கு இன்வறக்கு இது ஒரு புதுமையல்ல. என்னைப் போலப் பெண்பிறந்தால் அழாமல் ஆனந்தப்படுவதுமுண்டோ. மேலும் அனேகநாள சுவாமிருந்து நளச்சககரவர்த்தினையே கல்யாணம் செய்துக்கொண்ட எனக்குக் கிடைச்சுக் கூடிய பலன் இதனினும் மெலானதுண்டோ. அவருடைய மனைவியாகிய நான் நடுக்காட்டில் ஒரு பாழ்மண்டபத்தி அடங்கு நிறுத்திரை போகும்போது என வஸ்திரத்திலுமபாதி அரிந்துகொண்டு என்னையும அக்கறிய இரூள்முடிய இரவில் தன்னந்தனியே விட்டு அவர் போனதுபோல வேறு எந்த அபசா அவ்வாறு செய்யத் தூணிவாரா. ஆது ஒன்றை நினைத்தாலும் நான் அனேக வருஷம் அழுவேண்டாரா ” என்று வழிவந்தோடுகின்ற கண்ணீருடன் சொன்னாள்.

நளன் தான் விட்டபோனது முதல் தண்ணீர்நிறியாமையால் அழுகசுடைந்து புளிகுன்றிய அழகிய தேகத்தையும், ஓயாத சூழ்தலையால் வீங்கிச் சிவந்த கண்களையும் உணவினமையால் வாடி வந்தவிய உடலையும், அன்று காட்டில் மீதியாக விட்டுப் போன ஜிணடான கந்தையையும் தன்னைக்காணாது ஏங்கியமுகத்தையும் நண்டு மனமுறிந்து பெருமூச்செறிந்து நாககுழந்தைமையநிறைய கோங்கிப் “பெண்கள் நாயகமே! உத்தமப்பெண்கள் தமது கணவனுடைய குற்றத்தை வெளிப்படுத்தி இகழமாட்டார்கள் நளச்சககரவர்த்தி உன்னைப் விட்டுப்பிரிந்தது அவருடைய விருப்பத்தின படியல்ல அப்போது அவா தமவசமந்துக கலியின் வசத்திலிருந்தமையால் அக்கலி நினைத்தவாறெல்லாம் அவனுக்கு இவரொரு ஆயுதமாகிச் செயலற்றிருந்தமையால் அவ்விதம் நடந்து விட்டது. அவருக்குப் பழிபூட்டுவதில் பயனில்லை. அக்கலி நீங்கியவுடன் அந்நளச்சககரவர்த்தி தானே இவ்வரண்மனைக்கு வந்து இச்சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கமாட்டாரா? அசற்குள்வாக இரண்டாம் சுயம்வரம் ஏற்படுத்திய காரணம் என்ன? இதுதான் தற்காலக் கற்புடைய பெண்களின் கொள்கையோ. பஞ் அறி

வோடு பகுத்தறிவு மதம் வந்ததிருக்க அகநினி சாநியாய அன்று கைப்பிடித்தவனே நாயகனென்பதை மறக்கும் கற்புடைய பெண்கள் செய்யுங் காரியம் மியாமலாகும்போது தன வசமற்றுக் கலி வசத்திலிருந்த கீழ்ப்பாதிபாகிய நளசகக் காவாசநி செயதகாரியம் மாத்திரம் அரியாயமாகப் போகுமோ” எனான.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட தமையந்நி அவளே தன் நாயகனென ஐயமின்றித் தீர்மானித்து மிருக்க ஆவலோடு ஒடிவந்து நன்னுடைய பாதங்களில் விழுந்து, புலியரசா தமது சிவங்களுக்கு அணிகலமாகச் சூட்டிய அத்திருவடிகளைத் தன்கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு “என அரசே! எனளுநயிரே! என்னருங்கலமே! என அன்பே! என் ஆனந்தமே! எனக் காவித் தந்தருளிய அருட்கூடலே! மன்னுதிமன்னு! மாற்றா கூற்றே! நான தங்களுக்குச் செய்து குற்றம் யாதாயினும் உண்டோ? பேதை யாகிய நான தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்திருக்க மனமில்லாமையால் பின்பற்றினேனே யன்றித் தங்களுக்கு இன்னும் அதிக துன்பம் உண்டெண்ண வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்குச் சிறிதேனுமில்லை. இதைத் தாங்கள் அறிந்திருந்தும் அக்காட்டில் என்னைவிட்டுப் பிரிந்தால் அப்போது அவரு என்னைக் காப்பவாயார்? அவ்வாறு தாங்கள் என்னை இகழ்ந்து வெறுத்த போதிலும் அவ்விசுழ்ச்சியையும் வெறுப்பையும் மனத்திற் கொள்ளாது தங்களை அக்காட்டில் பலமுறை கூவி அழைத்துப் படாத பாடுபட்டுக் கடைசியாக இங்காடைத்தேன இங்கு வந்து சேர்ந்த நாள் முதல் தங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு வேண்டிய உபாயங்களை நாடுவதால் நமமிருவருக்கும் மாத்திரம் தெரிந்த அவ்விஷயத்தை இராஜப்பைகளில் உரைக்கச்செய்து இதற்கு விடையளித்தவரை அறிந்துவரச் செய்தேன. இதுவே தாங்கள் இருந்த இடத்தை அறிவதற்குத் தக்க உபாயமாயிற்று. இடம் தெரிந்த பிறகு தங்களை இருங்களுக்கு வரவழைப்பதற்கு நாடிய உபாயமே இரண்டாம் சுயமவரம். அதுவும் நாளைக்கே என்று சொல்லியதன் காரணம் என்னவெனில், அந்த அரசன் இச்சுயமவரத்தை உண்மையென நினைத்து இங்கு வருவதாக இருந்தால் இவ்வளவு துரிதமாகத் தேரோட்டுபவரை அவ்வரசன் வேண்டுமோது தங்களைத்

தவிர வேறொருவரும் உட்பட மாட்டார்கள் என்று நிச்சயமாகத் தாமாணித்தேன். இச்சுயமவரச்செய்தியும் தாங்கள் மறைந்திருந்த அயோத்தி அரசனுக்கு மாசுதிரம் தெரிவிக்கப்பட்டதே யன்றி வேறொருவரு மறியாமென்பது மற்றொருவரும் இவகு வராமையி னாலேயே நன்கு விளங்குமே! இரண்டாம் சுயமவரம் என்பது எங் கேயாவது வழக்கமுண்டா. என உபாயங்களு ம் நிறைவேறித் தாங்கள் தேமோட்டிகுகொண்டு வந்தபோது அவ்வொலியைக் கேட்டு அதேதரை ஒட்டிவந்தவா தாங்களே எனத் தீர்மானித்துப் பின்னும முற்றிலும் தெரிந்துகொள்வதற்காகவே எனதோழியை அனுப்பித் தாங்கள் செய்யும் விநயையான தொழிலை அறிந்துவரச் செய்தேன். பின்பு ஒன்றுதகும் கலங்காத தங்கன உள்ளதையும் அக்காலத்திலே கலக்கப் பிரிந்து இருக்கருககு வந்து இதுவரையில் எனக்கு உயிர்த்தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டிருக்கும் சந்திரகுல நேத்திரங்களாகிய இரண்டு குழந்தைகளையும் தங்ளிடத்திலனுப் பித் தங்கன மனதைப்பரிசோதிக்கச் செய்தேன் இவற்றிலே ஒவ் வொன்றிலும் தங்களை என்னொருயிர்க் காதலனொத்தெளிந்து என் தந்தையின் உயிர் தரவுபெற்றுத் தங்களை இவகு வரவழைத்தேன். நேரில் கண்டபிறகு இத்திருவுடலின் நிற வேறுபாட்டால் ஐய முற்றுக்காட்டில் நடந்தவைகளைச் சொல்லித் தங்களை ஆராய் தேன. அவ்வாரச்சியால் ஐயம் நீங்கிக், காணும் போன ஒரு காதற் பெருமணி என்கையிற் கிட்டிஹ போலககளித்துத் தங்கள் திருவடியைப் பற்றினேன். எனனை அங்கீகரிக்கவேண்டியது தங் கள் கடமை. இன்னும் என்னை வருத்துவது தங்கள் கருணைக்கு ஏற்றதன்று. தங்கள் மனைவியான எனக்கும் தகாத காரியத்தில் புத்தி செல்லுமோ? நான் என்கற்புக்கு மாறான ஒழக்கத்தை மனத்தினாலும் நினைத்திருப்பேனாயின் என எண்ணங்கள் நிறை வேறுமோ? தருமதேவதையாகிய தங்களை என்கண்ணல் நிரும் பவும் காணும் புண்ணியமும் எனக்குச் சித்திக்குமோ. தங் கள் சத்தியம் என்னை அதக்கண்ணமே அழித்திராதா. அரசே, நானும் என் குழந்தைகளும் இதுவரையில் இருக்கரில் அனாதை கள் போல் இருந்தது போதும். எங்களைக் காக்கவேண்டும். எமக்கு வேறு கதியில்லை' என்று தன்னாலியன்ற வரையில்.

மன்றாடி இரத்தும் நான் பாரமுகமாக இருப்பதைக் கண்டு
மனம் புழுங்கி “கருணைக் கடலே, கற்பகததருடே, துயர்ப்புறப்
பீல் எப்படியாவது தங்களை திருமுகத்தை இவனுமொருமுறை
பார்த்தானநதிக்கவேண்டி” என்ற விருப்பமிருதியால் இது வரையில
என்னுவி இவ்வுடலில் நின்றதே யொழிய எனக்கு இவ்வு
லகத்தில் வேறு விருப்பமில்லை. கணவனையே தெய்வமாகக் கரு
திய கற்புடைய மகளிரைக் கணவனிலும் மேலானதுண்டோ? தமது
அன்பே உருக்கொண்டாற் போன்ற தமது கணவன் இக்
கற்பதாலும் அதை இகழ்ச்சியாகக் கொள்வதுமுண்டோ கருடபு
கோணினால் கப்பதுண்டோ. ஆனதால், தங்களுக்கு என்னை
அங்க காரம் கெயதுகொள்க திருவுள்ளமில்லையாயின; அதவும
சந்தோஷந்தான். நான் தங்களை மனத்தினைபடி நடக்கக்
கடமைப்பட்டவனே யன்றி அம்மனக் கோட்பாடுகளின் காரண
காரியங்களை வினவுதரமுடையவனே. நான் உனைத்தபடி மறு
படிபும் தங்களைக் காணும் டடியான புண்ணியமும் ஒரு சிறிது
எனக்கும் மிகுந்திருந்தது. அதன் பலனும் கைகூடிற்று. இனி
நான் இறந்தாலும் எனக்குத் துக்கமில்லை. ஆனால் துயர்ப்புறப்
பில் நான் தங்களை விட்டுப் பிரித்தேனாயினும் இனி வருட
பிறவிகளிலாவது தங்களை விட்டுப் பிரிபாதவாறு கடுக தவநே
செயது என் எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வனே உல்லது
இதோடு தங்களை மறந்துவிட மாட்டேன். கணவன் கசந்த
மனைவிக்கு உலகில் உயிர வாழ்க்கையும் வேண்டுமோ அரசே,
நிரபராதியாகிய என்னைத் தாங்கள் வெறுப்பதில் எனக்குத் துக்
கமே இல்லை. இது வரையில் நான் அனுபவித்த சுகம் போதும்.
ஆனால் என்னைத் தாங்கள் இகழ்ச்சிபோதே பெண்களுக்கூரிய
கற்புக்குப் பெருமையற்றுப் போவதுடன் சாஸ்திரங்களுக்கும்
மதிப்புக் கெட்டுத் தங்கள் உத்தமத் தன்மைக்கும் பழி சேருமே
என்பவற்றை மாசுதிரம் நான் வினைக்குந்தோறும் என்மனம் வாடு
கிறது. கற்புடைய மகளிரைக் கணவன் காவாவிடில் கடவுளும்
அவர்களை இகழ்வதுண்டோ. கற்புடைமைக்குப்பலன் இதுதான்.
இதற்குத்தானே பெண்கள் படைக்கப் பெற்றார்கள். ஏ, என்னைப்
பெண்ணுக்குப் படைத்த பரம்பொருளே, நான் படுத்துன்பட் உன்னு

லறியக்கூடாதோ. இதுவரையிலும் நான் என நாயகனையே எனக்குக் கடவுள் முதலிய யாவுமென நினைத்துத் தொழுது அவரைச் சித்திப்பதே திருமந்திரமெனக் கொண்டு என ஒழுக்கங்கொண்டு நடந்ததற்காக நான் அவரால் வெறுக்கப்பட்டால் இனி எனனைக் காககவேண்டிய கடன் உன்னுடையதல்லவா? உலகத்தில் நல்லொழுக்கத்திற்குப் பெருமையழிந்ததுபோல உன் கருணையும் தீனாகளினின்று நீங்கிவிட்டதோ. தீனையானா என்ற உனது நாமம் பொய்யாகுமே. எனனைச் சமீபத்தில் காவாவிடில் நான் உயிரி விடுவது நிண்ணம்” என்று களர்ப்பாரணடாற்போலக் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பினாள்.

அப்போதும் நளன் உயிரற்ற உடம்பு போல் யாதும் பேச வகையற்றவனாய் வீற்றிருந்தபோது ஆசையவாணி “இனிமேலா திருந்தால் தமையந்தி சுப்பான். அவள் சாபசதை எத்தகைய தேவர்களாலும் நீக்க முடியாது” என்று நளனைக் கூவி “அரசனே, நீ உத்திய சீலன் உன் மனைவியாகிய தமையந்தி உற்புககாசி இவள் பெண்ணாகப் பிறந்தவாகனெல்லாம் வணங்கும் படியான பெருமை வாய்ந்த பத்தினிக் கடவுள். இவளை அருந்தியினும் சிறந்தவனென்றே சொல்லவேண்டும். இப் பெண்மணியை நீ விட்டுப் பிரித்ததற்கு உன் இது வரையில் இவருக்கு யாதொரு இடையூறு முண்டாகாத வாய் நான்கள் இவ்வளவு காப்பாற்றி வந்தோம். இவள் இரண்டாண்டு சுயமவரம் என்று ஏற்படுத்தியது உனனைக் காணும் பொருட்டே யன்றி வேறல்ல. அவள் பேசுவதெல்லாம் சத்தியமே. அவள் நடந்ததெல்லாம் உத்தமமே இப்பெருமத்தினியைக் குற்றங்கூறுவோர் பாழ்த்தப் படு நாகிற் பட்டுப்பனாள் வருந்துவா, ஆகையால் இவ்வளவுதில் உள்ளதுணை சந்தேகமுங் கொள்ளாமல் உன் சத்தியம் பவிக் கச் செங்கோல் தழைக்க உலகம் களிக்க சருமந் துளிராக இத தமையந்தியை இப்போதே அங்கீகாரஞ் செய்து கொண்டு மறு படியும் ஏகசக்கிராதி பத்தியம் வகித்து வாழக் கடவாய்” என உரைத்தது.

அதைக்கேட்ட நளன் மனம்பூரித்துக் களிப்பு மீதுரத்த தன்னுயிரின்ன நாயகியாகிய தமையந்தியைக் கருணையுடன் பாசது

மனமொழிமொய்களால் அங்கீகாரஞ்செய்து அவளுடைய பலநாள் துயரத்தைப் போக்கி ஆற்றினான். அப்போது தேவதூதராகிய முதுங்கிற்று. தேவாநாம அதிதம்பதிகளினமீது பூமாரிபொழிந்து நன்ன ஆரவாரிசுதார்க்கள்.

தமையநதி நன்னோக்கி அமசே, இக்கரிய உருவம் தங்க ளுக்கு எவவிதம் உண்டாயிற்று. இதுவும் இக்காலத்தக்துரிய கோலமோ. இதை நீக்கும் வலையுமுண்டோ, நான் தமது திரு மேனியின அழகைக் கண்டு வெகுநாளாயிறேற. நான் அதை மறு படியும் கண்டு களிக்கும் பொருட்டுக் கருணசெய்யலாமோ” என நான் அக்கரிய நிறத்துக்குரிய காரணத்தை உரைத்துக் காங்கோடகன கொடுத்த மறறொரு அழகிய உடையை உடுத்தவுடன குரியனைக் கண்ட இருள் போலும் வளவிலைக் கண்ட வறுமை போலும், அக்கரிய உருமாறித் தில்விப காந்தியிருக்கேதக்தேகதி விளங்கிய தன்னுயக்கனைக் கண்ட தமையநதி பலநாள் பலவாறு வருத்தித் தவஞ்செய்த ஒருதவசெக்குத தான துதித்த கடவுள் தோற்றினாம்போல, ஆனந்தக் கடல்வழங்கி இன்னையற் றிருந்தான்.

• இவ்வாறு நான் தனையை உருவேறு விளங்கியதைக் கண்டதோழிமார தனையத்தியின் தாயினிடத்தில் தெரிவிக்க அவள தன் கண்வலங்கிய வீமராஜனுடன் தன்னினத்தோரும் மறறொரும குழந்தைவந்த தமையநதியின் அந்தப்புரத்தையடைந்து, தேகது வினாவுட்குக்கப்பட்டு வருத்தி அப்போதுதான் முற்றிலும் வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற பூண்டந்தரனைப் போல விளங்கும் நளசரக கரவந்ததியைக் கண்டு தமது கலீநீங்கியவராக யாவரும் ஆரவாரித்துக் களிப்பின் எல்லையறியாதவராய் விளங்கினாள்.

வீமராஜன், தன்புத்திரியின் புலமபு நீக்கிய புமாணைக்கண்டு இருபுயவகளும் புரித்து அநிவிரைவிற சென்று நானைத் தன புயவகளையத் தழுவிக்க கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக “மண்ணை தாம் இருந்த இடத்தை அறிவதற்கே இவ்வளவு காலமாயிற்று, தருமமூர்த்தியாகிய தமக்கும் இக்கதி நீரிடலாமோ. ஆயின சத்தியம் என்றும் தலை காக்குப என்பது உண்மையாயிற்று”

வரவை ஏற்ற இன்று தான், சத்திரனில்லாத இரவைப்போல், பொலி வழிந்த என்குலம் டொலிவுற்றது இதுவும் என் முன னோகா செய்த புண்ணிய பலனே யன்றி வேறல்ல. சமையந் துயின் கற்பின வணைமககாவது அவன் மனம் வருத்திக் கண கலங்காது எனும் வாழ் வேண்டுமென்று நீனைத்த மெசெண் ணம் முழுதும் நீறை லேறுதுபோகவே, ஒரு தரித்திரன் பல நாள் வருத்தித் தானடைந்த ஒரு புதையலைத் தி உரென இழந்தது போல், எவ்வி வருத்தினோர். அத்தகத்ததை நீக்கி எமக்கு உயிர்ப் பிச்சைக் கொடுக்கத்தோன்றிய என தொலகுலத் தெயவமென விளங்கும் தமமை நான் எவ்விதமாகக் கொண்டாடுவேன இச் சிறியநாடு தம்முடையதே தாம் எவ்விதம் அனைத் தெயவியனைத் தாழ்ம எனக்குச் சமம்மே. தாம் செங்கோல் கொண்டு இக் நாட்டை ஆளப்புகுந்தால் இது நிடக் நாடாவதற்குத் தெதனை நாளா கும். மறமும் நானும் என் சொல்வதனும் தம்முடையனவன்றே. தாம் சொல்லியபடி நடப்பதில் எனக்கு எத்காலத்தும் பெருமையே யன்றிச் சிறுமையே யுலலை. தமையக்திமைப் பெண்ணாகப் பெற் றதால் தமமை யடைந்தேன். தமதுறவினால வரும் எளிதி லடையமுடியாத பெரும் பேறுற்றேன. இவ்வளவு பெருமையை எனக்குண்டு பண்ணிய தாம் என அருகிவ்ருது என் செங்கோல் கொண்டு காக்கவேண்டியகடனை மறந்து அயலகாட்டில் வாழ்வது தமது கருணைககழ்கோ. அநம் வினையுமசழனிபாகிய ஐயனே! தம்மைக் கண்ட இன்று தான் என் மனம் ஆறுதலுற்றது இந் நிலைமையே தாம் எனக்கு எப்போதும் வளித்தருளவேண் டும” என்று கல்லும் கரைய நளச்சககரவர்த்தியைப் புகழ்ந்து போற்றினான்.

இவ்வாறு நளன் வெளிப்பட்ட செய்தி எவரும் பரவிய உடன்

மண்களித்தது மாதிரங் களித்தன மலர்மேற்
பெண்களித்தனர் பேரறங் களித்தன கண்டோர்
கண்களித்தன களித்தன கலைவலோர் நெஞ்சம்
விண்களித்தன களித்தது வீமன்மா நகரம்.

எங்கே பார்த்தாலும் எளிப்பின் ஆரவாரமும் தேவர்கோயிலரசியில்
திருவிழா மொலியும் பொலி வடிவத் தீதுகனெல்லாம் பொலி
வுறறு விளங்கும் காங்கியும் மிகுந்து அங்ககத்தார நரசக்கரலாத்
தியும் தமையத்தியும் மீபால்வே மீபமானத்தமுறறு வரும் நரசக்க
கரவர்த்தி வெளிப்படடையே பேசுவதும் பாவவதும்மாகக் கொண்
டாடினபடியால் அப்பேரொலி, தமையத்தியின் இரண்டாந் சுயம்
வரசதைப்பறறி சீனேத்தது தனக்குள்ளே ஒருவித சமாதானமும்
அடையாமல் அயாந்து படுதனப்பொய்க்கனவு கண்டுக்கொண்டி
ருக்கும் இருதுபான மகாபாஜனுடைய சாதிதபடவே துவன சமறு
நிதானித்து வெளிசீயாவது அவதிமும் காவலாளர் முகலியோரை
வீனவியப்போது தனக்குள் வேட்கத்த வாகுவன நரசக்க
கரவர்த்தியென அறிந்து நான் பட்டினத்தே சேடிக்கொண்டே
பாதசாரியாக அவ்விருந்த சீடனதை அடைந்து அவர்கரவாதிநி
யினுடைய துவவிய வடிவைக் கண்டு பிரரித்தது தன்னை வெ
றுத்து அவன் பாதமகளில் விழுந்து “அரசாக்கரசே, நான் தமமை
அறிமாமயால் அபராதிபானேன. என முன்னோர்கள் செய்த
புண்ணிய பலனூ எனனும் தமது பாதங்களைச் சமக்கும் பாக்
கியம் பெற்றது. மகா பாவியாகிய நான் எனனுடைய செலவச்
செருக்கால் தமமைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் மோசம் போனேன.
தாம் எனனாட்டில வந்தத நாடகரிலெல்லாம் இயல்பாக எனக்கு
உற்சாகமே மேலிட்டிருந்தது. அந்தணரார் தமக்குரிய அறு
தொழிலையும் விருப்பத்தோடு செய்துவந்தனா. பசுக்கள் பலித்
தன. வானம் மறவாது மாதம் முடமமாரி பெய்தது. அரகிறை
யும் அனேக மடங்கு அதிகமாக அளக்கப்பட்டது. பொக்கிஷம்
எக்காலத்தும் மிறைந்தவண்ணமாகவே இருந்தது இவற்றிறகுக்
காரணம் தமது திருவடிஸபரிசம் என்பதை உணரது என செவ
கோலின் வனமையென நினைத்து இயுமாதிருந்தேன். ஐயோ!
கொடிய பாவியாகிய நான் தமமைத்தேவோட்டவும் அடுதொழில்
புரியவும் அமைத்தேனே. இப்பாவத்தை நான் எவ்விதம் போக்கு
வேன். நான் பிழைக்கும் வழியுமுண்டோ. நான் தமக்குச்
செய்த தீமைகளே என்னை எவரும் இகழும்படியாகச் செய்து விடு
மே. தம்மை அறிந்து என் குலதெய்வமாக மதித்து இசதுனை

நான் ஆராதித்திருப்பேனாயின் என்குலம் விளங்குவதேதான் என் புகழும் வேருன்னுமே ஒன்றுக்கும் பற்றாக என்னையும ஒரு பொருளென மதித்து எந்தலாவாயில் தானே வந்த தனஇலக்கு மினை அறியப் பக்குவமில்லாமைமால் பராமுகமாக இருந்து இப் போது இத்திதங் கொண்டவன்போல வாயில் வந்தபடி யெல்லாம் பித்தறிப்பதறுகின்றன. என் செய்கையானது, கையிற் கிடைத்த அருத்ததைப் பிறவி கசோதாவண்ணுது நழுவு விட்டு; கதறுப்பவனுது பேசமையிலும் இழிந்தது. என்னிலும் மதியினர் உலகிலுண்டோ. தருமதேவதைபை எவ்வெண்ணுது என்னை இத் தாரணி பொறுக்குமோ. அரே! நான் அறியாது செய்குற் தங்ககோத தாமது மக்கள செய்தவாறு தாம் மன்னிச்சுருளாவிடின் எனக்கு வேறு பற்றுக்கோடினலை. என்னைக் காப்பது தமது கடன்கள். தாமே என்னை வெறுத்தால் என்னை விருமபுவாரு முண்டோ தாயால் வெறுக்கப்பட்ட மகவு தழைப்பதுண்டோ. கருத்தற்றமும் குணமாகும் கொள்ளும் குணங்குன்றே, சிறியோர் பெரும் பிழை செய்கையினும் கருத்தாக்கியிருவ கருணைக்கடலே அறியாது செய்த பிழை ஆயிராயினும் குறியாமற் காக்கும் கோமானே, நான் தடமையே தஞ்சமென அடைந்தேன். தமது கருணைக்குட்பட்ட என்னைப் பொறுப்பதும் ஒயப்பதும் தம்மைச், சாரத்தே" என்று வயந்து நடுநடுங்கிப் பலவாறு புகழ்ந்து வேண்டினான்.

கருணைக்கடலாகிய களன் அவ்வரசனிடத்தில் பரிவு கூர்ந்து தன் நீண்ட சுரமகளால் அவனைத் தழுவித் கூடைக்கண் சாத்தி 'இருதுபான்! நீ மகா உத்தமன்.' அக்காலத்தில் என்னை வறநா விடில் என் நிலைமை என்னவாகுமெனச் சொல்லுவது கூடுமோ. நான் யாசுகரிலும் தாழ்வாயாக மாறு வேடங்கொண்டு தங்க இட மில்லாமல் தந்தனிகது உன்னை அடைந்தோது எனக்கு அன னமுமிட்டுப் பொருளுங் கொடுத்துவிய அவ்வுபகாரததுக்கு பிர திபும் உண்டோ. உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர். உப்பிட்டவரை உள்ளவரும் நினைக்கவேண்டும். எத்தன்றி கோள் றுக்கும் உயிர்நீட்டாய் உயிர்நீட்டே, செய்துநீற்றி கொன்ற மக

நீதி என்பது நீ எனக்குச் செய்த நன்றியை மறந்தால் எனக்கு நல்லதுகூட இல்லை. உன் அன்னத்தை உண்டு சில வருஷம் இவ்வுடம்பு டேய்ந்து நான் உன்னை வெறுத்தாலும் கூடுமோ நான் என் மெஞ்சொற்குக நடனைக கழிப்பதற்கே உனக்குத் தேரோட்டிக கொண்டும் அமிகொழில் செய்துகொண்டும் இருந் தேன் நீ எனக்குச் செய்தனவெல்லாம் நன்மையையன்றித் தீமை எனபது ஒரு சிறிதும் இல்லை. நீ வருந்தவேண்டாம். நீ மகிழ் வோடு உன் நகரை அடைந்து அறநெறி பிறழாது செங்கோல் நடாத்தி நீழி வாழ்வாயாக” என்று இனிய மொழிகூறி அனுப்ப இருபானன் விடை பெற்றுக்கொண்டு தன் நாடுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அரசாட்சிப் படலம்.

நான், வீமன் நகராகிய குண்டின்புரத்தில் தன் அருமைக் குழந்தைகளின் இனிய மொழிகளாலும் தமையந்தியின் காதல் மிகுந்த ஊழியத்தினாலும் இன்புற்று ஒரு மாதம் வரையில் அவ் விடத்திலேயே இருந்து, பிறகு,

மழை மதக்களி யானையுங் கலினவாம் பரியுஞ்
சேழுமணித் தடந்தேர்களும் வயவருஞ் சேறிய
வெழு கடற்புவி மன்னரு மிறைஞ்சினர் செல்ல
வழவியிர்க்கும் வேலரசனுநிடத நாட்டைந்தான்.

தன்னிடத்தில் என்றும் அன்பு நீங்காத கணக்கற்ற சிற்றரசர்களான, தான் வெளிப்பட்டதை அறிந்து தன்னைக் கண்டுகொள்ள வந்தவர்களையும், வீமராஜனுடைய நால்வகைச் சேனைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு நிடத நாட்டை கோக்கிச் சென்றான்.

நான் போகும் வழியெல்லாம் வழிப்பறிப்போரும் காட்டுமிரு கங்களும் மிகுந்து என்னைன்றமாயல் பயிர் பச்சைகளைக் காண்

டதே அரிதாகி எவரும் பஞ்-மும் ினியும் வியாபிததுப் பாவியாகிய புட்கரனுடைய மனமபோல் காணப்பட்ட தன் நாட்டைப் பார்த்தவுடன் மனமவருந் தான பட்ட கஷ்டங்களை எல்லாம் மறந்து தன் குடிகளுடைய துன்பத்துக்கிடங்கி அழுவிறைவாக மாவிந்த நகரடைந்து கோட்டைக்குள் துழையாது புறகமே டியுள்ள ஒரு பெருஞ் சோலையில் தனவேளைபைத் துண்டிச்செய்து சில தூதரை உழைத்து “நீவிர் விசைவிந், புட்கரணி - சநில சென்று நான் இவரு வந்திருப்பதை அறிவித்து அவன் இப்போதே அவசிய சஸ்திரயுத்தத்துக்காவது, சூதுப போருக்காவது எனவே இவ் எதிர்த்து வரவேண்டும் என்றும் இல்லாவிடில் ஒரு கடிதத்திய அரகன போருக்காழைநருமடோது வராமல் கடிதத்திய தாமததை அழிப்பதற்காக உப்புக்கான உடனே தண்டிக்கப் பாடுவானென பதையும் தெரிவித்து வரவேண்டும்” என்று அவர்களைப் அவனிடம் அனுப்பினான்.

அத்தூதர்கள் நளனது மனதைக்காட்டிலும் வேகமாக நுடி அரண்மனையையடைந்து புட்கரனை அணுகி “அரசாபெருமானே! வந்தனம் செய்கின்றோம். நாங்கள், இவவுலகம் முழுதும் முன்பு ஒருகூடக சூழாண்ட நளச்சக்கரவாதியினுடைய தூதர்கள் அக்குணசீலா இப்போது இங்குப்புறத்தே நால்வகைச்சேனையோடும் வந்திருக்கிறார். தாம் சூதுப்போருதல எல்வகைப் போருக்காவது உட்படவேண்டும் என்றும், இல்லாவிடில் கடிதத்திய தாமதத்துக்கு அழிவுண்டாகுமானையால் அது அவரால் பொறுக்க முடியாதென்றும் சமூகத்தில் தெரிவிக்கக் கட்டினாயிட்டார். அவர் சொல்லியதைப் பார்த்தால தாம் மிகவும் துரிதமாகவே போருக்கு எழுந்தருளவேண்டுமென்பது அவருடைய கருதுப் போலிருக்கிறது. தமது பாத துளிபாகிய எம்மேற கருணை கூர்ந்து விடையளித்தால் அதைத் தலைமேற் சுமந்துகொண்டு போய அவருக்குத் தெரிவிக்கக் காத்திருக்கிறோம்” என்றார்கள்.

இதைக்கேட்ட புட்கரன் மதிசூலைந்து மனமழிந்து முன்பு தான் கைப்பற்றிய பெருநிலை கைவிடக் காலம் செருங்கியதை நினைத்துக் கலங்கித் தன் அமைச்சரை அழைத்து அவர்

கனோடி பின் வருமாறு சிந்திக்கலுற்றான். “உடைச்சாக்களே! இதுவரையில் நான் கொண்ட வகாதிபத்தியம் முடிவுபெறாது காலம் கிடையாது. மனிதவாழ்க்கை ஏறமூ சரல்போவதற்கு; என்னிலை மனிதவாழ்க்கை ஒற்றியில் நீல்லாமல் உயர்வது மரபு. மரபு மரபாகவே இருக்கிறது. நன்னிடத்தில் நான் பொறுமை கொண்டே ஓயினும் அவன் அசை ஒரு பொருட்டாக நீனையால் என்னிடத்தில சகோதரனெனவும் அன்பு குறைபாடுருக்தான். இடையில் குடிசெய்த கலியினுடைய தூய்மையான நான் நன்னது சந்தியாவலியையும் பெருமையையும் மறந்து அக்கலியின் போதனைகிணடகி என்னை நானே மெருசதுகுகொண்டேன். எனக்கு ஆபத்து நேரிட்டிருக்கிற அக்கலியை அக்கலியை காணேன். அவன் தன் எண்ணம் மரபுமேயுதற்கு என்னைக கையாளாகக் கொண்டாடுகின்றேன். உணராத போதனை உடலி லாழ்ந்து மூழ்குமெனனைக காரணேற்ற வந்த கடவுளென நீனைத்துமோசம் போனேன். உல்கரு நல்லவெனப்பதும் கெட்டவெனப்பதும் இல்லை. அக்கலி புகுந்த இடமெல்லாம் பாழ் தான் போலிருக்கிறது. அவன் முன்பு, தன்னால் வெறுகடிபட்ட நன்னை ஆண்டியாக்கினான். இப்போது அக்கலிசகு உதவியாக இருந்த என்னை எனக்குள்ளும் போகும் பாதேசியாகருவான் போலிருக்கிறது. நான் நராப புறத்தில் வந்திருக்கிறான். கடந்த விஷயங்களை நீனைத்து இப்போது வருதுவதில் பயனில்லை. ஆனால் கலிமாத்திரம் என்னை விட்டு நீவதினேயல்லது என்னுடைய சூதாட்டம் என்னையெப்போதும் விட்டு நீங்காது. ஆகையால் அதை இன்னும் ஒருமுறை அந்நானே ஆடிப்பாக்கிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு கொக்கட்டான் பலகையையும் சூதுககாயகளையும் கைக் கொண்டு தன் உடைச்சாக்கள் புகழ் நன்னிருந்த சோலைக்கு வந்து சேந்தான்.

நான் புட்களனைக கண்டு “அரசனே, நீ இப்போது எவ்வகைப் போருக்குத் தயாராக வந்திருக்கிறாய்?” எனக்கேட்கப் புட்கரன் “நான் சூதுப்போருக்கு வந்திருக்கிறேன். அதில் என்னைத்தோற் கடித்தால் அப்போதே நான் எவ்வகைப் போரிலும் தோற்றவ

னென்பதற்கையாயில்லை. அதற்குப் பந்தயமாகத் தமையத்தியைத் தாம் வைத்தால், நான் எனனுடைய கடல்குழந்த பூமி முழுவதையும் என் ஆருயியையும் ஈடாக வைப்பேன்” என்றான்.

நளன் அதற்குட்பட்டிற் காயகளைக் கைக்கொண்டு தான் இரு துபர்னனி-ததில் நுநது கற்ற அட்சவிருதயம் என்னும் கணக்கு விதனையின் வலியால் மிகவும் சுலபமாக வெற்றியடைந்து தானிழந்த செல்வமும் விஸ்தாரமான நாடுகளைக் கொண்டு வஞ்சனையாலடையும் பயனுகுத்தாரணமாகத் தனக்கு முன்னிற்கும் புட்கரணைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு பகரலுற்றான்.

“சகோதரனே! உன் நிலைமையை இப்போது சற்று நிதானித்துப் பாரா. நீ எல்லாவற்றையும் இழந்து தனி ஆளாக நிற்கிறாயே. உனக்கு இப்போது யார் துணை முன்னே உன்னுடைய குதூககாயகளில் புகுந்து உருண்டுருண்டு புரண்ட கலியை எங்கே விட்டாய். கெட்டவர்கள் ஆபத்தாக காலத்தில் உதவமாட்டார்கள் என்பதை உணர்ந்தாயோ. அவாவுருடைய வெல்லம் போன்ற வார்த்தைகளுக்கிணங்குவது மீளா விபத்தை வரவீசுகும எனபதை அறிந்தாயா. சீபழிக்கும செல்வச் செருக்கினினமும் ஒழிந்தாயா. பொருமையை அறிந்தாயா. மறத்தை மறந்தாயா. அறத்தை நினைந்தாயா. என்னிடத்திலிருந்து நீ கவாந்த அரங்கம் உன்னுடைய இப்போது என்னுடையவை. நான் உன்னை எவ்விதமாகச் செய்வதற்கும் உரியவன். வஞ்சனை, தான் குடி கொண்ட இடத்தையே கொளுத்தும் எனபதை அறியாது அதைக் கைக்கொண்டு பஞ்சையாகிப் பாராக்கி நிற்கின்றாயா. நான் இந்நகரை விட்டுக் காட்டுக்குப் போகும்போது உனக்குரைத்த உறுதி மொழிகள் உண்மையென இப்போது விளங்குகின்றனவா. நான் அவ்வளவு உனக்குப் புகட்டியும் அவற்றை இகழ்ந்து செல்வப்பேய்பிடித்து எப்போதும் உன்னத பதவியை அடைவதற்குப் போதுமான புண்ணியம் செய்யாத நீ அவுவுன்னத பதவியை அடைந்தவுடன் தலைகால்தெரியாமல் என்னை விரும்பிப் பின் பற்றுபோரையும் எணக்காகப் பரதவிப்போரையும் மரண தண்டனைக்கு ஆளாக்கினாயே. இப்போது உன்னைப்பற்றி வருந்துபவர் ஒரு

வரையுங் காணவில்லையே. அசனுவலிக்குடி உன்னிடத்தில் எவ்வாறு பறமுடையவராயிருக்கின்றன என்பதை நீயே தெரிந்துகொள் குடிவனால் கேட்கப்பட்ட அரிசனுகுஞ்சேனையும் வேண்டுமோ. அவனுக்குப்புகையுமுண்டா

மறுமனத்தா னல்லாத மாஸத்த வெந்தன்
உறுமனத்த னுதி யோடிகின் --சேறுமனத்தார்
பாயிரங் கூறிப் படைதோடுகா லெனசெயப
ஆயிரம் காக்கைக்கோ கல்.

அவன் எவனோ லுக்குட்படாது சிலமும் உண்டோ. நீ என் குடிசை நடத்தின விடையையும் அசனுவலி அடையும் பயனையும் சிறந்தாகையாக கறிவித்துக் கொடுக்காணையானது தன்னைக் கைக்கொண்ட கவனமையுடையுமே எப்போதும் அவர்களுக்குப் புரட்டி அசுறது உடையணமாக உன்னையே காண்பிக்கிறேன். சகோதரனே, எப்போதும் அன்பினால் ஆருமகாரியம் அதிகாரத்தாலாகாது; நன்னையாலாருங்காரியம் நன்னையாலாகாது இப்போது யாரும் உடையது துணையின்றி உன் உயிரும் உனக்குச் சொந்தமில்லாமல் உடுத்த உயோகி நிறுவினா உனதன் உயிரை நீக்கினாலும் அல்லது நீ என்னையே செய்கைசுப்பால் நாணும் உன்னைக் காட்டிக்கொட்டினாலும் உனக்காகப் பரிசீலிப்பப் படுவோரும் உன்னைய பின்பறமுடையோரும் யாராயினும் ஒருவருண்டோ. பிறகு காட்டிலாவது வேறெந்த காட்டிலாவது உன் உயிரும் மானமும் அழியாமல்கணப்போதாவது நீ காலங்கழிக்கமுடியுமா. நீ எனக்குச் செய்ததற்குப்பிரதியாக நாணும் அவவிதமே உனக்குச் செய்தால் என்னேக்குறை கூறுவாருமுண்டோ. இச்சமம் நானே உன்னைக் காவாவிடில் நீ உயிரிழைக்கமுடியுமா? நீ செய்த வஞ்சனையும் உன்னுடைய குற்றத்தன்மையும் யாவருடையமனத்தையும் புண்படுத்தி உன்னைக் கொன்றாலும் பாபமில்லையெனத் தீர்மானித்து அக்காரியத்துக்குச் சமயம் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் அதை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டமையால் உன்னை அவாகவிடத் தீர்க்காட்டிக்கொடுக்க எனக்கு மனமில்லை. ஆகையால் நீ உன் காட்

டையடைந்து பொருமையை ஒழித்துச் செங்கோல்கொண்டு சீர்பெற ஆண்டிவருவாயாக” என்ற கருணைக்கடலாகிய நளன் புட்கரனுடைய தீமை எல்லாம் மனத்திற்கொள்ளாமல் அவனுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதபடி தனசேனையில் ஒருபகுதியை அவனுக்குத்துணையாக விடுத்து ஒரு சிற்றரசனுக்குரிய அரச அங்கத்தோடு அவனை அவனுடைய நாட்டுக்கனுப்பினான்.

புட்கரன் வெட்கிக் தலைகுனிந்து தான்வந்த பழைய வழியைப் பார்த்துக்கொண்டே தன் நகரக்கேகினான்.

பின்பு நளன் தன் நகரில் பிரவேசிப்பதற்காகக் கணிதல்லோரை அழைத்து நல்ல நேரம் பார்க்கசெய்து அச்சபளுரையில் மாவிறத நகரத்துட் பிரவேசித்தான். அநகர மாந்தர் நளன் காட்டுக்குப்போன அநரான்முதல் தாயைப்பிரிந்த கன்று போல வாட்டமுற்று நளனைக் காணுங் காலத்தையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அல்லும் பகலும் அவனையே நினைத்து ஏக்கமுற்றிருந்தமையால் இப்போது நளன் வெளிப்பட்டதையும் பட்டணப் பிரவேச காலத்தையும் அறிந்து குதூகலித்துத் தமமை அறியாது ஆடுவதும் பாடுவதுமாக எங்கணும் ஆனந்தமே மேவிட்டு அநநகரை ஒப்புயரவில்லாதவாறு அலங்கரித்துத் தமது அரசன் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நளன் மேருகிரிபோன்ற தன் தோரிலமர்ந்து நால்வகைச் சேனைகளும் மிருகக் களிப்போடு தனனைச் சூழ்ந்துவர அமைச்சர்கள் மலர்ந்த முகத்துடன் தேருக்கு முனணை செல்ல ஆரம்பையரையும் ஏவல் கொள்ளும் அழகுடையந்த மாதர்கள் பூரண சூம்பமேங்கி அன்னம் போல் முன்னே நடக்கக் கலியாகிய இருளைப் போக்கிக்கொண்டு வரும் சூரியனைப்போலத் தன் நகரில் இராஜவீதியில் பிரவேசித்தான்.

அநகரத்தார் அவ்விராஜவீதிகளில் கூடி என் விழ இடமில்லாமல் நெருங்கித் தமது அருள் வள்ளலாகிய நளனைக் கண்டவுடன் சூரியனைக்கண்ட தாமரைபோல் முகமலர்ந்து “ஜயஜய விஜயீபவ” என்றும், ‘எங்கள் கலியை நீக்கவந்த கருணாகரனே’^{1*}

சத்தியம் நிலைத்தது; அசத்தியம் தொலைந்தது. தம்மைக் காணாத நாட்களெல்லாம் கடை நாட்களாயின. தம்மைக்கண்ட இந்நாளே எல்லாம் விண்டு ஏகபோகம் அனுபவிகளும் நன்னாளாயிற்று. தாம் எழுச்சுருளிய இன்றுதான் இந்நாடி எங்களுக்கு நாடாட்சத்தோற்று சிறிது. நாங்கள் எல்லோரும் தமக்கே அடிமைகள். எம்மைக் காகமும் கடன் இன்றோடே எம்மைவிட்டு நீங்கியது. தாமில்லாத ஒவ்வொரு நாளையும் ஒவ்வொரு உகாந்தகாலமாகக் கழித்துப் பிழைத்தோம். எங்களுக்கு இனி நற்காலத்தான்” என்று தமது ஆனந்தம் ஒருவிதமான சமசீலைமை துடையுமவரையில் நாவாரச் சூதித்தார்கள்.

நளன், வெகுநாளாகமுன்னே தாய்ததையரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாத குழவிகளபோல தன்னைப் பின்தொடர்ந்து பின்பு கல்வின மாயையால் ஏமாற்றப்பட்ட தனது அன்புரிசுந்த குழிகளைத் தன் மக்களெனக் கொண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து அவாக சருடைய மலாமுகங்கண்டு தானும் மலாந்து அகங்களிடுத்து நகை முகங்கொண்டு அவாசருடைய துதிகளையும் தூடமையான வார்த்தைகளையும் செவிபாரககேட்டுக்கையமர்ந்ததும், திருமுடியசைத்தும், புன்னகைகாட்டியும், கருணைமிசுந்த கடைக்கண்ணற் பார்த்தும் அவர்களிடத்தில் தனக்குள்ள அன்பை வெளிப்படுத்திக் காண்பித்துக்கொண்டு தனது அலங்காரிகப்பட்ட அழகுவாயந்த அரண்மனைக்குள் தேவதுதுமி போன்ற வாத்திய ஒலியோடும் வேதியர் ஆசியோடும், ஒரு முகூர்த்தம்வரையில் ஓயாதுகொட்டி ஆரலாரிசுத் தனது குடிசனின் கரவோசையுடனும் பிரவேசித்தான். அப்போது வேதியர்கள் மகா பாபியாகிய புட்கரன் வீற்றிருந்ததையால் புனிதம் நீங்கிய சிம்மாசனத்திற்குச் சாந்தி முதலியன செய்து மந்திரங்களால் அதைச் சபாமண்டபத்தில் ஸ்தாபித்து அதற்குத் தூபதீபங்காட்டி அதைத் தாமாசனமாக்கி அதன்பெரிவ தர்மதேவதையாகிய நளனை வேதஒலியோடு அமாச செய்து இரத்தினக்களஞ்சியமாகிய கிரீடத்தை அவன் முடியிலமைத்துக் கையிற் செங்காலைக்கொடுத்தனா. அக்காலத்தில் சிற்றரசரும் மந்திரிமாந்தரும் நளனைச் சக்கரவர்த்தியென ஒப்

புக்கொள்வதற்குரிய நிபந்தப்படி அவனுக்கு வந்தனம் அளித்தா மகிழ்ந்திருந்ததாகா. அன்று முதல் அங்கரமானது போகபுயி யெனவே விளங்கிற்று.

பின்பு நளன் தூதுவரை உண்பித்த தமையத்தியை அழைத்து வரக் கட்டளையிட்டான். அத்துநவா குண்டினபுரத்தை அடைந்து தமது சகரவாசியின் கட்டளைபடி தெரிவித்தார். வீமராஜன் மிகக்களித்து அத்துநவர்களுக்கு வேண்டிய பொருளுகவி தன புதல்வியையும் அவள குழைக்களையும் ஆர்வத்தினை ஏராளமான தனத்தோடு ஒரித்தினை சிவிகையில் அவர்களை அமர்ச்சிவிட்டதாட்டுகு நல்லவேளையில் பிரயாணப்படுத்தி அனுப்பினான்.

தமையத்தி அன்று மலர்ந்த செந்தாமரைபோல் முகமலர்ந்து மாவிந்த நகரத்தை அடைந்து தனனை எதிர்கொண்டு அழைக்க வந்த நால்வகைச் சேனையும் உத்தம மந்திரிகளும் அனைக தோழிகளும் தன்னைச் சூழ்ந்துவர ஆரணமனையை நோக்கிச் சென்றாள், தமையத்தியின் வருகையானது பனாளுட்சுரனாக முன் அங்கரை விட்டுப்போன இலகருமி திருமபலம் அங்குமந்தை மொத்திருந்தது. அங்குமினும் தமையத்தியைக் கண்ட அளவில் தாயைக் கண்ட கனாபுலம், மழையைக் கண்ட பயிப்போலம், மேகத்தைக் கண்ட மயிலப்போலம், சந்திரனைக் கண்ட அம்பல்போலம் களித்துச் செழித்தது மலாமுகவகொண்டனர். தமையத்தி அம்மாதார் அன்பினமிகுதியைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து ஆரணமனையை அடைந்து சிவிகைவட்டிழிந்து தன் மகனோடு ஒருமயிலானது ஒரு சிறந்த கற்பகக் காவைத்தேடிச்செல்வதுபோல் உள்ளிருக்கும் இடத்தை அடைந்து அவன் செந்தாமரை போன்ற பாதங்களை வணங்கி நின்றாள்.

நளன் மனமுவந்து தன் தரும் பத்தினியைத் தழுவித் தன் அருமை மக்களை எடுத்தினைத்து உச்சிமோந்து அன்புபாராட்டினான். பின்பு நளசக்கரவாத்தி

ஆழிசூழ் புவிமுழுவது மாழி யோன்றுருட்டி
வாழிநல்லறம் புரிந்தரு மகம்பல வாற்றிச்
சூழிமால்வரை பிடருறு சுமையோழித்தாறப்
பாழியம் புயத்துலசேலாம் பரிததீனி திருந்தான்.

புட்கரால் கைவிடப்பட்ட மூப்பதனாண்டு தருமங்கனையும் உயிர்ப்பிசுது அனேக யாகங்களைச் செய்தான். அதனால் தேவர்களாகிய மகிழ்மாத்ரமும்மாரி தவறாமல் பெய்தது. ட்ரூம ஒழிந்தது. வயல்களெல்லாம் பயிர் நிரம்பி வரப்புயாந்து தாமரையும் அல்லியும் களைகளாக மலருட்டி நா நிறைந்திருந்தன. நாடு முழுதும் தாமரைத் தாடகங்களும் பொய்கைகளும் சிறந்த சோலைகளும் மிகுந்து இப்போது நாகலோகமாவது தேவலோகமாவது இப்பூவுலகுக்குச் சமமாகுமோ எனத் தாமரைத் தண்டுகள் நாகலோகத்துக்குச் செல்லும் சோலைகளிலுள்ள விருகங்களாகத் தேவலோகத்தை அடுத்ததும பார்த்தன. சோலைகளிலெல்லாம் மயில் சூர சூய்ஸ் ஓர் ஆடிப்பாடின. குளங்களிலெல்லாம் அன்னப் பறவை குடிசொண்டன. எவ்விடத்திலும் எவ்வகைத் தானியங்களும் பலித்தன, வேதியாகன தமக்குரிய தொழில்களே மகிழ்ச்சியோடு செய்துவந்தனர். மற்றவருணத்தாரும் தமக்குரிய தருமங்குறையாக நடந்துவந்தனர். அசனால் அந்நாடானது விண்ணாடென விளங்கிற்று. நன்சசககரவாததி தனது ஆக்கிஞ சககரம் உலகத்தை யாளத் தான் செங்கோல்கொண்டு திக்குயானைகளாற் சுமக்கப்பட்ட இக்கடல் சூழ்ந்த பூமி முழுதும் தனதோள் எளிற் சுமந்து அவற்றின் பாரத்தைப் போக்கி அறம் பொருள இன்பம் வீடெனனும் நான்கு புருஷார்த்தங்கனையும் எவரும் எளிதில் அடையுமாறு தனகுடிசை நல்வழிப்படுத்தித் தான் குடிகளுடைய நிலைமைக்கும் காலவேறுபாட்டுக்கும் தக்கபடி அவர்களிடத்திலிருந்து அரசிறைகொண்டு அதை அவர்களுடைய நன்மையின் பொருட்டே செலவிட்டுத் தமையநதியுடனும் சூழ்ந்தகளுடனும் சோலைகளிலும் செய்குன்றுகளிலும் விளையாடித் துவ்விப் தடாகங்களில் புனலாடித் தேவபோகத்தினும் மே

லான பல இன்பங்களை அனுபவித்துப் பல நாள் கிடந்தாட்டை அரசாண்டு வந்தான்.

“கேள் தாமதனா! சத்தியம் எப்போதும் அழிவுறாது அசத்தியம் உலகத்தில் கொஞ்சமாவது தலையெடுக்காவிட்டால் அவ்விரண்டின் பெருமை சிறுமைகளும, காலபேதங்களும பலா பலவகளும வெளிப்பட்டாட்டா. ஆகையால் உனது பொறுமையையும் சத்தியத்தையும் உலகத்தில் யாவரும் நனுகாததெரிந்து கொண்டு எவரும் நன்மையைக்கடைப்பிடிப்பதற்காகவே உனக்கு இக்காரியங்கள் சம்பவித்தன. இன்னும் கொஞ்சகாலத்துக்குள் நீயும் நளசசக்கரவர்சத்தியம்போல, உனது பகையை ஒழித்து இப்பரதகண்ட முழுதும் ஒற்றைக்குடை நிழற்றச் செங்கோல் அஷ்டதிசுகுகளிலும் செல்லப் பூமிதேவியின் பாரததைப்போகுகி பூமண்டலேசவரனாக உனது அருமைத் தம்பிமார்களுடைய துரோபனையோடும் கீர்த்தியும் சத்தியநெறியும் அனேக நாள் வரையில் பூமியில் வேருன்றாமபடி அரசாள்வாய என்பதற்கைய மில்லை. உனக்கு ஒருகுறையும் வராது. சகல மங்களமுமுண்டாகட்டும். நான் சென்று வருகிறேன். சுபம. சுபம, சுபம” எனத் திருவாயமலர்ந்தருளி வியாசமுனிவா தமக்கிஷ்டமான இடத்துக்குச் சென்றனா.

வாழி வாழியிம் மாக்கதை கேட்பவர்
வாழி வாழிநம் மன்னவன் ஞெல்புகழ்
வாழி வாழிநற் றீந்தமிழ் நாவலர்
வாழி வாழிநல் லோரறன் வாழியே.

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக் கம்	பாப்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	3	5	யோசனை (100 மைல்)	போசனை (பிமைல்)
10	1	1	தெளிததாற்போல	தெளிததாற்போல
23	1	2	பிககவல்லையோ	பிடிக்கவில்லையோ
24	2	5	கந்தருவனை	கந்தருவனை
26	1	15	பழமொழி	பழிமொழி
27	2	2	அசசம் யிர்ப்பு	அசசம் பயிர்ப்பு
42	2	13	தெரிவித்தார்கள்	தெரிவித்தாள்
46	1	16	அவ்வாறடைந்த	அவ்வாறடைந்த
46	1	24	கண்டறிவ	கண்டறிவ
48	1	15	கொடுக்கப்பட்ட இரண்	
			டு தூயமை	கொடுக்கப்பட்ட தூய்மை
51	3	6	அரசன்	அரசர்கள்
55	2	1	வெள்ளைக்குதுரை	பச்சைக்குதுரை
57	1	2	வரிசையாக	வரிசையாக
75	2	1	தாதி	தாதி
77	1	8	மனவுறுது	மனவுறுதியுடைய
„	1	15	பின்பு அளிக்கப்பட்ட	பின்பு தேவத்திரனால் அளிக்கப்பட்ட
94	4	1	மயிலிற்	மயலிற்
95	2	9	சித்தறிவிடும்	சித்தறிவிடும்
105	2	8	தமையந்தினிடத்தில்	தமையந்தியினிடத்தில்
„	„		தூதாக	நானைத் தூதாக
109	4	2	கண்களையுடையவளே	அழகியகண்களையுடைய வளே
117	3	8	ஒலியுள்ள	ஒளியுள்ள
122	1	7	காரியத்தையும்சாதிக்க	காரியத்தையும் சாதித்த துபோல் இனிசாதிக்க

பிழைதிருத்தம் (தொடர்ச்சி.)

132	1	8	கொடுசது	கெடுசது
.		20	வஞ்சனையில்	வஞ்சனையால்
132	1	23	செவ்வினாடுதன்	செவ்வினாடுதன்.
133	1	18	சுத்திபான்	சுத்தி
133	1	23	செட்டத்தாழ்மை	செட்டி, - காழ்மை
136	5	3	கடாங்கும	கடாங்கு
136	5	9	கனிப	கனிபால்
162	1	26	முறையே	குறையே
164	1	6	பொய்யை	மெய்யை
171	1	6	அப்பொருளினற	அப்பொருளிலாமையால்
175	1	27	மினறேனும்	மின்றேனும்
200	1	1	அவனே எல்லாம்	அவனே எல்லாம்
215	1	19	நீராளுன்	நீராளுன்
221	2	4	காவாத்தாழினை	காவாத்தாழியின்
226	2	13	சேர்ந்தேன்	சேர்ந்தான
236	செய	2	நீச்சதுணிவனே	நீச்சதுணிவனே

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

